Volumul întâi din
CRONICILE CASTERILOR:
A 16-a LUNĂ
kami garcia • margaret stohl
ACUM ȘI O ECRANIZARE DE EXCEPȚIE

Kami Garcia
Margaret Stohl

a 16-a Lunã

Volumul întâi din
Cronicile Casterilor

Traducere din limba engleză
SHAUKI AL-GAREEB

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GARCIA, KAMI
A Şaisprezecea Lună / Kami Garcia; trad.: Shauki Al-Gareeb. - Bucureşti
Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-8251-57-8

I. Al-Gareeb, Shauki (trad.)

134.2-31 = 135.1

KAMI GARCIA
MARGARET STOHL
Beautiful Creatures
© Kami Garcia şi Margaret Stohl, 2009
Toate drepturile rezervate

Traducerea versurilor
ANA-VERONICA MIRCEA

©Editura RAO, 2010
pentru versiunea în limba română

2011

ISBN 978-606-8251-57-8

Pentru
Nick & Stella
Emma, May & Kate
şi
pentru toţi Casterii şi noncasterii noştri de peste tot.
Sunt mai mulţi asemenea nouă decât credeţi.

Întunericul nu poate alunga întunericul;
numai lumina poate face asta.
Ura nu poate alunga ura;
numai dragostea poate face asta.

MARTIN LUTHER KING JR.

Cuprins

ÎNAINTE *În mijlocul pustietăţii*.....10
2 septembrie *Continuă să visezi*.....12
2 septembrie *Fata cea nouă*.....20
2 septembrie *O gaură în cer*.....31
11 septembrie *Ciocnire*.....47
12 septembrie *Geamul spart*.....57
12 septembrie *Greenbrier*.....66
12 septembrie *Surorile*.....83
14 septembrie *Adevăratul Boo Radley*.....104
15 septembrie *O bifurcaţie în drum*.....133
24 septembrie *Ultimele trei rânduri*.....142
9 octombrie *Zilele Adunării*.....154
9 octombrie *O fisură în tencuială*.....176
9 octombrie *Cei Mari*.....190
10 octombrie *Puloverul roşu*.....202
13 octombrie *Marian, bibliotecara*.....213
31 octombrie *Halloween*.....236
1 noiembrie *Scrisul de pe perete*.....259
27 noiembrie *Vacanţa ta tipic americană*.....267
28 noiembrie *Domus Lunae Libri*.....286

1 decembrie *Rimează cu Vrăjitoare*.....309
6 decembrie *Pierdut şi găsit*.....316
7 decembrie *Săpând un mormânt*.....324
8 decembrie *Până la brâu*.....337
13 decembrie *Topirea gheţurilor*.....350
16 decembrie *Când sfinţii mărșăluiesc*.....368
19 decembrie *Crăciun alb*.....387
12 ianuarie *Promisiune*.....413
4 februarie *Sandman sau ceva asemănător cu el*.....416
5 februarie *Bătălia de pe Dealul Honey*.....425
11 februarie *O aniversare de şaisprezece ani*.....443
11 februarie *Fata cu acadeaua*.....472
11 februarie *Reuniune de familie*.....482
11 februarie *Revendicarea*.....497
12 februarie *Nu există rău fără bine*.....523
Mulţumiri.....530

ÎNAINTE

În mijlocul pustietăţii

În oraşul nostru existau numai două categorii de oameni. „Proştii şi încăpăţânaţii, îi clasificase tatăl meu, cu afecţiune, pe vecinii noştri. Cei care vor cu încăpăţânare să rămână sau cei care sunt prea proşti ca să plece. Toţi ceilalţi îşi găsesc o cale de ieşire.“ Nu era nicio îndoială de care parte se afla el, dar nu avusesem niciodată curajul să-l întreb de ce. Tatăl meu era scriitor, iar noi locuiam în Gatlin, Carolina de Sud, deoarece familia Wate mereu locuise aici, încă de când stră-stră-stră-străbunicul meu, Ellis Wate, s-a luptat şi a murit de cealaltă parte a râului Santee, în timpul Războiului Civil.

Numai că oamenii de aici nu-i spuneau Războiul Civil. Toţi cei sub şaizeci de ani îi spuneau Războiul dintre state, în timp ce toţi cei peste şaizeci de ani îi spuneau Războiul agresiunii nordice, de parcă, cumva, Nordul momise Sudul în război pentru un balot de bumbac de calitate inferioară. Toată lumea îi spunea aşa, exceptând, desigur, familia mea. Noi îi spuneam Războiul Civil.

Alt motiv pentru care abia aşteptam să-mi iau tălpăşiţa de-aici.

Gatlin nu era asemenea micilor oraşe pe care le vezi în filme, asta numai dacă filmul nu era de acum cincizeci de ani. Eram prea departe de Charleston pentru a avea un Starbucks sau un McDonald’s. Tot ce aveam era un Da ry Kin, de vreme ce familia Gentry a fost prea zgârcită să cumpere litere noi, când a achiziţionat Dairy King. Biblioteca încă avea un catalog cu sistem de catagrafiere pe bază de fişe, liceul încă folosea tablă cu cretă, iar piscina noastră comună era lacul Moultrie, apă maronie,

caldă şi toate alea. Puteai viziona un film la Cineplex cam în acelaşi timp cu apariţia sa pe DVD, dar trebuia să faci autostopul până în Summerville, ca să ajungi la colegiu. Magazinele erau pe strada Principală, casele bune erau pe River şi toţi ceilalţi locuiau pe Route 9, în sud, unde pavajul se dezintegrase în bolovani colţuroşi de beton – îngrozitor pentru mersul pe jos, dar perfect pentru a arunca în oposumi furioşi, cele mai rele animale în viaţă. Nu vezi niciodată asta în filme.

Gatlin nu era un loc complicat; Gatlin era Gatlin. Vecinii priveau de pe verandele lor într-o căldură insuportabilă, năduşind din greu. Dar nu avea niciun rost. Nimic nu se schimba vreodată. Mâine va fi prima zi de şcoală, al doilea an de liceu la Stonewall Jackson High, şi deja ştiam tot ce avea să se întâmple – unde voi sta, cu cine voi vorbi, glumele, fetele, cine va parca unde.

Nu existau surprize în Districtul Gatlin. Noi eram în mijlocul pustietăţii.

Cel puţin, asta credeam când mi-am închis exemplarul din *Abatorul cinci*[1]*,* am oprit iPodul şi am stins lumina în ultima noapte de vară.

Ce tare mă înşelam!

Era un blestem.

Era o fată.

Şi, la sfârșit, era un mormânt.

Iar pe ăla nici măcar nu l-am văzut apărând.

[1] *Slaughterhouse-Five,* un roman scris de Kurt Vonnegut (n.tr.)

2 septembrie

Continuă să visezi

Cădeam.

Cădeam în gol, rostogolindu-mă prin aer.

— *Ethan!*

Ea m-a strigat, şi doar la sunetul vocii ei inima începu să-mi bată mai tare.

— *Ajută-mă!*

Şi ea cădea. Mi-am întins braţul încercând să o prind. Am strâns pumnul, însă tot ce-am prins a fost aer. Nu era pământ sub picioarele mele, iar eu eram plin de noroi pe mâini. Ne-am atins vârfurile degetelor şi am văzut străluciri verzi în întuneric.

Apoi mi-a scăpat printre degete, şi tot ce-am simţit a fost pierderea.

Lămâi şi rozmarin. O puteam mirosi, chiar şi-atunci.

Dar nu puteam ajunge la ea.

Şi nu puteam trăi fără ea.

❖

M-am ridicat brusc, încercând să-mi recapăt respiraţia.

— Ethan Wate! Trezeşte-te! N-am să te las să-mi întârzii în prima zi de şcoală, am auzit vocea Ammei strigându-mă de jos.

Ochii mei s-au fixat asupra petei difuze de lumină decupată în întuneric. Auzeam cum ploaia lovea obloanele vechii noastre case de pe plantaţie. Probabil ploua. Probabil era dimineaţă. Probabil eram în camera mea.

Camera mea era fierbinte şi umedă din cauza ploii. De ce aveam fereastra deschisă?

Capul îmi bubuia. M-am întins înapoi pe pat, iar visul dispăru din nou, aşa cum o făcea mereu. Eram în siguranţă în camera mea, în casa noastră străveche, în acelaşi pat scârţâitor de mahon, unde dormiseră probabil şase generaţii ale familiei Wate înaintea mea, unde oamenii nu cădeau prin găuri negre făcute din noroi, şi nu se întâmpla nimic cu adevărat.

Am privit tavanul tencuit, pictat în culoarea cerului pentru ca albinele să nu-şi facă cuiburi acolo. Ce era în neregulă cu mine?

De câteva săptămâni încoace tot aveam acelaşi vis. Cu toate că nu mi-l puteam aminti pe deplin, partea pe care mi-o aduceam aminte era mereu aceeaşi. Fata cădea. Eu cădeam. Trebuia să mă ţin, dar nu puteam. Dacă îi dădeam drumul, ceva oribil i s-ar întâmpla. Dar tocmai asta era problema. Nu îi puteam da drumul. Nu o puteam pierde. Era ca şi cum aş fi fost îndrăgostit de ea, cu toate că nu o cunoşteam. Ceva de genul iubire *înainte de* dragostea la prima vedere.

Ceea ce părea nebunesc, deoarece ea era doar o fată din visul meu. Nici măcar nu ştiam cum arăta. Avusesem acelaşi vis timp de câteva luni, dar în tot acest timp nu i-am văzut chipul sau nu mi-l puteam aminti. Tot ce ştiam era că aveam acelaşi sentiment bolnăvicios înăuntrul meu de fiecare dată când o pierdeam. Îmi scăpa printre degete, iar stomacul pur şi simplu îmi cădea – felul în care te simţi când eşti într-un montagnes russes, iar maşina coboară cu viteză.

Fluturi în stomac. Asta era o metaforă înfiorătoare. Mai degrabă ceva de genul albine ucigaşe.

Poate că eram nebun sau poate că aveam nevoie de un duş. Încă avem căştile la gât, iar când m-am uitat la iPod, am văzut titlul unui cântec pe care nu l-am recunoscut.

Şaisprezece Luni.

Ce era ăsta? Am apăsat pe tasta play. Melodia era pătrunzătoare. Nu recunoşteam vocea, însă aveam senzaţia că parcă o mai auzisem înainte:

Şaisprezece ani, şaisprezece luni,
Şaisprezece spaime – în suflet genuni,
De şaisprezece ori lacrimi în vise,
Cascadă prin ani şi hăuri deschise...

Era melancolică, înfiorătoare – aproape hipnotizantă.

— Ethan Lawson Wate! am auzit vocea Ammei acoperind muzica.

Am închis şi m-am ridicat din pat, dând brusc la o parte păturile. Aşternuturile mele păreau că erau pline de nisip, dar eu ştiam mai bine.

Era pământ. Unghiile de la mâini îmi erau pline de noroi, exact ca ultima dată când avusesem visul.

Am adunat cearşaful, punându-l în coş sub jerseul transpirat de ieri. Am intrat la duş şi am încercat să uit de asta în timp ce îmi frecam mâinile, iar ultimele bucăţele negre din visul meu dispăreau în canalul de scurgere. Dacă nu mă gândeam la asta, nu se întâmpla. În ultimele luni, acesta fusese modul meu de abordare a multor lucruri.

Dar nu şi când era vorba de ea. Nu aveam ce să fac. Mă gândeam mereu la ea. Continuam să mă întorc la acelaşi vis, cu toate că nu mi-o puteam explica. Aşadar, acesta mi-era secretul, tot ce aveam de zis. Aveam şaisprezece ani, mă îndrăgosteam de o fată care nu exista şi, încet-încet, începeam să-mi pierd minţile.

Indiferent cât de tare frecam, nu-mi puteam face inima să se oprească din bubuit. Şi, peste mirosul de săpun Ivory şi de şampon Stop & Shop, încă puteam simţi mirosul ei. Cu greu, dar ştiam că era acolo.

Lămâi şi rozmarin.

Am coborât la bucătărie în aceeaşi uniformitate liniştitoare a lucrurilor. La micul dejun, Amma împinse spre mine aceeaşi farfurie veche, albastră cu alb, de porţelan – Dragwonware[2], îi spunea mama mea –, cu ouă,

[2] Obiecte din ceramică sau porţelan ce au început să se fabrice prin anii 1800 în Japonia, de obicei având pe ele dragoni înconjuraţi de fum. (n.tr.)

şuncă, pâine prăjită cu unt, şi crupe. Amma era menajera noastră, mai mult ca un fel de bunică, exceptând faptul că era mult mai isteaţă şi mai supărăcioasă decât bunica mea adevărată. Amma pur şi simplu mă crescuse şi simţea că era misiunea ei personală să mă mai înalţe cu vreo treizeci de centimetri, cu toate că deja aveam aproape doi metri. În această dimineaţă muream de foame într-un mod ciudat, de parcă nu mai mâncasem de-o săptămână. Am înfulecat un ou şi două bucăţi de şuncă din farfurie, simţindu-mă deja mai bine. Am rânjit spre ea cu gura plină.

— Nu fi rea cu mine, Amma! Este prima zi de şcoală.

Îmi puse în faţă un pahar uriaş cu suc de portocale şi unul şi mai mare cu lapte – lapte integral, singurul tip de lapte pe care îl beam pe aici.

— Am rămas fără lapte cu cacao?

Eu beam lapte cu cacao aşa cum unii beau cola sau cafea. Chiar şi dimineaţa, eram mereu în căutarea unei doze de zahăr.

— A-C-L-I-M-A-T-I-Z-E-A-Z-Ă-T-E.

Amma avea câte un cuvânt încrucişat pentru absolut tot, cu cât mai lung, cu atât mai bine, şi îi făcea plăcere să le folosească. Felul în care îţi spunea cuvintele, literă cu literă, te făcea să te simţi de parcă bătea darabana cu degetele pe capul tău de fiecare dată.

— Adică: obișnuiește-te cu asta. Şi să nu crezi c-am să te las să pui un picior dincolo de uşă până ce nu-ţi bei tot laptele pe care ţi l-am dat.

— Da, doamnă.

— Văd că te-ai îmbrăcat elegant.

Nu era aşa. Purtam jeanşi şi un tricou spălăcit, aşa cum purtam aproape în fiecare zi. Pe toate scria câte ceva; astăzi era *Harley Davidson.* Şi aveam în picioare aceiaşi tenişi pe care îi purtam deja de vreo trei ani.

— Am crezut c-ai să-ţi tunzi păru’ ăla.

O spuse ca pe o mustrare, dar am recunoscut ce era cu adevărat. Era clar afecţiune bătrânească.

— Când am spus asta?

— Nu ştii că ochii sunt ferestrele sufletului?

— Poate că eu nu vreau ca cineva să aibă o fereastră spre al meu.

Amma mă pedepsi cu o altă farfurie de şuncă. Avea abia un metru jumătate şi era probabil mai bătrână decât Dragonware, cu toate că la fiecare aniversare insista că împlinea cincizeci şi trei de ani. Amma era orice altceva, însă nu şi o bătrână blajină. Ea era autoritatea supremă în casa mea.

— Ei bine, să nu crezi că ai să ieşi pe vremea asta cu părul ăla ud. Nu-mi place cum se simte furtuna asta. De parcă ceva rău a fost aruncat în vânt şi nu există nicio cale de-a opri o zi ca asta. Are o voinţă proprie.

Mi-am dat ochii peste cap. Amma avea propriul fel de a se gândi la lucruri. Când se afla într-una dintre acele stări, mama obişnuia să spună că „devenea întunecată“ – religia şi superstiţia amestecate, aşa cum numai în Sud puteai găsi. Când Amma devenea întunecată, era mai bine să nu-i stai în cale. Exact aşa cum era bine să-i laşi amuletele pe pervaz şi păpuşile pe care le făcea în sertare, acolo unde le punea ea.

Am raşchetat o altă furculiţă de ou şi am terminat mic dejunul campionilor – ouă, marmeladă şi şuncă, toate amestecate într-un sendviş cu pâine prăjită. În timp ce l-am vârât în gură, am aruncat o privire scurtă spre hol. Uşa de la biroul tatălui meu era deja închisă. Tatăl meu scria noaptea şi dormea pe vechea canapea din birou toată ziua. Fusese aşa de când mama mea murise în luna aprilie a anului trecut. El putea fi la fel de bine un vampir; aşa spusese mătuşa mea Caroline după ce stătuse cu noi primăvara aceea. Probabil că ratasem şansa de a-l vedea până în ziua următoare. Uşa aceea nu trebuia deschisă sub nicio formă după ce se închidea.

Am auzit un claxon de pe stradă. Link. Mi-am înşfăcat ghiozdanul negru, jerpelit, şi am fugit pe uşă, ieşind în ploaie. Ar fi putut fi şapte seara sau şapte dimineaţa, atât de întunecat era cerul. Vremea devenise ciudată de câteva zile.

Maşina lui Link, numită sugestiv Rabla, se afla pe

stradă, cu motorul hurducăind şi cu muzica dată la maximum. Mergeam la şcoală cu Link în fiecare zi, de când eram la grădiniţă, când deveniserăm cei mai buni prieteni după ce el îmi dăduse jumătate din Twinkie-ul[3] său în autobuz. Mai târziu am aflat că, de fapt, Twinkie-ul căzuse pe jos. Cu toate că amândoi ne luaserăm permisele de conducere vara asta, Link era cel cu maşina, dacă putea fi numită maşină.

Cel puţin, motorul Rablei acoperea sunetele produse de furtună.

Amma stătea pe verandă, cu braţele încrucişate la piept, privindu-ne dezaprobator.

— Dă mai încet muzica aia aici, Wesley Jefferson Lincoln! Să nu crezi că n-am s-o sun pe maică-ta să-i spun ce făceai în pivniţa mea toată vara când aveai nouă ani.

Link tresări. Nu mulţi îl strigau pe numele său adevărat, cu excepţia Ammei şi a mamei sale.

— Da, doamnă.

Plasa de ţânţari de la uşă se izbi. Link râse, demarând în trombă pe asfaltul umed. Parcă făceam o escapadă, cam aşa conducea el de obicei. Doar că nu fugeam niciodată.

— Ce făceai în pivniţa mea când aveai nouă ani?

— Ce nu făceam în pivniţa ta când aveam nouă ani? Link închise muzica, ceea ce era bine, deoarece era îngrozitoare, iar el era pe cale să mă întrebe dacă-mi plăcea, aşa cum o făcea în fiecare zi. Tragedia formaţiei sale, *Who Shot Lincoln*[4]*,* era că niciunul dintre ei nu putea să cânte cu adevărat la un instrument sau cu vocea. Dar ceea ce trăncănea el tot timpul avea legătură cu cântatul la tobe şi cu mutarea la New York după absolvire şi cu făcutul înregistrărilor, care probabil că nu se vor materializa niciodată. Şi când spun „probabil“, înţeleg că Link mai degrabă ar arunca un coş de trei puncte, legat la

---

[3] Prăjiturele cu cremă, foarte populare în America (n.tr.)

[4] *Cine l-a împuşcat pe Lincoln.* Joc de cuvinte: numele real al personajului din carte e Lincoln, dar, de asemenea, se face referire şi la cel de-al şaisprezecelea preşedinte al Statelor Unite, Abraham Lincoln, care a fost împuşcat în anul 1865. (n.tr.)

ochi şi beat, din parcarea sălii de gimnastică.

Link nu avea de gând să meargă la colegiu, însă era cu un pas înaintea mea. El ştia ce voia să facă, cu toate că ceea ce-şi dorea el era departe de a se împlini. Tot ce aveam eu era o cutie de pantofi plină de broşuri despre colegii, pe care nu i le puteam arăta tatălui meu. Nu îmi păsa ce colegii erau, atâta timp cât se aflau la câteva mii de kilometri depărtare de Gatlin.

Nu voiam să ajung ca tatăl meu, locuind în aceeaşi casă, în acelaşi oraş unde crescusem, cu aceiaşi oameni, care nu au visat nici măcar o dată să plece de-aici.

❖

În stânga şi în dreapta noastră, case victoriene străvechi udate de ploaie erau aliniate la stradă aproape la fel ca în ziua în care fuseseră construite, acum mai bine de o sută de ani. Numele străzii mele era Cotton Bend[5] deoarece aceste case străvechi obişnuiau să susţină kilometri întregi de plantaţii de bumbac. Acum se întinseseră până la Route 9, ceea ce era cam singurul lucru care se schimbase pe-aici.

Am luat o gogoaşă învechită din cutia de pe podea.

— Mi-ai pus cumva un nou cântec pe iPod seara trecută?

— Ce cântec? Ce zici de ăsta?

Link porni ultima sa piesă demo.

— Cred că mai trebuie lucrată. La fel ca toate celelalte cântece ale tale.

Era acelaşi lucru pe care i-l ziceam în fiecare zi, mai mult sau mai puţin.

Am răsfoit lista de cântece.

— Cântecul cred că se numea ceva de genul *Şaisprezece Luni.*

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Nu mai era. Cântecul dispăruse, dar tocmai îl ascultasem în dimineaţa aceasta. Şi ştiam că nu mi-l imaginasem, deoarece încă mi-era întipărit în minte.

— Dacă vrei să asculţi un cântec, am să-ţi pun eu unul

[5] În traducere aproximativă, Curba Bumbacului (n.tr.)

nou.

Link privi în jos pentru a schimba piesa.

— Hei, frate, vezi-ţi de drum.

Însă el nu ridică privirea şi, cu coada ochiului, am văzut o maşină ciudată trecând prin faţa noastră…

Pentru o clipă, sunetele drumului şi ploaia şi Link s-au dizolvat în tăcere, şi parcă totul se mişca cu încetinitorul. Nu-mi puteam lua ochii de la maşină. Era doar un sentiment, nu ceva ce aş putea descrie. Apoi, a trecut fix pe lângă noi, luând-o pe partea cealaltă.

Nu am recunoscut maşina. Nu o mai văzusem înainte. Nu vă puteţi imagina cât de imposibil era, deoarece cunoşteam fiecare maşină din oraş. Şi nu se putea vorbi de turişti în această perioadă a anului. Nimeni nu risca să vină aici pe durata sezonului de uragane.

Maşina era lungă şi neagră, ca un dric. De fapt, eram destul de sigur că era un dric.

Poate că era o prevestire. Poate că anul ăsta avea să fie mai rău decât mi-am imaginat.

— Uite-o, asta-i. „Black Bandanna“. Cântecul ăsta o să mă facă vedetă.

Până când îşi ridică el privirea, maşina dispăruse.

2 septembrie

Fata cea nouă

Opt străzi. Doar atât trebuia să parcurgi ca să ajungi din Cotton Bond la Liceul Jackson. S-a dovedit că puteam să-mi retrăiesc întreaga viaţă, cutreierând în sus şi-n jos cele opt străzi, şi opt străzi erau suficiente ca să începi să-ţi imaginezi că ai văzut un dric negru şi misterios. Probabil că din această cauză nu i-am spus nimic lui Link.

Am trecut pe lângă Stop & Shop, cunoscut şi ca Stop & Steal[6]. Era singurul magazin alimentar din oraş şi cel mai apropiat pe care-l aveam de un 7-Eleven[7]. Astfel că, de fiecare dată când ieșeai cu prietenii pe-acolo, trebuia să speri că nu aveai să dai peste mama cuiva care făcea cumpărături pentru cină sau, mai rău, peste Amma.

Am observat bine cunoscutul Pontiac Grand Prix parcat în faţă.

— A-ău. Fatty e deja aici, am spus.

Acesta stătea la volan, citind *Stars and Stripes*[8].

— Poate că nu ne-a văzut.

Link privea agitat în oglinda retrovizoare.

— Sau poate am încurcat-o!

Fatty era *truant officer*[9] la Liceul Stonewall Jackson şi,

[6] Joc de cuvinte: *Stop & Shop,* în traducere în lb. română înseamnă *Opreşte-te şi cumpără; Stop & Steal – Opreşte-te şi fură.* (n.tr.)

[7] Reţea internaţională de magazine alimentare (n.tr.)

[8] Cotidian american cu ştiri mai mult militare, tipărit sub egida Ministerului Apărării din SUA (n.tr.)

[9] În şcolile americane, *truant officer* este un inspector care urmăreşte elevii chiulangii. (n.tr.)

de asemenea, un mândru membru al poliţiei din Gatlin. Prietena lui, Amanda, lucra la Stop & Steal, iar Fatty parca în faţă aproape în fiecare dimineaţă, aşteptând să fie livrate produsele de patiserie. Ceea ce era destul de inoportun, dacă întârziai mereu, aşa cum făceam eu şi Link.

Dacă mergeai la Liceul Jackson, trebuia să ştii obiceiurile lui Fatty, aşa cum îţi ştiai propriul orar. Astăzi, Fatty ne făcu cu mâna, fără ca măcar să-şi ridice ochii din secţiunea de sport a ziarului. Astăzi ne lăsa în pace.

— Secţiunea de sport şi un corn însiropat. Ştii ce înseamnă asta.

— Da. Avem cinci minute la dispoziţie.

❖

Am tras frâna de mână a Rablei în parcarea şcolii şi am coborât, sperând să trecem pe lângă secretariat fără să fim văzuţi. Dar afară încă ploua cu găleata, aşa că, atunci când am ajuns în clădire, eram uzi leoarcă, iar tenişii noştri scârţâiau atât de tare, că puteam la fel de bine să ne oprim.

— Ethan Wate! Wesley Lincoln!

Ploaia se scurgea de pe noi în birou, în timp ce aşteptam să ne luăm biletele de detenţie.

— Aţi întârziat în prima zi de şcoală. Mama ta o să aibă câteva lucruri de discutat cu tine, domnule Lincoln. Şi nu mai fi atât de încrezut, domnule Wate! Amma o să aibă ac de cojocul tău.

Domnişoara Hester avea dreptate. Amma va şti în aproximativ cinci minute că întârziasem, asta dacă nu cumva ştia deja. Cam aşa stăteau lucrurile pe-aici. Mama mea obişnuia să spună că poştaşul, Carlton Eaton, citea orice scrisoare care părea chiar şi pe jumătate interesantă. Nici măcar nu se mai obosea să le resigileze. Dar nu e ca şi cum ar fi fost o noutate. Fiecare casă avea secretele ei, dar toţi de pe stradă le ştiau. Nici măcar lucrul ăsta nu mai era un secret.

— Domnişoară Hester, am condus încet din pricina ploii.

Link încerca să-și folosească farmecul. Domnişoara Hester îşi dădu jos ochelarii şi îl privi pe Link, deloc fermecată. Lănţişorul care-i ţinea ochelarii în jurul gâtului se bălăbănea înainte şi-napoi.

— Nu am timp să stau la taclale cu voi acum. Sunt ocupată cu completarea biletelor voastre de detenţie, pentru că acolo o să vă petreceţi după-amiaza asta, spuse ea, în timp ce ne înmână amândurora biletele albastre.

Era chiar foarte ocupată. Am simţit mirosul de ojă chiar înainte să dăm colţul. Bun venit înapoi.

În Gatlin, prima zi de şcoală nu se schimba niciodată. Profesorii, care te cunoşteau cu toţii de la biserică, stabiliseră dacă erai prost sau inteligent încă de la grădiniţă. Eu eram inteligent, deoarece părinţii meu erau profesori. Link era prost, deoarece ronţăise paginile *Bibliei* pe durata citirii Scripturii şi vomitase odată la serbarea de Crăciun. Deoarece eu eram inteligent, primeam note bune la lucrări; pentru că Link era prost, i se dădeau note rele. Bănuiesc că nimeni nu se obosea să le citească. Uneori scriam fel de fel de lucruri pe la jumătatea lucrărilor mele, doar ca să văd dacă profesorii aveau să spună ceva. Nimeni nu spunea nimic.

Din nefericire, acelaşi principiu nu se aplica testelor grilă. La ora de engleză am descoperit că profesoara mea în vârstă de şapte sute de ani, al cărei nume chiar era doamna English, se aşteptase ca noi să citim *Să ucizi o pasăre cântătoare* pe durata verii, aşa că picasem la prima întrebare. Minunat. Citisem cartea cu vreo doi ani în urmă. Era una dintre cărţile preferate ale mamei mele, dar asta se întâmplase acum ceva timp, iar eu nu prea îmi mai aminteam detaliile.

Un lucru mai puţin cunoscut în legătură cu mine: citeam tot timpul. Cărţile erau singurele care mă mai scoteau din Gatlin, chiar dacă numai pentru puţin timp. Aveam o hartă pe peretele meu, şi de fiecare dată când citeam despre un loc în care voiam să merg, îl marcam pe hartă. New York era *De veghe în lanul de secară, În sălbăticie* mă dusese în

Alaska. Când am citit *Pe drum,* am adăugat Chicago, Denver, L.A. și Mexico City. Kerouac te ducea cam peste tot. La fiecare câteva luni, trasam o linie pentru a conecta ceea ce marcasem. O linie verde, subţire, pe care aş urma-o într-o călătorie, în vara de dinainte de colegiu, dacă voi ieşi vreodată din oraşul ăsta. Nu mai spusesem nimănui despre cele două lucruri ale mele, harta şi cititul. Pe-aici, cărţile şi baschetul nu prea mergeau împreună.

Nici la chimie nu a fost mai bine. Domnul Hollenback m-a condamnat să fiu partener de laborator cu Emily Cea-care-îl-urăşte- pe-Ethan, cunoscută şi ca Emily Asher, care mă ura de la balul de anul trecut, când am făcut greşeala să port tenişii cu smochingul şi să-l las pe tata să ne conducă în Volvoul ruginit. Geamul stricat, care nu se mai ridica niciodată, îi distrusese părul blond, coafat pentru bal, perfect ondulat, şi când am ajuns la sala de gimnastică, ea arăta ca Maria Antoaneta ciufulită abia trezită din somn. Emily nu a vorbit cu mine tot restul serii şi a trimis-o pe Savannah Snow să-mi dea papucii la trei paşi de la ceaunul cu punci. Cam acesta fusese sfârşitul.

Eu eram o nesfârşită sursă de amuzament pentru băieţi, care se tot aşteptau ca noi doi să ne împăcăm. Ceea ce ei nu ştiau era că eu nu prea mă dădeam în vânt după fete gen Emily. Ea era drăguţă, dar asta era tot. Şi a o admira nu compensa pentru faptul că trebuia s-o ascult vorbind. Mi-ar fi plăcut cineva diferit cu care aş fi putut vorbi despre altceva decât petrecerile şi încoronările de la balul de iarnă. O fată care era inteligentă sau amuzantă, sau măcar o parteneră decentă de laborator.

Poate că o fată ca aceasta era un vis prea frumos, dar un vis era oricum mai bun decât un coşmar. Chiar dacă coşmarul purta o fustă de majoretă.

Am supravieţuit orei de chimie, dar ziua mea a devenit şi mai rea. Se pare că urma să am din nou Istoria Statelor Unite în acest an, singura istorie predată la Jackson, făcând numele să fie de prisos. Aveam să-mi petrec al doilea an consecutiv învăţând despre „Războiul agresiunii

nordice“ cu domnul Lee, fără nicio legătură[10]. Dar, aşa cum ştiam cu toţii, în spirit, domnul Lee şi faimosul general al Confederaţiei erau unul şi acelaşi. Domnul Lee era unul dintre profesorii care mă urau cu adevărat. Anul trecut, fiind îmboldit de Link, scrisesem o lucrare numită „Războiul agresiunii sudice“, iar domnul Lee îmi dăduse un 4. Bănuiesc că, totuşi, profesorii mai citesc din când în când lucrările.

Am găsit un loc în spate, lângă Link, care era ocupat să-şi transcrie notiţele de la vreo oră la care adormise. Dar s-a oprit din scris când m-am aşezat.

— Frate, ai auzit?

— Ce să aud?

— E o nouă fată la Jackson.

— Sunt o grămadă de fete noi, o întreagă clasă de boboace, dobitocule.

— Nu vorbesc despre boboace. E o fată nouă în clasa *noastră.*

La oricare alt liceu, o fată nouă în anul doi nu ar fi fost o noutate. Dar aici era Jackson, iar noi nu mai avuseserăm o fată nouă din clasa a treia, când Kelly Wix s-a mutat cu bunicii, după ce tatăl ci a fost arestat deoarece organizase jocuri de noroc în pivniţa casei lor din Lake City.

— Cine e?

— Nu ştiu. Am avut educaţie civică cu toţi tocilarii din orchestră, iar ei nu ştiau nimic altceva în afară de faptul că tipa cântă la vioară sau ceva de genul. Mă întreb dacă-i sexy.

Link era cam îngust la minte, ca majoritatea băieţilor. Diferenţa era că mintea lui Link ducea direct la gură.

— Deci e şi ea o tocilară din orchestră?

— Nu. E o muziciană. Poate că împărtăşim aceeaşi dragoste pentru muzica clasică.

— Muzică clasică?

Singura muzică clasică pe care Link o ascultase

[10] Referire la Robert E. Lee – faimos general sudist, unul dintre comandanţii armatei confederate în timpul Războiului de secesiune, cunoscut şi ca Războiul Civil American (1861-1865) (n.tr.)

vreodată fusese în cabinetul dentistului.

— Ştii tu, clasicii. *Pink Floyd. Black Sabbath. Rolling Stones.*

Am început să râd.

— Domnule Lincoln! Domnule Wate! Îmi cer scuze că vă întrerup conversaţia, dar aş dori să încep, dacă-mi permiteţi.

Tonul domnului Lee era la fel de sarcastic ca şi în anul trecut, iar părul slinos pieptănat pe spate şi stropii de salivă, la fel de rele. Împărţi copii ale aceluiaşi conspect pe care probabil că îl folosea de mai bine de zece ani. Participarea într-o reconstituire a unui Război Civil adevărat era necesară. Bineînţeles că era. Pur şi simplu puteam să împrumut o uniformă de la una dintre rudele mele care au participat la reconstituiri în weekenduri, doar ca să se amuze. Ce norocos eram!

După ce sună clopoţelul, Link şi cu mine ne-am dus pe culoar la dulapurile noastre, sperând s-o putem vedea pe fata cea nouă. Dacă îl credeai pe Link, ea era deja sufletul lui pereche şi colegă de trupă şi probabil alte câteva lucruri pe care nici măcar nu mai voiam să le aud. Dar tot ce-am putut vedea a fost prea mult din Charlotte Chase într-o fustă de blugi cu două numere prea mică. Ceea ce însemna că nu puteam afla altceva până la prânz, deoarece următoarea noastră oră era ASL, American Sign Language[11], şi era strict interzis să vorbeşti. Nimeni nu era suficient de bun la semne ca să poată spune „fata cea nouă“, în special de când ASL era singura oră pe care o aveam împreună cu restul echipei de baschet a Liceului Jackson.

Fusesem în echipă încă din clasa a opta, când m-am înălţat cu şaisprezece centimetri într-o vară şi am sfârşit ca fiind cel puţin cu un cap mai înalt decât restul clasei. În plus, trebuia să faci şi ceva normal, când ambii tăi părinţi erau profesori. S-a dovedit că eram bun la baschet. Mereu

[11] Limbajul american al semnelor - limbaj de exprimare şi de gesturi naturale prin care o persoană surdomută poate stabili o cale de comunicare cu alţi oameni.

ştiam unde aveau coechipierii să paseze mingea, şi aveam un loc unde să stau la cantină în fiecare zi. La Jackson, asta însemna destul de mult.

Astăzi, locul însemna şi mai mult deoarece Shawn Bishop, paznicul nostru, o văzuse pe fata cea nouă. Link puse singura întrebare care îi interesa pe toţi:

— Deci, e sexy?

— Destul de sexy.

— La fel de sexy ca Savannah Snow?

Vorbind de lup, Savannah – standardul după care erau apreciate toate celelalte fete de la Jackson – intră în cantină, la braţ cu Emily Cea-care-îl-urăşte-pe-Ethan, şi cu toţii ne-am uitat, deoarece Savannah era, la înălţimea ei de aproape un metru optzeci, posesoarea celor mai perfecte picioare pe care le-ai văzut vreodată. Emily şi Savannah alcătuiau aproape un întreg, chiar şi când nu purtau uniformele de majorete. Păr blond, bronz artificial, şlapi şi fuste scurte de blugi, atât de scurte, că puteai să le iei drept curele. Savannah reprezenta picioarele, însă Emily era cea pe care băieţii încercau s-o privească vara, la lac, în costumul ei de baie tip bikini. Cele două nu păreau să aibă vreodată cărţi la ele, ci doar poşete micuţe metalice vârâte la subraţ, în care abia aveau loc de un telefon mobil, pentru puţinele ocazii când Emily se oprea cu adevărat din a scrie mesaje.

Diferenţele dintre ele se reduceau la poziţiile pe care le aveau în cadrul trupei de majorete. Savannah era căpitanul, şi o bază: una dintre fetele care ţineau încă două rânduri de majorete în faimoasa piramidă Wildcats. Emily era zburătoarea, fata din vârful piramidei, cea aruncată în aer un metru sau doi pentru a completa o şmecherie sau o altă acrobaţie care ar putea foarte uşor sfârşi printr-un gât rupt. Emily ar risca orice ca să rămână în vârful acelei piramide. Savannah nu trebuia s-o facă. Dacă Savannah se mişca cu un centimetru, totul se dărâma.

Emily Cea-care-îl-urăşte-pe-Ethan ne observă holbându-ne şi se încruntă la mine. Băieţii râseră. Emory Watkins mă bătu pe spate.

— E moartă după tine, Wate. O ştii pe Emily, cu cât se încruntă mai tare, cu atât îi pasă mai mult.

Nu voiam să mă gândesc la Emily astăzi. Voiam să mă gândesc la opusul lui Emily. De când am început să vorbesc despre asta cu Link la ora de istorie, am rămas cu un fix. Fata cea nouă. Posibilitatea existenţei unei persoane diferite, dintr-un loc diferit. Poate cineva cu o viaţă mai mare decât a noastră şi, bănuiesc, decât a mea.

Poate cineva despre care visasem. Ştiam că era ceva fantastic, dar voiam să cred.

— Deci, aţi auzit cu toţii de fata cea nouă?

Savannah se aşează în poalele lui Earl Petty. Earl era căpitanul echipei noastre şi prietenul acum-da, acum-nu al Savannei. Acum erau împreună. Earl îşi frecă mâinile de picioarele ei colorate în portocaliu, suficient de sus ca să nu ştii unde să priveşti.

— Shawn tocmai ne povestea. Spune că e sexy. Ai s-o iei în trupă?

Link îmi luă de pe tavă chiftelele de cartofi Taler Tots.

— Nu prea. Ar trebui să vedeţi ce poartă.

Prima lovitură.

— Sau cât de palidă e.

A doua lovitură. Nu puteai niciodată să fii prea slab sau prea bronzat, după spusele Savannei.

Emily se aşează lângă Emory, aplecându-se deasupra mesei un pic cam prea mult.

— Ţi-a spus *cine* e?

— Ce vrei să spui?

Emily făcu o pauză pentru un efect dramatic:

— Este nepoata bătrânului Ravenwood.

Nu avea nevoie de o pauză pentru asta. Era ca şi cum luase tot aerul din încăpere. Câţiva băieţi începură să râdă. Credeau că glumeşte, dar mi-am dat seama că nu o făcea.

A treia lovitură. Gata, se terminase. Deja nu mi-o mai puteam imagina. Posibilitatea ca fata viselor mele să apară dispăru înainte ca eu să-mi pot imagina prima noastră întâlnire. Eram condamnat la încă trei ani de Emily Asher.

Macon Melchizedek Ravenwood era încuiatul oraşului.

Să spunem doar că mi-am amintit îndeajuns din *Să ucizi o pasăre căutătoare* ca să ştiu că bătrânul Ravenwood îl făcea pe Boo Radley să pară un sfânt. Acesta locuia într-o casă veche, şubredă, construită pe cea mai veche şi mai infamă plantaţie din Gatlin, şi nu cred că cineva îl mai văzuse pe bătrân înainte ca eu să mă fi născut, chiar şi mai înainte.

— Vorbeşti serios? întrebă Link.

— Pe bune. Carlton Eaton i-a spus mamei mele ieri, când ne-a adus corespondenţa.

Savannah aprobă.

— Mama a auzit acelaşi lucru. S-a mutat cu bătrânul Ravenwood acum câteva zile, din Virginia sau Maryland, nu mai ţin minte.

Continuară să vorbească despre ea, despre hainele ei şi părul ei, şi unchiul ei, şi ce ciudată probabil că era. Asta uram cel mai tare la Gatlin. Felul în care toată lumea avea ceva de spus în legătură cu orice spuneai sau făceai, sau, în acest caz, purtai. M-am uitat pur şi simplu la tăiţeii de pe tava mea înecaţi într-un lichid portocaliu care nu prea arăta a brânză.

❖

După şcoală, sala de gimnastică era folosită pentru antrenamentele majoretelor. Ploaia se oprise în cele din urmă, aşa că antrenamentul pentru baschet avea loc pe terenul de afară, cu betonul crăpat şi marginile deformate şi cu băltoacele rămase de la ploaia de dimineaţă. Trebuia să ai grijă să nu te împiedici de fisura care trecea prin mijloc ca Marele Canion. Pe lângă asta, puteai să vezi aproape toată parcarea de pe teren şi să priveşti evenimentele sociale de la Liceul Jackson, aflate în plină desfăşurare, în timp ce te încălzeai.

Astăzi eram în formă. Dădusem şapte coşuri de la linia de aruncări libere, dar aşa făcuse şi Earl, egalându-mă coş după coş.

Fâș. Opt. Se pare că pur şi simplu trebuia să mă uit la coş, iar mingea trecea pe-acolo singură. În unele zile cam

aşa era.

Fâș. Nouă. Earl era enervat. Mi-am dat seama după felul în care bătea mingea din ce în ce mai tare de fiecare dată când dădeam un coş. El era celălalt centru al nostru. Înţelegerea noastră nerostită era: îl lăsam pe el să fie în centrul atenţiei, dacă nu se lua de mine când nu voiam să ies la Stop & Steal în fiecare zi după antrenament. Existau prea puţine feluri în care puteai vorbi despre aceleaşi fete şi la un moment dat te săturai şi să tot mănânci Slim Jim-uri.

Fâș. Zece. Nu puteam rata. Poate că era ceva genetic. Poate că era altceva. Nu-mi dădeam seama ce era, dar, de când mama mea murise, mă oprisem din a mai încerca. Era o minune că reuşisem să exersez cât de cât.

Fâș. Unsprezece. Earl mârâi în spatele meu, lovind mingea şi mai tare. Am încercat să nu zâmbesc şi m-am uitat spre locul de parcare în timp ce-am mai dat un coş. Am văzut o încâlceală de păr lung şi negru la volanul unei maşini lungi şi negre.

Un dric. Am îngheţat.

Apoi, ea se întoarse şi, prin geamul deschis, am zărit o fată privind în direcţia mea. Cel puţin, am crezut că am zărit-o. Mingea lovi marginea coşului şi se duse spre gard. În spatele meu am auzit un sunet cunoscut.

Fâș. Doisprezece. Earl Petty se putea relaxa.

În timp ce maşina se îndepărta, m-am uitat spre teren. Ceilalţi băieţi stăteau acolo de parcă tocmai văzuseră o fantomă.

— Aia era…?

Billy Watts, înaintaşul nostru, aprobă dând din cap, ţinându-se de gardul-plasă cu o mână.

— Nepoata bătrânului Ravenwood.

Shawn îi aruncă mingea.

— Da. Exact cum s-a spus. Îi conduce dricul.

Emory clătină din cap.

— Tipa e sexy. Ce pierdere!

Se întoarseră la joc, dar când Earl dădu următorul său coş, începuse să plouă din nou. Treizeci de secunde mai

târziu, eram prinşi într-o ploaie torenţială, cea mai puternică din ziua aceea. Am rămas acolo, lăsând ploaia să mă lovească. Părul meu lung îmi intra în ochi, nepermiţându-mi să mai văd restul şcolii, echipa.

Prevestirea cea rea nu era doar un dric. Era o fată.

Pentru câteva minute, îmi permisesem să sper. Că poate anul acesta nu va mai fi la fel ca anii anteriori, că se va schimba ceva. Că aş avea pe cineva cu care să vorbesc, cineva care să mă înţeleagă.

Dar nu aveam decât o zi bună pe teren, şi asta n-a fost niciodată suficient.

2 septembrie

O gaură în cer

Grătar de pui, piure de cartofi şi sos, fasole verde şi chifle – toate aşteptând nervoase şi reci şi coagulate pe cuptor, unde le lăsase Amma. De obicei, îmi păstra cina caldă pentru când mă întorceam acasă de la antrenament, dar nu şi astăzi. Dădusem de belea. Amma era furioasă, aşezată la masă, mâncând Red Hots[12] şi mâzgălind la integrama din *New York Times.* Tata se abonase în secret la ediţia de duminică, deoarece integramele din *The Stars and Stripes* aveau prea multe greşeli, iar cele din *Reader's Digest* erau prea mici. Nu ştiu cum reuşise să treacă de Carlton Eaton, care s-ar fi asigurat că spune întregului oraş că *The Stars and Stripes* nu e de nasul nostru, dar nu exista nimic pe lume pe care tata să nu-l facă pentru Amma.

Amma împinse farfuria în direcţia mea, uitându-se la mine fără să mă privească. Mi-am umplut gura cu piure rece şi grătar de pui. Amma nu ura nimic mai tare decât mâncarea lăsată în farfurie. Am încercat să păstrez distanţa dintre mine şi vârful creionului ei special numărul 2, folosit numai la cuvinte încrucişate, atât de ascuţit, că putea să facă să curgă sânge. Poate că în seara asta avea să o facă.

Am ascultat răpăiala constantă a ploii pe acoperiş. Nu se mai auzea alt sunet în încăpere. Amma bătu cu creionul de masă.

— Opt litere. Confinare sau pedeapsă riguroasă pentru

[12] Sortiment de bomboane cu gust de scorţişoară (n.tr.)

fărădelegi.

Îmi aruncă iar o privire. Am înfulecat încă o lingură de piure. Ştiam ce urma. Opt pe orizontală.

— P-I-L-D-U-I-R-E. Adică: pedeapsă. Adică: dacă nu reuşeşti să ajungi la şcoală la timp, n-ai să mai ieşi din casa asta.

M-am întrebat cine o sunase să-i spună că întârziasem sau, mai bine zis, cine nu o sunase. Îşi ascuţi creionul, cu toate că era deja ascuţit, băgându-l în vechea ei ascuţitoare automată de pe tejghea. Încă era pusă pe Neprivit, ceea ce era chiar mai rău decât să mă privească fix în ochi.

Am mers spre locul unde ascuţea creionul şi mi-am petrecut un braţ în jurul ei, strângând-o bine.

— Haide, Amma! Nu fi supărată! Ploua cu găleata dimineaţă. Nu ai fi vrut să conducem cu viteză prin ploaie, nu?

Ridică o sprânceană, dar expresia i se mai îmblânzi.

— Ei bine, se pare c-o să plouă de-acum şi până în ziua-n care o să-ţi tunzi păru', aşa că mai bine ai găsi o cale să ajungi la şcoală înainte să sune clopoţelu' ăla.

— Da, doamnă. Am mai strâns-o o dată şi m-am întors la piureul meu rece. N-o să-ţi vină să crezi ce s-a întâmplat astăzi. Avem o fată nouă în clasă.

Nu ştiam de ce-o spusesem. Bănuiesc că încă mă gândeam la ea.

— Tu crezi că eu nu ştiu de Lena Duchannes?

M-am înecat cu chifla. Lena Duchannes. Pronunţat, în Sud, rima cu ren. Felul în care Amma îl rosti, ai fi crezut că avea o silabă în plus. Du-chei-ien.

— Asta e numele ei? Lena?

Amma împinse un pahar de lapte cu cacao spre mine.

— Da şi nu, şi nu e treaba ta. N-ar trebui să te bagi în lucruri despre care nu ştii nimic, Ethan Wate!

Amma mereu vorbea în enigme, şi nu-ţi mai oferea nimic altceva în afară de asta. Nu mai fusesem acasă la ea, în Wader's Creek[13], de când eram mic, dar ştiam că

[13] Traducere aproximativă: Golful înotătorului (n.tr.)

majoritatea oamenilor din oraş fuseseră. Amma era cea mai respectată cititoare de cărţi de tarot pe o rază de o sută de mile din Gatlin, aşa cum fusese mama ei înainte şi bunica ei înaintea mamei sale. Şase generaţii de ghicitoare în cărţi. Gatlin era plin de baptişti cu fricã de Dumnezeu, metodişti şi penticostali, dar nimeni nu putea rezista ispitei cărţilor, posibilităţii de a-şi schimba cursul propriilor destine. Deoarece, asta credeau ei că putea face o ghicitoare puternică. Iar Amma nu era nimic altceva decât o forţă care merita apreciată.

Uneori găseam amulete de-ale ei, lucrate manual, în sertarul de şosete sau atârnând deasupra uşii de la biroul tatălui meu. Nu întrebasem decât o dată la ce foloseau. Tata o necăjea pe Amma oricând găsea una, dar am observat că nu le dădea niciodată jos. „Mai bine în siguranţă decât cu păreri de rău.“ Bănuiesc că se referea la izbucnirile Ammei, care te puteau face să-ţi pară îngrozitor de rău.

— Ai mai auzit altceva în legătură cu ea?

— Ai grijă! Într-o zi ai să faci o gaură în cer, iar universul o să cadă fix prin ea. Iar pe urmă ne vom afla cu toţii într-o mare belea.

Tata apăru în bucătărie în pijamale. Îşi turnă singur o ceaşcă de cafea şi luă o cutie de Shredded Wheat[14] din cămară. Vedeam că încă avea în urechi dopurile de ceară galbenă. Cerealele însemnau că el era pe cale să-şi înceapă ziua. Dopurile însemnau că ea încă nu începuse.

M-am aplecat şi i-am şoptit Ammei:

— Ce-ai mai auzit?

Îmi luă farfuria din faţă şi o duse în chiuvetă. Ridică apoi câteva oase care păreau a fi de porc, ceea ce era ciudat, de vreme ce noi mâncaserăm în seara asta pui, şi le puse pe o farfurie.

— Asta nu-i treaba ta. Ceea ce aș dori să ştiu este de ce te interesează atât de mult.

Am ridicat din umeri.

— Nu sunt interesat, zău. Doar curios.

[14] Cereale pentru micul dejun (n.tr.)

— Ştii ce se spune despre curiozitate.

Înfipse o furculiţă în bucata mea de plăcintă cu lapte bătut. Apoi îmi aruncă Privirea şi dispăru.

Până şi tatăl meu observă uşa bucătăriei balansându-se în urma ei, şi îşi scoase un dop dintr-o ureche.

— Cum a fost la şcoală?

— Bine.

— Ce i-ai făcut Ammei?

— Am întârziat la şcoală.

Îmi analiză faţa. Iar eu pe-a lui.

— Numărul 2?

Am aprobat.

— Ascuțit?

— A început cu el ascuţit şi apoi l-a ascuţit iar.

Am oftat. Tata aproape zâmbi, ceea ce era rar. Am simţit un val de uşurare, poate chiar o realizare.

— Ştii de câte ori am stat la masa asta veche, în timp ce ea mă împungea cu un creion atunci când eram copil? întrebă el, cu toate că nu era chiar o întrebare. Masa, ciobită şi acoperită de vopsea şi lipici şi marker de toţi cei din familia Wate, care fuseseră înaintea mea, era unul dintre cele mai vechi lucruri din casă.

Am zâmbit. Tata îşi luă castronul de cereale şi învârti lingura în direcția mea. Amma îl crescuse pe tata, un fapt care mi se reamintea de fiecare dată când numai mă gândeam să fiu obraznic când eram mic.

— M-I-R-I-A-D-Ă. Rosti cuvântul în timp ce-şi puse castronul în chiuvetă. G-R-Ă-M-A-D-Ă. Adică: mai mult decât tine, Ethan Wate!

Când păşi în lumina bucătăriei, jumătatea de zâmbet se transformă într-un sfert, iar apoi dispăru de tot. Arăta chiar şi mai rău e decât de obicei. Cearcănele din jurul ochilor erau mai întunecate, şi puteai vedea cum i se profilau oasele pe sub piele. Faţa sa era de un verde palid din cauză că nu ieşea niciodată din casă. Arăta ca un cadavru viu, aşa cum era de câteva luni încoace. Mi-era greu să-mi amintesc că el era aceeaşi persoană care obişnuia să stea cu mine ore întregi pe malurile lacului

Moultrie, mâncând sendvişuri cu salată de pui şi învăţându-mă cum să arunc undiţa. „Înainte şi înapoi. Doi şi zece. Doi şi zece. Ca acele ceasului.“ Ultimele cinci luni fuseseră grele pentru el. El o iubise din tot sufletul pe mama. Dar şi eu o iubisem.

Tata îşi luă cafeaua şi o luă spre biroul său. Era timpul să dăm cărţile pe faţă. Poate că Macon Ravenwood nu era singurul încuiat al oraşului. Nu credeam că oraşul nostru era suficient de mare pentru doi Boo Radley. Dar ăsta era cel mai apropiat lucru de o conversaţie pe care l-am avut în ultimele câteva luni, aşa că nu voiam ca el să plece.

— Cum merge cartea? am trântit-o eu.

Stai şi vorbeşte cu mine. Asta intenţionasem să-i spun.

El păru surprins, apoi ridică din umeri.

— Prinde formă. Încă mai am de lucrat la ea.

Nu putea. Asta voise să spună.

— Nepoata lui Macon Ravenwood tocmai s-a mutat în oraş.

Am rostit cuvintele tocmai când şi-a pus înapoi în ureche dopul.

Lipsă de sincronizare, ca de obicei. Dacă mă gândeam bine, cam la fel mi se întâmplase cu cei mai mulţi oameni în ultima vreme.

Tata îşi scoase un dop, oftă şi îl scoase şi pe celălalt.

— Ce e?

Deja se îndrepta spre biroul său. Conversaţia noastră era pe sfârşite.

— Macon Ravenwood, ce ştii despre el?

— Ce ştie toată lumea, bănuiesc. E un izolat. Nu a părăsit Conacul Ravenwood de ani buni, din câte ştiu eu.

Deschise uşa biroului şi păşi peste prag, dar eu nu l-am urmat. Am rămas în cadrul uşii.

Nu puneam niciodată piciorul înăuntru. Odată, când aveam şapte ani, tata m-a prins citindu-i romanul înainte să-l fi terminat de corectat. Biroul său era un loc întunecat, înfricoşător. Pe o canapea victoriană învechită, exista un tablou pe care îl ţinea mereu acoperit cu un cearşaf. Ştiam că nu trebuia să-l întreb niciodată ce se afla sub acel

cearşaf. În spatele canapelei, aproape de fereastră, se găsea biroul tatei, din mahon sculptat, o altă antichitate care fusese lăsată moştenire împreună cu casa noastră, din generaţie în generaţie. Şi cărţile, cărţi vechi, legate în piele, care erau atât de grele, că stăteau pe o masă uriaşă de lemn, doar acolo putând fi deschise. Acelea erau lucrurile care ne ţineau legaţi de Gatlin, şi legaţi de Domeniul Wate, aşa cum îi legaseră pe predecesorii mei timp de mai bine de un secol.

Pe birou se afla un manuscris. Stătea acolo, într-o cutie de carton, şi eu trebuia să ştiu ce se afla în ea. Tata scria romane horror gotice, aşa că ceea ce scria el nu era menit pentru ochii unui copil de şapte ani. Dar fiecare casă din Gatlin era plină de secrete, la fel ca Sudul însuşi, iar casa mea nu făcea excepţie, nici măcar atunci.

Tata mă găsise, ghemuit pe canapeaua din biroul său, paginile împrăştiate peste tot prin jurul meu ca şi cum un artificiu explodase în cutie, eu nu prea ştiind să-mi şterg urmele, ceva ce învăţasem la scurt timp după. Mi l-am amintit cum a ţipat la mine şi cum mama a ieşit şi m-a găsit cocoţat într-o magnolie bătrână în curtea noastră din spate. „Unele lucruri sunt private, Ethan. Chiar şi pentru adulţi.“ Voisem doar să ştiu. Asta fusese mereu problema mea. Chiar şi-acum. Voiam să ştiu de ce tata nu ieşea niciodată din biroul său. Voiam să ştiu de ce nu putea părăsi această casă veche de nimic doar pentru că un milion de membri ai familiei Wate locuiseră aici înaintea noastră, mai ales acum că mama nu mai era.

Dar nu şi în seara asta. În seara asta voiam să-mi amintesc de sendvişurile cu salată de pui şi de doi şi zece şi de o perioadă când tata îşi mânca cerealele sale în bucătărie, glumind cu mine. Am adormit amintindu-mi.

❖

În următoarea zi, cu mult înainte să sune clopoţelul, numai despre Lena Duchannes se vorbea la Jackson. Cumva, între furtuni şi pene de curent, Loretta Snow şi Eugenie Asher, mamele lui Emily şi Savannah, reuşiseră să

pună pe masă o cină şi să-i cheme pe aproape toţi oamenii din oraş să le spună că „ruda“ nebunului de Macon Ravenwood îi conducea prin Gatlin dricul, cu care, erau ele sigure, el îşi transporta cadavrele înăuntru când nimeni nu privea. De aici, lucrurile o luaseră şi mai rău.

Existau două lucruri pe care te puteai baza mereu în Gatlin. Primul: puteai să fii diferit, chiar şi nebun, atâta timp cât ieşeai din casă când şi când, pentru ca oamenii să nu te considere un criminal în serie. Al doilea: dacă era o poveste de spus, puteai fi sigur că va fi cineva care s-o spună. O nouă fată în oraş, mutându-se în Conacul Bântuit, împreună cu încuiatul oraşului, era o poveste get-beget, probabil cea mai mare poveste care lovise oraşul Gatlin de la accidentul mamei mele. Aşa că nu ştiu de ce eram surprins că toată lumea vorbea despre ea – toată lumea, exceptându-i pe băieţi. Ei aveau alte treburi de care să-şi vadă mai întâi.

— Deci, ce avem, Em?

Link trânti uşa dulapului său.

— Numărând probele majoretelor, se pare că avem patru de 8, trei de 7 şi o mulţime de 4.

Emory nu se obosea să le numere pe fetele boboace care erau notate sub 4.

Am trântit uşa de la dulapul meu.

— Asta e o noutate? Nu sunt astea fetele pe care le vedem la Da ry Kin în fiecare sâmbătă?

Emory zâmbi şi mă bătu pe spate.

— Dar acum ele sunt în joc, Wate. Le privi pe fetele de pe culoar. Iar eu sunt pregătit să joc.

Nu era decât gura de Emory.

Anul trecut, când noi eram boboci, nu-l auzisem vorbind decât despre fetele mai mari cu care credea el că avea să se combine acum că intrase în echipa de baschet. Em se amăgea cu iluzii la fel de tare ca şi Link, dar nu la fel de inofensiv. Avea un fel de răutate în el; toţi cei din familia Watkins aveau.

Shawn clătină din cap.

— Ca şi cum ai culege piersici din viţa-de-vie.

— Piersicile cresc în copaci.

Eram deja enervat, poate din cauză că mă întâlnisem cu băieţii la Stop & Steal înainte de şcoală şi fusesem martor la aceeaşi conversaţie, în timp ce Earl răsfoise numere din singurul lucru pe care-l citea vreodată – reviste cu fete în bikini, pozând pe capotele maşinilor.

Shawn se uită la mine confuz.

— Despre ce vorbeşti?

Nici nu ştiu de ce mă mai deranjasem. Era o conversaţie stupidă, la fel de stupidă ca şi nevoia ca băieţii să se întâlnească înainte de şcoală, în fiecare dimineaţă de miercuri. Era ceva de genul strigarea catalogului. Câteva lucruri erau necesare dacă intrai în echipă. Trebuia să stai la masă împreună cu echipa de la cantină. Mergeai la petrecerile Savannei Snow, invitai o majoretă la balul de iarnă, ieşeai cu prietenii la lacul Moultrie în ultima zi de şcoală. Puteai în rest să faci orice doreai, dacă veneai la strigarea catalogului. Numai că, pentru mine, devenea din ce în ce mai greu să vin, şi nu ştiam de ce.

Încă nu aveam un răspuns când am văzut-o.

Chiar şi dacă n-aș fi văzut-o, aș fi ştiut că era acolo din cauza culoarului, care de obicei era plin de oameni alergând la dulapurile lor şi încercând să ajungă la ore înainte să sune clopoţelul a doua oară, culoarul fiind golit în câteva secunde. Toată lumea se dădu practic la o parte când ea apăru pe culoar. De parcă era o vedetă.

Sau o leproasă.

Dar nu puteai vedea decât o fată frumoasă într-o rochie gri, lungă, cu o jachetă sport albă având cuvântul *Munich* imprimat pe ca, şi încălţată cu nişte tenişi negri ponosiţi, care se iţeau de sub rochie. O fată care purta la gât un lanţ lung de argint, cu o grămadă de lucruri atârnând de el – un inel de plastic de la o maşinărie de gumă de mestecat, un ac de siguranţă şi o mulţime de alte prostioare, pentru care eram prea departe ca să le identific. O fată care nu prea părea să aparţină oraşului Gatlin. Nu-mi puteam lua ochii de la ea.

Nepoata lui Macon Ravenwood. Ce era în neregulă cu

mine?

Ea îşi dădu pe după urechi buclele negre, oja neagră strălucind în lumina fluorescentă. Mâinile îi erau acoperite de cerneală neagră, de parcă scrisese pe ele. Mergea pe culoar de parcă noi eram invizibili. Avea cei mai verzi ochi pe care-i văzusem vreodată, atât de verzi, că-i puteai lua drept o nouă culoare.

— Da, e sexy, spuse Billy.

Ştiam ce gândeau. Pentru o clipă, se gândeau să-şi părăsească prietenele pentru şansa de a pune mâna pe ea. Pentru o clipă, ea devenise o posibilitate.

Earl o măsură din cap până-n picioare, apoi trânti uşa dulapului său.

— Dacă ignori faptul că e o ciudată.

Era ceva în felul în care el o spuse sau mai degrabă motivul pentru care o spuse. Era o ciudată deoarece nu era din Gatlin, deoarece nu se îngrămădea ca să ajungă în trupa de majorete, deoarece ea nu îi aruncă o a doua privire, sau nici măcar o primă privire. În oricare altă zi, l-aş fi ignorat şi mi-aş fi ţinut gura, dar astăzi nu mă simţeam în stare să-mi ţin pliscul.

— Deci e din start o ciudată, de ce? Deoarece nu are uniforma pe ea, părul blond şi fusta scurtă?

Faţa lui Earl era uşor de citit. Asta era una dintre acele perioade când era de presupus că trebuia să ţin cu el şi că nu respectam înţelegerea noastră nerostită.

— Deoarece e o Ravenwood.

Mesajul era clar. Sexy, dar nici măcar nu te gândi la asta. Nu mai era o posibilitate. Totuşi, asta nu îi împiedică să se uite. Toţi cei de pe culoar o priveau de parcă era o căprioară văzută prin lunetă.

Dar ea continuă să meargă, colierul bălăbănindu-i-se la gât.

❖

Câteva minute mai târziu, mă aflam în cadrul uşii, la clasa de engleză. Ea era acolo. Lena Duchannes. Fata cea nouă, căreia încă i s-ar fi spus aşa cincizeci de ani de-acum

încolo, dacă nu ar fi fost poreclită nepoata bătrânului Ravenwood, îi întinse biletul roz de transfer doamnei English, care îşi miji ochii ca să-l citească.

— Mi-au încurcat orarul şi pe el nu era trecută ora de engleză, spunea ea. Am avut două ore de Istoria Statelor Unite, şi deja am făcut Istoria Statelor Unite la fosta mea şcoală.

Părea frustrată, iar eu am încercat să nu zâmbesc. Ea nu mai avusese Istoria Statelor Unite, nu în felul în care o preda domnul Lee.

— Desigur. Ocupă orice loc liber găseşti.

Doamna English îi înmână un exemplar din *Să ucizi o pasăre cântătoare.* Cartea arăta ca şi cum n-ar fi fost deschisă vreodată, ceea ce probabil era adevărat, de vreme ce fusese ecranizată.

Fata cea nouă îşi ridică privirea şi mă surprinse uitându-mă la ca. M-am uitat în altă parte, dar era prea târziu. Am încercat să nu zâmbesc, dar eram ruşinat, şi asta nu m-a făcut decât să zâmbesc şi mai mult. Nu păru să observe.

— E în regulă, mi-am adus propriul exemplar.

Scoase un exemplar al cărţii, cartonat, cu un copac gravat pe copertă. Arăta foarte vechi şi uzat, ca şi cum l-ar fi citit de mai multe ori.

— Este una dintre cărţile mele preferate.

Chiar o spuse, ca şi cum nu era ciudat. Acum mă holbam de-a binelea.

Am simţit un compresor cu abur trecându-mi pe spate, iar Emily se împinse prin cadrul uşii de parcă eu nu mă aflam acolo, ceea ce era felul ei de a spune „salut“, şi a aşteptat ca eu să o urmez în fundul încăperii, unde se aflau prietenii noştri.

Fata cea nouă se aşează pe locul gol din primul rând, în Tărâmul Nimănui, în faţa catedrei doamnei English. Mişcare greşită! Toată lumea ştia că nu trebuia să te aşezi acolo. Doamna English avea un ochi de sticlă şi un auz îngrozitor datorat faptului că familia ei avea singurul domeniu de vânătoare din district. Dacă te aşezai în oricare alt loc, numai nu în faţa catedrei ei, ea nu te putea

vedea şi nici nu te putea striga. Lena avea să răspundă întrebărilor pentru tot restul orei.

Emily păru amuzată şi se îndepărtă pentru a trece pe lângă locul ei, lovind geanta Lenei şi trimiţându-i cărţile pe jos.

— Ups! Emily se aplecă, ridicând un caiet de notiţe cu arc, ponosit, care nu mai avea mult până să se desprindă de copertă. Îl ţinea de parcă era un şoricel mort. Lena Duchannes. Asta e numele tău? Credeam că e Ravenwood.

Lena îşi ridică încet privirea.

— Poţi să îmi dai caietul?

Emily răsfoia printre pagini, de parcă nu o auzise.

— Asta e jurnalul tău? Eşti scriitoare? Asta e *atât* de minunat.

Lena îşi întinse mâna.

— Te rog!

Emily închise caietul şi îl trase spre ea.

— Pot să îl împrumut pentru câteva minute? Mi-ar face deosebită plăcere să citesc câte ceva din ce ai scris.

— Aş vrea să mi-l dai înapoi acum. Te rog!

Lena se ridică. Lucrurile erau pe cale să devină interesante. Nepoata bătrânului Ravenwood avea să se bage în acel tip de gaură din care nu mai poţi să ieşi; nimeni nu avea o memorie mai bună ca a lui Emily.

— Mai întâi ar trebui să ştii să citeşti.

Am apucat jurnalul din mâna lui Emily şi i l-am dat înapoi Lenei.

Apoi m-am aşezat în banca de lângă ea, chiar acolo, în Tărâmul Nimănui. Pe partea Ochiului Sănătos. Emily mă privi neîncrezătoare. Nu ştiu de ce o făcusem. Eram la fel de şocat ca şi ea. Nu mai stătusem niciodată în viaţa mea în faţa clasei. Clopoţelul sună înainte ca Emily să poată spune ceva, dar nu conta; ştiam că aveam să plătesc pentru asta mai târziu. Lena îşi deschise caietul de notiţe şi ne ignoră pe amândoi.

— Putem să începem, oameni buni?

Doamna English îşi ridică privirea de la catedră.

Emily se trânti în locul ei obişnuit din spate, destul de

departe de catedră ca să nu trebuiască să răspundă la vreo întrebare pe toată durata anului, iar astăzi, pentru a sta destul de departe de nepoata bătrânului Ravenwood. Iar acum, destul de departe de mine. Ceea ce era destul de eliberator, chiar dacă trebuia să analizez relaţia lui Jem şi Scout timp de cincizeci de minute, fără să fi citit capitolul.

Când clopoţelul a sunat, m-am întors spre Lena. Nu ştiu ce am crezut că aveam să-i spun. Poate că mă aşteptam să-mi mulţumească. Dar ea nu spuse nimic în timp ce-şi puse înapoi în geantă cărţile.

156. Nu era un cuvânt ceea ce-şi scrisese pe spatele mâinii.

Era un număr.

❖

Lena Duchannes nu mi-a mai vorbit, nici în ziua aceea şi nici în săptămâna aceea. Dar asta nu mă oprea să mă gândesc sau să o văd practic peste tot pe unde încercam să nu privesc. Nu era doar ea cea care mă enerva, nu chiar. Nu avea legătură cu felul în care arăta, pentru că era drăguţă, cu toate că mereu purta combinaţia greşită de haine şi acei tenişi ponosiţi. Nu avea legătură cu ceea ce spusese la oră – de obicei, ceva la care nimeni nu s-ar fi gândit sau, dacă s-ar fi gândit, ceva ce nu ar fi îndrăznit vreodată să spună. Nu avea legătură cu faptul că era diferită de celelalte fete de la Jackson. Asta era evident.

A fost faptul că m-a făcut să-mi dau seama cât de mult semănăm cu ceilalţi, chiar dacă voiam să pretind că nu era aşa.

Plouase toată ziua, iar eu mă aflam la ora de ceramică, cunoscută şi ca UZG – „un zece garantat“, de vreme ce ora era notată pe efortul depus. M-am înscris la ceramică primăvara trecută, deoarece trebuia să-mi completez cerinţele pentru arte şi nu voiam sub nicio formă să fiu în orchestră, care exersa de zor, gălăgioasă, la etajul de dedesubt, condusă de domnişoara Spider, o fiinţă îngrozitor de slabă şi incredibil de entuziastă. Savannah se

aşează lângă mine. Eram singurul băiat la această oră şi, de vreme ce eram băiat, habar n-aveam ce trebuia să fac în continuare.

— Astăzi este ziua experimentelor. Nu veţi fi notaţi pentru asta. Simţiţi lutul. Eliberaţi-vă mintea. Şi ignoraţi muzica de jos. Doamna Albernathy se înfioră când orchestra începu să măcelărească ceea ce ar fi trebuit să fie *Dixie*[15]. Săpaţi adânc! Simţiţi-vă calea spre suflet!

Am început să învârt roata olarului şi am privit fix la lutul care se învârtea în faţa mea. Am oftat. Ora asta era aproape la fel de nasoală ca şi orchestra. Apoi, pe măsură ce încăperea se linişti şi sunetele produse de roţile olarului înecară sporovăială din ultimele rânduri, muzica de jos se schimbă. Am auzit o vioară sau poate una dintre viorile acelea mai mari, o violă, cred. Era şi frumoasă, şi tristă în acelaşi timp, şi era şi tulburătoare. Era mai mult talent în vocea neprelucrată a muzicii decât avusese vreodată domnişoara Spider plăcerea să dirijeze. M-am uitat prin jur; nimeni altcineva nu păru să remarce muzica. Sunetul pur şi simplu îmi pătrunse prin piele.

Am recunoscut melodia şi în câteva clipe auzeam cuvintele în mintea mea, la fel de clare de parcă aş fi ascultat la iPod. Dar, de data aceasta, cuvintele se schimbaseră.

Şaisprezece ani, şaisprezece luni,
Îţi tună-n timpane nebune furtuni
Şaisprezece mile, şi ea o s-apară
Şaisprezece cată tot ce-i înfioară...

În timp ce priveam ţintă în lutul ce se rotea în faţa mea, bulgărele deveni o pată. Cu cât îmi concentram mai mult atenţia, cu atât încăperea se dizolva în jurul acestuia, până ce lutul păru să învârtă sala de clasă, masa şi scaunul meu împreună cu el. De parcă eram cu toţii legaţi în acest vârtej de mişcare constantă, formată pe ritmul melodiei

[15] Cântec american foarte cunoscut (n.tr.)

din camera de muzică. Încăperea dispărea în jurul meu. Încet, am întins o mână şi am trasat cu degetul de-a lungul lutului.

Apoi o fulgerare, iar încăperea care se învârtea s-a dizolvat într-o altă imagine…

Eu cădeam.

Noi cădeam.

Mă reîntorsesem în visul meu. I-am văzut mâna. Mi-am văzut propria mână prinzând-o pe a ei, degetele mele intrând în pielea ei, în încheietura mâinii, într-o încercare disperată de a o ţine. Dar ea aluneca; simţeam asta, degetele ei încercând să se ţină de mâna mea.

— *Nu da drumul!*

Voiam să o ajut, să o ţin. Mai mult decât voisem orice altceva vreodată. Iar apoi mi-a scăpat din strânsoare…

— Ethan, ce faci?

Doamna Abernathy părea îngrijorată.

Mi-am deschis ochii şi am încercat să mă concentrez, să-mi revin. Avusesem vise de când murise mama, dar asta era prima dală când avusesem unul în timpul zilei. M-am uitat lung la mâna mea gri, murdară de lutul care se usca. Lutul de pe roata olarului avea cea mai perfectă amprentă a unei mâini, de parcă tocmai turtisem ceea ce construisem. M-am uitat la ea mai îndeaproape. Mâna nu era a mea, era prea mică. Era o mână de fată.

Era a ei.

M-am uitat la unghiile mele, unde vedeam clar lutul ce se adunase când am încercat să o prind de încheietură.

— Ethan, ai putea măcar să încerci să faci ceva.

Doamna Abernathy îşi puse mâna pe umărul meu, iar eu am sărit. În afara ferestrelor încăperii am auzit bubuitul tunetului.

— Dar, doamnă Abernathy, cred că sufletul lui Ethan comunică cu el, chicoti Savannah, aplecându-se să vadă mai bine. Cred că îţi spune să-ţi faci manichiura, Ethan.

Fetele din jurul meu începură să râdă. Am distrus amprenta cu pumnul, transformând-o într-un nimic de lut

gri. M-am ridicat, ştergându-mi mâinile de jeanşi când clopoţelul a început să sune. Mi-am luat ghiozdanul şi am tăiat-o din încăpere, alunecând în tenişii-gheată uzi când am dat colţul şi aproape m-am împiedicat de şireturile mele nelegate, în timp ce am coborât în fugă cele două rânduri de scări care stăteau între mine şi camera de muzică. Trebuia să ştiu dacă îmi imaginasem totul.

Am deschis uşile duble ale camerei de muzică cu ambele mâini. Scena era goală. Elevii treceau pe lângă mine. O luasem în direcţia greşită, mergând la vale când ceilalţi mergeau la deal. Am respirat adânc, dar ştiam ce miros aveam să simt înainte să-l simt cu adevărat.

Lămâi şi rozmarin.

Pe scenă, domnişoara Spider aduna nişte partituri împrăştiate pe scaunele rabatabile pe care le folosea pentru nefericita orchestră Jackson. Am strigat spre ea:

— Mă scuzaţi, doamnă. Cine a cântat acel… acel cântec?

Ea zâmbi spre mine.

— Avem o nouă elevă la secţiunea noastră de coarde. O violă. Tocmai s-a mutat în oraş…

Nu. Nu se putea. Nu ea.

M-am răsucit pe călcâie şi am fugit înainte să-i poată spune numele.

❖

Când clopoţelul ultimei ore sună, Link mă aştepta în faţa dulapului său. Îşi trecu mâna prin părul său ţepos şi îşi îndreptă tricoul spălăcit Black Sabbath.

— Link. Am nevoie de cheile tale, omule.

— Şi cum rămâne cu antrenamentul?

— Nu pot să ajung. Am ceva de făcut.

— Frate, despre ce vorbeşti?

— Chiar am nevoie de cheile tale.

Trebuia să ies de-aici. Aveam visele, auzeam cântecul, iar acum îmi pierdeam cunoştinţa în mijlocul orei, asta numai dacă îi poţi spune aşa. Nu ştiam ce se întâmpla cu mine, dar ştiam că e de rău.

Dacă mama ar mai fi trăit, probabil că i-aş fi spus totul.

Aşa era ea, îi puteam spune totul. Dar plecase dintre noi, şi tata era încuiat în biroul său tot timpul, iar Amma ar împrăştia sare prin toată camera mea pentru o lună de zile dacă i-aş spune.

Eram pe cont propriu.

Link îşi întinse cheile.

— Antrenorul o să te omoare.

— Ştiu.

— Iar Amma o să afle.

— Ştiu.

— Şi o să şteargă asfaltul cu tine până-n districtul Line. Îmi făcu cu mâna după ce am apucat cheile. Nu fi prost.

M-am întors şi am fugit. Prea târziu.

11 septembrie

Ciocnire

Până să ajung la maşină, eram ud leoarcă. Furtuna se menţinuse şi crescuse pe durata întregii săptămâni. Erau avertismente meteorologice pe toate posturile de radio pe care le puteam prinde, ceea ce nu însemna prea mult, luând în consideraţie faptul că Rabla prindea doar trei posturi, toate AM. Norii erau complet negri şi, de vreme ce era sezonul uraganelor, asta nu era ceva ce trebuia ignorat. Dar nu conta. Trebuia să-mi limpezesc mintea şi să-mi dau seama ce se întâmpla, chiar dacă habar n-aveam ce se întâmpla.

Trebuisem să aprind farurile ca să ies măcar din parcare. Nu vedeam decât la aproximativ un metru în faţa maşinii. Nu era o zi pentru condus. Fulgerul tăie cerul întunecat de deasupra mea. Am numărat, aşa cum mă învăţase Amma cu ani în urmă – unu, doi, trei. Tunetul bubui, ceea ce însemna că furtuna nu era foarte departe – vreo cinci kilometri, după calculele Ammei.

M-am oprit la semaforul de lângă Jackson, unul din cele trei semafoare mari şi late din oraș. Habar n-aveam ce să fac. Ploaia cădea cu putere pe Rablă. Radioul nu mai prindea nimic, dar am auzit ceva. Am dat mai tare, iar cântecul explodă în boxele nenorocite.

Şaisprezece Luni.

Cântecul care dispăruse de pe iPodul meu. Cântecul care se părea că nu mai fusese auzit de nimeni. Cântecul pe care Lena Duchannes îl cântase la violă. Cântecul care mă scotea din minţi.

Semaforul se făcu verde, iar Rabla intră pe autostradă.

Eram pe drum şi habar nu aveam încotro mă îndreptam.

Fulgerul spintecă cerul. Am numărat – unu, doi. Furtuna se apropia. Am pornit ştergătoarele de parbriz. Erau nefolositoare. Nu puteam vedea nici măcar jumătate din drumul obişnuit. Fulgerul lumină. Am numărat – unu. Tunetul bubui deasupra Rablei, iar ploaia începu să curgă orizontal. Parbrizul părea că avea să cedeze în orice clipă şi, luând în consideraţie aspectul Rablei, o putea face.

Eu nu urmăream furtuna. Am frânat, rotindu-mă în întuneric. Farurile pâlpâiră, pentru o secundă, şi o pereche de ochi mari şi verzi mă priviră fix din mijlocul drumului. Prima dată am crezut că era o căprioară, dar m-am înşelat.

Era cineva pe drum!

Am tras de volan cu ambele mâini, cât de tare am putut. Trupul mi s-a izbit de portieră.

Mâna ei era întinsă. Mi-am închis ochii, aşteptând ciocnirea, dar aceasta nu s-a întâmplat.

Rabla se opri brusc, la niciun metru depărtare. Farurile descriau un cerc vag în ploaie, reflectând unul dintre acele ponchouri ieftine de plastic pe care le puteai cumpăra pe trei dolari de la farmacii. Era o fată. Încet, îşi dădu jos gluga de pe cap, lăsând ploaia să-i curgă pe faţă. Ochi verzi, păr negru.

Lena Duchannes.

Nu puteam respira. Ştiam că avea ochi verzi; îi mai văzusem înainte. Dar în seara asta păreau diferiţi – diferiţi de oricare alţi ochi pe care i-am văzut vreodată. Aceştia erau mari şi nenatural de verzi, un verde electric, precum fulgerul furtunii. Stând aşa, în ploaie, ea aproape că nu părea a fi om.

Am ieşit din Rablă în ploaie, lăsând motorul pornit şi portiera deschisă. Niciunul din noi nu spuse niciun cuvânt, stând în mijlocul lui Route 9 într-un fel de ploaie pe care o vedeai numai în timpul unui uragan sau al unei furtuni puternice. Adrenalina îmi pompa prin vene, iar muşchii îmi erau încordaţi, de parcă trupul meu încă aştepta impactul.

Părul Lenei se mişca în vânt în jurul ei, ploaia scurgându-se din el. Am făcut un pas spre ea, şi m-a lovit.

Lămâi ude. Rozmarin ud. Deodată, visul a început să vină înapoi, precum un val care te izbeşte în cap. Doar că, de data asta, când ea mi-a alunecat printre degete – i-am putut vedea faţa.

Ochi verzi şi păr negru. Mi-am amintit. Ea era. Şi stătea chiar în fata mea.

Trebuia să mă asigur. Am apucat-o de încheietura mâinii. Erau acolo: micuţele zgârieturi sub formă de lună, chiar acolo unde degetele mele o apucaseră de încheietură în vis. Când am atins-o, am simţit în corp electricitate. Fulgerul lovi copacul de la trei metri depărtare de noi, aproape rupând trunchiul în două. Începu să ardă înăbuşit.

— Eşti nebun? Sau doar un şofer îngrozitor?

Se dădu înapoi, ochii ei verzi scânteind – de furie? De… ceva.

— Tu eşti.

— Ce încercai să faci, să mă omori?

— Eşti adevărată.

Cuvintele păreau ciudate, spuse de gura mea, de parcă aceasta era plină cu vată.

— Da, sunt adevărată – un cadavru adevărat, aproape. Mulţumită ţie.

— Nu sunt nebun. Credeam că sunt, dar nu sunt. Chiar eşti tu. Stai chiar în faţa mea.

— Nu pentru mult timp.

Se întoarse şi începu să meargă. Asta n-avea să decurgă aşa cum mă aşteptasem eu.

Am fugit s-o ajung din urmă.

— Tu eşti cea care a apărut de nicăieri şi a fugit în mijlocul autostrăzii.

Mişcă braţul în mod teatral, de parcă ar fi îndepărtat mai mult decât afirmaţia mea. Pentru prima dată, am văzut maşina lungă şi neagră în întuneric. Dricul, cu capota deschisă.

— Alo? Căutam pe cineva să mă ajute, geniule. Maşina unchiului meu a cedat. Ai fi putut să mă depăşeşti. Nu trebuia să încerci să mă calci.

— Tu eşti cea din vise. Şi cântecul. Cântecul ciudat de

pe iPodul meu.

Se învârti pe lângă mine.

— Ce vise? Ce cântec? Eşti beat sau e vreun fel de glumă?

— Ştiu că tu eşti. Ai semnele pe încheietura mâinii.

Îşi întoarse mâna şi se uită în jos, confuză.

— Astea? Am un câine. Termină cu prostiile!

Dar ştiam că nu mă înşelam. Vedeam fata din visul meu foarte clar acum. Era posibil ca ea să nu fi ştiut?

Îşi trase gluga pe cap şi începu să străbată drumul lung spre Ravenwood în ploaia asta îngrozitoare. Am ajuns-o din urmă.

— Un sfat. Data viitoare, nu ieşi din maşină în mijlocul drumului când afară e furtună. Sună la 911.

Ea nu se opri din mers.

— Nu aveam de gând să chem poliţia. Nici măcar nu ar trebui să conduc. Am doar un permis de începător[16]. Oricum, telefonul mi s-a descărcat complet. În mod sigur ea nu era de aici. Singura modalitate de a ajunge cu maşina trasă pe dreapta în acest oraş era să conduci pe partea greşită a drumului.

Furtuna se dezlănţuia. A trebuit să strig să acopăr sunetele puternice produse de ploaie.

— Lasă-mă să te duc eu acasă. Nu ar trebui să fii aici.

— Nu, mersi. Am să-l aştept pe următorul băiat care aproape o să mă calce.

— Nu o să fie alt băiat. Ar putea să treacă ore întregi înainte ca altcineva să apară.

Începu să meargă din nou.

— Nicio problemă. Am să merg pe jos.

Nu o puteam lăsa să rătăcească singură pe ploaia asta torenţială. Mama mea mă crescuse bine.

— Nu te pot lăsa să mergi acasă pe vremea asta. Ca un

---

[16] În SUA, *Learner's permit* este un permis de conducere restrâns ce este oferit unei persoane care învaţă să conducă, dar care încă nu a îndeplinit cerinţele necesare pentru a obţine un permis adevărat. Pentru a putea solicita un permis adevărat, este necesară obţinerea şi folosirea (pe o lungă perioadă de timp) unui *learner's permit.* (n.tr.)

făcut, tunetul bubui deasupra capetelor noastre. Gluga îi căzu de pe cap. Am să conduc ca bunica. Am să conduc ca bunica ta.

— N-ai spune asta dacă ai cunoaşte-o pe bunică-mea.

Vântul începu să biciuiască. Acum striga şi ea.

— Haide!

— Ce?

— Maşina. Urcă. Cu mine.

Se uită la mine, şi pentru o clipă n-am fost sigur dacă avea să renunţe.

— Bănuiesc că e mai bine decât să merg pe jos. Cu tine aflându-te pe drum cu maşina, în orice caz.

Rabla era plină de apă. Link avea să moară când va vedea. Furtuna părea diferită odată ce ne aflam în maşină, şi tare, şi liniştită în acelaşi timp. Auzeam cum ploaia lovea maşina, dar acest sunet era acoperit aproape în întregime de sunetul pe care-l produceau bătăile inimii mele şi clănţănitul dinţilor. Am băgat în viteza întâi. Eram foarte conştient de Lena, care stătea lângă mine, la câţiva centimetri, pe locul din dreapta. I-am aruncat o privire scurtă.

Cu toate că era îndurerată, era frumoasă. Ochii ei verzi erau enormi. Nu-mi puteam da seama de ce arătau atât de diferiţi în seara asta. Avea cele mai lungi gene pe care le văzusem vreodată, iar pielea îi era palidă, făcută chiar şi mai palidă de contrastul cu părul ei negru-cărbune. Avea un semn de naştere micuţ, maro-deschis, pe pomete, chiar sub ochiul stâng, în formă de semilună. Nu se asemăna deloc cu nicio persoană de la Jackson. Nu se asemăna deloc cu nicio altă persoană pe care o cunoscusem eu vreodată.

Îşi scoase ponchoul ud trăgându-l peste cap. Tricoul ei negru şi jeanşii îi stăteau lipiţi de piele, de parcă ea ar fi căzut într-o piscină. Din vesta ei gri curse nişte apă pe scaunul de muşama.

— Te h-holbezi.

Mi-am mutat privirea, uitându-mă prin parbriz, oriunde,

numai la ea nu.

— Probabil, ar trebui să-ţi scoţi aia. O să-ţi fie şi mai frig.

O vedeam mânuind stângace nasturii argintii delicaţi de pe vestă, nefiind în stare să-şi controleze mâinile care-i tremurau. Am întins mâna în faţă, iar ea a îngheţat. De parcă aş mai fi îndrăznit să o ating din nou.

— Am să dau drumul la căldură.

Se întoarse la desfăcut nasturii.

— M-m-mersi.

Îi vedeam mâinile – mai multă cerneală, acum ilizibilă din cauza ploii. Dar tot se mai vedeau câteva numere. Poate un unu sau un şapte, un cinci, un doi. 152. Ce însemna asta?

Am aruncat privirea pe bancheta din spate după vechea pătură de lână pe care Link de obicei o ţinea acolo. În schimb, acolo era un biet sac de dormit, probabil de ultima dată când Link avusese probleme acasă şi a trebuit să doarmă în maşină. Mirosea a foc vechi de tabără şi pământ de pivniţă. I l-am întins.

— Mmmm. E mai bine. Îşi închise ochii. Îi simţeam uşurarea în căldura produsă de maşină, şi m-am relaxat, doar privind-o. Clănţănitul dinţilor se mai domoli. După asta, am condus în tăcere. Singurele sunete erau ale furtunii şi ale roţilor tăind prin lacul în care se transformase drumul. Făcu nişte desene cu degetul pe geamul aburit. Am încercat să-mi ţin ochii la drum, am încercat să-mi reamintesc restul visului – vreun detaliu, ceva care să-mi arate că ea era… nu ştiu… că ea era ea şi că eu eram eu.

Dar cu cât încercam mai tare, cu atât părea să dispară, să se evapore în ploaie şi pe autostradă şi toţi acrii de câmpuri de tutun pe lângă care treceam, plini cu echipamente de fermă demodate şi hambare putrezite şi vechi. Am ajuns la periferia oraşului şi puteam vedea în faţă bifurcaţia drumului. Dacă o coteai la stânga, spre casa mea, ajungeai pe River, unde toate casele antebelice restaurate se aliniau pe Santee. Era, de asemenea, şi ieşirea din oraş. Când am ajuns la bifurcaţia drumului,

automat am început să fac stânga, din obișnuință. Singurul lucru la dreapta era Plantaţia Ravenwood, şi nimeni nu mergea vreodată acolo.

— Nu, aşteaptă. Mergi pe-aici, spuse ea.

— Oh, da. Scuze. Mă simţeam prost. Am urcat dealul spre Conacul Ravenwood, marea casă. Fusesem atât de ocupat gândindu-mă cine era ea, că uitasem *cine* era ea. Fata pe care o visam de câteva luni încoace, fata la care mă gândeam non-stop, era nepoata lui Macon Ravenwood. Şi eu o duceam acasă, la Conacul Bântuit – aşa îi spuneam noi.

Aşa îi spusesem eu.

Îşi privi mâinile. Nu eram singurul care ştia că ea locuia în Conacul Bântuit. Mă întreb ce auzise pe culoare. Dacă ştia ce spunea toată lumea despre ea. Expresia de stânjeneală de pe faţa ei spunea că ştia. Nu ştiu de ce, dar nu suportam să o văd aşa. Am încercat să mă gândesc la ce să spun pentru a rupe tăcerea.

— Deci, de ce te-ai mutat cu unchiul tău? De obicei, oamenii încearcă să plece din Gatlin; nimeni nu prea se mută aici.

Am simțit uşurarea din vocea ei.

— Am locuit peste tot. New Orleans, Savannah, Florida Keys, Virginia pentru câteva luni. Am locuit până şi în Barbados pentru o vreme.

Am observat că nu mi-a răspuns la întrebare, dar nu puteam să nu mă gândesc la cât de mult mi-aş fi dorit să locuiesc şi eu într-unul din locurile acelea, chiar şi numai pentru o vară.

— Unde sunt părinţii tăi?

— Au murit.

Mi-am simţit stomacul strângându-se.

— Îmi pare rău.

— E OK. Au murit când eu aveam doi ani. Nici măcar nu mi-i amintesc. Am locuit cu o grămadă de rude, cel mai mult cu bunica. Ea a trebuit să plece într-o călătorie pentru câteva luni. De asta stau la unchiul meu.

— Şi mama mea a murit. Accident de maşină.

Habar n-aveam de ce spusesem asta. Până atunci, îmi petrecusem cea mai mare parte a timpului încercând să nu vorbesc despre asta.

— Îmi pare rău.

Nu am spus că e OK. Aveam sentimentul că ea era genul de fată care ştia că nu era deloc OK.

Ne-am oprit în faţa porţii negre de fier forjat, bătută de vreme. În faţa mea, pe dealul din zare se aflau rămăşiţele dărăpănate ale celei mai vechi şi mai notorii case de pe plantaţii, Conacul Ravenwood, abia vizibil prin pătura ceţii. Nu mai fusesem niciodată atât de aproape de el. Am oprit motorul. Acum furtuna se transformase într-un fel de ploaie fină.

— Se pare că fulgerele au dispărut.

— Sunt sigură că mai sunt încă pe-atâta şi chiar mai mult.

— Poate. Dar nu în seara asta.

Se uită la mine, aproape curioasă.

— Nu. Cred că s-a terminat în seara asta.

Ochii ei păreau diferiţi. Se transformaseră într-o nuanţă de verde mai puţin intensă, şi cumva erau mai mici – nu mici, dar arătând mai normali.

Am dat să deschid portiera, ca să o conduc la uşă.

— Nu, nu face asta. Părea ruşinată. Unchiul meu e destul de timid.

Ăsta era un adevăr spus numai pe jumătate.

Portiera mea era deschisă pe jumătate. Portiera ei era deschisă pe jumătate. Amândoi deveneam şi mai uzi, dar am rămas aşa, fără să ne spunem nimic. Ştiam ce voiam să spun, dar, de asemenea, ştiam că nu o puteam spune. Nu ştiam de ce stăteam aici, ud leoarcă, în faţa Conacului Ravenwood. Nimic n-avea vreo noimă, dar ştiam un lucru. De îndată ce aveam să cobor dealul şi să ajung pe Route 9, totul se va schimba la loc. Totul va avea noimă. Nu?

Ea vorbi prima:

— Mersi, cred.

— Pentru că nu te-am călcat?

Ea zâmbi.

— Da, pentru asta. Şi pentru că m-ai adus acasă.

Am privit-o îndelung cum zâmbea, aproape ca unui prieten, ceea ce era imposibil. Am început să mă simt claustrofob, de parcă trebuia să ies de aici.

— Nu face nimic. Vreau să zic, e OK. Nu-ţi face griji.

Mi-am ridicat gluga hanoracului de baschet, în felul în care Emory o făcea când una dintre fetele cărora le dădea papucii încerca să vorbească cu el pe culoar.

Ea se uită la mine, clătinând din cap, şi împinse spre mine sacul de dormit un pic cam prea tare. Zâmbetul dispăruse.

— Mă rog. Ne mai vedem.

Îmi întoarse spatele, se strecură pe poartă şi fugi pe aleea povârnită şi noroioasă spre casă. Am trântit portiera.

Sacul de dormit stătea pe scaun. L-am luat ca să-l arunc în spate. Încă mai avea mirosul de fum de la focul de tabără, dar acum mirosea vag şi a lămâi şi rozmarin. Mi-am închis ochii. Când i-am redeschis, ea era deja la jumătatea drumului pe alee.

Am deschis geamul.

— Are un ochi de sticlă.

Lena se întoarse să se uite la mine.

— Poftim?

Am strigat, ploaia alunecând pe interiorul portierei:

— Doamna English. Trebuie să te aşezi pe celălalt loc sau te va pune să vorbeşti.

Zâmbi în timp ce ploaia îi cădea pe faţă.

— Poate că îmi place să vorbesc.

Se întoarse înapoi spre Ravenwood şi sui în fugă treptele verandei.

Am băgat maşina în marşarier şi am condus înapoi spre bifurcaţia drumului, ca să pot întoarce pe unde întorceam mereu şi să o iau pe drumul pe care am luat-o în întreaga mea viaţă. Până astăzi. Am văzut ceva strălucind în crăpătura din scaun. Un nasture argintiu.

L-am vârât în buzunar şi m-am întrebat ce aveam să visez în noaptea asta.

12 septembrie

Geamul spart

Nimic.

A fost un somn lung, fără vise, primul pe care îl avusesem în ultima vreme.

Când m-am trezit, fereastra era închisă. Fără noroi în patul meu, fără cântece misterioase pe iPod. Am verificat de două ori. Până şi duşul meu mirosea doar a săpun.

M-am întins în pat, uitându-mă la tavanul meu albastru, gândindu-mă la ochi verzi şi păr negru. Nepoata bătrânului Ravenwood. Lena Duchannes, rimează cu ren.

Cât de anapoda se putea comporta un băiat?

Când Link a ajuns, eu aşteptam deja pe trotuar. M-am suit în maşină, iar papucii mei s-au afundat în carpeta udă, care făcea ca Rabla să miroasă chiar mai urât decât de obicei. Link clătină din cap.

— Îmi pare rău, omule. Am să încerc s-o usuc după şcoală.

— Mă rog. Doar fa-mi o favoare şi coboară de pe norul ăla sau toată lumea o să te bârfească pe tine în loc s-o bârfească pe nepoata bătrânului Ravenwood.

Pentru o secundă, am crezut de cuviinţă să ţin asta numai pentru mine, dar trebuia să-i spun cuiva.

— Am văzut-o.

— Pe cine?

— Lena Duchannes.

Părea buimac.

— Nepoata bătrânului Ravenwood.

Până să ajungem în parcare îi spusesem toată povestea

lui Link. Ei bine, poate nu toată povestea. Până şi cei mai buni prieteni au limite. Şi nu pot spune că a înghiţit totul, dar totuşi, cine ar face-o? Până şi mie îmi venea greu să cred totul. Dar, chiar dacă Link nu prea înţelesese toate detaliile, în timp ce mergeam să ne întâlnim cu băieţii, era sigur asupra unui singur detaliu. Că nu se produsese nimic rău.

— Nu e ca şi cum s-ar fi întâmplat ceva. Ai dus-o acasă.

— Nu s-a întâmplat ceva. N-ai auzit ce-am spus? Am visat-o luni întregi şi s-a dovedit a fi…

Link mi-o tăie.

— Nu te-ai combinat sau ceva asemănător. Nu ai intrat în Conacul Bântuit, nu? Şi nu l-ai văzut, ştii tu… pe el? Nici măcar Link nu-i putea spune numele. Una era să ieşi cu o fată frumoasă în orice situaţie. Şi alta să ieşi cu nepoata bătrânului Ravenwood.

Am dat din cap.

— Nu, dar…

— Ştiu, ştiu. Ai dat-o-n bară. Îţi dau un sfat, amice: ţine totul pentru tine. Toată chestia asta este pe principiul strict trebuie-să-ştii-doar-tu. Adică: nu mai trebuie să ştie nimeni altcineva.

Ştiam că avea să fie greu. Nu ştiam că urma să fie imposibil.

❖

Când am deschis uşa de la clasa de engleză, încă mă gândeam la tot – la ea, nimicul care se întâmplase. Lena Duchannes.

Poate că de vină era felul în care purta acel colier haios cu toate prostioarele pe el, de parcă fiecare lucru pe care-l atingea ar putea conta (sau chiar conta) pentru ea. Poate că de vină era felul în care purta acei tenişi ponosiţi indiferent dacă purta jeanşi sau o rochie, de parcă ar putea fugi în orice minut. Când am privit-o, parcă eram mai departe de Gatlin decât fusesem vreodată. Poate că asta era.

Bănuiesc că atunci când am început să mă gândesc, m-

am oprit din mers, şi am simţit pe cineva izbindu-se de mine. Numai că de data asta nu mai era un compresor cu abur, ci mai degrabă un tsunami. Ne-am lovit. Tare. În clipa în care ne-am atins, lumina de pe tavan a făcut scurtcircuit şi o ploaie de scântei a căzut pe capetele noastre.

Eu m-am eschivat. Ea nu.

— Încerci să mă omori pentru a doua oară în două zile, Ethan?

Începerea tăcu.

— Poftim?

Abia am putut scoate pe gură cuvântul.

— Am spus: încerci să mă omori din nou?

— Nu ştiam că erai acolo.

— Asta ai spus şi seara trecută.

Seara trecută. Cele două cuvinte micuţe, care îţi puteau schimba pentru totdeauna viaţa la Jackson. Cu toate că încă erau destule lumini care funcţionau, ai fi crezut că aveam un reflector poziţionat pe noi, ca să meargă bine cu spectatorii. Mi-am simţit faţa înroşindu-se.

— Scuze. Vreau să spun… salut, am murmurat eu, părând un idiot.

Ea păru amuzată, dar continuă să meargă. Îşi trânti geanta plină de cărţi pe aceeaşi bancă pe care stătuse toată săptămâna, chiar în faţa doamnei English. Pe partea Ochiului Sănătos.

Îmi învăţasem lecţia. Nu îi puteai spune Lenei Duchannes unde putea sau nu să se aşeze. Indiferent de ceea ce gândeai în legătură cu familia Ravenwood, trebuia să îi acorzi acest lucru. M-am aşezat pe locul de lângă ea, fix în mijlocul Tărâmului Nimănui. Aşa cum făcusem întreaga săptămână. Numai că, de data asta, ea vorbea cu mine şi, cumva, asta făcea ca totul să fie diferit. Nu diferit-rău, doar terifiant.

Ea începu să zâmbească, dar se opri. Am încercat să mă gândesc la ceva interesant să spun sau măcar ceva care să nu fie stupid. Dar înainte să pot deschide gura, Emily se aşează lângă mine, cu Eden Westerly şi Charlotte Chase

flancând-o. Cu şase bănci mai în faţă decât de obicei. Nici măcar faptul că mă aşezasem pe partea Ochiului Sănătos nu mă mai ajuta astăzi.

Doamna English îşi ridică ochii, suspicioasă.

— Hei, Ethan. Eden se întoarse spre mine şi zâmbi, de parcă mă aflam în joculeţul lor. Cum merge treaba?

Nu eram surprins să o văd pe Eden imitând-o pe Emily. Eden era doar o altă fată drăguţă, care nu era suficient de drăguţă ca să fie Savannah. Eden era mereu pe al doilea rând, în trupa de majorete şi în viaţă. Nu o bază, nu o zburătoare, uneori nici măcar nu avea loc în echipă. Eden, totuşi, nu renunţa niciodată să încerce să schimbe asta. Totul la ea însemna să fie diferită, exceptând, bănuiesc, partea cu „diferită“. Nimeni nu era diferit la Jackson.

— Nu voiam să stai singur pe-aici, chicoti Charlotte. Dacă Eden era pe rândul al doilea, Charlotte era pe al treilea. Charlotte era ceva ce nicio majoretă de la Jackson care se respectă nu ar trebui să fie: un pic plinuţă. Nu prea îşi pierduse grăsimea de copilaş, şi cu toate că era mereu la dietă, pur şi simplu nu putea scăpa de acele ultime cinci kilograme. Nu era vina ei; ea încerca mereu. Mânca plăcinta şi evita coaja. Dubla numărul de chifle şi renunţa la jumătate din sos.

— Ar putea cartea asta să fie mai plictisitoare de-atât?

Emily nici măcar nu privi spre mine. Era o dispută teritorială. Poate că îmi dăduse papucii, dar în mod sigur nu voia s-o vadă pe nepoata bătrânului Ravenwood în apropierea mea.

— De parcă aş vrea să citesc o carte despre un oraş plin de oameni complet duşi cu sorcova. Avem destui de ăştia pe-aici.

Abby Porter, care de obicei stătea pe partea Ochiului Sănătos, se aşează lângă Lena şi îi oferi o uşoară urmă de zâmbet. Lena zâmbi la rându-i şi părea că avea să zică ceva prietenos, când Emily îi aruncă lui Abby o privire care sublinia clar că faimoasa ospitalitate sudică nu se aplica şi Lenei. Să o sfidezi pe Emily Asher era un act de sinucidere socială. Abby îşi scoase dosarul despre Consiliul elevilor şi

îşi îngropă faţa în el, evitând-o pe Lena. Mesaj recepţionat.

Emily se întoarse spre Lena şi îi aruncă o privire expertă care reuşi să meargă din vârful părului necoafat al Lenei, coborând peste faţa ei nebronzată şi ajungând până la unghiile ei nevopsite în roz. Eden şi Charlotte se rotiră în scaunele lor pentru a vorbi cu Emily, de parcă Lena n-ar fi existat. Fata era ţinută la distanţă printr-o atitudine rece – astăzi erau minus cincisprezece grade.

Lena îşi deschise caietul de notiţe jerpelit, cu arc şi începu să scrie. Emily îşi scoase telefonul şi începu să scrie mesaje. Mi-am întors privirea spre caietul meu, strecurând între pagini benzile desenate *Silver Surfer*[17], lucru greu de făcut când te afli în primul rând.

— Bine, doamnelor şi domnilor, de vreme ce se pare că restul becurilor n-au murit, aveţi ghinion. Sper că toată lumea a citit aseară. Doamna English scrijeli furioasă pe tablă. Haideţi să discutăm puţin despre conflictul social dintr-un orăşel.

❖

Cineva probabil că-i spusese doamnei English. Pe la jumătatea orei, aveam mai mult decât un conflict social într-un orăşel. Emily coordona un atac pe scară largă.

— Cine ştie de ce Atticus doreşte să-l apere pe Tom Robinson, în faţa slăbiciunii minţii şi a rasismului?

— Fac pariu că Lena Ravenwood ştie, spuse Eden, zâmbind nevinovată spre doamna English.

Lena privi spre caietul ei, dar nu spuse niciun cuvânt.

— Taci, am şoptit, un pic cam prea tare. Ştii prea bine că ăsta nu e numele ei.

— Ar putea la fel de bine să fie. Locuieşte cu ciudatul ăla, spuse Charlotte.

— Ai grijă ce spui. Am auzit că sunt, cum să-ţi zic, un cuplu.

Emily scotea artileria grea.

— Ajunge!

Doamna English îşi întoarse ochiul sănătos spre noi, iar

[17] *Surferul Argintiu* (n.tr.)

noi am tăcut.

Lena se foi în scaun, care scârţâi tare pe podea. M-am aplecat în faţă, încercând să devin un perete între Lena şi acoliţii lui Emily, de parcă aş fi putut devia fizic comentariile lor.

Nu poţi.

Ce? Am tresărit, speriat. M-am uitat prin jur, dar nimeni nu vorbea cu mine; nimeni nu vorbea deloc. M-am uitat la Lena. Ea încă era pe jumătate vârâtă în caietul ei de notiţe. Minunat. Nu era îndeajuns că visam fete reale şi cântecele ei imaginare. Acum mai auzeam şi voci.

Toată treaba cu Lena începea deja să mă streseze. Bănuiesc că mă simţeam răspunzător într-un fel. Emily şi restul asemenea ei n-ar urî-o atât de mult dacă n-aş fi fost eu implicat.

Ba da.

Din nou. O voce atât de slabă, că abia o puteam auzi. Era ca şi cum ar fi venit din spatele capului meu.

Eden, Charlotte şi Emily continuau să vorbească, dar Lena nici măcar nu clipea, de parcă pur şi simplu le putea bloca atâta timp cât scria în acel caiet al ei.

— Harper Lee[18] se pare că spune că nu poţi cunoaşte pe cineva cu adevărat până ce nu te pui în locul lui. Ce înţelegeţi din asta? Cineva?

Harper Lee n-a locuit niciodată în Gatlin.

M-am uitat prin jur, scoţând un râset înăbuşit. Emily se uită la mine de parcă eram evadat de la nebuni.

Lena îşi ridică mâna.

— Cred că înseamnă că trebuie să le oferi oamenilor o şansă, înainte să treci direct la partea cu ura. Nu crezi, Emily?

Se uită spre Emily şi zâmbi.

— Ciudato, sâsâi Emily printre dinţi.

Habar nu ai.

M-am uitat mai îndeaproape la Lena. Renunţase la caietul de notiţe; acum scria pe mână cu cerneală neagră. Nu trebuia să mă uit ca să văd ce era. Alt număr. 151. Mă

[18] Autoarea romanului *Să ucizi o pasăre cântătoare* (n.tr.)

întrebam ce însemna numărul şi de ce nu-l putea scrie în caietul de notiţe. Mi-am îngropat faţa înapoi în *Silver Surfer.*

— Haideţi să vorbim despre Boo Radley. Ce v-ar face să credeţi că el lasă cadouri pentru copiii familiei Finch?

— El e asemenea bătrânului Ravenwood. Probabil că încearcă să-i momească pe acei copii în casa lui ca să-i poată omorî, şopti Emily, suficient de tare ca să audă Lena, dar suficient de încet ca să nu audă doamna English. Apoi le pune cadavrele în dric şi le duce în mijlocul pustietăţii ca să le îngroape.

Taci.

Am auzit din nou vocea în capul meu, şi încă ceva. Era ca un scârţâit. Vag.

— Şi are numele acela cretin precum Boo Radley. Cum i se spune?

— Ai dreptate, e numele acela din *Biblie,* pe care nimeni nu-l mai foloseşte.

M-am încordat. Ştiam că vorbeau despre bătrânul Ravenwood, dar, de asemenea, vorbeau şi despre Lena.

— Emily, de ce nu o laşi baltă? am trântit-o eu.

Îşi miji ochii.

— E un ciudat. Ei sunt cu toţii aşa şi toată lumea ştie asta.

Am spus să taci.

Scârţâitul se auzea mai tare şi începu să semene mai mult a ceva care crăpa. M-am uitat prin jur. Ce era sunetul ăla? Şi, mai ciudat, se părea că nimeni nu-l mai auzea – aşa cum nu auzeau nici vocea.

Lena privea fix în faţă, dar maxilarul îi era încleştat şi era fixată în mod nefiresc asupra unui punct din faţa încăperii, de parcă nu putea vedea nimic altceva în afară de acel punct. Încăperea părea să devină din ce în ce mai mică, închizându-se.

Am auzit scaunul Lenei scârţâind pe podea din nou. Se ridică, îndreptându-se spre biblioteca de sub fereastră. Cel mai probabil prefăcându-se că-şi ascute creionul ca să poată scăpa de lucrurile imposibil de evitat, judecătorul şi

juraţii de la Jackson. Începu să ascută.

— Melchizedek, ăsta e.

Termină.

Încă puteam auzi ascuţitul.

— Bunică-mea spune că e un nume rău.

Termină termină termină.

— Şi i se potriveşte.

TACI!

Acum vocea fu puternică, pentru că a trebuit să-mi acopăr urechile. Ascuţitul se opri. Geamul începu să zboare, crăpându-se în aer, spărgându-se deodată – geamul chiar de lângă rândul nostru, cel de lângă locul pe care stătea Lena. Chiar lângă mine, Charlotte, Eden şi Emily ţipară şi săriră ca arse din scaunele lor. Abia atunci mi-am dat seama ce era cu sunetul acela care semăna cu ceva care crapă. Presiune. Fisuri micuţe în sticlă, împrăştiindu-se ca nişte degete, până ce geamul s-a năruit înăuntru de parcă ar fi fost tras de un fir de aţă.

Era haos. Fetele ţipau. Toţi cei din clasă dădură să sară din scaunele lor. Până şi eu.

— Nu vă panicaţi. Este toată lumea bine? spuse doamna English, încercând să restabilească ordinea.

M-am întors spre ascuţitoare. Voiam să mă asigur că Lena era bine. Nu era. Ea se afla lângă fereastra spartă, înconjurată de sticlă, părând cuprinsă de panică. Faţa îi era mai palidă decât de obicei, iar ochii chiar şi mai mari şi mai verzi. La fel ca aseară, în ploaie. Dar păreau diferiţi. Păreau înspăimântaţi. Nu mai părea deloc atât de curajoasă.

Îşi ridică mâinile. Una era tăiată şi sângera. Picături roşii curgeau pe linoleum.

N-am vrut să…

Ea spărsese geamul? Sau sticla se împrăştiase şi o tăiase?

— Lena…

Fugi din încăpere, înainte s-o pot întreba dacă era bine.

— Ai văzut asta? A spart fereastra! A lovit-o cu ceva când a venit aici!

— Ea a lovit geamul cu pumnul. Am văzut-o cu ochii mei!

— Atunci, cum de nu e plină de sânge?

— Ce eşti tu, CSI? A încercat să ne omoare.

— Îl sun pe tati chiar acum. E nebună, la fel ca unchi-su.

Păreau a fi o haită de mâţe vagaboande enervate, mieunând una la cealaltă. Doamna English încercă să facă din nou linişte, dar asta era imposibil.

— Toată lumea să se calmeze! Nu e nevoie să vă panicaţi! Se mai întâmplă accidente. Cauzat probabil de o fereastră veche şi de vânt.

Însă nimeni nu credea că explicaţia putea fi o fereastră veche şi vântul. Mai degrabă, o nepoată a unui bătrân şi o furtună cu fulgere. Furtuna cu ochi verzi care tocmai se mutase în oraş. Uraganul Lena.

Un singur lucru era sigur: vremea se schimbase în mod sigur. Gatlin nu mai avusese niciodată o asemenea furtună.

Iar ea probabil nici nu ştia că afară ploua.

12 septembrie

Greenbrier

Nu face asta.

Îi auzeam vocea în capul meu. Cel puţin, asta credeam.

Nu meritǎ, Ethan.

Ba da, merita.

Atunci mi-am dat scaunul în spate şi am fugit pe culoar după ea. Ştiam ce făcusem. Îi luasem partea. Mă băgasem într-un alt tip de probleme acum, dar nu-mi păsa.

Nu era doar Lena. Ea nu era prima. Îi urmărisem făcând asta tot timpul. I-o făcuseră lui Allison Birch când eczema i se făcuse atât de urâtă, că nimeni nu se mai aşeza în apropierea ei la masa de prânz, şi săracului Scooter Richman, deoarece cântase cel mai nasol la trombon în istoria Orchestrei simfonice Jackson.

E adevărat că nu pusesem niciodată mâna pe un marker ca să scriu *RATAT* pe vreun dulap, dar stătusem şi privisem de nenumărate ori. De fiecare dată mă deranja. Doar că niciodată suficient de tare cât să ies din încăpere.

Dar cineva trebuia să facă ceva. O şcoală întreagă nu putea să distrugă o persoană în halul ăsta. Un oraş întreg nu putea distruge o singură familie. Exceptând, desigur, că o puteau face, deoarece o făcuseră dintotdeauna. Poate că acesta era motivul pentru care Macon Ravenwood nu ieşise din casă de când mă născusem eu.

Ştiam ce făceam.

Ba nu ştii. Crezi că ştii, dar nu ştii.

Era din nou în capul meu, de parcă fusese acolo dintotdeauna.

Ştiam peste ce aveam să dau mâine, dar nimic nu conta.

Tot ce voiam era să o găsesc pe ea. Şi nu pot spune pe loc dacă era din cauza ei sau din cauza mea. În orice caz, n-aveam de ales.

M-am oprit lângă laboratorul de biologie încercând să-mi recapăt suflul. Link mă privi şi îmi azvârli cheile, clătinând din cap fără ca măcar să întrebe ceva. Le-am prins şi am continuat să fug. Eram destul de sigur unde aveam s-o găsesc. Acolo m-aş fi dus şi eu.

Se dusese acasă. Chiar dacă acea casă era Ravenwood şi chiar dacă ea se dusese acasă la Boo Radley din Gatlin.

❖

Conacul Ravenwood era în faţa mea. Era cocoţat pe deal ca o provocare. Nu pot să spun că eram speriat, deoarece nu acesta era cuvântul exact. Am fost speriat când poliţia a venit la uşă în noaptea în care mama a murit. Am fost speriat când tata a dispărut în biroul său şi mi-am dat seama că nu va mai ieși vreodată cu adevărat de acolo. Am fost speriat când eram mic şi Amma devenea întunecată, când mi-am dat seama că păpuşile pe care le făcea nu erau jucării.

Nu eram speriat de Ravenwood, cu toate că s-a dovedit a fi la fel de înspăimântător precum arăta. Inexplicabilul era ca un dat în Sud; fiecare oraş avea o casă bântuită şi, dacă i-ai întreba pe cei mai mulţi oameni, cel puţin o treime din ei ar jura că au văzut o fantomă sau două în realitate. În plus, eu locuiam cu Amma, ale cărei credinţe includeau vopsitul obloanelor în albastru pentru a ţine spiritele la distanţă şi ale cărei amulete erau făcute din săculeţi de păr de cal şi pământ. Aşa că eram obişnuit cu neobişnuitul. Însă cu bătrânul Ravenwood era altceva.

Am ajuns la poartă şi, cu neîncredere, am pus mâna pe fier. Poarta s-a deschis. Iar apoi nu s-a întâmplat nimic. Niciun fulger, nicio combustie, nicio furtună. Nu ştiu la ce mă aşteptam, însă dacă aflasem ceva despre Lena până acum, era să mă aştept la lucruri neaşteptate şi să acţionez cu grijă.

Dacă cineva mi-ar fi spus în urmă cu vreo lună că eu aş

trece de porţile acelea, că voi ajunge pe acel deal şi că voi pune piciorul pe pământurile Ravenwood, i-aş fi spus că e nebun. Într-un oraş ca Gatlin, unde poţi să prevezi tot ce se va întâmpla, eu n-aş fi prevăzut asta. Ultima dată nu ajunsesem decât până la poartă. Cu cât mă apropiam mai tare, cu atât mai uşor mi-era să văd că totul se dezmembra. Marea casă, Conacul Ravenwood, arăta exact ca o tipică plantaţie din Sud aşa cum se aşteptau s-o vadă oamenii din Nord după ani de zile de vizionat *Pe aripile vântului.*

Conacul Ravenwood încă era impresionant, cel puţin pe o scară graduală. Flancat de chiparoşi şi de palmieri mici, arăta ca şi cum ar fi putut fi tipul de loc unde oamenii să stea pe terasă bând julep de mentă şi jucând cărţi toată ziua, dacă nu s-ar fi dezmembrat. Dacă n-ar fi fost Ravenwood.

Era în stil neogrec, ceea ce era neobişnuit pentru Gatlin. Oraşul nostru era plin de case-plantaţii în bine-cunoscutul stil sudic, ceea ce făcea ca Ravenwood să iasă şi mai tare în evidenţă prin nepotrivire. Coloane mari, albe, cu vopseaua scorojită de la atâţia ani de paragină, susţineau un acoperiş care aluneca prea tare într-o parte, dând impresia că Ravenwood se înclina ca o bătrână cu artrită. Terasa acoperită era desprinsă şi arăta ca şi cum nu mai făcea parte din casă, ameninţând să cadă dacă puneai mai mult de un picior pe ea. Iedera groasă creştea atât de deasă pe exteriorul pereţilor, încât în unele locuri era imposibil să vezi ferestrele de dedesubt. Ca şi cum pământul ar fi înghiţit casa, încercând s-o tragă înapoi jos, în pământul pe care a fost construită.

Se mai afla acolo un buiandrug suprapus, partea din grindă care se află deasupra uşilor unor case cu adevărat vechi. Vedeam nişte scobituri în buiandrug. Simboluri. Arătau ca nişte cercuri şi semicercuri, poate fazele lunii. Am pus nesigur un picior pe o scară scârţâitoare ca să văd mai bine. Ştiam câte ceva despre buiandrugi. Mama mea fusese un istoric, care se ocupase de Războiul Civil, şi mi-i arătase cu degetul în nenumăratele noastre pelerinaje pe

care le făceam pe la toate siturile istorice, aflate la o zi de mers din Gatlin. Ea spusese că buiandrugii erau foarte obişnuiţi în case vechi şi în castele, în locuri precum Anglia şi Scoţia. Acele locuri din care ne trăgeam unii dintre oameni, ei bine, de dinainte ca ei să se fi tras de aici.

Nu mai văzusem niciodată înainte vreunul cu simboluri sculptate în el, ci doar cu anumite cuvinte. Acestea erau mai mult ca nişte hieroglife, înconjurând ceea ce părea a fi un singur cuvânt, într-o limbă pe care n-o cunoşteam. Probabil că însemnase ceva pentru generaţiile familiei Ravenwood care locuiseră aici, înainte ca acest loc să fi început să se destrame.

Am respirat adânc şi am urcat şi restul treptelor, două câte două. Mi-am dat seama că probabilitatea de a nu cădea printre ele scădea cu cincizeci la sută, dacă săream doar pe jumătate din ele. M-am întins spre inelul de alamă ce atârna din gura leului de pe uşă, şi am bătut. Am bătut din nou, şi din nou. Nu era acasă. Mă înşelasem.

Dar apoi am auzit-o, melodia cunoscută, *Şaisprezece Luni.* Ea era pe-aici, pe undeva.

Am apăsat pe clanţa de fier calcifiat. A scârţâit şi am auzit o broască răspunzând de cealaltă parte a uşii. M-am pregătit să-l văd pe Macon Ravenwood, pe care nu-l văzuse nimeni în oraş, cel puţin nu de când venisem eu pe lume. Dar uşa nu s-a deschis.

M-am uitat în sus, la buiandrug, şi ceva mi-a spus să încerc. Vreau să zic, ce putea să se întâmple mai rău – să nu se deschidă uşa? Instinctiv, am ridicat mâna şi am atins scobitura din mijloc de deasupra capului meu. Semiluna. Când am apăsat-o, am simţit lemnul cedând sub degetul meu. Era un fel de declic.

Uşa se deschise fără să scoată vreun zgomot. Am păşit peste prag. Nu mai era cale de întoarcere acum.

Încăperea era luminată puternic de ferestre, ceea ce părea imposibil, luând în consideraţie faptul că ferestrele din afara casei erau complet acoperite de vie şi grohotiş. Totuşi, înăuntru era lumină, strălucire şi totul era nou. Nu

exista mobilă antică sau picturi în ulei ale membrilor familiei Ravenwood care trăiseră înaintea bătrânului Ravenwood, amintiri antebelice de familie. Locul acesta arăta mai degrabă ca o pagină dintr-un catalog de mobilă. Canapele şi fotolii cu perne bine umflate, şi mese cu blat de sticlă, pline de cărţi. Totul era atât de urban, atât de nou! Aproape că m-am aşteptat să văd camionul de livrări încă parcat afară.

— Lena?

Scara circulară părea să ducă într-o mansardă; se părea că aceasta continua să se rotească în sus, cu mult mai sus de al doilea etaj. Nu-i puteam vedea capătul.

— Domnule Ravenwood?

Îmi auzeam propria voce reverberând în tavanul înalt.

Nu era nimeni aici. Cel puţin, nimeni interesat să vorbească cu mine. Am auzit un zgomot în spatele meu şi am sărit, aproape împiedicându-mă de un fel de scaun din piele întoarsă.

Era un câine negru sau poate un lup. Un fel de animal de casă înspăimântător, deoarece purta o zgardă grea de piele cu o lună argintie atârnând de ea, care se legăna când el se mişca. Se uita lung la mine, de parcă îşi planifica următoarea mişcare. Era ceva ciudat în legătură cu ochii săi. Erau prea rotunzi, prea… umani.

Câinele-lup mârâi la mine şi îşi arătă dinţii. Mârâitul deveni tare şi strident, mai mult ca un ţipăt. Am făcut ceea ce-ar fi făcut oricine altcineva.

Am fugit.

Am coborât scările înainte ca ochii să mi se fi obişnuit cu lumina. Am continuat să fug, luând-o pe cărarea de prundiş, departe de Conacul Ravenwood, departe de înspăimântătorul animal de casă şi misterioasele simboluri şi uşa înfiorătoare, şi înapoi în lumina slabă şi sigură a după-amiezii reale. Cărarea nu era dreaptă, ci şerpuită, făcând fel de fel de curbe printre câmpuri neîngrijite şi dumbrăvi de copaci necultivaţi, pline de tulpini târâtoare şi tufişuri. Nu-mi păsa unde ducea, atâta timp cât mă ducea

departe.

M-am oprit şi m-am aplecat, cu mâinile pe genunchi, cu pieptul parcă explodându-mi. Picioarele mi-erau de cauciuc. Când am privit în sus, am văzut un zid de piatră părăginit în faţa mea. Abia vedeam vârfurile copacilor din spatele zidului.

Am simţit în aer un miros cunoscut. Lămâi. Ea era aici.

Ţi-am spus să nu vii.

Ştiu.

Purtam o conversaţie, dar, de fapt, nu o purtam. La fel ca la ora de engleză, o auzeam în mintea mea, de parcă stătea lângă mine şi-mi şoptea la ureche.

M-am îndreptat spre ea. Era o grădină împrejmuită de ziduri, poate chiar o grădină tăinuită, ca aceea dintr-o carte pe care mama o citise când era mică, când locuise în Savannah. Acest loc probabil era străvechi. Zidul de piatră era crăpat în unele locuri şi complet distrus în altele. Când am dat la o parte o perdea de viţă-de-vie care ascundea arcada de lemn putrezită, am auzit pe cineva plângând. M-am uitat printre copaci şi tufişuri, dar încă n-o zăream.

— Lena?

Nimeni nu răspunse. Vocea îmi sună ciudat, de parcă nu era a mea, reverberând în zidurile care împrejmuiau mica dumbravă. Am apucat cel mai apropiat tufiş de lângă mine şi i-am rupt o creangă. Rozmarin. Desigur. Şi în copacul de deasupra capului meu se afla o lămâie galbenă ciudat de perfectă şi netedă.

— Sunt eu, Ethan.

Cum suspinele se auzeau din ce în ce mai tare, am ştiut că mă apropiam de ea.

— Ţi-am spus să pleci.

Parcă era răcită; probabil că plânsese de când plecase de la şcoală.

— Ştiu. Te-am auzit.

Era adevărat, şi nu mi-o puteam explica. Am păşit cu grijă pe lângă rozmarinul sălbatic, împiedicându-mă de rădăcinile crescute.

— Pe bune?

Păru interesată, pe moment atenţia fiindu-i distrasă.

— Pe bune.

Era ca în vise. Îi auzeam vocea, exceptând că ea era aici, plângând într-o grădină năpădită de buruieni în mijlocul pustietăţii, în loc să-mi scape din mâini.

Am dat la o parte o încâlceală mare de crengi. Ea se afla acolo, ghemuită în iarba înaltă, privind lung spre cer. Avea o mână sub cap, iar cu alta se ţinea de un şomoiog de iarbă, de parcă socotea că, dacă îi dădea drumul, ar fi început să zboare. Poalele rochiei gri erau răvăşite pe lângă ea. Faţa îi era plină de lacrimi.

— Atunci, de ce n-ai făcut-o?

— Ce anume?

— De ce n-ai plecat?

— Am vrut să mă asigur că eşti bine.

M-am aşezat lângă ea. Pământul era surprinzător de tare. Am bâjbâit cu mâna pe sub mine şi am descoperit că stăteam pe o dală netedă de piatră, ascunsă de ciulinii noroioşi.

Tocmai când m-am aşezat, ea s-a ridicat. M-am ridicat şi eu, iar ea s-a întins înapoi. Ciudat. Eram în contratimp.

Acum stăteam amândoi întinşi, privind fix la cerul albastru. Devenea gri, culoarea cerului din Gatlin pe durata sezonului de uragane.

— Mă urăsc cu toţii.

— Nu chiar. Eu nu. Nici Link, prietenul meu cel mai bun.

Tăcere.

— Nici măcar nu mă cunoşti. Mai aşteaptă puţin; probabil că după aceea o să mă urăşti şi tu.

— Aproape că te-am călcat, îţi aduci aminte? Trebuie să fiu de treabă cu tine, ca să nu ceri poliţiei să mă aresteze.

Era o glumă jalnică. Dar chiar şi-aşa, uite-l: cel mai mic zâmbet pe care l-am văzut în viaţa mea.

— Este chiar în capul listei mele. Am să te denunţ acelui tip gras care stă în faţa supermarketului toată ziua.

Privi înapoi spre cer. Iar eu am privit-o pe ea.

— Acordă-le o şansă. Nu sunt chiar răi. Vreau să zic, acum chiar sunt răi. Pur şi simplu sunt geloşi. Ştii asta,

nu?

— Mda, sigur.

— Chiar sunt. Am privit-o prin iarba înaltă. Eu sunt.

Ea clătină din cap.

— Atunci înseamnă că eşti nebun. Nu ai de ce să fii gelos, doar dacă îţi place să-ţi mănânci prânzul singur.

— Ai locuit peste tot.

Păru năucă.

— Şi? Tu, probabil, ai mers la aceeaşi şcoală şi ai locuit în aceeaşi casă toată viaţa.

— Da, aşa-i, tocmai asta-i problema.

— Crede-mă, asta nu e o problemă. Eu cunosc adevăratele probleme.

— Ai mers prin multe locuri, ai văzut atâtea lucruri. Eu aş face crimă de om pentru astea.

— Mda, de una singură. Ai un prieten bun. Eu am un câine.

— Dar nu ţi-e frică de nimeni. Tu faci ce vrei, cum vrei şi spui ce vrei. Toţi ceilalţi de aici sunt prea înspăimântaţi ca să fie ei înşişi.

Lena se uită la oja neagră de pe unghia degetului arătător.

— Uneori mi-aş dori să fiu ca toţi ceilalţi, dar nu pot să schimb ceea ce sunt. Am încercat. Dar nu port niciodată hainele care trebuie sau nu spun niciodată ceea ce trebuie, şi ceva merge tot timpul rău. Pur şi simplu îmi doresc să fiu eu însămi şi să am prieteni care să observe dacă vin sau nu la şcoală.

— Crede-mă, observă. Cel puţin, au observat astăzi.

Aproape că râse – aproape. Vreau să zic, într-un fel bun. M-am uitat în altă parte.

Eu observ.

Ce anume?

Dacă eşti sau nu la şcoală.

— Atunci bănuiesc că eşti nebun.

Dar când rosti cuvintele, mi s-a părut că zâmbea.

Privind-o, nu prea părea să mai conteze dacă voi mai avea sau nu o masă unde să stau la prânz. Nu-mi puteam

explica, dar ea era (de fapt, toată chestia asta era) mult mai importantă decât acest lucru. Nu puteam să stau neputincios şi să-i privesc cum îşi bat joc de ea. Nu cu ea.

— Ştii tu, mereu e aşa.

Vorbea cu cerul. Un nor pluti în culoarea gri-albăstruie care se întuneca.

— Noros?

— La şcoală, pentru mine.

Îşi ridică mâna şi o mişcă. Norul păru să plutească în direcţia în care îşi mişca ea mâna. Îşi șterse ochii cu mâneca.

— Nu e ca şi cum mi-ar păsa dacă mă plac sau nu. Însă nu vreau ca ei să mă urască automat.

Acum norul era un cerc.

— Idioţii ăia? În câteva luni, Emily îşi va lua o nouă maşină, şi Savannah o să primească o nouă coroană, iar Eden îşi va vopsi părul într-o nouă culoare, iar Charlotte o să facă, nu ştiu, un copil, sau un tatuaj, sau ceva de genul, iar toată asta va fi istorie antică.

Minţeam, iar ea ştia asta. Lena mişcă din nou din mână. Acum, norul arăta ca un cerc uşor tăiat, apoi poate o lună.

— Ştiu că sunt idioţi. Bineînţeles că sunt idioţi. Tot părul ăla vopsit blond şi acele gentuţe metalice asortate tâmpite.

— Exact. Sunt tâmpiţi. Cui îi pasă?

— Mie. Pe mine mă deranjează. Şi de asta sunt şi eu tâmpită. Asta mă face, în mod exponenţial, să fiu mai tâmpită decât tâmpenia în sine.

Mişcă mâna. Luna dispăru.

— Ăsta e cel mai tâmpit lucru pe care l-am auzit în viaţa mea.

Am privit-o cu coada ochiului. Ea încercă să nu zâmbească.

Am tăcut amândoi timp de un minut.

— Ştii ce e tâmpit? Că am cărţi sub pat.

Am spus-o de parcă era ceva ce spuneam mereu.

— Poftim?

— Romane. Tolstoi. Salinger. Vonnegut. Şi le-am citit. Ştii tu, pentru că vreau.

Se întoarse, sprijinindu-şi capul de cot.

— Da? Ce gândesc prietenii tăi sportivi despre asta?

— Să spunem că ţin asta doar pentru mine şi-mi văd de antrenamente şi de baschet.

— Mda, bine. La şcoală am văzut că citeşti benzi desenate. Încercă să pară deplasată. *Silver Surfer.* Te-am văzut citind-o. Chiar înainte să înceapă scandalul.

Ai observat?

Se prea poate.

Nu ştiu dacă noi vorbeam sau dacă îmi imaginam totul, atâta doar că nu eram nebun… încă.

Lena schimbă subiectul sau, ca să o spun cum trebuie, se întoarse la subiectul anterior.

— Şi eu citesc. În special poezie.

Mi-o puteam imagina întinsă pe pat, citind o poezie, cu toate că avusesem probleme în a-mi imagina acel pat în Conacul Ravenwood.

— Da? L-am citit pe tipul ăla, Bukowski.

Ceea ce era adevărat, dacă două poezii se puneau la socoteală.

— Am toate cărţile lui.

Ştiam că nu voia să discute despre ceea ce se întâmplase, dar eu nu mai puteam suporta. Trebuia să ştiu.

— Ai de gând să-mi spui?

— Ce anume?

— Ce s-a întâmplat la şcoală?

Tăcere. Se ridică şi trase de iarba din jurul ei. Se aşeză pe burtă şi mă privi în ochi. Era doar la câţiva centimetri depărtare de faţa mea. Am rămas acolo, nemişcat, încercând să mă concentrez pe ceea ce spunea.

— Chiar nu ştiu. Lucruri ca acelea pur şi simplu se întâmplă, uneori. Nu le pot controla.

— Precum visele.

I-am privit faţa, sperând să văd o fărâmă de recunoaştere.

— Precum visele.

O spuse fără s-o gândească, apoi se înfioră şi mă privi, copleşită. Avusesem dreptate tot acest timp.

— Îţi aminteşti de vise.

Îşi ascunse fata în mâini.

M-am ridicat.

— Ştiam că tu erai, şi tu ştiai că eu eram. Ai ştiut tot timpul despre ce vorbeam.

I-am îndepărtat mâinile de pe faţă, iar curentul îmi făcu braţul să tremure.

Tu eşti fata.

— De ce nu ai spus nimic seara trecută?

Nu voiam să ştii.

Nu voia să se uite la mine.

— De ce? Cele două cuvinte răsunară cu putere în liniştea grădinii. Şi când mă privi, faţa îi era palidă, iar ea arăta diferit, înspăimântată. Ochii îi erau ca marea înainte de furtună pe coastele Carolinei.

— Nu m-am aşteptat ca tu să fii aici, Ethan. Am crezut că erau doar vise. Nu ştiam că erai real.

— Dar de îndată ce ai aflat că sunt, de ce nu ai spus nimic?

— Viaţa mea este complicată. Şi nu voiam ca tu… nu vreau să implic pe nimeni în ea.

Habar n-aveam despre ce vorbea. Încă îi atingeam mâna; eram foarte conştient de asta. Simţeam piatra aspră de sub noi şi m-am apucat de marginea ei, ţinându-mă. Numai că mâna mea s-a încleştat în jurul a ceva mic şi rotund, lipit de marginea dalei de piatră. Un cărăbuş sau poate o piatră. Căzu de pe dală în mâna mea.

Apoi lovi şocul. Am simţit mâna Lenei strângând-o bine pe a mea.

Ce se întâmplă, Ethan?

Nu ştiu.

Totul în jurul meu se schimbă, şi parcă eram în altă parte. Eram în grădină, dar de fapt nu în grădină. Iar mirosul lămâilor se schimbă într-un miros de fum…

Era miezul nopţii, însă cerul ardea. Flăcările ajungeau până la cer, împingând în faţă norii de fum, aceştia înghiţind totul în calea lor. Până şi luna.

Pământul se transformase în mlaştină. Pământ de cenuşă ars, ce fusese îmbibat de către ploile de dinaintea focului. Doar dacă ar fi plouat astăzi... Genevieve se înecă cu fumul care îi arse gâtul atât de rău, că atunci când respira o durea. Noroiul se agăţa de tivul fustelor ei, făcând-o să se împiedice la fiecare câţiva paşi de straturile voluminoase de material, dar se forţă să înainteze.

Era sfârşitul lumii. Al lumii ei.

Iar ea auzea ţipetele, amestecate cu împuşcăturile şi cu vâjâitul de neînduplecat al flăcărilor. Auzea soldaţii strigând ordine de ucidere.

— Ardeţi casele acelea! Lăsaţi rebelii să simtă greutatea înfrângerii lor! Ardeţi totul!

Şi, rând pe rând, soldaţii Uniunii aprindeau marile case ale plantaţiilor cuprinse de flăcări, cu propriile aşternuturi şi perdele pline de kerosen. Genevieve privea casele vecinilor ei, ale prietenilor şi ale familiei, cedând, una câte una, flăcărilor. Şi, în cele mai rele dintre circumstanţe, mulţi dintre acei prieteni şi rude cedând, de asemenea, înghiţiţi de vii de flăcările din casele în care crescuseră.

De asta fugea ea, în fum, spre foc – chiar în gura bestiei. Trebuia să ajungă la Greenbrier înaintea soldaţilor. Şi nu avea prea mult timp la dispoziţie. Soldaţii erau metodişti, făcându-şi drum prin Santee, arzând casele rând pe rând. Deja arseseră Blackwell; Dove's Crossing era la rând, apoi Greenbrier şi Ravenwood. Generalul Sherman şi armata sa începuseră campania de incendiere cu kilometri întregi înainte să fi ajuns în Gatlin. Arseseră Columbia din temelii şi îşi continuaseră marşul spre est, arzând totul în calea lor. Când ajunseseră la periferiile din Gatlin, steagul Confederaţiei era încă sus, fluturând în vânt, al doilea vânt de care aveau ei nevoie.

Mirosul fu cel care îi spuse că era deja prea târziu. Lămâi. Mirosul aspru de lămâi amestecat cu cenuşă. Ardeau lămâii.

Mama lui Genevieve iubea lămâile. Aşa că, atunci când tatăl ei vizitase o plantaţie în Georgia, când ea era mică, îi adusese mamei ei doi lămâi. Toată lumea spusese că nu aveau să crească, că nopţile reci de iarnă din Carolina de Sud îi vor omorî. Însă mama lui Genevieve nu ascultase. Plantase acei copaci chiar în faţa câmpului de bumbac, îngrijindu-i singură. În acele nopţi reci de iarnă, acoperea copacii cu pături de lână şi aduna pământ la margini pentru a ţine la distanţă umezeala. Iar acei copaci creşteau. Creşteau atât de bine, că, de-a lungul anilor, tatăl lui Genevieve îi cumpărase douăzeci şi opt de copaci. Câteva dintre celelalte doamne din oraş le cerură soţilor să le aducă lămâi, şi câteva dintre ele chiar primiră unul sau doi. Dar niciuna dintre ele nu-şi putea da seama cum să îi ţină în viaţă. Copacii nu păreau să crească şi să înflorească decât la Greenbrier, sub mâna mamei ei.

Nimic nu fusese în stare vreodată să ardă acei copaci. Până azi.

— Ce s-a întâmplat?

Am simţit-o pe Lena trăgându-şi mâna din a mea, iar eu mi-am deschis ochii. Tremura. Am privit în jos şi mi-am deschis mâna ca să scot la iveală obiectul pe care îl apucasem nechibzuit de sub piatră.

— Cred că a avut ceva de-a face cu asta. Mâna mea ţinuse o camee veche, zgâriată, neagră şi ovală, cu faţa unei femei gravată în fildeş şi sidef. Chipul era lucrat minuţios şi detaliat. Pe cealaltă parte am observat o mică umflătură. Uite! Cred că e un medalion.

Am apăsat pe încuietoare, iar cameea se deschise pentru a arăta o mică inscripţie.

— Nu scrie decât GREENBRIER. Şi e o dată.

Lena se ridică.

— Ce e Greenbrier?

— Asta trebuie să fie. Aici nu e Ravenwood. E Greenbrier. Următoarea plantaţie din şir.

— Şi viziunea aceea, focurile, ai văzut-o şi tu?

Am dat din cap. Era aproape prea oribil să vorbesc despre asta. Aici trebuie să fie Greenbrier, mă rog, ce-a mai rămas din ea.

— Ia să văd medalionul!

I l-am întins cu grijă. Arăta ca ceva ce supravieţuise mult timp – poate supravieţuise chiar şi focului din viziune. Îl răsuci în mâini.

— 11 FEBRUARIE 1865.

Dădu drumul medalionului, pălind brusc.

— Ce s-a întâmplat?

Îl privea fix în iarbă.

— Unsprezece februarie este ziua mea de naştere.

— Deci e o coincidenţă. Un cadou în avans.

— Nimic în viaţa mea nu e coincidenţă.

Am ridicat medalionul şi l-am întors. Pe spate erau două rânduri de iniţiale gravate.

— ECW & GKD. Probabil că medalionul a aparţinut unuia din ei. M-am oprit. Asta-i ciudat. Iniţialele mele sunt ELW.

— Ziua mea, iniţialele tale. Nu crezi că e un pic mai mult decât ciudat?

Poate că avea dreptate. Totuşi…

— Ar trebui să încercăm din nou, ca să aflăm.

Era ca o rană ce trebuia zgândărită.

— Nu ştiu. Ar putea fi periculos. Noi parcă într-adevăr am fost acolo. Ochii încă mă ustură de la fum.

Avea dreptate. Nu părăsiserăm grădina, dar ne simţeam de parcă într-adevăr fuseserăm în mijlocul focului. Puteam simţi fumul în plămânii mei, dar nu conta. Trebuia să ştiu.

I-am întins medalionul şi mâna.

— Haide, nu eşti mai curajoasă de-atât?

Era o provocare. Îşi dădu ochii peste cap, dar întinse şi ea mâna spre mine. Degetele ei le atinseră pe ale mele, şi am simţit căldura mâinii ei cuprinzându-mă şi pe mine. Fiori electrici. Nu ştiu altă cale de a descrie asta.

Mi-am închis ochii şi am aşteptat… nimic. Mi-am deschis ochii.

— Poate că doar ne-am imaginat asta. Poate că nu mai

are baterii.

Lena mă privi de parcă eram Earl Petty, corigent la algebră.

— Poate că nu-i poţi spune unui asemenea obiect ce să facă sau când s-o facă. Se ridică şi se scutură. Trebuie să plec.

Se opri, privind în jos, la mine.

— Ştii, nu eşti exact aşa cum m-am aşteptat eu.

Se întoarse cu spatele la mine şi o luă printre lămâi, spre marginea grădinii.

— Aşteaptă!

Am strigat după ea, însă ea pur şi simplu continuă să meargă. Am încercat s-o prind din urmă, împiedicându-mă în rădăcini.

Când ajunse la ultimul lămâi, se opri.

— N-o face.

— Să fac ce?

Nu voia să mă privească.

— Lasă-mă în pace, atâta timp cât totul e încă OK.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti. Pe bune. Şi eu mă străduiesc aici.

— Uită de asta.

— Crezi că eşti singura persoană complicată din lume?

— Nu. Dar… e într-un fel specialitatea mea.

Se întoarse să plece. Am ezitat şi mi-am pus o mână pe umărul ei. Era cald de la soarele care apunea. Îi simţeam oasele sub cămaşă, şi în acel moment părea că era un lucru fragil, precum în vise. Ceea ce era ciudat, deoarece, când mă privea, nu mă gândeam decât la felul în care ea părea indestructibilă. Poate că avea legătură cu ochii aceia.

Am rămas aşa un moment, până ce, în cele din urmă, s-a întors spre mine. Am încercat din nou.

— Uite! Se întâmplă ceva. Visele, cântecul, mirosul, iar acum medalionul. E ca şi cum ar trebui să fim prieteni.

— Tocmai ai spus „mirosul“? Păru îngrozită. În aceeaşi propoziţie cu „prieteni“?

— De fapt, cred că a fost o propoziţie separată.

Se holbă la mâna mea, iar eu am luat-o de pe umăr. Dar nu puteam lăsa totul aşa. Am privit-o fix în ochi, cu adevărat, poate pentru prima dată. Abisul verde plecase undeva atât de departe, că nu-l puteam ajunge vreodată, nu într-o viaţă. Mă întreb ce avea să facă din asta teoria Ammei cu „ochii sunt ferestrele sufletului“.

Este prea târziu, Lena. Eşti deja prietena mea.

Nu pot fi.

Suntem împreună în asta.

Te rog. Trebuie să mă crezi. Nu suntem.

Îşi mută privirea, sprijinindu-şi capul de lămâi. Părea nefericită.

— Ştiu că nu eşti ca toţi ceilalţi. Dar sunt lucruri pe care nu le poţi înţelege în legătură cu mine. Nu ştiu de ce ne conectăm în felul ăsta. Nu ştiu de ce aveam aceleaşi vise, mai ales tu.

— Dar vreau să ştiu ce se întâmplă…

— O să împlinesc şaisprezece ani în cinci luni. Îşi ridică mâna, care era pictată cu cerneală, ca de obicei. 151. O sută cincizeci şi una de zile.

Ziua ei de naştere. Numărul de pe mâna ei care se schimba în fiecare zi. Avea o numărătoare inversă pentru ziua ei.

— Tu nu ştii ce înseamnă asta, Ethan. Nu ştii nimic. Ai putea nici să nu mai fi aici după aia.

— Tu eşti aici acum.

Privi în spatele meu, spre Ravenwood. Când în cele din urmă vorbi, mi-am dat seama că nu mă privea:

— Îţi place poetul acela, Bukowski?

— Da, am răspuns, confuz.

— Nu încerca.

— Nu înţeleg.

— Asta scrie pe mormântul lui Bukowski.

A dispărut prin zidul de piatră şi dusă a fost. Cinci luni. Habar nu aveam despre ce vorbea, dar am recunoscut ce-mi spunea instinctul.

Panică.

Până să ies prin uşa din zid, ea dispăruse de parcă nu

fusese niciodată aici, lăsând în urma ei doar mirosul de lămâi şi rozmarin. Lucrul amuzant era că, cu cât fugea mai tare, cu atât mai hotărât eram eu s-o urmez.

Nu încerca.

Eram destul de sigur că pe mormântul meu avea să scrie altceva.

12 septembrie

Surorile

Masa din bucătărie încă era pusă când am ajuns acasă, iar asta însemna că eram norocos, deoarece Amma m-ar fi omorât dacă aş fi ratat cina. Ceea ce nu am luat în consideraţie a fost lanţul apelurilor telefonice, activat în clipa în care am ieşit de la ora de engleză. Cel puţin jumătate din oamenii din oraş probabil că au sunat-o pe Amma când au ajuns acasă.

— Ethan Wate? Tu eşti? Pen'că, dacă tu eşti, lasă-mă să-ţi zic că le afli într-o belea mare cât casa.

Am auzit nişte zgomote familiare de trântit şi izbit. Lucrurile stăteau şi mai rău decât credeam. M-am aplecat trecând prin cadrul uşii şi am intrat în bucătărie. Amma stătea la tejghea în şorţul ei de doc, care avea paisprezece buzunare pentru şuruburi şi cuie şi putea să ţină până la patru unelte electrice. Ţinea în mâini satârul chinezesc, iar tejgheaua era plină de morcovi, varză şi alte legume pe care nu le puteam identifica. Pacheţelele de primăvară necesitau mai multă tocare decât oricare altă reţetă din cutia albastră de plastic a Ammei. Dacă gătea pacheţele de primăvară însemna doar un lucru, şi acesta nu era doar faptul că-i plăcea mâncarea chinezească.

Am încercat să inventez o explicaţie acceptabilă, dar nu-mi venea nimic în minte.

— Antrenorul a sunat în după-amiaza asta, şi doamna English, şi directorul Harper, şi mama lui Link, şi jumătate din doamnele de la DAR. Şi ştii cât de mult urăsc să vorbesc cu femeile alea. Rele precum păcatul, toate-s aşa.

Gatlin era plin de grupuri auxiliare de doamne, însă DAR

era mama tuturor acelor grupuri. Precum îi spunea şi numele, la The Daughters of the American Revolution[19], trebuia să dovedeşti că erai înrudit cu vreun patriot adevărat din Revoluţia Americană pentru a putea deveni membru. Să fii membru îţi dădea puterea, aparent, să le spui vecinilor tăi de pe strada River în ce culori să-şi vopsească locuinţele şi să cicăleşti, să dai ordine şi să judeci pe toată lumea din oraş, cu excepţia Ammei. Pe asta aş vrea s-o văd petrecându-se.

— Au spus cu toţii acelaşi lucru. Că ai fugit de la şcoală, în mijlocul orei, urmărind-o pe fata aia Duchannes.

Alt morcov se rostogoli pe fundul de tăiat.

— Ştiu, Amma, dar…

Varza se rupse în două.

— Aşa că am spus: „Nu, băiatul meu n-ar pleca de la şcoală fără permisiune şi n-ar chiuli de la antrenament. Trebuie să fie vreo greşeală. Trebuie să fie vorba de alt băiat care nu-şi respectă profesorul şi pătează numele familiei lui. Nu poate fi un băiat crescut de mine, care locuieşte în casa asta“.

Cepe verzi zburară de-a lungul tejghelei.

Comisesem cea mai mare crimă făcând-o de ruşine. Şi, cel mai rău, în ochii doamnei Lincoln şi al femeilor de la DAR, duşmanii ei de moarte.

— Ce ai de spus în apărarea ta? Ce te-ar face să fugi de la şcoală ca şi cum ţi-ar fi luat coada foc? Şi *nu* vreau să aud c-ar fi vorba de vreo fată.

Am respirat adânc. Ce puteam să spun? Că visasem o fată misterioasă luni întregi, care a sosit în oraş şi se întâmplă să fie nepoata lui Macon Ravenwood? Că, pe lângă visele terifiante în legătură cu această fată, avusesem o viziune cu o altă femeie, pe care în mod sigur n-o cunosc, şi care a trăit în timpul Războiului Civil?

Mda, asta m-ar scoate din belele, cam pe când soarele va exploda şi sistemul solar va muri.

— Nu e ceea ce crezi. Copiii de la noi din clasă îşi băteau joc de ea, luându-se de unchiul ei, spunând că transportă

[19] Fiicele Revoluţiei Americane (n.tr.)

cadavre în dricul său, iar ea s-a supărat foarte tare şi a fugit din clasă.

— Aştept partea care arată ce are de-a face asta cu tine.

— Nu eşti tu cea care îmi spune mereu să „urmez calea Domnului nostru“? Nu crezi că El ar vrea să consolez o persoană de care s-a luat lumea?

Acum o făcusem. O vedeam în ochii ei.

— Nu îndrăzni să foloseşti cuvântul Domnului ca să ieși basma curata pentru că ai încălcat regulile la şcoală sau jur că am să ies afară să iau o nuia şi-am să-ţi biciuiesc spinarea de-ai să vezi stele verzi. Nu-mi pasă cât de mult ai crescut. M-ai auzit?

Amma nu mă lovise niciodată cu ceva în viaţa mea, cu toate că mă fugărise de câteva ori cu o nuia, doar ca să se facă înţeleasă. Dar nu era momentul să aduc asta în discuţie.

Situaţia devenea rapid din rea în şi mai rea; aveam nevoie de o diversiune. Medalionul încă îmi mai ardea buzunarul. Amma iubea misterele. Mă învăţase să citesc când aveam patru ani, folosind romane poliţiste şi integrame. Eram singurul copil de la grădiniţă care putea citi *examinare* pe tablă deoarece semăna foarte tare cu *examinare medicală.* În legătură cu misterele, medalionul era bun. Numai că mă hotărâsem să nu menţionez partea cu atingerea şi viziunea cu Războiul Civil.

— Ai dreptate, Amma. Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit să plec de la şcoală. Voiam doar să mă asigur că Lena era OK. Un geam s-a spart la oră, chiar lângă ea, şi sângera. M-am dus la ea acasă să văd dacă era bine.

— Ai fost la casa aia?

— Da, dar ea era afară. Unchiul ei e foarte timid, bănuiesc.

— Nu trebuie să-mi povesteşti tu despre Macon Ravenwood, de parcă tu ai şti ceva ce eu nu ştiu.

Îmi aruncă Privirea.

— P-R-O-S-T-I-I.

— Poftim?

— Adică: nu trebuie să mă linguşeşti, Ethan Wate!

Am pescuit medalionul din buzunar şi m-am dus spre locul în care ea stătea în picioare, lângă cuptor.

— Eram afară, în spatele casei, şi am găsit ceva, am spus, deschizându-mi mâna ca să poată arunca o privire. Are o inscripţie înăuntru.

Expresia de pe faţa Ammei îmi îngheţă sângele în vine. Arăta de parcă ar fi rămas fără aer.

— Amma, eşti bine?

Am întins mâna spre cotul ei, ca s-o ţin în caz de avea să leşine. Dar îmi îndepărtă braţul înainte să o pot atinge, de parcă îşi arse mâna de toarta unui ceaun.

— De unde ai chestia aia?

Vocea îi era o şoaptă.

— Am găsit-o în pământ, la Ravenwood.

— Nu ai găsit chestia asta pe plantaţia Ravenwood.

— Despre ce vorbeşti? Ştii cui i-a aparţinut?

— Stai aici! Să nu te mişti, îmi spuse ea, ieşind cu viteza fulgerului din bucătărie.

Dar am ignorat-o, urmând-o în camera ei. Aceasta arătase mereu mai mult ca o farmacie decât ca un dormitor, cu un pat scund, de o singură persoană, ascuns între rânduri de rafturi. Pe rafturi erau aşezate frumos teancuri de ziare – Amma nu arunca niciodată integramele terminate – şi borcane pline de ingrediente pentru a face amulete. Unele conţineau lucrurile standard: sare, pietre colorate, ierburi. Apoi mai erau colecţii neobişnuite, cum ar fi un borcan cu rădăcini şi altul cu cuiburi abandonate de păsări. Raftul de sus conţinea numai sticle cu noroi. Se purta ciudat, şi chiar dacă era vorba de Amma, care mereu se purta ciudat, situaţia era… nu tocmai bună. Eram doar la câţiva paşi în spatele ei, dar ea deja cotrobăia prin sertare când am ajuns acolo.

— Amma, ce…

— Nu ţi-am spus să rămâi în bucătărie? Nu aduce chestia *aia* aici! zbieră ea când am făcut un pas în faţă.

— De ce eşti atât de supărată? Băgă în şorţ câteva lucruri pe care nu le-am putut vedea şi ieşi din cameră. Am ajuns-o din urmă în bucătărie. Amma, ce s-a întâmplat?

— Ia asta! Îmi înmână o batistă învechită, având grijă ca mâna ei să n-o atingă pe-a mea. Acum înveleşte chestia aia în asta. Chiar acum, în clipa asta.

Asta era mult mai nasol decât atunci când devenea întunecată. Se purta aiurea de tot.

— Amma…

— Fă cum îţi spun, Ethan!

Nu-mi mai spusese niciodată doar pe primul nume, fără să-l spună şi pe cel de familie.

De îndată ce medalionul fu înfăşurat bine în batistă, se mai calmă un pic. Cotrobăi prin buzunarele de jos ale şorţului ei, scoţând un săculeţ de piele şi o fiolă de pudră. Ştiam îndeajuns cât să recunosc ingredientele unora dintre amuletele ei, atunci când le vedeam. Mâna îi tremură uşor când turnă puţină pudră de culoare închisă în săculeţul de piele.

— Ai înfăşurat bine chestia aia?

— Mda, am spus, aşteptând să mă corecteze pentru că îi răspunsesem atât de neprotocolar.

— Eşti sigur?

— Da.

— Acum, pune-o aici! Săculeţul de piele era cald şi fin în mâna mea. Dă-i drumul!

Am dat drumul medalionului jignitor în săculeţ.

— Leagă asta în jurul lui, mă instrui ea, întinzându-mi o bucată de ceea ce părea a fi un şnur obişnuit cu toate că ştiam că nimic din ceea ce folosea Amma la amuletele ei nu era obişnuit sau era ceea ce părea. Acum du-o înapoi, acolo unde ai găsit-o, şi îngroap-o! Du-o acolo chiar acum!

— Amma, ce se întâmplă?

Făcu câţiva paşi în faţă şi mă apucă de bărbie, dându-mi părul din ochi. Era prima dată, de când scosesem medalionul din buzunar, când mă privi în ochi. Am rămas amândoi aşa timp de un minut, care a părut a fi cel mai lung din viaţa mea. Expresia chipului ei era necunoscută, nesigură.

— Nu eşti pregătit, şopti ea, luând mâna de pe mine.

— Pregătit pentru ce?

— Fă cum îţi spun! Du chestia aia înapoi de unde ai găsit-o şi îngroap-o! Apoi întoarce-te acasă! Nu vreau să mai ai de-a face cu fata aia, ne-am înţeles?

Spusese tot ceea ce avea de gând să spună, poate chiar şi mai mult. Dar nu voi şti niciodată, deoarece, dacă exista un lucru la care Amma era mai bună decât să citească în cărţi sau să rezolve o integramă, acela era să păstreze secrete.

❖

— Ethan, te-ai trezit?

Cât era ceasul? Nouă şi jumătate. Sâmbătă. Ar fi trebuit să fiu treaz până acum, dar eram extenuat. Seara trecută petrecusem două ore rătăcind prin oraş, ca Amma să creadă că mă dusesem înapoi la Greenbrier ca să îngrop medalionul.

M-am dat jos din pat şi m-am împiedicat de o cutie de biscuiţi râncezi Oreo. Camera mea era mereu dezastruoasă, plină de atât de multe lucruri, încât tata spusese că era în pericol de incendiere, şi că într-o zi voi da foc întregii case, nu că el ar fi dat pe-aici în ultima vreme. În afară de harta mea, pereţii şi tavanul erau plini de afişe cu locuri pe care speram să le văd într-o bună zi – Atena, Barcelona, Moscova, chiar şi Alaska. Camera era înconjurată de teancuri întregi de cutii de pantofi, unele teancuri fiind înalte de-un metru sau doi. Cu toate că teancurile păreau fi la întâmplare, eu ştiam locul fiecărei cutii – începând cu cea albă, Adidas, cu colecţia de brichete din clasa a opta, când treceam prin perioada de lucruri pirotehnice, şi terminând cu cea verde, New Balance, cu tuburi de cartuşe şi o bucată de steag ruptă pe care am găsit-o odată la Fort Sumter, cu mama.

Şi cea pe care o căutam, cutia galbenă Nike, cu medalionul care o înnebunise pe Amma rău de tot. Am deschis cutia şi am scos săculeţul fin din piele. Să-l ascund fusese o idee bună seara trecută, dar l-am pus înapoi în buzunar, căci era mai bine.

Amma ţipă din nou de la baza scărilor.

— Coboară anu’ ăsta, altminteri o să întârzii.

— Cobor într-un minut.

În fiecare sâmbătă petreceam jumătate de zi cu cele mai bătrâne trei femei din Gatlin, stră-mătuşile mele Mercy, Prudence şi Grace. Toată lumea din oraş le spunea Surorile, de parcă erau o singură entitate. Toate aveau cam o sută de ani, cu toate că nu-şi aminteau care era cea mai bătrână. Toate trei să căsătoriseră de mai multe ori, dar, cum trăiseră mai mult decât soţii lor, se mutaseră împreună în casa mătuşii Grace. Şi erau chiar şi mai nebune decât vârsta lor.

Pe la doisprezece ani, mama începuse să mă lase acolo sâmbetele pentru a le ajuta, şi de atunci tot veneam pe la ele. Partea cea mai nasoală era că trebuia să le duc la biserică în fiecare sâmbătă. Surorile erau baptiste şi mergeau la biserică şi sâmbăta, şi duminica, de cele mai multe ori şi în restul zilelor.

Dar astăzi era altceva. Mă dădusem jos din pat şi intrasem la duş înainte ca Amma să apuce să mă strige a treia oară. Abia aşteptam să ajung acolo. Surorile cunoşteau aproape toată lumea e are locuise în Gatlin; chiar aşa şi trebuia să fie, de vreme ce toate trei fuseseră înrudite cândva cu jumătate din oraş prin căsătorie. După viziune, era evident că *G*-ul din *GKD* venea de la Genevieve. Dar dacă cineva cunoştea şi restul iniţialelor, acelea erau cele mai vârstnice trei femei din oraş.

Când am deschis sertarul cel mai de sus al dulapului meu ca să iau nişte şosete, am observat o păpuşă micuţă care arăta ca un ciorap-maimuţă, ţinând o gentuţă cu sare şi o piatră albastră, una dintre amuletele Ammei. Le făcuse ca să alunge spiritele malefice sau ghinionul, poate chiar şi o răceală. Pusese una deasupra uşii de la biroul tatei când el începuse să lucreze duminicile, în loc să meargă la biserică. Cu toate că tata nu dădea prea multă atenţie când mergea, Amma spunea că Domnul nostru te iarta pentru că veneai. Câteva luni mai târziu, tata îi cumpărase o vrăjitoare de bucătărie de pe internet şi o atârnase deasupra cuptorului. Amma a fost atât de furioasă, că i-a

dat de mâncare crupe reci şi cafea arsă o săptămână întreagă.

De obicei, nu mă gândeam prea tare când găseam vreunul din „cadourile“ Ammei. Dar ceva era în neregulă cu medalionul. Ceva ce ea nu voia ca eu să ştiu.

❖

Nu exista decât un cuvânt pentru a descrie scena de la casa Surorilor. Haos. Mătuşa Mercy deschise uşa şi încă avea părul pe bigudiuri.

— Slavă cerului c-ai venit, Ethan! Avem o Ur-genţă pe capul nostru, spuse ea, pronunţând „Ur“ de parcă ar fi fost un cuvânt de sine stătător.

Jumătate din timp nu le înţelegeam deloc, accentele lor fiind atât de ciudate, iar gramatica atât de rea. Dar aşa era în Gatlin; puteai să-ţi dai seama cât de bătrân era cineva după felul în care vorbea.

— Doamnă?

— Harlon James a fost rănit, şi nu sunt chiar convinsă că mai are mult timp de trăit.

Şopti ultimele patru cuvinte de parcă însuşi Dumnezeu ar putea asculta, şi îi era frică să nu-i dea idei. Harlon James era terierul Yorkshire al mătuşii Prudence, numit după ultimul ei soţ decedat.

— Ce s-a întâmplat?

— Am să-ţi spun eu ce s-a întâmplat, spuse mătuşa Prudence, apărând de nicăieri cu o trusă de prim ajutor în mână. Grace a încercat să-l omoare pe bietul Harlon James, şi el abia se mai ţine pe picioare.

— Nu am încercat să-l omor, ţipă mătuşa Grace din bucătărie. Nu mai inventa poveşti, Prudence Jane! A fost un accident!

— Ethan, sună-l pe Dean Wilks şi spune-i că avem o Ur-genţă, îmi spuse mătuşa Prudence, scoţând din trusa de prim ajutor o capsulă de săruri mirositoare şi doi plasturi foarte mari.

— Îl pierdem! Harlon James era întins pe podeaua din bucătărie, părând traumatizat, însă deloc pe moarte. Laba

din spate se afla sub el, şi o târî după el când încercă să se ridice. Grace, Domnul mi-e martor, dacă Harlon James moare…

— Nu o să moară, mătuşă Prue. Cred că are piciorul rupt. Ce s-a întâmplat?

— Grace a încercat să-l omoare cu o mătură.

— Nu-i adevărat. Ţi-am spus, nu aveam ochelarii pe nas şi el arăta ca un şobolan de debarcader alergând prin bucătărie.

— De unde știi tu cum arată un şobolan de debarcader? Tu n-ai fost în viaţa ta la un debarcader.

Aşa că le-am condus pe Surori, care erau complet isterice, şi pe Harlon James, care probabil că îşi dorea să fie mort, la Dean Wilks, în Cadillacul lor din 1964. Dean Wilks ţinea magazinul de mâncare pentru animale, dar el era cea mai apropiată persoană de un veterinar pe care o aveam în oraş. Din fericire, Harlon James nu avea decât piciorul rupt, aşa că Dean Wilks l-a îngrijit.

Când am ajuns înapoi acasă, m-am întrebat dacă nu eram eu cel nebun, gândindu-mă că aveam să aflu vreo informaţie de la Surori. Maşina Thelmei era pe alee. Tata o angajase pe Thelma să stea cu ochii pe Surori după ce mătuşa Grace aproape că dăduse foc la casă acum zece ani, când pusese la cuptor o plăcintă cu lămâie şi bezea şi o lăsase acolo toată după-amiaza, cât fuseseră la biserică.

— Unde aţi fost, fetelor? strigă Thelma din bucătărie.

Se izbiră una de cealaltă încercând să-şi facă loc în bucătărie pentru a-i povesti Thelmei despre nenorocirea lor. M-am aşezat pe unul din scaunele de bucătărie neasortate, lângă mătuşa Grace, căreia nu-i prea convenea să fie din nou personajul rău din poveste. Am scos medalionul din buzunar, ţinând lanţul cu batista, şi l-am rotit de câteva ori.

— Ce ai acolo, frumosule? întrebă Thelma, scoţând un praf dintr-o cutie de tinichea de pe pervaz şi punându-l pe buza inferioară, ceea ce arăta chiar şi mai ciudat decât suna, de vreme ce Thelma era delicată şi semăna cu Dolly

Parton[20].

— E doar un medalion pe care l-am găsit pe Plantaţia Ravenwood.

— Ravenwood? Ce naiba căutai tu acolo?

— Prietena mea locuieşte acolo.

— Te referi la Lena Duchannes? întrebă mătuşa Mercy.

Bineînţeles că ştia, întregul oraş ştia. Ne aflam în Gatlin.

— Da, doamnă. Suntem în aceeaşi clasă la şcoală. Le atrăsesem atenţia. Am găsit acest medalion în grădina din spatele casei mari. Nu ştim cui i-a aparţinut, dar pare a fi foarte vechi.

— Asta nu-i aparţine lui Macon Ravenwood. Aparţine Greenbrierului, spuse mătuşa Prue, părând sigură pe sine.

— Ia dă-mi să văd, spuse mătuşa Mercy, scoţându-şi ochelarii din buzunarul halatului de casă.

I-am întins medalionul, încă înfăşurat în batistă.

— Are o inscripţie.

— Nu pot s-o citesc. Grace, tu poţi să vezi? întrebă ea, dându-i-l mătuşii Grace.

— Nu văd nimic, spuse mătuşa Grace, mijind tare ochii.

— Sunt două rânduri de iniţiale, chiar aici, am spus, arătând scobiturile din metal, ECW şi GKD. Şi dacă întorci disculală, se află şi o dată acolo. 11 februarie 1865.

— Data asta îmi pare tare cunoscută, spuse mătuşa Prudence. Mercy, ce s-a întâmplat pe data aia?

— Nu te-ai măritat atunci, Grace?

— 1865, nu 1965, o corectă mătuşa Grace.

Nu stăteau bine nici cu auzul.

— 11 februarie 1865…

— A fost anul în care Fed’ralii aproape c-au ars oraşul Gatlin din temelii, spuse mătuşa Grace. Străbunicuţul nostru a pierdut totu’ în focul ăla. Nu v-amintiţi povestea, fetelor? Gen’ralul Sherman şi armata Uniunii au mărşăluit prin Sud, arzând totul în calea lor, inclusiv Gatlin. I-au spus Marele Incendiu. Cel puţin, o parte din fiecare plantaţie din Gatlin a fost distrusă, exceptând-o pe cea de la Ravenwood. Bunicuţul meu obişnuia să spună că

[20] Cunoscută actriţă americană şi cântăreaţă de muzică country (n.tr.)

Abraham Ravenwood probabil că făcuse un pact cu Diavolul în noaptea aceea.

— Ce vrei să spui?

— Era singura modalitate ca acel loc să fi fost lăsat în pace. Fed'ralii au ars fiecare plantaţie de-a lungul râului, una câte una, până ce au ajuns la Ravenwood. Au trecut pe lângă ea, de parcă nici nu se afla acolo.

— După cum a spus bunicuţul, n-a fost singura chestie ciudată în noaptea aia, spuse mătuşa Prue, dându-i lui Harlon James o bucată de şuncă. Abraham a avut un frate care a locuit acolo cu el, şi pur şi simplu a dispărut în noaptea aceea. Nimeni nu l-a mai văzut vreodată.

— Asta nu pare ciudat. Poate că a fost ucis de către soldaţii Uniunii sau prins într-una din casele acelea mistuite de foc, am spus eu.

Mătuşa Grace ridică o sprânceană.

— Sau poate că a fost altceva. Nu au găsit niciodată cadavrul. Am înţeles că oamenii vorbeau despre familia Ravenwood de generaţii întregi; nu începuseră cu Macon Ravenwood. Mă întrebam ce mai ştiau Surorile.

— Ge ziceţi de Macon Ravenwood? Ce ştiţi despre el?

— Băiatul acela n-a avut niciodată o şansă din cauză că era Bas-tard.

În Gatlin, bastard era sinonim cu comunist sau ateu.

— Tăticul lui, Silas, a cunoscut-o pe mama lui Macon după ce prima soţie l-a părăsit. Era o fată drăguţă, din New Orleans, cred. Oricum, la scurt timp după aceea, s-au născut Macon şi fratele său. Dar Silas nu s-a căsătorit niciodată cu ea, iar apoi l-a părăsit şi ea.

Mătuşa Prue întrerupse:

— Grace Ann, nu ştii cum să spui o poveste. Silas Ravenwood a fost un Ex-centric, şi la fel de rău precum e ziua de lungă. Şi se întâmplau lucruri misterioase în casa aia. Luminile erau aprinse toată noaptea şi, din când în când, un bărbat cu o pălărie înaltă şi neagră era văzut rătăcind pe-acolo.

— Şi lupul. Spune-i de lup.

Nu aveam nevoie să-mi povestească despre câinele ăla

sau orice-ar fi fost el. Văzusem cu ochii mei. Dar nu putea fi vorba despre acelaşi animal. Câinii, chiar şi lupii, nu trăiau atât de mult.

— Era un lup în casa aia. Silas îl ţinea pe post de animal de casă!

Mătuşa Mercy clătină din cap.

— Însă băieţii ăia s-au tot mutat ba la Silas, ba la mama lor şi, când erau cu el, Silas îi trata îngrozitor. Îi bătea zi şi noapte şi abia îi scăpa din ochi. Nu-i lăsa nici măcar să se ducă la şcoală.

— Poate că ăsta-i motivul pentru care Macon Ravenwood nu iese niciodată din casă, am spus.

Mătuşa Mercy dădu din mână, de parcă era cel mai prostesc lucru pe care îl auzise vreodată.

— El iese din casă. L-am văzut de câteva ori pe la clădirea DAR, chiar după cină.

Da, sigur.

Cam aşa era cu Surorile; uneori vorbeau cu adevărat despre lucrurile reale, dar asta numai uneori. Nu mai auzisem pe nimeni să-l fi văzut pe Macon Ravenwood, aşa că mă îndoiam că el se plimba pe la DAR uitându-se la palete de culori şi stând la palavre cu doamna Lincoln.

Mătuşa Grace se uită la medalion mai cu atenţie, ţinându-l la lumină.

— Pot să-ţi spun un lucru. Această batistă i-a aparţinut cuiva pe nume Sulla Treadeau; Sulla Profeta îi spuneau unii, din cauză că oamenii ziceau că putea vedea viitorul în cărţi.

— Cărţi de tarot? am întrebat eu.

— Ce alte cărţi mai există?

— Ei bine, mai există cărţi de joc, cărţi de vizită, cărţi de vizită pentru petreceri… bătu câmpii mătuşa Mercy.

— De unde ştii că i-a aparţinut ei?

— Iniţialele sunt brodate chiar aici, pe margine, şi vezi chestia asta de aici? întrebă ea, arătând o pasăre mică brodată sub iniţialele ei. Asta era semnul ei.

— Semnul ei?

— Pe vremuri, cei mai mulţi ghicitori aveau câte un

semn. Îşi însemnau pachetele de cărţi, ca să se asigure că nimeni nu le schimba. Un ghicitor e doar la fel de bun precum pachetul său. Ştiu asta bine, spuse Thelrna, scuipând într-o urnă mică în colţul încăperii cu precizia unui bun ţintaş.

Treadeau. Acesta era numele de familie al Ammei.

— Era rudă cu Amma?

— Bineînţeles că era. Ea era stră-străbunica Ammei.

— Ce zici de iniţialele de pe medalion? ECW şi GKD? Ştii ceva despre ele?

Tăcere lungă. Nu-mi puteam aminti de vreun moment când Surorile avuseseră un moment de claritate care durase atât de mult.

— Îţi baţi joc de o femeie bătrână, Ethan Wate?

— Nu, doamnă.

— ECW. Ethan Carter Wate. El a fost stră-stră-stră-unchiul tău sau stră-stră-stră-stră-unchiul tău?

— N-ai fost niciodată bună la aritmetică, întrerupse mătuşa Prudence.

— Oricum, a fost stră-stră-stră-străbunicuţul tău, fratele lui Ellis.

— Numele fratelui lui Ellis a fost Lawson, nu Ethan. Astfel mi-am primit eu cel de-al doilea prenume.

— Ellis Wate a avut doi fraţi, Ethan şi Lawson. Ai fost numit după amândoi. Ethan Lawson Wate.

Am încercat să-mi amintesc arborele genealogic al familiei mele. Îl văzusem de multe ori. Şi dacă există vreun lucru pe care să-l ştie cineva din Sud, acela e arborele genealogic al familiei sale. Nu se afla niciun Ethan Carter Wate trecut pe copia înrămată ce se afla pe peretele nostru din sufragerie. Bineînţeles că supraestimasem luciditatea mătuşii Grace.

Probabil că nu păream convins deoarece, o clipă mai târziu, mătuşa Prue se ridică de pe scaun.

— Am arborele genealogic al familiei Wate în cartea mea de genealogie. Ţin totul în evidenţă pentru Surorile Confederaţiei.

Surorile Confederaţiei, verişoara mai neînsemnată a

DAR-ului, dar la fel de îngrozitoare, era un fel de cerc de cusut din vremea Războiului. În aceste zile, membrii îşi petreceau cea mai mare parte a timpului ţinând evidenţa rădăcinilor lor din Războiul Civil pentru documentare şi miniserii precum *The Blue and the Gray*[21].

— Uite-o!

Mătuşa Prue veni înapoi în bucătărie, aducând cu ea un album legat în piele, cu foi îngălbenite şi fotografii vechi ieşind pe la margini. Răsfoi paginile, împrăştiind pe jos bucăţele de hârtie şi decupaje din ziare.

— Uită-te la asta… Burton Free, al treilea soţ al meu. N-a fost cel mai chipeş dintre toţi soţii mei? întrebă ea, ridicând fotografia învechită ca să-l vedem şi noi.

— Prudence Jane, continuă să cauţi. Băiatul ne testează memoria.

Mătuşa Grace era în mod vizibil agitată.

— E chiar aici, după arborele genealogic al familiei Statham.

M-am holbat la numele pe care le ştiam atât de bine de pe arborele nostru din sufrageria de-acasă.

Iar numele era aici, cel care lipsea din arborele genealogic de pe Domeniul Wate – Ethan Carter Wate. De ce ar avea Surorile o versiune diferită? Era evident cea în care arborele era cel adevărat. Ţineam dovada în mâinile mele, înfăşurată într-o batistă care aparţinuse unei profete în vârstă de o sută cincizeci de ani.

— De ce nu se află pe arborele meu de acasă?

— Cei mai mulţi arbori genealogici din Sud sunt plini de minciuni, dar sunt surprinsă că a ajuns pe oricare copie a arborelui genealogic al familiei Wate, spuse mătuşa Grace, închizând cartea şi trimiţând un nor de praf în aer.

— Faptul că e aici măcar se datorează felului meu excelent de a înregistra amintiri.

Mătuşa Prue zâmbi mândră, arătându-si ambele rânduri

[21] Miniserie de televiziune difuzată pentru prima dată pe postul CBS în trei părţi, pe 14, 16 şi 17 noiembrie 1982, acţiunea desfășurându-se în timpul Războiului Civil (n.tr.)

de dantură falsă.

Trebuia să le fac să se concentreze.

— De ce n-a ajuns şi pe arborele meu genealogic, mătuşă Prue?

— Din cauză că a fost dezertor.

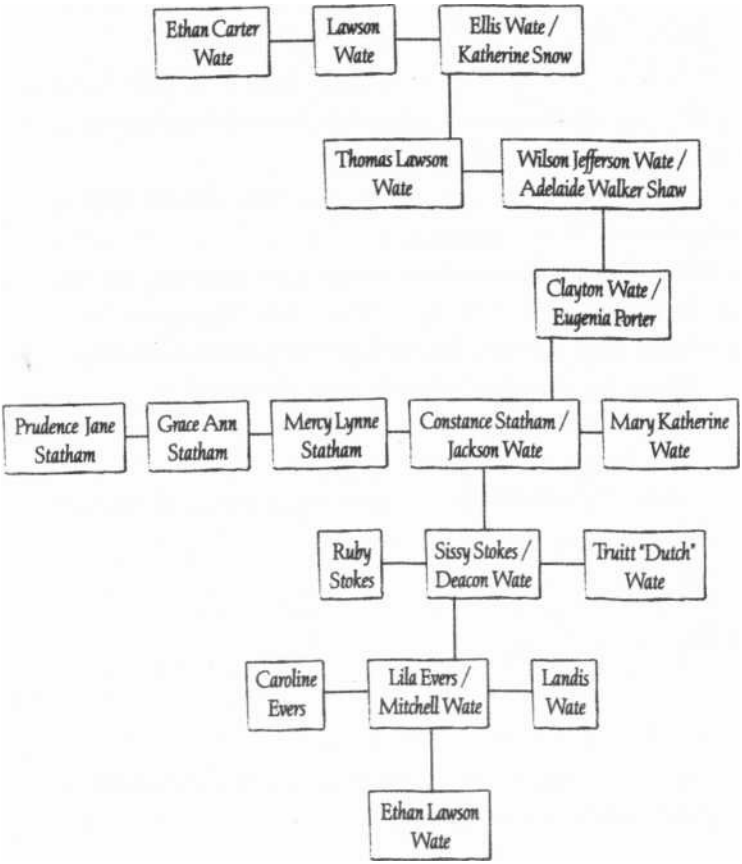

Mi-era greu să mai ţin pasul.

— Ce vrei să spui prin „dezertor“?

— Dumnezeule, ce vă învaţă pe voi, tinereilor, la liceul ăla al vostru foarte luxos?

Mătuşa Grace era ocupată să aleagă covrigeii din cutia Chex Mix.

— Dezertori. Soldaţii Confederaţiei care fugeau de gen’ralul Lee în timpul Războiului. Probabil că păream foarte confuz, deoarece mătuşa Prue simţi nevoia să elaboreze: Existau două tipuri de soldaţi ai Confederației pe timpul Războiului. Cei care susţineau cauza Confederaţiei şi cei ai căror familii i-au făcut să se înroleze. Mătuşa Prue se ridică şi se duse spre tejghea, mergând înainte şi înapoi ca o adevărată profesoară de

istorie ce ţinea o lecţie. În 1865, armata lui Lee era bătută, înfometată şi depăşită ca număr. Unii spun că rebelii îşi pierdeau credinţa, aşa că au renunţat şi au plecat. Şi au dezertat regimente întregi. Ethan Carter Wate a fost unul dintre ei. A fost dezertor.

Toate trei îşi coborâră capetele de parcă ruşinea era cumva prea mult pentru ele.

— Deci îmi spui că a fost şters de pe arborele genealogic deoarece nu voia să moară de foame, să lupte de partea greşită pentru un război pierdut?

— Poţi să priveşti şi-aşa lucrurile, cred.

— Ăsta e cel mai tâmpit lucru pe care l-am auzit vreodată.

Mătuşa Grace sări de pe scaunul ei; mă rog, aşa cum poate sări o femeie de nouăzeci şi ceva de ani.

— Nu fi impertinent, Ethan! Arborele acela genealogic a fost schimbat cu mult înainte ca noi să ne fi născut.

— Îmi cer scuze, doamnă. Îşi netezi fusta şi se aşeză la loc. De ce m-ar numi părinţii mei după vreun stră-stră-stră-unchi care a făcut familia de ruşine?

— Ei bine, mămica şi tăticul tău aveau propriile idei în legătură cu toată treaba aia, din cauza cărţilor acelora despre Război pe care le citeau. Ştii că ei doi au fost mereu liberali. Cine ştie la ce s-au gândit? Ar trebui să-ţi întrebi tăticul.

Da, de parcă ar fi vreo şansă să-mi spună. Însă, cunoscând sensibilităţile părinţilor mei, mama probabil că fusese mândră de Ethan Carter Wate. Şi eu eram destul de mândru. Mi-am trecut mâna peste pagina maro a albumului mătuşii Prue.

— Şi despre iniţialele GKD ce-mi puteţi spune? Cred că G ar putea veni de la Genevieve, am spus eu, ştiind că aşa era.

— GKD. Nu te-a curtat cândva un băiat cu iniţialele GD, Mercy?

— Nu-mi aduc aminte. Tu îţi aminteşti de vreun GD, Grace?

— GD… GD? Nu, nu-mi amintesc.

Le pierdusem.

— Oh, Dumnezeule! Ia priviţi cât e ceasul, fetelor! Tre' să mergem la biserică, spuse mătuşa Mercy.

Mătuşa Grace arătă cu mâna spre poarta garajului.

— Ethan, fii băiat bun şi scoate Cadillacul la stradă, vrei? Noi tre' să ne aranjăm niţel.

Am condus patru străzi până la slujba lor de după-amiază, la biserica baptistă Evangelical Missionary, şi am împins scaunul cu rotile al mătuşii Mercy pe aleea cu prundiş. Asta mi-a luat mai mult decât condusul până la biserică, deoarece, din jumătate în jumătate de metru, scaunul intra în prundiş şi trebuia să-l scutur dintr-o parte într-alta ca să-l eliberez, aproape răsturnându-l în noroi, împreună cu stră-mătuşa mea. În timp ce predicatorul o asculta pe cea de-a treia persoană, o doamnă bătrână care jura că Iisus îi salvase tufele de trandafiri de cărăbuşi japonezi sau mâna ei marcată de la artrită, eu deja mă plictiseam. Mi-am înfăşurat medalionul pe degete, în interiorul buzunarului de la jeanşi. De ce ne arătase viziunea aceea? De ce se oprise deodată?

Ethan. Opreşte-te. Nu ştii ce faci.

Lena se afla din noul în capul meu.

Lasă-l deoparte.

Încăperea începu să dispară în jurul meu şi simţeam degetele Lenei strângându-le pe ale mele, de parcă ar fi fost acolo, lângă mine…

Nimic n-ar fi putut-o pregăti pe Genevieve pentru imaginea Greenbrierului arzând. Flăcările împrejmuiseră casa, mistuind grilajele şi înghiţind veranda. Soldaţii cărau antichităţi şi picturi din casă, prădând ca nişte hoţi adevăraţi. Unde erau toţi oamenii? Se ascundeau în păduri aşa cum făcea ea? Frunzele foşniră. Simţi pe cineva în spatele ei, dar, înainte să se întoarcă, o mână murdară îi acoperi gura. Ea apucă încheietura mâinii acelei persoane, încercând să o îndepărteze.

— Genevieve, eu sunt.

Mâna îşi eliberă strânsoarea.

— Ce faci aici? Eşti bine?

Genevieve îşi aruncă braţele în jurul soldatului îmbrăcat în ceea ce rămăsese din cândva mândra uniformă gri de soldat al Confederaţiei.

— Eu sunt, draga mea, spuse Ethan, dar ea ştia că minţea.

— Am crezut că ai putea fi…

Genevieve auzise de el numai prin scrisori în cea mai bună parte a ultimilor doi ani, de când se înrolase, şi nu mai primise o scrisoare de când începuse Bătălia din sălbăticie[22]. Genevieve ştia că mulţi dintre bărbaţii care îl urmaseră pe Lee în acea bătălie nu mai ieşiseră din Virginia. Se resemnase să moară celibatară. Fusese atât de sigură că-l pierduse pe Ethan! Era aproape inimaginabil că el era în viaţă, stând aici, în această noapte.

— Unde e restul regimentului tău?

— Ultima dată când i-am văzut, se aflau în afara Summitului.

— Ce vrei să spui, ultima dată când i-ai văzut? Sunt morţi cu toţii?

— Nu ştiu. Când am plecat, încă erau în viaţă.

— Nu înţeleg.

— Am dezertat, Genevieve. Nu mai rezistam să lupt încă o zi pentru ceva în care nu credeam. Nu după tot ceea ce am văzut. Mare parte dintre băieţii care se luptau cu mine nici măcar nu-şi dădeau seama despre ce e războiul ăsta – că ei pur şi simplu îşi împroaşcă sângele peste bumbac.

Ethan îi luă mâna rece într-a lui, aspră de la tăieturi.

— Înţeleg dacă nu vei mai voi să te măriţi cu mine

[22] The Battle of the Wilderness, în engleză, în original; s-a desfăşurat între 5-7 mai 1864 în Virginia. A fost prima bătălie a Campaniei Overland a generalului-locotenent Ulysses S. Grant împotriva Armatei Confederate a generalului Robert E. Lee. (n.tr.)

acum. Nu am nici bani şi nici onoare.

— Nu-mi pasă dacă ai sau nu bani, Ethan Carter Wate. Eşti cel mai onorabil bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Şi nu-mi pasă dacă tăticul meu crede că diferenţele noastre sunt prea mari pentru a birui. Se înşală. Tu eşti acasă acum, iar noi ne vom căsători.

Genevieve se agăţă de el, speriată la gândul că ar putea dispărea în aer dacă i-ar da drumul. Mirosul o aduse cu picioarele pe pământ. Mirosul înăcrit de lămâi care ardeau, de vieţile lor care ardeau.

— Trebuie să mergem spre râu. Acolo s-ar duce mama. S-a dus în sud, spre casa mătuşii Marguerite.

Însă Ethan nu mai avusese timp să răspundă. Venea cineva. Crengile trosneau de parcă cineva se bătea prin desiş.

— Treci în spatele meu, ordonă Ethan, trăgând-o pe Genevieve în spatele său cu o mână şi apucându-şi puşca cu cealaltă. Desişul se dădu la o parte şi apăru Ivy, bucătăreasa de la Greenbrier. Încă era în cămaşă de noapte, înnegrită de fum. Ţipă la vederea uniformei, prea înspăimântată ca să observe că era gri, nu albastră.

— Ivy, eşti bine?

Genevieve se grăbi s-o apuce pe bătrână, care deja începea să cadă.

— Domnişoară Genevieve, pentru numele lui Dumnezeu, ce faci aici?

— Încercam să ajung la Greenbrier. Pentru a vă avertiza pe toţi.

— E prea târziu pentru asta, copilă, şi oricum ar fi fost în van. Acele Păsări Albastre au dărâmat uşile şi au intrat în casă, de parcă era a lor. Au făcut un tur al casei, ca să vadă ce vor să ia, şi apoi au început să-i dea foc.

Era aproape imposibil să o înţelegi. Era isterică şi la fiecare câteva secunde se oprea şi avea crize de tuse, înecându-se şi din cauza fumului, dar şi al

lacrimilor.

— N-am văzut niciodată în viaţa mea asemenea diavoli. Să dea foc unei case cu tot cu femeile din ea. Toţi o să trebuiască să-I răspundă chiar lui Dumnezeu Atotputernicul în viaţa de apoi.

Vocea lui Ivy pieri.

Îi luă o clipă ca să înţeleagă cuvintele lui Ivy.

— Ce vrei să spui cu „să dea foc unei case cu femei în ea”?

— Îmi pare rău, copilă!

Genevieve simţi că nu mai putea sta pe picioare. Îngenunche în noroi, ploaia curgându-i pe faţă, amestecându-se cu lacrimile. Mama ei, sora ei, Greenbrier – totul se năruise.

Genevieve privi în sus, spre cer.

— Dumnezeu e Cel care o să trebuiască să-mi răspundă mie.

Ne-am eliberat la fel de repede precum intrasem în viziune. Mă zgâiam din nou la predicator, iar Lena dispăruse. O simţeam alunecând.

Lena?

Nu mi-a răspuns. M-am aşezat în biserică scăldat într-o sudoare rece, făcut sendviş între mătuşa Mercy şi mătuşa Grace, care căutau în poşetele lor mărunţiş pentru cutia milei.

Să dai foc unei case cu femei în ea, o casă care avea lămâi în grădină. Mulţi lămâi. O casă în care pun pariu că Genevieve îşi pierduse medalionul. Un medalion gravat cu ziua în care se născuse Lena, dar cu sute de ani în urmă. Nu e de mirare că Lena nu voia să vadă viziunile. Începeam să fiu de acord cu ea.

Nu erau coincidenţe.

14 septembrie

Adevăratul Boo Radley

Duminică seara am recitit *De veghe în lanul de secară* până ce m-am simţit îndeajuns de obosit ca să adorm. Numai că niciodată nu deveneam suficient de obosit. Şi nu puteam să citesc, deoarece cititul nu era la fel. Nu mă puteam contopi cu personajul lui Holden Caulfield pentru că nu mă puteam pierde în poveste, nu în felul în care trebuia s-o faci, să fii altcineva.

Nu eram singur în capul meu. Acesta era plin de medalioane, focuri şi voci. Oameni pe care nu-i cunoşteam şi viziuni pe care nu le înţelegeam.

Şi altceva. Am pus cartea jos şi mi-am pus mâinile la cap.

Lena? Eşti acolo, nu?

Priveam fix la tavanul albastru.

N-are rost. Ştiu că eşti acolo. Aici. Mă rog.

Am aşteptat, până ce am auzit-o. Vocea ei, desfăcându-se ca o amintire micuţă, luminoasă, în cel mai îndepărtat şi mai întunecat colţ al minţii mele.

Nu. Nu chiar.

Ba eşti. Ai fost, toată seara.

Ethan, dorm. Vreau să zic, dormeam.

Am zâmbit.

Ba nu, nu dormeai. Ascultai.

Ba nu.

Recunoaşte, aşa e.

Băieţii. Voi credeţi că totul are legătură cu voi. Poate că pur şi simplu îmi place cartea aia.

Poţi să asculţi când vrei, acum?

Urmă o pauză lungă.

Nu de obicei, dar în seara asta s-a întâmplat. Încă nu pricep cum funcţionează asta.

Poate că putem întreba pe cineva.

Cum ar fi?

Nu ştiu. Bănuiesc că trebuie să ne dăm noi înşine seama. La fel ca şi celelalte lucruri.

Altă pauză. Am încercat să nu mă întreb dacă „noi“ a speriat-o, în caz că mă putea auzi. Poate că asta era sau poate că era cealaltă chestie; ea nu voia ca eu să aflu ceva, dacă acel ceva avea legătură cu ea.

Nu încerca.

Am zâmbit şi mi-am simţit ochii închizându-mi-se. Abia îi mai puteam ţine deschişi.

Încerc.

Am stins lumina.

Noapte bună, Lena.

Noapte bună, Ethan.

Speram că nu-mi putea citi toate gândurile.

Baschet. În mod sigur trebuia să încep să mă gândesc mai mult la baschet. Şi, pe măsură ce mă gândeam la strategiile de echipă în mintea mea, mi-am simţit ochii închizându-mi-se, m-am simţit scufundându-mă, pierzând controlul…

❖

Înec.

Mă înecam.

Zbătându-mă în apa verde, valurile izbindu-mi capul. Picioarele mele au atins fundul noroios al râului, poate Santee, dar nu era nimic. Vedeam un fel de lumină pe deasupra râului, dar eu nu puteam ieşi la suprafaţă.

Mă duceam la fund.

Este ziua mea de naştere, Ethan. Se întâmplă.

Am încercat să ies la suprafaţă. Ea mă apucă de mână, iar eu m-am răsucit ca să o prind, dar ea se tot ducea, iar eu nu o mai puteam ţine. Am încercat să ţip în timp ce îi priveam palma micuţă şi palidă pierzându-se în întuneric,

însă gura mi s-a umplut de apă şi nu-mi ieşea niciun sunet. Mă simţeam înecându-mă. Începeam să leşin.

Am încercat să te avertizez. Trebuie să mă laşi să plec!

M-am ridicat în pat. Tricoul meu era ud leoarcă. Perna mi-era udă. Părul mi-era ud. Iar camera mea era umedă. Bănuiesc că lăsasem din nou fereastra deschisă.

— Ethan Wate! Mă asculţi? Ai face bine să cobori aici ieri sau n-o să primeşti micul dejun săptămâna asta.

Eram în scaunul meu exact când trei ochiuri moi alunecară în farfuria mea cu chifle şi sos.

— Bună dimineaţa, Amma.

Îşi întoarse spatele la mine, fără să mă privească.

— Acum, ştii că nu e nimic bun la ea. Să nu te mai faci că plouă.

Încă era supărată pe mine, dar nu eram sigur dacă era din cauză că fugisem de la oră sau că adusesem acasă medalionul. Probabil, amândouă. Nu o învinuiam, totuşi; de obicei, nu intram în belele la şcoală. Acesta era un teritoriu nou.

— Amma, îmi cer scuze că am plecat de la oră vineri. N-o să se mai întâmple niciodată. Totul va reveni la normal.

Faţa i se îmblânzi puţin şi se aşeză în faţa mea.

— Nu cred asta. Cu toţii alegem, iar alegerile atrag după sine şi consecinţe. Cred că ai să plăteşti scump pentru alegerile tale când vei ajunge la şcoală. Poate că acum ai să începi să mă asculţi. Stai departe de acea Lena Duchannes şi de casa aia.

Nu prea îi stătea în caracter Ammei să ia partea celorlalţi oameni din oraş, ţinând cont că ea însăşi era de obicei de partea greşită a lucrurilor. Mi-am dat seama că era îngrijorată după felul în care continua să-şi amestece cafeaua, mult după ce laptele dispăruse. Amma mereu îşi făcuse griji pentru mine, iar eu o iubeam pentru asta, dar ceva parcă era diferit de când îi arătasem medalionul. Am mers în jurul mesei şi am îmbrăţişat-o. Mirosea a miez de creion şi a Red Hots, ca de obicei.

Clătină din cap, bombănind:

— Nu vreau să mai aud ceva despre ochi verzi şi păr

negru. Azi se pare că va fi un nor rău, aşa că ai grijă.

Astăzi, Amma nu devenea întunecată. Devenea neagră ca smoala. Până şi eu simţeam că sosea un nor rău.

❖

Link sosi cu Rabla din dotare, ascultând nişte melodii îngrozitoare, ca de obicei. Opri muzica atunci când m-am aşezat pe scaun, ceea ce de obicei era un semn rău.

— Avem probleme.

— Ştiu.

— Jackson are, începând de azi-dimineaţă, o bandă gata de linşaj.

— Ce-ai auzit?

— Totul a început de vineri. Am auzit-o pe mama vorbind şi am încercat să te sun. Oricum, unde erai?

— M-am prefăcut că am îngropat un medalion blestemat la Greenbrier, pentru ca Amma să mă lase să intru înapoi în casă.

Link râse. Era obişnuit cu discuţii despre blesteme, amulete şi deochi, când Amma era îngrijorată.

— Bine măcar că nu te face să porţi punguliţa aia mirositoare cu ceapă la gât. A fost nasoală rău.

— Era usturoi. Pentru înmormântarea mamei mele.

— A fost nasoală rău.

Chestia cu Link era că noi fuseserăm prieteni din ziua în care îmi dăduse prăjitura aia Twinkie în autobuz, şi după aia nu prea i-a mai păsat ce ziceam sau făceam. Chiar şi atunci ştiai cine îţi erau prietenii. Cam aşa era Gatlin. Totul se întâmplase deja, acum zece ani. Pentru părinţii noştri, totul se întâmplase acum douăzeci sau treizeci de ani. Şi pentru oraş în sine, se părea că nimic nu se întâmplase de mai bine de o sută de ani. Fără consecinţe, asta era.

Simţeam, însă, că totul avea să se schimbe.

Mama ar fi spus că era deja vremea să se întâmple. Dacă exista ceva ce îi plăcea mamei, aceea era schimbarea. Spre deosebire de mama lui Link. Doamna Lincoln era furioasă din născare, într-o misiune, cu o reţea – o combinaţie

periculoasă. Când eram în clasa a opta, doamna Lincoln rupsese cutia cablului de pe perete deoarece îl găsise pe Link urmărind un film cu Harry Potter, o serie pentru care se luptase să fie interzisă în Biblioteca districtului Gatlin, deoarece ea credea că promova vrăjitoria. Din fericire, Link reuşise să se mai furişeze pe la Earl Petty să urmărească MTV, că altfel, *Who Shot Lincoln* n-ar fi mai fi devenit niciodată prima – şi prin asta mă refer la *singura* – formaţie de rock de la Liceul Jackson.

N-am înţeles-o niciodată pe doamna Lincoln. Când mama trăia, îşi dădea ochii peste cap şi spunea: „Poate că Link ţi-e prieten, dar nu te aştepta ca eu să mă alătur DAR-ului şi să încep să port crinolină la reconstituiri“. Apoi amândoi explodam în hohote de râs, imaginându-ne pe mama, care cutreiera kilometri întregi de câmpuri noroioase de război în căutare de tuburi de cartuşe, care îşi tundea propriul păr cu foarfece de grădină, pe post de membră în DAR, organizând vânzări de prăjituri şi spunând tuturor cum să-şi decoreze casele.

Doamna Lincoln era uşor de imaginat în DAR. Ea era secretara care se ocupa de ţinerea evidenţei, şi până şi eu ştiam asta. Era în comitet cu mamele lui Savannah Snow şi Emily Asher, în timp ce mama îşi petrecea cea mai mare parte a timpului închisă în bibliotecă, uitându-se la microfişe.

Îşi petrecuse.

Link încă vorbea şi curând auzisem suficient ca să încep să ascult.

— Mama mea, mama lui Emily, mama Savannei… au înroşit liniile telefonice în ultimele seri. Am auzit-o pe mama vorbind despre spargerea geamului de la ora de engleză şi cum a auzit ea că nepoata Bătrânului Ravenwood avea sânge pe degete.

Făcu apoi curba fără ca măcar să respire.

— Şi cum prietena ta tocmai a ieşit dintr-un institut de boli mintale din Virginia, şi cum e ea orfană, şi are bischiz-manic-nu-ştiu-ce.

— Nu e prietena mea. Suntem doar amici, am spus imediat.

— Taci! Ţi s-au aprins atât de tare călcâiele, că ai nevoie de apă rece, să te răcoreşti.

Ceea ce-ar fi spus în legătură cu fiecare fată cu care vorbeam, despre care vorbeam sau căreia îi aruncam priviri pe culoar.

Ba nu e. Nu s-a întâmplat nimic. Pur şi simplu suntem amici.

— Eşti atât de plin de rahat, ca te-aş putea confunda cu o toaletă. O placi, Wate! Recunoaşte!

Link nu prea se folosea de subtilităţi şi nu cred că el îşi putea imagina să iasă cu vreo fată pentru oricare alt motiv în afară de faptul că poate ea cânta la chitară, exceptându-le, desigur, pe cele evidente.

— Nu spun că nu-mi place de ea. Însă suntem doar amici.

Ceea ce era adevărat, de fapt, chiar dacă voiam sau nu să fie aşa. Dar asta era o întrebare diferită. În orice caz, probabil că am zâmbit puţin. Mişcare greşită.

Link se prefăcu că vomită în poale şi se abătu de la drum, ratând la centimetru un camion. Dar el pur şi simplu glumea. Lui Link nu-i păsa de cine îmi plăcea mie, atâta timp cât asta îi oferea lui motive ca să facă mişto de mine.

— Ei bine? E adevărat? A făcut-o?

— Ce să facă?

— Ştii tu. S-a dezlănţuit şi a distrus totul în calea ei?

— S-a spart un geam, asta-i tot ce s-a întâmplat. Nu e un mister.

— Doamna Asher spune că ea i-a tras un pumn sau că a aruncat cu ceva în el.

— Asta-i amuzant, deoarece doamna Asher nu se afla la ora noastră de engleză ultima oară când am verificat.

— Ei bine, nici mama, dar mi-a spus că o să vină astăzi la şcoală.

— Minunat. Ţine-i un loc la prânz.

— Poate că a făcut asta la toate şcolile la care a fost, poate din cauza asta a fost la un institut dintr-ăla.

Link era serios, ceea ce însemna că auzise mult mai multe de când cu incidentul.

Pentru o clipă, mi-am amintit ceea ce spusese Lena despre viaţa ei. Complicată. Poate că asta era vreuna dintre acele complicaţii sau poate doar una dintre celelalte douăzeci şi şase de mii de alte lucruri despre care nu putea să vorbească. Cum ar fi dacă toate fetele Emily Asher din lume ar avea dreptate? Dacă alesesem să iau apărarea cui nu trebuia?

— Ai grijă, frate! Poate că are propriul loc în Oraşul nebunilor.

— Dacă tu chiar crezi asta, atunci eşti un idiot.

Am intrat în parcare fără să vorbim. Eram enervat, cu toate că ştiam că Link pur şi simplu încerca să aibă grijă de mine. Dar eu n-aveam ce să fac. Totul era diferit astăzi. Am coborât şi am trântit portiera.

Link mă strigă:

— Îmi fac griji pentru tine, omule! Te comporţi ciudat în ultima vreme.

— Ce, suntem un cuplu acum? Poate că ar trebui să-ţi petreci mai mult timp îngrijorându-te că nu poţi să ai şi tu o prietenă, nebună sau nu.

Coborî din maşină şi privi spre clădirea administraţiei.

— În orice caz, poate că ar fi bine să-i spui „prietenei tale“, orice o fi însemnând asta, să aibă grijă astăzi. Priveşte!

Doamnele Lincoln şi Asher vorbeau cu directorul Harper pe treptele principale. Emily stătea lipită de mama ei, încercând să pară patetică. Doamna Lincoln îi turuia directorului Harper, care aproba de parcă memora fiecare cuvânt. Poate că directorul Harper conducea Liceul Jackson, însă ştia prea bine cine conducea oraşul. Se uita la două dintre acele persoane care-l conduceau.

Când mama lui Link termină, Emily reconstitui, într-o versiune animată, incidentul cu geamul. Doamna Lincoln îşi întinse mâna şi o puse pe umărul lui Emily, compătimitoare. Directorul Harper clătină din cap.

Mda, era o zi cu un nor foarte rău.

❖

Lena se afla în dric, scriind în caietul ei jerpelit. Motorul era pornit. Am bătut în geam, iar ea tresări. Se uită înapoi spre clădirea administraţiei. Şi ea le văzuse pe mame.

I-am făcut semn să deschidă portiera, însă clătină din cap. M-am dus spre locul din dreapta. Portierele erau blocate, însă ea n-avea să scape de mine prea uşor. M-am aşezat pe capota maşinii ei şi am dat drumul ghiozdanului pe prundişul de lângă mine. Nu mă duceam nicăieri.

Ce faci?

Aştept.

O să ai mult de aşteptat.

Am destul timp.

Mă privi fix prin parbriz. Am auzit portierele deblocându-se.

— Ţi-a mai spus cineva că eşti nebun?

Veni spre mine, acolo unde eram cocoţat pe capotă, cu braţele încrucişate, precum Amma pregătită să se încrunte.

— Nu la fel de nebun ca şi tine, din câte am auzit.

Avea părul legat la spate cu o eşarfă neagră de mătase pe care erau imprimate flori de cireş de un roz foarte deschis. Mi-o imaginam stând în faţa oglinzii, simţindu-se de parcă se ducea la propria înmormântare şi legându-şi-o ca să se mai înveselească. O combinaţie lungă, neagră, între un tricou şi o rochie, pe deasupra jeanşilor, şi tenişi negri. Se încruntă şi aruncă o privire spre clădirea administraţiei. Probabil că doamnele se aflau acum în biroul directorului Harper.

— Îi poţi auzi?

Clătină din cap.

— Nu pot să citesc minţile oamenilor, Ethan!

— Pe a mea poţi.

— Nu chiar.

— Da? Şi noaptea trecută?

— Ţi-am spus, nu ştiu de ce se întâmplă. Pur şi simplu părem să ne… conectăm. Până şi cuvântul ăsta păru să-l

spună cu greutate în această dimineaţă. Nu voia să mă privească în ochi. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată asta cu cineva.

Voiam să-i spun că înţelegeam cum se simte. Voiam să-i spun că, atunci când eram împreună aşa, în minţile noastre, chiar dacă trupurile erau la milioane de kilometri depărtare, mă simţeam mai aproape de ea decât mă simţisem până atunci de oricine altcineva.

Nu puteam. Nu puteam nici măcar să mă gândesc la asta. M-am gândit la strategiile de echipă, la meniul de la cantină, la culoarul verde pe care eram pe cale să-l trec. Orice altceva. În schimb, mi-am înclinat capul într-o parte.

— Mda. Fetele îmi spun asta tot timpul.

Boule! Cu cât deveneam mai agitat, cu atât glumele mele erau mai tâmpite. Ea zâmbi. Un zâmbet şovăitor, strâmb.

— Nu încerca să mă înveseleşti. N-o să funcţioneze.

Dar funcţiona.

M-am uitat înapoi la treptele principale.

— Dacă vrei să ştii ce vorbesc, îţi pot spune.

Mă privi, sceptică.

— Cum?

— Suntem în Gatlin. Aici nu există nici măcar o urmă de secret.

— Cât de rea e situaţia? Privi în altă parte. Ei cred că sunt nebună?

— Cam aşa.

— Un pericol pentru şcoală?

— Probabil. Nu-i primim prea bine pe străini aici. Şi nimeni nu e mai ciudat decât Macon Ravenwood, fără supărare.

I-am zâmbit.

Sună primul clopoţel. Mă apucă de mânecă, agitată.

— Noaptea trecută. Am avut un vis. Ai…

Am aprobat. Nu trebuia s-o mai spună. Ştiam că şi ea fusese acolo, în vis, cu mine.

— Am avut până şi părul ud.

— Şi eu.

Îşi ridică mâna. Avea un semn pe încheietura mâinii, acolo unde am încercat s-o ţin cu putere. Înainte să fie înghiţită de întuneric.

Speram ca ea să nu fi văzut partea aceea. Judecând după faţa ei, eram destul de sigur c-o văzuse.

— Îmi cer scuze, Lena!

— Nu e vina ta.

— Mi-aş dori să ştiu de ce visele astea sunt atât de reale.

— Am încercat să te avertizez. Ar trebui să stai departe de mine.

— Mă rog. Mă consider avertizat. Cumva, ştiam că nu puteam face asta – să stau departe de ea. Cu toate că eram pe cale să intru în şcoală şi să fac faţă mulţimii de rahat, nu-mi păsa. Mă simţeam bine că aveam pe cineva cu care să vorbesc, fără să filtrez tot ce spun. Şi puteam vorbi cu Lena; la Greenbrier m-am simţit ca şi cum aş fi putut să mă aşez acolo între buruieni şi să vorbesc cu ea zile întregi. Ba chiar mai mult. Atâta timp cât se afla acolo ca să vorbim. Ce e cu ziua ta de naştere? Cum adică s-ar putea să nu mai fii aici după aceea?

Ea schimbă subiectul:

— Ce zici de medalion? Ai văzut şi tu ce-am văzut şi eu? Incendierea? Cealaltă viziune?

— Da. Mă aflam în mijlocul bisericii şi aproape că am căzut de pe bancă. Dar am mai aflat câte ceva de la Surori. Iniţialele ECW vin de la Ethan Carter Wate. El a fost stră-stră-stră-stră-unchiul meu, şi mătuşile mele nebune spun că am fost numit după el.

— Şi atunci, de ce nu ai recunoscut iniţialele de pe medalion?

— Asta e partea ciudată. N-am auzit niciodată de el, şi el lipseşte în mod ciudat din arborele meu genealogic de acasă.

— Şi ştii ceva despre GKD? E Genevieve, nu?

— Nu păreau să ştie ceva, dar probabil că aşa e. Ea e cea din viziuni, iar D probabil vine de la Duchannes. Aveam de gând s-o întreb pe Amma, însă când i-am arătat medalionul, ochii aproape că i-au ieşit din orbite. De parcă

era de trei ori blestemat, scufundat într-o găleată de voodoo şi înfăşurat într-un blestem puternic. Iar intrarea în biroul tatei este strict interzisă, iar acolo ţine el toate cărţile vechi ale mamei mele despre Gatlin şi despre Război. Vorbeam întruna. Ai putea să vorbeşti cu unchiul tău.

— Unchiul meu n-o să-mi spună nimic. Unde e medalionul acum?

— În buzunarul meu, învelit într-un săculeţ plin de pudră pe care a aruncat-o Amma peste tot când l-a văzut. Ea crede că l-am dus înapoi la Greenbrier şi l-am îngropat.

— Probabil că mă urăşte.

— Nu mai mult decât pe oricare alte fete, ştii tu, prietene. Vreau să zic, amici care sunt fete.

Nu-mi venea să cred cât de prost eram.

— Cred că mai bine am merge la oră înainte să intrăm în şi mai multe belele.

— De fapt, mă gândeam să mă duc acasă. Ştiu că la un moment dat o să trebuiască să am de-a face cu ele, dar aş vrea să mai trăiesc puţin, măcar o zi, în negare.

— N-o să ai şi mai multe probleme?

Râse.

— Cu unchiul meu, infamul Macon Ravenwood, care crede că şcoala este o pierdere de timp, iar bunii cetăţeni din Gatlin trebuie evitaţi cu orice preţ? O să fie încântat.

— Atunci, de ce mai vii? Eram destul de sigur că Link nu ar mai veni niciodată la şcoală dacă mama sa nu l-ar fi fugărit pe uşă în fiecare dimineaţă.

Răsuci unul dintre pandantivele de pe colierul ei, o stea cu şapte colţuri.

— M-am gândit că poate va fi altfel aici. Că poate mi-aş face nişte prieteni, m-aş alătura echipei ziarului şcolii sau aşa ceva. Nu ştiu.

— Ziarul nostru? *Gazeta de Stonewall?*

— Am încercat să mă alătur echipei ziarului de la fosta mea şcoală, dar au spus că toate posturile erau ocupate, cu toate că n-aveau niciodată suficienţi redactori ca să apuce să scoată ziarul la timp. Se uită în altă parte, ruşinată. Ar

trebui să plec.

I-am deschis uşa.

— Cred că ar trebui să vorbeşti cu unchiul tău despre medalion. Ar putea să ştie mai multe decât crezi.

— Crede-mă, nu ştie.

Am trântit portiera. Oricât de mult voiam să rămân, eram pe de-o parte uşurat că ea pleca acasă. Aveam suficiente lucruri cu care să am de-a face astăzi.

— Vrei să duc asta profesoarei?

Am arătat cu degetul spre caietul de notiţe care se afla pe scaunul din dreapta.

— Nu, nu sunt teme pentru acasă. Deschise torpedoul şi băgă acolo caietul. Nu e nimic.

Nimic despre care să-mi povestească mie, oricum.

— Ar fi mai bine să pleci înainte ca Fatty să ia la puricat parcarea.

Porni maşina înainte să mai pot spune ceva şi i-am făcut cu mâna când s-a îndepărtat de trotuar.

Am auzit un lătrat. M-am întors şi am dat ochi în ochi cu câinele de la Ravenwood, care se afla la câţiva centimetri de mine şi mă lătra.

Doamna Lincoln zâmbi spre mine. Câinele mârâi, blana de pe spate fiindu-i ridicată. Doamna Lincoln îl privi cu atâta repulsie, că ai fi crezut că-l privea pe însuşi Macon Ravenwood. Într-o luptă, nu sunt sigur care dintre ei ar fi câştigat.

— Câinii sălbatici sunt turbaţi. Cineva ar trebui să informeze districtul.

Mda, cineva.

— Da, doamnă.

— Pe cine tocmai am văzut plecând în maşina aceea neagră şi ciudată? Aţi avut o conversaţie pe cinste.

Ştia deja răspunsul. Nu era o întrebare. Era o acuzaţie.

— Doamnă.

— Vorbind de ciudăţenii, directorul Harper tocmai îmi spunea că plănuieşte să-i ofere acelei fete Ravenwood un transfer profesional. Poate să aleagă orice şcoală vrea dintre şcolile din trei districte. Atâta timp cât nu e Jackson.

Nu am spus nimic. Nici măcar nu mă uitam la ea.

— Este responsabilitatea noastră, Ethan! A directorului Harper, a mea… a tuturor părinţilor din Gatlin. Trebuie să ne asigurăm că ţinem răul la distanţă faţă de copiii noştri din acest oraş. Şi la distanţă de oamenii răi.

Ceea ce însemna – oamenii care nu erau ca ea. Îşi întinse mâna şi mă atinse pe umăr, aşa cum făcuse cu Emily, acum nici zece minute.

— Sunt sigură că mă înţelegi. La urma urmelor, tu eşti unul de-al nostru. Tăticul tău s-a născut aici, iar mama ta a fost îngropată aici. Tu aparţii acestui loc. Nu *toată lumea* aparţine.

Am privit-o lung. Era deja în camionetă înainte să mai pot spune vreun cuvânt.

De data asta, doamna Lincoln plănuia mai mult decât arderea unor cărţi.

❖

De îndată ce am ajuns în clasă, ziua deveni anormal de normală, ciudat de normală. N-am mai văzut alţi părinţi, cu toate că am bănuit că îşi făceau veacul prin birou. La prânz, am mâncat trei castroane cu budincă de ciocolată împreună cu băieţii, ca de obicei, cu toate că era clar despre cine să vorbim şi despre cine să nu vorbim. Chiar şi când am văzut-o pe Emily trimiţând mesaje din greu în timpul orelor de engleză şi de chimie, totul a părut să reconfirme cumva adevărul universal. Cu toate că simţeam ce sau, mai bine, despre cine scria în mesaje. Cum am spus, anormal de normal.

Până ce Link m-a lăsat la antrenament şi m-am hotărât să fac ceva complet nebunesc.

Amma stătea pe terasa din faţă – un semn sigur de rău augur.

— Ai văzut-o?

Trebuia să mă fi aşteptat la asta.

— Nu a venit la şcoală.

Teoretic, asta era adevărat.

— Poate că e mai bine aşa. Problemele o urmează pe fata aia peste tot, precum câinele lui Macon Ravenwood. Nu vreau să te urmeze şi pe tine în casa asta.

— Mă duc să fac un duş. Cina o să fie gata repede? Eu şi cu Link avem de făcut un proiect în seara asta, am strigat eu de pe scări, încercând să par în regulă.

— Proiect? Ce fel de proiect?

— La istorie.

— Unde te duci şi când plănuieşti să te întorci?

Am lăsat uşa băii să se izbească înainte să-i pot răspunde la asta. Aveam un plan, dar îmi trebuia o poveste, şi trebuia să fie una bună.

Zece minute mai târziu, aflându-mă la masa din bucătărie, o aveam deja. Nu era fără cusur, dar era tot ceea ce putusem încropi într-un timp atât de scurt. Acum trebuia doar să i-o spun Ammei. Nu eram cel mai bun mincinos, iar Amma nu era deloc proastă.

— Link vine să mă ia după cină şi o să stăm la bibliotecă până când se închide. Cred că pe undeva pe la nouă sau zece.

Am turnat Carolina Gold pe carnea mea de porc afumată. Carolina Gold, un sos lipicios de muştar pentru grătar, era singurul lucru pentru care districtul Gatlin era faimos, şi singurul lucru care n-avea nimic de-a face cu Războiul Civil.

— La bibliotecă?

Faptul că o minţeam pe Amma mă făcea să fiu agitat, aşa că nu o făceam prea des. Iar în seara asta o simţeam cu adevărat, cel mai mult în stomac. Ultimul lucru pe care îl voiam era să mănânc trei farfurii de carne de porc afumată, însă n-aveam de ales. Ştia exact cât puteam mânca. Două farfurii şi aş ridica suspiciuni.

O farfurie şi aș fi trimis în camera mea cu un termometru şi un pahar cu băutură cu ghimbir. Am dat din cap şi m-am pus pe mâncat a doua farfurie.

— Nu ai mai pus piciorul în bibliotecă de când…

— Ştiu.

De când murise mama.

Biblioteca era refugiul mamei mele şi al familiei. Petrecusem fiecare duminică după-amiaza acolo de mic, plimbându-mă prin jurul teancurilor de cărţi, scoţându-le pe cele care aveau un desen cu o corabie de piraţi, un cavaler, un soldat sau un astronaut. Mama obişnuia să spună: „Asta-i biserica mea, Ethan. Aşa ţinem sărbătoarea Sabatului în familia noastră”.

Şefa bibliotecii din districtul Gatlin, Marian Ashcroft, era cea mai veche prietenă a mamei şi cel de-al doilea cel mai inteligent istoric din Gatlin, imediat după mama, şi până anul trecut, partenera ei în cercetări. Absolviseră împreună Universitatea Duke şi, când Marian şi-a luat doctoratul în studii Africane-Americane, a urmat-o pe mama în Gatlin pentru a-şi finaliza prima carte împreună. Lucrau la cea de-a cincea carte când s-a întâmplat accidentul.

Nu mai pusesem piciorul în bibliotecă de atunci, şi încă nu eram pregătit. Dar, de asemenea, ştiam că Amma nu mă putea opri din a mă duce acolo. Şi nici n-ar suna să verifice. Marian Ashcroft făcea parte din familie. Iar Amma, care o iubise pe mama la fel de mult cum o iubise Marian, respecta familia.

— Ei bine, vezi cum te comporţi şi nu ridica vocea. Ştii cum spunea mama ta. Orice carte e o *Biblie,* şi oriunde se află o *Biblie* înseamnă că e şi casa Domnului nostru.

Aşa cum spuneam, mama n-ar fi intrat niciodată în DAR.

Link claxonă. Mă ducea el în drumul său spre repetiţiile cu formaţia. Am zburat din bucătărie, simţindu-mă vinovat pentru că trebuise să mă lupt cu impulsul de a mă arunca în braţele Ammei, spunându-i totul, de parcă aveam din nou şase ani şi mâncasem toate jeleurile Jell-O din cămară. Poate că Amma avea dreptate. Poate că făcusem o gaură în cer, iar universul urma să cadă peste mine pe acolo.

Când am apărut la uşa familiei Ravenwood, mâna mea strângea cu putere dosarul albastru şi strălucitor, scuza mea pentru că venisem la Lena neinvitat. Treceam să îi las lecţia pe care o pierduse astăzi – asta plănuiam să spun,

orice-ar fi fost. Păream convingător, în capul meu, când stăteam la mine pe terasă. Dar acum, că mă aflam pe terasă la Ravenwood, nu mai eram atât de sigur.

Nu eram genul de băiat care să facă chestii din astea, dar era evident că nu exista altă cale ca Lena să mă invite din proprie iniţiativă la ea. Simţeam că unchiul ei ne putea ajuta, că poate ştia ceva.

Sau poate era altceva. Voiam să o văd. Fusese o zi lungă şi plictisitoare la Jackson fără uraganul Lena, şi începusem să mă întreb cum de rezistasem la toate cele opt ore, fără toate problemele pe care mi le cauza. Fără toate problemele pe care mi le-am provocat din pricina ei.

Vedeam lumină la ferestrele acoperite de viţă-de-vie. Am auzit sunetele muzicii de pe fundal, vechi cântece din Savannah, scrise de acel compozitor din Georgia pe care mama îl iubea. *„În the cool cool cool of the evening… “*

Am auzit un lătrat de cealaltă parte a uşii chiar înainte să bat şi, în câteva secunde, uşa se deschise. Lena se afla acolo, în picioarele goale, şi arăta diferit – îmbrăcată într-o rochie neagră cu păsărele brodate pe ea, de parcă urma să cineze la un restaurant luxos. Eu eram îmbrăcat de parcă m-aş fi dus la Da ry Kin, purtând tricoul găurit Atari şi jeanşi. Păşi pe verandă, închizând uşa după ea.

— Ethan, ce faci aici?

Am ridicat dosarul.

— Ţi-am adus lecţia.

— Nu pot să cred că ai venit aici. Ţi-am spus că unchiului meu nu-i plac străinii.

Deja mă împingea pe scări.

— Trebuie să pleci. Acum.

— M-am gândit că putem vorbi cu el.

În spatele nostru, am auzit pe cineva dregându-şi vocea. M-am uitat în sus şi am văzut câinele lui Macon Ravenwood, şi, în spatele său, pe însuşi Macon Ravenwood. Am încercat să nu mă arăt surprins, dar sunt destul de sigur că m-am dat de gol când aproape că am murit de spaimă.

— Ei bine, nu aud prea des asta. Şi urăsc că trebuie să dezamăgesc, pentru că eu nu sunt altceva decât un gentleman din Sud. Vorbea tărăgănat, ca în Sud, dar cu o formulare perfectă. Este o plăcere să te cunosc, în sfârşit, domnule Wate!

Nu-mi venea să cred că mă aflam în faţa lui. Misteriosul Macon Ravenwood! Doar că eu chiar mă aşteptasem să-l văd pe Boo Radley – un tip târşâindu-şi picioarele prin casă în halat, bombănind într-un fel de limbă monosilabică precum omul din Neanderthal, poate chiar şi cu salivă pe la gură.

Acest om nu era Boo Radley. Era mai mult Atticus Finch.

Macon Ravenwood era îmbrăcat impecabil, de parcă ne aflam în… nu ştiu… 1942. Cămaşa sa albă avea butoni de argint demodaţi, în loc de nasturi. Sacoul său negru de cină era fără pată, căzând perfect. Ochii îi erau întunecaţi şi lucioşi; păreau aproape negri. Erau înnouraţi, ca geamurile dricului pe care Lena îl conducea prin oraş. Nu puteai să te oglindeşti în acei ochi, nu aveau reflexie. Parcă erau separaţi de faţa sa palidă, care era albă precum zăpada, albă precum marmura, albă ca, ei bine, la ce te-ai aştepta să vezi la încuiatul oraşului. Părul său era grizonat, argintiu la tâmple şi la fel de negru precum al Lenei la vârfuri.

Ar fi putut fi vreo vedetă americană, înainte să se fi inventat Technicolorul, sau poate o viţă nobilă, din vreo ţară de care nu mai auzise nimeni pe aici. Însă Macon Ravenwood îşi avea rădăcinile aici. Asta era partea care nedumerea. Bătrânul Ravenwood era bau-bau-ul din Gatlin, o poveste pe care o auzisem încă de la grădiniţă. Doar că acum părea că el aparţinea acestui loc mai mult decât mine.

Închise cu zgomot cartea pe care o ţinea, fără să-şi ia ochii de la mine nicio clipă. Mă privea, dar era ca şi cum aproape că ar fi privit prin mine, căutând ceva. Poate că tipul avea vedere cu raze X. Luând în consideraţie săptămâna care trecuse, orice era posibil.

Inima îmi bătea atât de tare, încât mi se părea că el o

putea auzi. Macon Ravenwood mă năucise, iar el o ştia. Niciunul din noi nu zâmbea. Câinele său îi stătea încordat la picioare, de parcă aştepta comanda să mă atace.

— Unde-mi sunt manierele? Te rog să intri, domnule Wate! Tocmai eram pe punctul de a ne aşeza să cinăm. Pur şi simplu trebuie să ni te alături. Cina este mereu piesa de rezistenţă aici, la Ravenwood.

M-am uitat la Lena, sperând să-mi spună ce să fac.

Spune-i că nu vrei să rămâi.

Crede-mă, nu vreau.

— Nu, este în regulă domnule. Nu vreau să deranjez. Nu voiam decât să-i aduc lecţia Lenei.

Am ridicat dosarul albastru şi strălucitor pentru a doua oară.

— Prostii, trebuie să rămâi. O să ne desfătăm cu câteva trabucuri cubaneze în seră, după cină, sau ai prefera nişte ţigări? Doar dacă, desigur, nu eşti stânjenit să intri. În acest caz, înţeleg perfect.

Nu-mi dădeam seama dacă glumea.

Lena îşi petrecu braţul în jurul taliei lui, şi i-am văzut faţa schimbându-i-se imediat. Precum soarele apărând printre norii unei zile gri.

— Unchiule M, nu-l necăji pe Ethan! El este singurul prieten pe care-l am aici şi, dacă-l bagi în sperieţi, o să trebuiască să mă duc să locuiesc cu mătuşa Del, şi pe urmă n-o să mai ai pe nimeni pe care să torturezi.

— Încă îl mai am pe Boo.

Câinele îl privi pe Macon, întrebător.

— Am să-l iau cu mine. Pe mine mă urmează prin oraş, nu pe tine.

Trebuia să întreb:

— Boo? Numele câinelui chiar e Boo Radley?

Macon schiţă cel mai mic zâmbet cu putinţă.

— Mai bine el decât eu. Îşi dădu capul pe spate şi râse, ceea ce mă sperie, de vreme ce nu mă aşteptam ca trăsăturile să-i permită un zâmbet atât de larg. Deschise uşa din spatele său. Sincer, domnule Wate, te rog să fii oaspetele nostru! Îmi place mult să am companie, şi au

trecut secole de când Ravenwood a avut plăcerea de a găzdui un musafir dintr-al nostru micuţ şi delicios district Gatlin.

Lena zâmbi stingherită.

— Nu fi snob, unchiule M! Nu e vina lor că nu vorbeşti cu ei.

— Şi nu e vina mea că am o înclinaţie pentru bună-creştere, inteligenţă rezonabilă şi igienă personală cât de cât, nu neapărat în această ordine.

— Ignoră-l. Are toane.

Lena păru să se scuze.

— Lasă-mă să ghicesc. Are legătură cu directorul Harper?

Lena dădu din cap.

— Au sunat de la şcoală. De vreme ce incidentul e în *investigare,* eu sunt în probă. Îşi dădu ochii peste cap. Încă o „infracţiune“ şi o să mă exmatriculeze.

Macon râse nepăsător, de parcă noi vorbeam despre ceva complet neimportant.

— În probă? Cât de amuzant! Proba ar implica o sursă de autoritate. Ne împinse pe amândoi în holul din faţa sa. Un director supraponderal care abia a terminat colegiul şi o haită de soţii furioase cu ascendenţe care nu o pot egala pe a lui Boo Radley nu prea funcţionează.

Am păşit peste prag şi am îngheţat. Holul de la intrare era înalt şi mare, nu modelul urban în care păşisem acum câteva zile. O uriaşă pictură în ulei, un portret al unei femei terifiant de frumoasă, cu ochi aurii strălucitori, era agăţat deasupra scărilor, care nu mai erau contemporane, ci aveau un model clasic, părând a fi susţinut doar de aer. Scarlett O’Hara[23] le-ar fi putut mătura cu o crinolină coborându-le, şi nu ar fi arătat nelalocul ei în acest decor. Candelabre cu cristale în trepte erau agăţate de tavan. Holul era plin de mobilă antică victoriană, câteva scaune înzorzonate complicat, mese cu blat de marmură şi ferigi elegante. O lumânare licărea de pe fiecare suprafaţă. Uşi înalte, cu două canaturi, erau deschise; briza avea miros

[23] Personaj din romanul *Pe aripile vântului* de Margaret Mitchell (n.tr.)

de gardenii, aranjate în vaze înalte din argint, plasate frumos pe mese.

Preţ de o clipă, am avut senzaţia că mă întorsesem într-una dintre acele viziuni, exceptând faptul că medalionul era înfăşurat cu grijă în batistă în buzunarul meu. Ştiam, deoarece am verificat. Iar câinele acela înfiorător mă privea de pe scări.

N-avea niciun sens. Ravenwood se transformase faţă de ultima dată când fusesem aici. Părea imposibil, de parcă m-aş fi întors în timp. Cu toate că nu era real, mi-aş fi dorit ca mama să fi văzut asta. S-ar fi îndrăgostit de acest loc. Numai că acum părea real şi ştiam că aşa arăta această casă impresionantă, aproape tot timpul. O percepeam aşa cum o percepeam şi pe Lena, grădina înconjurată de ziduri, şi Greenbrierul.

De ce nu a arătat aşa înainte?

Despre ce vorbeşti?

Cred că ştii despre ce vorbesc.

Macon mergea înaintea noastră. Intrasem în ceva ce săptămâna trecută păruse a fi camera de zi. Acum era o sală de bal, cu o masă lungă, cu picioare în formă de labe de leu, pregătită pentru trei persoane, de parcă el m-ar fi aşteptat să sosesc.

Pianul continua să cânte singur în colţ. Bănuiam că era unul dintre acele piane mecanice. Scena era sinistră, de parcă încăperea ar fi trebuit să fie plină de pahare care se ciocnesc, şi râsete. Ravenwood dădea petrecerea anului, însă eu eram singurul invitat.

Macon încă vorbea. Tot ceea ce spunea reverbera în uriaşii pereţi cu fresce şi în tavanele boltite şi cu stucaturi.

— Presupun că sunt un snob. Urăsc oraşele mici. Urăsc oamenii din oraşele mici. Aceştia au minţi înguste şi funduri uriaşe. Adică, ce le lipseşte în interior, se găseşte în posterioare. Ei sunt ca o mâncare nesănătoasă, de fast-food. Uleioasă, dar în cele din urmă îngrozitor de nesatisfăcătoare.

Zâmbi, dar nu era un zâmbet prietenos.

— Atunci, de ce nu vă mutaţi?

Am simţit o undă de enervare care m-a adus înapoi la realitate, în oricare realitate mă aflam acum. Una era să fac eu mişto de Gatlin. Alta era să facă Macon Ravenwood. Venea dintr-un alt loc.

— Nu fi absurd! Ravenwood este casa mea, nu Gatlin! Scuipă cuvântul de parcă ar fi fost toxic. Când voi abandona această lume, va trebui să găsesc pe cineva care să aibă grijă de Ravenwood în locul meu, de vreme ce nu am copii. Acesta a fost mereu scopul meu măreţ şi îngrozitor, să ţin în viaţă Ravenwood. Vreau să mă consider precum custodele unui muzeu.

— Nu fi atât de dramatic, unchiule M!

— Nu fi atât de diplomată, Lena! De ce îţi doreşti să interacţionezi cu acei ţărani tâmpiţi, n-o să înţeleg niciodată.

Tipul ăsta are dreptate.

Vrei să spui că nu vrei ca eu să mai merg la scoală?

Nu… voiam doar…

Macon se uită la mine.

— Persoana de faţă este exclusă, desigur.

Cu cât vorbea mai mult, cu atât eram mai curios. Cine ar fi ştiut că bătrânul Ravenwood era cea de-a treia cea mai inteligentă persoană din Gatlin, după mama şi Marian Ashcroft? Sau poate a patra, asta depinzând dacă tata avea să-şi mai arate faţa vreodată.

Am încercat să văd numele cărţii pe care o ţinea Macon.

— E cumva Shakespeare?

— Betty Crocker, o femeie fascinantă. Încercam să-mi amintesc care erau ingredientele pentru o masă a localnicilor. Aveam chef în seara asta de o reţetă regională. M-am hotărât că vreau carne de porc afumată.

Iarăşi carne de porc afumată. Mi se făcu rău doar gândindu-mă la ea.

Macon trase scaunul Lenei fluturând din mână.

— Vorbind de ospitalitate, Lena, verişorii tăi o să vină pentru Zilele Adunării. Să-i amintim Casei şi Bucătăriei că vor fi încă cinci.

Lena păru iritată.

— Am să-i spun *echipei* de la bucătărie şi *îngrijitorilor* casei, dacă asta ai vrut să zici, unchiule M.

— Ce sunt Zilele Adunării?

— Familia mea este atât de ciudată! Adunarea este doar un vechi festival de recoltă, un fel de Ziua Recunoştinţei în avans. Uită de asta.

Nu ştiusem că mai era cineva care să fi vizitat casa Ravenwood, rude sau alte persoane. Nu mai văzusem niciodată vreo maşină care să o ia pe cealaltă parte a bifurcaţiei drumului.

Macon păru amuzat.

— Cum doreşti. Apropo de Bucătărie, sunt complet hămesit. Mă duc să văd ce ne-a pregătit.

De îndată ce vorbi, se auziră ceaune şi tigăi izbindu-se într-o încăpere îndepărtată de sala de bal.

— Să nu întreci măsura, unchiule M! Te rog!

L-am urmărit pe Macon Ravenwood dispărând printr-un salon, apoi se făcu nevăzut. Încă auzeam tocurile pantofilor săi pe podeaua lustruită. Casa asta era ridicolă. Făcea Casa Albă să pară o baracă dintr-o pădure.

— Lena, ce se întâmplă?

— Ce vrei să spui?

— Cum de a ştiut să pună un tacâm şi pentru mine?

— Probabil că a făcut asta când ne-a văzut pe terasă.

— Şi ce e cu locul ăsta? Am fost în casa ta în ziua în care am găsit medalionul. Nu arăta deloc aşa.

Spune-mi. Poţi să ai încredere în mine.

Se jucă cu manşeta rochiei sale. Încăpăţânată.

— Unchiului meu îi plac foarte tare antichităţile. Casa se schimbă tot timpul. Chiar contează?

Orice se întâmpla, ea n-avea de gând să-mi spună despre asta acum.

— OK, atunci. Te superi dacă arunc şi eu o privire?

Se încruntă, dar nu spuse nimic. M-am ridicat de la masă şi am mers spre următorul salon. Era aranjat ca un mic birou, cu fotolii, un şemineu şi câteva măsuţe de scris. Boo Radley stătea întins în faţa focului. Începu să mârâie în clipa în care am intrat în încăpere.

— Cuminte, cuţu.

Mârâi şi mai tare. Am ieşit din încăpere. Se opri din mârâit şi îşi puse capul pe vatră.

Pe cea mai apropiată măsuţă de scris se afla un pachet, înfăşurat în hârtie maro şi legat cu o sfoară. L-am ridicat. Boo Radley începu din nou să mârâie. Avea pe el ştampila *Biblioteca districtului Gatlin.* Ştiam ştampila. Mama primise sute de pachete asemănătoare cu acesta. Numai Marian Ashcroft îşi bătea capul să împacheteze o carte în felul acesta.

— Te interesează bibliotecile, domnule Wate? O cunoşti pe Marian Ashcroft?

Macon apăru lângă mine, luând pachetul din mâna mea şi privindu-l cu încântare.

— Da, domnule. Marian, Doctor Ashcroft, a fost cea mai bună prietenă a mamei mele. Au lucrat împreună.

Ochii lui Macon licăriră, o strălucire de moment, apoi nimic. Trecu.

— Desigur. Cât de idiot sunt, Ethan Wate! Am cunoscut-o pe mama ta.

Am încremenit locului. Cum de o cunoscuse Macon Ravenwood pe mama?

Pe faţă îi trecu o expresie misterioasă, de parcă îşi amintea ceva ce uitase.

— Numai prin lucrările ei, desigur. Am citit tot ce a scris. De fapt, dacă te uiţi cu atenţie la notele de subsol din *Plantaţii şi plantări: o grădină împărţită,* ai să vezi că multe dintre sursele principale pentru studiul lor provin din colecţia mea personală. Mama ta a fost un om strălucit, o mare pierdere.

Am schiţat un zâmbet.

— Mulţumesc.

— Aş fi onorat să-ţi arăt biblioteca mea, desigur. Va fi o mare plăcere să-i arăt colecţia singurului fiu al Lilei Evers.

M-am uitat la el, lovit de numele mamei mele rostit de gura lui Macon Ravenwood.

— Wate. Lila Evers Wate.

Zâmbi mai generos.

— Desigur. Dar avem altele de făcut acum. Cred, după lipsa zgomotelor produse de Bucătărie, că cina a fost servită.

Mă bătu pe umăr, în timp ce intram din nou în marea sală de bal.

Lena ne aştepta la masă, aprinzând o lumânare care se stinsese din cauza brizei. Masa era acoperită cu produsele unui festin elaborat, cu toate că nu-mi imaginez cum de ajunsese aici. Nu mai văzusem o altă persoană în casă, în afară de noi trei. Deci, aveam o casă nouă, un câine-lup şi toate astea. Şi eu mă aşteptasem ca Macon Ravenwood să fie partea cea mai ciudată din această seară.

Era suficientă mâncare pentru a hrăni DAR-ul, fiecare biserică din oraş şi echipa de baschet, toate la un loc. Numai că nu era tipul de mâncare ce se servea în Gatlin. Era ceva ce arăta ca un porc întreg afumat, cu un măr vârât în gură. Costiţă afumată, cu şerveţele înfoiate pe fiecare coastă, aşezată lângă o gâscă care părea ciopârţită, acoperită cu castane. Erau castroane cu sosuri şi smântână, pâine şi chifle, salate şi sfecle şi tot felul de alimente pe care nu le puteam numi. Şi, desigur, sendvişuri cu carne de porc afumată, care arătau complet diferit faţă de celelalte feluri de mâncare. M-am uitat la Lena, simţind că mi se face rău numai gândindu-mă cât va trebui să mănânc pentru a nu fi nepoliticos.

— Unchiule M! Este prea mult.

Boo, ghemuit la picioarele scaunului Lenei, dădu din coadă de fericire.

— Prostii. Sărbătorim. Ți-ai făcut un prieten. Bucătăria va fi jignită.

Lena mă privi nerăbdătoare, de parcă se temea că, dacă m-aş ridica să mă duc la baie, de fapt aş da bir cu fugiţii. Am ridicat din umeri şi am început să-mi umplu farfuria. Poate că Amma mă va lăsa mâine să sar peste micul dejun.

Când Macon îşi turnă cel de-al treilea pahar de whisky, păru a fi un bun prilej să aduc în discuţie medalionul. Dar, acum că mă gândeam mai bine, mi-amintesc că l-am văzut umplându-şi farfuria, dar nu l-am văzut mâncând ceva din

ea. Cu toate că mâncarea părea să dispară de pe farfurie, el de fapt nu luase decât o îmbucătură sau două. Poate că Boo Radley era cel mai fericit câine din oraş.

Mi-am împăturit şervetul.

— Nu vă supăraţi, domnule, dar am ceva să vă întreb. De vreme ce păreţi să ştiţi atât de multe despre istorie şi, ei bine, eu n-o pot întreba pe mama mea…

Ce faci?

Pun o întrebare.

Nu ştie nimic.

Lena, trebuie să încercăm.

— Desigur.

Macon sorbi din paharul său.

Mi-am băgat mâna în buzunar şi am scos medalionul din săculeţul pe care mi-l dăduse Amma, având grijă să-l ţină înfăşurat în batistă. Toate lumânările se stinseră. Intensitatea luminii se reduse, iar apoi muri de tot. Până şi muzica pianului se opri.

Ethan, ce faci?

N~am făcut nimic.

Am auzit vocea lui Macon din întuneric:

— Ce anume ai în mână, fiule?

— Este un medalion, domnule.

— Te superi dacă-ţi cer să ţi-l bagi înapoi în buzunar?

Vocea îi era calmă, dar ştiam că el nu era. Mi-am dat seama că făcea mari eforturi să se abţină. Maniera sa superficială dispăruse. Vocea îi era agitată, agitaţie pe care încerca din răsputeri să şi-o ascundă.

Am vârât medalionul înapoi în săculeţ şi l-am băgat în buzunar. La celălalt capăt al mesei, Macon îşi atinse degetele de candelabru. Una câte una, lumânările de pe masă s-au reaprins. Întregul festin dispăruse.

La lumina lumânării, Macon părea sinistru. De asemenea, tăcea pentru prima dată din clipa în care îl cunoscusem, de parcă-şi cântărea opţiunile pe o scară invizibilă care, cumva, ne ţinea destinul în echilibru. Era timpul să plec. Lena avea dreptate, aceasta era o idee proastă. Poate că exista un motiv pentru care Macon

Ravenwood nu-şi părăsea niciodată casa.

— Îmi cer scuze, domnule! Nu ştiam ce avea să se întâmple. Menajera mea, Amma, s-a comportat ca… aşa, a fost foarte speriată când i l-am arătat. Dar când eu şi Lena l-am găsit, nu s-a întâmplat nimic rău.

Nu-i mai spune nimic. Să nu menţionezi viziunile.

N-o voi face. Pur şi simplu voiam să aflu dacă aveam dreptate în legătură cu Genevieve.

Nu avea de ce să se îngrijoreze; nu voiam să-i spun lui Macon Ravenwood nimic altceva. Voiam doar să ies de aici. Am dat să mă ridic.

— Ar trebui să plec acasă, domnule. Se face târziu.

— Poţi, te rog, să-mi descrii medalionul?

Era mai mult un ordin decât o cerinţă. N-am scos niciun cuvânt.

Lena vorbi în cele din urmă:

— Este vechi şi zgâriat, cu o camee pe partea din faţă. L-am găsit la Greenbrier.

Macon îşi învârti agitat inelul său de argint.

— Ar fi trebuit să-mi spui că aţi fost la Greenbrier. Nu aparţine Ravenwoodului. Nu te pot ţine în siguranţă acolo.

— Am fost în siguranţă acolo. Puteam să simt asta.

Ce primejdie putea să se ascundă acolo? Asta era mai mult decât hiperprotecţie.

— Ba nu. Este dincolo de frontiere. Nu poate fi controlat, nu de oricine. Sunt o mulţime de lucruri pe care nu le ştii. Iar el… Macon gesticulă către mine la celălalt capăt la mesei. Nu ştie nimic. Nu te poate proteja. N-ar fi trebuit să-l bagi în asta.

M-am băgat în discuţie. Trebuia s-o fac. Vorbea despre mine de parcă nici măcar nu eram acolo.

— Are legătură şi cu mine, domnule. Se află nişte iniţiale pe spatele medalionului. ECW. ECW a fost Ethan Carter Wate, stră-stră-stră-stră-unchiul meu. Iar celelalte iniţiale sunt GKD, şi suntem destul de siguri că D vine de la Duchannes.

Ethan, opreşte-te.

Dar nu mă puteam opri.

— Nu există niciun motiv să ne ţineţi departe de toate astea, deoarece, tot ce se întâmplă ni se întâmplă amândurora. Şi, chiar dacă vă place sau nu, se pare că se întâmplă chiar acum.

O vază cu gardenii zbură pe deasupra încăperii şi se sparse de perete. Acesta era Macon Ravenwood despre care inventaserăm cu toţii poveşti încă de când eram copii.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti, tinere!

Mă privi fix în ochi, cu o intensitate întunecată care-mi zbârli părul de pe ceafa. Avea probleme acum să-şi menţină controlul, întinsesem coarda prea tare. Boo Radley se ridicase şi stătea în spatele lui Macon de parcă păndea prada, ochii săi fiind incredibil de rotunzi şi foarte familiari.

Nu mai spune nimic.

Ochii i se îngustară. Strălucirea de vedetă de televiziune dispăruse, fiind înlocuită de ceva mult mai întunecat. Voiam să fug, dar aveam rădăcini. Eram paralizat.

Mă înşelasem în legătură cu Conacul Ravenwood şi cu Macon Ravenwood. Mi-era frică şi de unul, şi de altul.

Când, în cele din urmă vorbi din nou, era ca şi cum ar fi vorbit cu sine însuşi:

— Cinci luni. Ştii ce eforturi va trebui să fac ca să o menţin în siguranţă cinci luni? Ce mă va costa? Cum mă va seca şi, poate, chiar distruge? Fără vreun cuvânt, Lena se mută lângă el şi îi puse mâna pe umăr. Iar apoi, furtuna din ochii săi trecu la fel de repede cum venise, şi el îşi recăpătă controlul. Amma pare a fi o femeie înţeleaptă. I-aş lua în consideraţie sfatul. Aş duce înapoi acel obiect în locul în care l-aţi găsit. Te rog să nu-l mai aduci în casa mea vreodată! Macon se ridică şi îşi aruncă şervetul pe masă. Cred că micuţa noastră vizită în bibliotecă o să trebuiască să mai aştepte, nu crezi? Lena, vrei să te asiguri că amicul tău îşi găseşte drumul spre casă? A fost, desigur, o seară extraordinară. Extrem de edificatoare. Te rog să mai vii, domnule Wate!

Iar apoi încăperea se întunecă, iar el dispăru.

Abia aşteptam să ies din casa asta. Voiam să plec numaidecât de lângă unchiul înfiorător al Lenei şi de lângă casa asta ciudată. Ce naiba se petrecuse? Lena mă grăbi spre uşă, de parcă îi era teamă că s-ar putea întâmpla ceva dacă nu ieşeam de acolo. Dar când am trecut prin holul principal, am observat ceva ce nu observasem înainte.

Medalionul. Femeia cu ochi aurii înfiorători din portretul în ulei avea medalionul la gât. Am apucat-o pe Lena de mână. Văzu şi ea şi încremeni locului.

Nu a fost aici înainte, Ethan.

Ce vrei să spui?

Pictura aceea e aici de când eram eu mică. Am trecut pe lângă ea de mii de ori. N-a avut niciodată medalionul la gât.

15 septembrie

O bifurcaţie în drum

N-am schimbat nicio vorbă cât am mers înapoi spre casa mea. Nu ştiam ce să spun, iar Lena părea pur şi simplu mulţumită de asta. Mă lăsă pe mine să conduc, ceea ce era bine, deoarece aveam nevoie de ceva care să-mi distragă atenţia şi să-mi liniştească bătăile inimii. Am trecut pe lângă strada mea, dar nu-mi păsa. Încă nu eram pregătit să mă întorc acasă. Nu ştiam ce se întâmpla cu Lena sau cu casa ei, sau cu unchiul ei, dar ea avea de gând să-mi spună.

— Ai trecut de strada ta.

Era primul lucru pe care îl spusese de când părăsisem Conacul Ravenwood.

— Ştiu.

— Crezi că unchiul meu e nebun, aşa cum crede toată lumea. Hai, spune-o! Bătrânul Ravenwood. Vocea îi era încărcată de amărăciune. Trebuie să mă întorc acasă.

N-am spus niciun cuvânt în timp ce-am înconjurat General’s Green, parcela rotundă de iarbă pălită care împrejmuia singurul lucru din Gatlin care ajunsese vreodată în ghidurile de călătorie – Generalul, o statuie a lui Jubal A. Early, general din Războiul Civil. Generalul stătea pe soclul lui, aşa cum o făcuse tot timpul, iar acum, asta mă izbi ca fiind ceva greşit. Totul se schimbase; totul continua să se schimbe. Eu eram diferit, văzând lucruri şi simţind lucruri şi făcând lucruri care până şi acum o săptămână ar fi părut imposibile. Simţeam că şi Generalul ar fi trebuit să se schimbe.

Am intrat pe Dove Street şi am tras dricul lângă trotuar,

chiar sub indicatorul pe care scria BINE AŢI VENIT ÎN GATLIN, PATRIA CELOR MAI DEOSEBITE CASE-UNICAT DE PE PLANTAŢIILE SUDULUI ŞI A CELEI MAI BUNE PLĂCINTE CU LAPTE BĂTUT DIN LUME. Nu eram sigur în legătură cu plăcinta, dar restul era adevărat.

— Ce faci?

Am oprit motorul maşinii.

— Trebuie să vorbim.

— Nu parchez cu băieţii.

Era o glumă, dar o auzisem în vocea ei. Era împietrită.

— Începe să vorbeşti.

— În legătură cu ce?

— Glumeşti, nu?

Încercam să nu urlu.

Trase de colierul ei, răsucind inelul de la o cutie de suc.

— Nu ştiu ce vrei să-ţi spun.

— Ce-ar fi să-mi povesteşti ce s-a întâmplat acolo, la Ravenwood?

Privi lung pe geam, în întunericul de afară.

— Era furios. Uneori îşi pierde cumpătul.

— Îşi pierde cumpătul? Adică azvârle cu lucruri prin încăpere fără să le atingă şi aprinde lumânări fără chibrituri?

— Ethan, îmi pare rău.

Vocea îi era liniştită.

Dar a mea nu era. Cu cât îmi evita mai mult întrebările, cu atât deveneam mai nervos.

— Nu vreau să-ţi fie. Vreau să-mi spui ce se petrece.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu unchiul tău şi ciudata sa casă, cu faptul că a reuşit cumva să o redecoreze în câteva zile. Cu mâncarea care apare şi dispare. Cu toată vorbăria în legătură cu frontierele şi protejarea ta. Alege unul dintre subiectele astea.

Ea clătină din cap.

— Nu pot să vorbesc despre asta. Şi, oricum, n-ai înţelege.

— De unde știi dacă nu-mi dai o șansă?

— Familia mea e diferită de toate celelalte familii. Crede-mă, n-o să te poţi descurca cu asta.

— Şi asta ce-ar trebui să însemne?

— Recunoaşte, Ethan! Tu spui că nu eşti ca ei, dar eşti. Vrei ca eu să fiu diferită, dar numai puţintel. Nu chiar diferită.

— Știi ce? Eşti la fel de nebună ca unchiu-tău.

— Ai venit la mine acasă fără să fi fost invitat, iar acum eşti furios din cauză că nu ţi-a plăcut ceea ce ai văzut.

N-am răspuns. Nu puteam vedea nimic pe geam şi nici nu puteam gândi limpede.

— Şi eşti furios pentru că ţi-e teamă. Tuturor vă este. În străfunduri, cu toţii sunteţi la fel.

Lena părea obosită acum, de parcă deja renunţase.

— Nu. Am privit-o lung. Ţie ţi-e teamă.

Râse, înţepată.

— Mda, bine. Nici nu-ţi poţi imagina lucrurile de care mi-e teamă.

— Ţi-e teamă să ai încredere în mine.

Nu spuse nimic.

— Ţie ţi-e teamă să ajungi să cunoşti pe cineva îndeajuns ca să observi dacă vine sau nu la şcoală.

Trasă cu degetul pe geamul aburit. Făcu o line precum un zigzag.

— Ţi-e teamă să stai pe aproape şi să vezi ce se întâmplă.

Zigzagul se transformă în ceva care semăna a fulger.

— Tu nu eşti de pe-aici. Ai dreptate. Şi nu eşti doar un pic diferită.

Încă privea pe geam, în gol, deoarece încă nu se vedea nimic.

Dar eu o puteam vedea pe ea. Puteam vedea totul.

— Eşti incredibil, absolut, extrem, suprem de diferită. I-am atins mâna, doar cu vârfurile degetelor, şi am simţit imediat căldura electricităţii. Ştiu asta deoarece, în adâncul meu, şi eu sunt la fel. Aşa că spune-mi. Te rog! În cel fel eşti diferită?

— Nu vreau să-ţi spun.

O lacrimă îi alunecă pe obraz. Am prins-o cu degetul şi mă arse.

— De ce nu?

— Deoarece asta ar putea fi ultima mea şansă să fiu o fată normală, fie şi în Gatlin. Deoarece eşti singurul meu prieten de pe-aici. Deoarece, dacă îţi spun, n-ai să mă crezi. Sau, şi mai rău, ai să mă crezi. Îşi deschise ochii şi mă privi. În orice caz, n-ai să mai vrei niciodată să vorbeşti cu mine.

Se auzi o izbitură în geam, şi amândoi am tresărit. O lanternă lumina prin geamul aburit. Am dat geamul jos, înjurând printre dinţi.

— Copii, v-aţi rătăcit cumva?

Fatty. Rânjea de parcă dăduse peste două gogoşi pe marginea drumului.

— Nu, domnule. Tocmai ne întorceam acasă.

— Asta nu e maşina ta, domnule Wate.

— Nu, domnule.

Îndreptă lanterna spre Lena, stând aşa pentru un moment lung.

— Atunci, mişcaţi-vă şi duceţi-vă acasă. Nu vrei s-o faci pe Amma să aştepte.

— Da, domnule.

Am răsucit cheia în contact. Când m-am uitat în oglinda retrovizoare, am văzut-o pe prietena lui, Amanda, pe locul din faţă al maşinii de poliţie, chicotind.

❖

Am trântit portiera. O vedeam pe Lena prin geamul de lângă şofer, stând degeaba în faţa casei mele.

— Ne vedem mâine.

— Sigur.

Dar ştiam că nu aveam să ne vedem mâine. Ştiam că, dacă trecea de strada mea, asta era. Era o cărare, precum bifurcaţia din drum care ducea ori la Ravenwood, ori în Gatlin. Trebuia să alegi una. Dacă nu o alegea pe asta, acum, dricul urma să intre pe cealaltă parte a bifurcaţiei, lăsându-mă pe mine în urmă. Aşa cum o făcuse în

dimineaţa în care am văzut-o pentru prima dată.

Dacă nu mă alegea pe mine.

Nu puteai să alegi două drumuri. Şi, odată ce alegeai unul, nu exista cale de întoarcere. Am auzit motorul torcând pe alee, dar am continuat să merg către uşa mea. Dricul plecă.

Nu mă alesese pe mine.

❖

Stăteam întins în pat, cu faţa spre fereastră. Lumina lunii pătrundea în cameră, ceea ce era enervant, deoarece mă împiedica să adorm, când tot ceea ce voiam era ca această zi să se sfârşească.

Ethan. Vocea era atât de blândă, că abia am auzit-o.

M-am uitat spre fereastră. Era blocată, mă asigurasem eu să fie.

Ethan. Haide.

Mi-am închis ochii. Mânerul de la fereastra mea se scutura.

Lasă-mă să intru.

Obloanele de lemn se deschiseră. Aş fi dat vina pe vânt, dar, desigur, nu era nicio briză. Am coborât din pat şi m-am uitat pe geam.

Pe peluza din faţă stătea Lena îmbrăcată în pijamale. Vecinii ar avea un grozav subiect de bârfa, iar Ammei i s-ar opri inima.

— Vii tu jos sau urc eu?

Un atac de cord, şi apoi un atac cerebral.

Ne-am aşezat pe prima treaptă. Eu eram în blugi, deoarece nu dormeam în pijama, iar dacă Amma ar fi ieşit şi m-ar fi găsit în boxeri cu o fată, până dimineaţă aş fi fost îngropat sub peluza din spate.

Lena se rezemă de treaptă, privind în sus la vopseaua albă de pe verandă, care se decojea.

— Aproape că am întors la capătul străzii tale, dar mi-a fost prea teamă s-o fac.

În lumina lunii vedeam că pijamaua ei era verde cu

purpuriu şi părea chinezească.

— Apoi, când am ajuns acasă, mi-a fost prea teamă să n-o fac. Se uita la oja de la picioarele ei desculţe, iar eu ştiam că asta însemna că avea ceva de spus. Nu ştiu cum să fac asta. N-a trebuit s-o mai spun vreodată până acum, aşa că nu ştiu cum o să pară totul.

Mi-am frecat părul zburlit cu o mână.

— Orice-ar fi, poţi să-mi spui. Ştiu cum e să ai o familie nebună.

— Crezi că ştii ce înseamnă asta. Habar n-ai…

Respiră adânc. Orice urma să-mi spună, îi era greu. Vedeam că se forţa să-şi găsească cuvintele potrivite.

— Oamenii din familia mea şi eu avem puteri. Putem face lucruri pe care oamenii obişnuiţi nu le pot face. Ne-am născut aşa, n-avem de ales. Suntem ceea ce suntem.

Mi-a luat o clipă să înţeleg despre ce vorbea sau, cel puţin, ceea ce am crezut eu că vorbea.

Magie.

Unde era Amma când aveam nevoie de ea?

Mi-era teamă să întreb, însă trebuia să ştiu.

— Şi ce anume eşti tu?

Păru atât de aiurea, că aproape că n-am putut să rostesc cuvintele.

— Caster, spuse ea încetişor.

— Caster?

Clătină din cap.

— Adică, aruncători de vrăji[24]?

Clătină iarăşi din cap.

Am privit-o lung. Poate că era nebună.

— Adică, vrăjitoare?

— Ethan! Nu fi ridicol!

Am răsuflat uşurat, pe moment. Desigur, eram un idiot. La ce mă gândeam?

— E un cuvânt tâmpit, pe bune. E ca şi cum ai spune sportivi. Sau tocilari. Este un stereotip atât de tâmpit!

Stomacul meu se strânse. O parte din mine voia să urce numaidecât scările, să încuie uşa şi să se ascundă în pat.

[24] Caster provine de la *to cast a spell* (a arunca o vrajă), (n.tr.)

Dar altă parte din mine, o parte mai mare, voia să rămână. Deoarece, nu cumva o parte din mine ştiuse tot timpul asta? Poate că nu ştiusem ce era ea, dar ştiusem că era ceva în neregulă cu ea, ceva mult mai mare decât colierul acela cu porcărioare pe el şi acei tenişi ponosiţi. La ce mă aşteptasem de la cineva care putea să provoace o ploaie de zile mari? Care putea vorbi cu mine chiar dacă nu era în cameră? Care putea controla felul în care norii zburau pe cer? Care putea deschide obloanele camerei mele stând în grădina din faţă?

— Ai putea să găseşti alt termen?

— Nu există vreun cuvânt care să-i descrie pe toţi oamenii din familia mea. Există vreun cuvânt care să-i descrie pe toţi membrii familiei tale?

Voiam să rup tensiunea, să pretind că era o fată normală. Să mă conving pe mine însumi că asta putea fi OK.

— Da. Lunatici.

— Noi suntem Casteri. Asta este cea mai cuprinzătoare definiţie. Avem cu toţii puteri. Suntem înzestraţi, aşa cum unele familii sunt inteligente, iar altele bogate sau frumoase, sau sportive.

Ştiam care era următoarea întrebare, dar nu voiam s-o rostesc. Deja ştiam că putea sparge un geam numai gândindu-se la asta. Nu ştiam dacă eram pregătit să aflu ce altceva mai putea să distrugă.

Oricum, începeam să cred că parcă vorbeam despre o altă familie nebună din Sud, una precum Surorile. Familia Ravenwood fusese pe-aici la fel de mult timp ca oricare altă familie din Gatlin. De ce trebuiau ei să fie mai puţin nebuni? Sau, cel puţin, asta încercam să-mi spun mie însumi.

Lena luă tăcerea ca pe un semn rău.

— Ştiam că nu trebuia să-ţi spun. Ţi-am spus să mă laşi în pace. Acum probabil crezi că sunt o ciudată.

— Cred că eşti *talentată.*

— Crezi că Ravenwood, casa mea, e ciudată. Deja ai recunoscut asta.

— Aşa că ai redecorat-o, mult. Încercam să-mi păstrez calmul, încercam s-o fac să zâmbească. Ştiam cât o costase să-mi spună adevărul. N-o puteam dezamăgi acum. M-am întors şi am arătat cu degetul spre biroul luminat de deasupra tufelor de azalee, ascuns în spatele unor obloane groase. Uite! Vezi fereastra de acolo? Acela e biroul tatălui meu. Lucrează toată noaptea şi doarme toată ziua. De când a murit mama, el nu a mai ieşit din casă. Nici măcar nu-mi arată ce scrie.

— Asta e atât de romantic! spuse ea încet.

— Nu, e nebunesc. Dar nimeni nu vorbeşte despre asta, deoarece nu a mai rămas nimeni care s-o facă. Exceptând-o pe Amma, care ascunde amulete magice în camera mea şi urlă la mine că aduc în casă bijuterii vechi.

Mi-am dat seama că aproape zâmbea.

— Poate că eşti un ciudat.

— Eu sunt ciudat, tu eşti ciudată. Casa ta face să dispară încăperi, casa mea face să dispară oameni. Unchiul tău încuiat este dus cu sorcova, iar tatăl meu e un lunatic, aşa că nu ştiu ce te face să crezi că suntem diferiţi.

Lena zâmbi, aproape uşurată.

— Încerc să găsesc o cale de a lua asta ca pe un compliment.

— Chiar e.

Am privit-o zâmbind în lumina lunii, un zâmbet adevărat. Era ceva în legătură cu felul în care arăta în momentul acela. M-am imaginat aplecându-mă spre ea şi sărutând-o. M-am împins singur, o treaptă mai sus faţă de unde se afla ea.

— Eşti bine?

— Da, sunt OK. Doar obosit.

Dar nu eram.

Am rămas aşa, vorbind pe trepte, ore întregi. M-am întins pe treapta de deasupra; ea s-a întins pe treapta de mai jos. Am privit cerul întunecat al nopţii, apoi cerul întunecat al dimineţii, până când am auzit păsările.

Când, în sfârşit, dricul se îndepărtă, soarele începuse

deja să se înalţe pe cer. L-am urmărit pe Boo Radley ducându-se acasă, săltând uşor în urma maşinii. Judecând după ritmul în care mergea, avea să se însereze până va ajunge înapoi acasă. Uneori mă întrebam de ce se deranja.

Câine tâmpit.

Am pus mâna pe mânerul de alamă de la uşa mea, dar aproape că nu-mi venea s-o deschid. Totul era pe dos, şi nimic dinăuntru nu putea schimba asta. Gândurile mi se învârtejeau, amestecate parcă într-o tigaie mare de-a Ammei, şi aşa mă simţeam deja de câteva zile.

T-I-M-O-R-A-T. Aşa mi-ar spune Amma. Şapte pe orizontală, adică: alt nume pentru laş. Mi-era teamă. Îi spusesem Lenei că nu era mare chestie că ea şi familia ei erau… erau ce? Vrăjitori? Casteri? Şi nu genul de pescari despre care mă învăţase tata.

Mda, nu era mare chestie.

Eram un mare mincinos. Puteam să pariez că până şi javra aia simţea asta.

24 septembrie

Ultimele trei rânduri

Cunoaşteţi expresia „A lăsa mască pe cineva“? Era adevărată. În clipa în care a întors maşina şi a ajuns la uşa mea în pijamaua ei purpurie, asta am simţit despre Lena.

Ştiam că urma să se întâmple. Numai că nu ştiam că aveam să mă simt aşa.

De atunci, existau două locuri în care voiam să mă aflu: cu Lena sau singur, pentru a putea să-mi limpezesc mintea. Nu existau cuvinte pentru a defini ce eram. Nu era iubita mea; nici măcar nu ne întâlneam. Până săptămâna trecută, ea nu ar fi recunoscut nici măcar că eram prieteni. Habar n-aveam ce simţea pentru mine, dar nici n-o puteam trimite pe Savannah Snow să afle. Nu voiam să stric ce aveam, orice ar fi fost asta. Atunci, de ce mă gândeam la ea în fiecare clipă? De ce am fost atât de fericit când am văzut-o? Simţeam că probabil ştiam răspunsul, dar cum puteam fi sigur? Nu ştiam şi nici nu exista vreo cale să aflu.

Băieţii nu vorbesc despre lucruri de genul ăsta. Noi ne aflăm sub mască.

❖

— Ce scrii acolo?

Lena îşi închise caietul de notiţe pe care părea să-l care peste tot. Echipa de baschet nu avea antrenamente miercurea, aşa că eu şi Lena ne aflam în grădina de la Greenbrier, pe care începusem s-o consider locul nostru special, cu toate că asta nu era ceva ce-aş recunoaşte vreodată, cel puţin nu în faţa ei. Aici găsisem medalionul.

Era un loc unde puteam ieşi fără să se uite nimeni la noi şi să bârfească. Trebuia să învăţăm, însă Lena scria în caietul ei de notiţe, şi eu citisem deja de vreo nouă ori acelaşi paragraf despre structura internă a atomilor. Umerii noştri se atingeau, dar noi priveam în direcţii diferite. Eu eram tolănit în lumina soarelui pe cale să apună; ea era aşezată sub umbra unui stejar acoperit de muşchi.

— Nimic special. Scriu, doar.

— E în regulă, nu trebuie să-mi spui.

Am încercat să nu par dezamăgit.

— Sunt doar… nişte prostii.

— Nu contează, spune-mi.

Pentru un minut, nu spuse nimic, scrijelind cu un stilou negru pe marginea de cauciuc a papucilor ei.

— Scriu poezii uneori. Fac asta de mică. Ştiu că e ciudat.

— Nu cred că e ciudat. Mama mea era scriitoare. Tatăl meu e scriitor. Simţeam că zâmbea, chit că nu mă uitam la ea. Bine, ăsta-i un exemplu prost, deoarece tatăl meu e ciudat, dar nu poţi să dai vina pe scrierile lui.

Am aşteptat să văd dacă avea de gând să-mi dea caietul ca să citesc o poezie. Dar, de unde atâta noroc!

— Poate că am să pot citi una cândva.

— Slabe şanse.

Am auzit caietul deschizându-se din nou şi stiloul mişcându-se pe hârtie. M-am uitat lung la cartea mea de chimie, repetând fraza pe care o citisem de sute de ori. Eram singuri. Soarele dispărea; ea scrie poezii. Dacă aveam de gând s-o fac, acum era prilejul.

— Deci, ai vrea să, ştii tu, să ieşim?

Încercam să nu par agitat.

— Nu asta facem?

Am mestecat capătul unei vechi linguri de plastic pe care o găsisem în ghiozdan, probabil de la vreo budincă.

— Da. Nu. Vreau să zic, vrei să, nu ştiu, să mergem undeva?

— Acum?

Muşcă din batonul ei cu cereale desfăcut şi îşi mişcă picioarele ca să fie mai aproape de mine, întinzându-le

spre mine. Am clătinat din cap.

— Nu acum. Vineri, sau aşa. Am putea merge la un film.

Am băgat lingura în cartea de chimie, închizând-o.

— Ce scârbos!

Făcu o mutră, şi întoarse pagina.

— Ce vrei să spui?

Deja îmi simţeam faţa devenindu-mi stacojie.

Vorbeam doar despre un film…

Prost mai eşti.

Arătă cu degetul spre lingura murdară folosită drept semn de carte.

— Mă refeream la aia.

Am zâmbit, uşurat.

— Da. Obicei prost moştenit de la mama.

— Îi plăceau tacâmurile?

— Nu, cărţile. Citea vreo douăzeci în acelaşi timp, înşirate peste tot prin casă – pe masa din bucătărie, lângă patul ei, în baie, în maşină, în genţi, câte un vraf pe fiecare treaptă a scării. Şi folosea orice găsea pe post de semn de carte. Vreo şosetă pierdută de-a mea, un cotor de măr, ochelarii de citit, o altă carte, o furculiţă.

— O lingură veche şi murdară?

— Exact.

— Pun pariu că asta o enerva pe Amma.

— O scotea din minţi. Nu, stai… era… Mi-am răscolit amintirile. Era P-E-R-T-U-R-B-A-T-Ă.

— Zece pe verticală?

— Probabil.

— Ăsta a aparţinut mamei mele.

Ridică un pandantiv agăţat pe lanţul ei lung de argint, pe care se părea că nu şi-l scotea vreodată. Era o mică pasăre de aur.

— E un corb.

— De la Ravenwood?[25]

— Nu. Corbii sunt cele mai puternice păsări din lumea Casterilor. Legenda spune că ei pot atrage energia în ei

[25] *Raven* – „corb“ (lb. română); *wood* – „lemn“ (lb. română) (n.tr.)

înşişi şi o pot insufla în alte forme. Uneori, lumea se teme de ei din cauza puterii lor.

Am privit-o cum dădu drumul corbului şi cum acesta căzu între un disc pe care scria ceva ciudat şi o mărgeluţă neagră de sticlă.

— Ai o mulţime de pandantive pe lanţ.

Îşi petrecu o şuviţă de păr pe după ureche şi privi în jos, spre colier.

— Nu sunt pandantive, ci pur şi simplu nişte lucruri care înseamnă ceva pentru mine. Ridică inelul de la cutia de suc. Asta e de la prima mea cutie de suc de portocale pe care am băut-o vreodată, când stăteam pe terasa casei noastre din Savannah. Bunica mea mi-a cumpărat-o când am venit de la şcoală plângând deoarece nimeni nu-mi pusese nimic la şcoală în cutia de Ziua îndrăgostiţilor.

— Ce drăguţ!

— Dacă prin drăguţ vrei să spui tragic…

— Vreau să zic, drăguţ că l-ai păstrat.

— Păstrez totul.

— Ce e asta?

Am arătat cu degetul spre mărgeluţă neagră.

— Mătuşa mea Twyla mi-a dat-o. Sunt făcute din nişte pietre dintr-o zonă foarte îndepărtată de Barbados. A spus că-mi va aduce noroc.

— E un colier mişto.

Vedeam cât de mult însemna pentru ea, felul în care ţinea fiecare lucru pe el cu atâta grijă.

— Ştiu că arată ca o adunătură de porcării. Dar nu am locuit niciodată undeva prea mult timp. N-am avut niciodată aceeaşi casă sau aceeaşi cameră pentru mai mult de câţiva ani, şi uneori simt că aceste lucruşoare ale mele de pe lanţ sunt tot ceea ce am.

Am oftat şi am rupt un fir de iarbă.

— Îmi doresc să fi locuit şi eu într-unul din locurile acelea.

— Dar îţi ai rădăcinile aici. Un prieten bun pe care l-ai avut toată viaţa, o casă cu un dormitor care a fost mereu al tău. Probabil că ai până şi un cadru de uşă pe care este

înscrisă înălţimea ta.

Chiar aveam.

Ai, nu-i aşa?

Am înghiontit-o cu umărul.

— Te pot măsura pe cadrul uşii mele dacă vrei. Poţi fi imortalizată pentru totdeauna pe Domeniul Wate.

Zâmbi privind spre caietul ei şi îşi împinse umărul în al meu. Cu coada ochiului vedeam că soarele de după-amiază îi lumina faţa, o singură pagină din caiet, marginea ondulată a părului ei negru, vârful unuia din tenișii.

În legătură cu filmul. Vineri e OK.

Apoi îşi puse batonul de cereale în mijlocul caietului de notiţe, şi îl închise.

Vârfurile tenişilor noştri negri uzaţi se atinseră.

❖

Cu cât mă gândeam mai tare la seara de vineri, cu atât deveneam mai agitat. Nu era o întâlnire adevărată, nu oficial – ştiam asta. Însă asta era problema. Voiam să fie. Ce faci când îţi dai seama că ai putea avea sentimente pentru o fată care abia recunoaşte că sunteți amici? O fată al cărei unchi te-a dat afară din casa lor şi care nu e chiar foarte bine-venită nici în a ta? O fată pe care aproape toţi cunoscuţii tăi o urăsc? O fată cu care împărţi aceleaşi vise, dar poate nu şi aceleaşi sentimente?

Habar n-aveam şi de aceea n-am făcut nimic. Dar asta nu m-a oprit să mă gândesc la Lena şi aproape să conduc până la ea acasă joi seară – dacă aş fi avut maşină şi respectiva casă n-ar fi fost în afara oraşului. Dacă unchiul ei n-ar fi fost Macon Ravenwood. Acestea erau „dacă“-urile care mă reţineau din a mă face de râs.

Fiecare zi era ca o zi din viaţa altcuiva. Nimic nu mi se întâmplase mie, iar acum totul mi se întâmpla mie – şi prin totul, vreau să spun Lena. O oră era şi rapidă, şi înceată. Era ca şi cum aş fi inspirat aerul dintr-un balon uriaş, ca şi cum creierul meu nu mai avea destul oxigen. Norii erau mult mai interesanţi, cantina mai puţin dezgustătoare, muzica părea mai bună, aceleaşi glume vechi păreau mai

amuzante, iar Jackson se transformase dintr-o adunătură de clădiri industriale gri-verzui, într-o hartă a locurilor şi timpurilor unde aş putea da peste ea. Mi-am dat seama că zâmbeam fără motiv, ţinându-mi căştile în urechi şi derulând conversaţiile noastre în cap, doar ca să le pot auzi din nou. Mai văzusem acest tip de lucru înainte.

Doar că nu-l mai simţisem niciodată până acum.

❖

Până vineri seara fusesem într-o dispoziţie foarte bună, ceea ce însemna că mă descurcasem cel mai nasol la ore şi că fusesem cel mai bun la antrenament. Până şi antrenorul observase asta şi mă ţinuse după, ca să vorbim.

— Continuă aşa, Wate, şi ai putea avansa anul viitor.

Link mă duse în Summerville după antrenament. Băieţii plănuiau să vadă şi ei un film, ceea ce însemna că trebuia să mă gândesc bine, de vreme ce Cineplex avea doar o sală. Dar era prea târziu pentru asta, şi chiar nu-mi mai păsa.

Când am parcat Rabla, Lena se afla afară, pe întuneric, în faţa cinematografului puternic luminat. Purta un tricou purpuriu, cu o rochie neagră, mulată, pe deasupra, care te făcea să-ţi aminteşti ce fată arătoasă era, şi nişte cizme negre inestetice care te făceau să uiţi.

Înăuntru, pe lângă obişnuita adunare a studenţilor de la Colegiul Comunal Summerville, era şi trupa de majorete, stând pe culoarul-arcadă cu băieţii din echipă. Dispoziţia mea foarte bună începea să se evapore.

— Salut!

— Ai întârziat. Am cumpărat eu biletele.

Ochii Lenei era de nedescifrat în întuneric. Am urmat-o înăuntru. Începusem minunat.

— Wate! Vino aici!

Vocea lui Emory explodă în culoarul-arcadă şi acoperi muzica de anii optzeci ce se auzea în difuzoare.

— Wate, ai prietenă?

Acum Billy era cel care mă batjocorea. Earl nu spuse nimic, numai din cauză că Earl abia vorbea de obicei.

Lena îi ignoră. Se scărpină în cap, mergând în faţa mea de parcă nu voia să mă privească.

— Se numeşte viaţă.

Am strigat spre adunare. Aveam să aud despre asta luni. Am ajuns-o din urmă pe Lena.

— Hei, scuze pentru asta.

Se întoarse să mă privească.

— Asta n-o să meargă dacă tu eşti tipul de persoană care nu vrea să vadă reclamele.

Am stat să te aştept.

Am rânjit.

— Reclame şi genericul de sfârşit, şi tipul cu popcorn care dansează.

Se uită în spatele meu, spre prietenii mei, sau cel puţin oamenii care fuseseră cândva asta.

Ignoră-i.

— Cu unt sau fără unt?

Era enervată. Întârziasem, iar ea înfruntase singură palisada socială a Liceului Jackson. Acum era rândul meu.

— Cu unt, am spus, ştiind că va fi răspunsul greşit.

Lena făcu o mutră.

— Dar am să fac schimb cu tine, am spus.

Ochii ei priviră în spatele meu, iar apoi reveniră. Auzeam râsul lui Emily apropiindu-se. Nu-mi păsa.

Spune-mi dacă vrei să plecăm, Lena.

— Nu cu unt, ci cu sare, şi amestecăm cu Milk Duds[26]. O să-ți placă, spuse ea, umerii relaxându-i-se un pic.

Deja îmi place.

Trupa de majorete şi băieţii trecură pe lângă noi. Emily se străduia foarte tare să mă bage în seamă, în vreme ce Savannah păşi pe lângă Lena de parcă ar fi fost infectată cu vreun virus aflat în aer. Îmi şi închipuiam ce-aveau să le spună mamelor lor odată ajunse acasă.

Am luat-o pe Lena de mână. Un curent trecu prin corpul meu, dar de data asta nu fu şocul pe care îl simţisem în acea noapte în ploaie. Era mai mult ca o confuzie a simţurilor. Ca şi cum ai fi lovit de val la plajă şi te-ai băga

[26] Bomboane de caramel trase în ciocolată cu lapte (n.tr.)

sub o pătură electrică într-o noapte ploioasă, toate în acelaşi timp. Am lăsat senzaţia să mă învăluie. Savannah observă şi o înghionti pe Emily.

Nu trebuie să faci asta.

Am strâns-o de mână.

Ce anume?

— Hei, copii. I-aţi văzut pe băieţi?

Link mă bătu pe umăr, cărând o cutie uriaşă de popcorn cu unt şi un pahar mare, albastru.

La Cineplex rula un film mystery, care i-ar fi plăcut Ammei, având în vedere înclinaţia ei pentru mistere şi cadavre. Link se duse să se aşeze pe locurile din faţă, cu băieţii, făcându-le cu ochiul studentelor când trecu pe culoar. Nu că n-ar fi vrut să se aşeze lângă Lena, se gândea însă că voiam să fim singuri. Chiar voiam să fim – sau, mă rog, cel puţin eu voiam.

— Unde vrei să stăm? În faţă, la mijloc?

Am aşteptat să se hotărască.

— Aici, în spate.

Am urmat-o sus, spre ultimul rând.

Motivul principal pentru care copiii de la Gatlin veneau la Cineplex era pentru a se cupla, ţinând cont de faptul că orice film care rula aici apăruse deja pe DVD. Dar era singurul motiv pentru care te aşezai în ultimele rânduri. Cineplexul, turnul de apă şi vara, lacul. În afară de asta, mai existau câteva băi şi subsoluri, dar nu prea multe alte opţiuni. Ştiam că noi nu aveam să ne cuplăm în seara asta, însă chiar dacă am fi avut de gând asta, n-aş fi adus-o aici. Lena nu era o fată oarecare pe care o duceai pe ultimele trei rânduri la Cineplex. Era mai mult decât atât.

Totuşi, era alegerea ei şi ştiam de ce alesese aşa. Mai mult decât în ultimul rând nu aveai cum să te îndepărtezi de Emily Asher.

Poate că ar fi trebuit s-o avertizez. Înainte să înceapă genericul, oamenii deja îşi făceau de cap. Amândoi ne uitam la popcorn, de vreme ce nu era în siguranţă să te uiţi în altă parte.

De ce n-ai spus nimic?

Nu ştiam.

Mincinosule.

Voi fi un gentleman perfect. Jur.

Am împins totul într-un colţişor în mintea mea, gândindu-mă la orice, la vreme, la baschet şi am băgat mâna în cutia de popcorn. Lena băgă şi ea mâna în acelaşi timp, iar mâinile noastre s-au atins pentru o secundă, trimiţând un fior în mâna mea, şi fierbinte, şi rece, totul amestecat. Pick'n' Roll. Picket Fences. Down the Lane[27]. Numărul de fente din cartea cu strategii de baschet era limitat… Seara asta avea să fie mai grea decât crezusem.

Filmul era oribil. După zece minute, ştiam deja sfârşitul.

— El a făcut-o, am şoptit.

— Ce anume?

— Tipul ăla. El e criminalul. Nu ştiu pe cine o să omoare, dar el o va face.

Acesta era alt motiv pentru care Link nu voia să se aşeze lângă mine: mereu ştiam sfârşitul chiar de la începutul filmului, şi nu puteam să ţin asta numai pentru mine. Era genul meu de a rezolva integrame. De asta eram atât de bun la jocuri pe calculator, la jocurile de la carusel, la jocul de dame cu tatăl meu. Îmi puteam da seama cum stăteau lucrurile chiar de la prima mişcare.

— De unde ştii?

— Ştiu.

Cum se termină?

Ştiam la ce se referea. Dar, pentru prima dată, nu ştiam răspunsul.

Fericit. Foarte, foarte fericit.

Mincinosule. Dă-mi bomboanele Milk Duds.

Îşi băgă mâna în buzunarul hanoracului meu, căutându-le. Numai că era buzunarul greşit, şi în schimb găsi ceea ce se aştepta cel mai puţin să găsească: săculeţul, ghemotocul puternic pe care-l cunoşteam amândoi – medalionul. Lena se ridică deodată, scoţându-l şi ţinându-l de parcă era un şoricel mort.

[27] Fente, strategii ale jocului de baschet (n.tr.)

— De ce îl mai cari peste tot cu tine?

— Şşş!

Îi deranjam pe cei de lângă noi, ceea ce era amuzant, ţinând cont de faptul că ei nu se uitau la film.

— Nu-l pot lăsa acasă. Amma crede că l-am îngropat.

— Poate că aşa şi trebuia să fi făcut.

— Nu contează, chestia asta e din capul ei. Nu funcţionează aproape niciodată. Ai fost şi tu martoră la dăţile când a făcut-o.

— Vreţi să tăceţi din gură?

Cuplul din faţa noastră se ridică să ia o gură de aer. Lena sări, scăpând medalionul. Ne-am aplecat amândoi să-l căutăm. Abia puteam vedea pătratul alb din întuneric. Marele ecran să răsuci într-o strălucire nefirească de lumină, iar noi puteam deja să simţim mirosul de fum…

Să dai foc unei case cu femei în ea.

Nu putea fi adevărat. Mama. Evangeline. Genevieve nu mai putea gândi limpede. Poate că nu era prea târziu. Începu să fugă, ignorând ghearele aspre ale tufişurilor care o îndemnau să se întoarcă şi vocile lui Ethan şi Ivy care o strigau de zor. Tufişurile se deschiseră, iar doi soldaţi din Nord se aflau în faţa a ceea ce mai rămăsese din casa Greenbrier pe care o construise bunicul ei. Doi soldaţi deşertau o tavă plină cu argint în rucsacul militar. Genevieve fugea în rochia ei din material negru, ce se umfla, prinzând rafalele produse de foc.

— Ce nai…

— Prinde-o, Emmett, îi spuse primul adolescent celuilalt.

Genevieve urca scările două câte două, înecându-se de la fumul ieşind prin deschizătura care fusese cândva uşa de la intrare. Nu era în toate minţile. Mama. Evangeline. Plămânii îi erau distruşi. Simţea că avea să cadă. Era de vină fumul? Era pe cale să leşine? Nu, era altceva. O mână pe încheietura sa, trăgând-o în jos.

— Unde crezi că te duci, fato?

— Dă-mi drumul! ţipă ea, vocea fiindu-i aspră din cauza fumului.

Spinarea ei lovea scările una câte una în timp ce el o trăgea, o înceţoşare de bleumarin şi auriu. Se lovi cu capul de următoarea. Căldură, iar apoi ceva umed picura pe gulerul rochiei ei. Confuzia şi ameţeala se amestecau cu disperarea.

O împuşcătură. Sunetul fu atât de puternic, că o aduse înapoi în simţiri, tăind întunericul. Mâna care o ţinea de încheietură se relaxă. Încercă să-şi limpezească privirea.

Încă două împuşcături.

Dumnezeule, te rog să le cruţi pe Mama şi pe Evangeline. Dar, poate că era o rugăminte prea mare sau poate că fusese rugămintea greşită. Deoarece, când auzi cel de-al treilea trup căzând, privirea i se limpezi îndeajuns ca să vadă vestonul gri de lână al lui Ethan îmbibat de sânge. Împuşcat chiar de soldaţii cu care el refuzase să se mai lupte.

Iar mirosul sângelui se amestecă cu praful de puşcă şi cu lămâile care ardeau.

Genericul de final rula pe ecran, iar luminile se aprinseră. Ochii Lenei mai erau încă închişi, iar ea stătea rezemată de scaun. Părul îi era răvăşit şi niciunul din noi nu putea să-şi recapete răsuflarea.

— Lena? Eşti bine?

Îşi deschise ochii şi ridică rezemătorul de braţ dintre noi. Fără vreun cuvânt, îşi sprijini capul de umărul meu. O simţeam tremurând atât de tare, că nici nu putea să vorbească.

Ştiu. Şi eu am fost acolo.

Când Link şi restul băieţilor trecură pe lângă noi, încă ne aflam pe scaune. Link îmi făcu din ochi şi ridică pumnul când trecu, ca şi cum ar fi vrut să-l lovească de-al meu aşa cum o făcea când aruncam un coş dificil pe teren.

Dar înţelesese greşit, cu toţii înţeleseseră greşit. Poate

că ne aflam în ultimul rând, dar nu ne cuplaserăm. Încă puteam simţi mirosul sângelui, iar împuşcăturile încă îmi răsunau în urechi. Tocmai privisem un om murind.

9 octombrie

Zilele Adunării

După Cineplex, n-a durat mult. Se aflase că nepoata bătrânului Ravenwood ieşea cu Ethan Wate. Dacă eu n-aș fi fost Ethan A Cărui Mamă A Murit Anul Trecut, vorba s-ar fi răspândit cu mai multă viteză sau cu mai multă răutate. Până şi băieţii din echipă aveau ceva de spus. Doar că le-a luat mai mult decât de obicei să vorbească, deoarece nu le dădusem şansa.

Pentru un băiat care nu putea supravieţui fără trei prânzuri, sărisem peste jumătate din ele de când cu întâmplarea de la Cineplex – cel puţin, le săream cu echipa. Însă nu puteam rezista prea mult cu jumătate de sendviş în tribună şi nici nu aveam prea multe locuri în care mă puteam ascunde.

Deoarece, s-o spun pe aia dreaptă, nu te puteai ascunde. Liceul Jackson era doar o versiune mai mică a oraşului; nu aveai unde să te duci. Trucul meu cu dispariţia nu trecuse neobservat printre băieți. Aşa cum am spus, trebuia să te arăţi la strigarea catalogului şi, dacă permiteai unei fete să stea în calea strigării catalogului, în special o fată care nu era pe lista aprobată – adică, aprobată de Savannah şi Emily – lucrurile deveneau complicate.

Gând fata era o Ravenwood, ceea ce Lena va fi mereu pentru ei, lucrurile erau destul de imposibile.

Era timpul să mă îmbărbătez. Era timpul să iau în piept cantina. Nu conta că noi nu eram nici măcar un cuplu. La Jackson, puteai foarte bine să parchezi sub turnul de apă, dacă luai prânzul împreună cu ceilalţi. Toată lumea prezicea mereu ce era mai rău sau, mai degrabă, ce era

mai mult. Prima dată când eu şi Lena am intrat în cantină împreună, aproape că a făcut cale întoarsă. A trebuit să o apuc de cureaua genţii.

Nu fi nebună. E doar prânzul.

— Cred că mi-am uitat ceva în dulap.

Se întoarse, dar eu încă o ţineam de curea.

Prietenii iau prânzul împreună.

Ba nu. Noi nu. Vreau să zic, nu aici.

Am ridicat două tăvi portocalii de plastic.

— Tavă?

Am împins tava în faţa ei şi am aruncat o felie de pizza pe ea.

Acum o facem. Carne de pui.

Crezi că nu am mai încercat asta înainte?

Cu mine n-ai încercat. Credeam că voiai ca lucrurile să fie diferite faţă de cum erau la ultima ta şcoală.

Lena privi neîncrezătoare prin jurul încăperii. Respiră adânc şi trânti o farfurie cu morcovi şi ţelină pe tava mea.

Tu mănânci astea, iar eu am să mă aşez unde vrei tu.

M-am uitat la morcovi, apoi la încăperea întreagă. Băieţii erau deja la masa noastră.

Oriunde?

❖

Dacă ar fi fost un film, noi ne-am fi aşezat la masă cu băieţii, iar ei ar fi învăţat nişte lecţii valoroase, cum ar fi să nu judece oamenii după felul în care arată sau că faptul de a fi diferit e OK. Iar Lena ar fi învăţat că nu toţi sportivii erau proşti şi fără inimă. Se părea că mereu funcţiona în filme, dar noi nu ne aflam într-un film. Acesta era Gatlin, în care lucrurile care se schimbau erau foarte, foarte rare. Link mă privi în timp ce veneam spre masă, iar apoi începu să clatine din cap; adică: „Nici gând, frate“. Lena era la câţiva paşi în spatele meu, pregătită s-o ia din loc în orice moment. Începeam să văd cum avea să se desfăşoare totul şi, haide să recunoaştem, nimeni n-avea să înveţe vreo lecţie valoroasă. Aproape că m-am întors, când Earl mă privi.

Acea privire spuse totul. Spunea: „Dacă o aduci aici, eşti terminat“. Probabil că şi Lena o văzuse, deoarece, când m-am întors spre ea, dispăruse.

❖

În ziua de după antrenament, Earl fu nominalizat să aibă o discuţie cu mine, ceea ce era amuzant, de vreme ce vorbitul nu prea era de el. Se aşează pe banca din faţa vestiarului meu de la sală. Mi-am dat seama că era un plan, deoarece el era singur, iar Earl Petty nu era aproape niciodată singur. Nu mai irosi timpul.

— N-o face, Wate.

— Nu fac nimic.

Nu mi-am desprins privirea de la vestiar.

— Poartă-te cum trebuie. Ăsta nu eşti tu.

— Mda? Dacă sunt?

Mi-am pus tricoul cu *Transformers.*

— Băieţilor nu le place treaba asta. Odată ce-ai luat-o pe drumu’ ăsta, nu există cale de-ntoarcere.

Dacă Lena n-ar fi dispărut de la cantină, Earl şi-ar fi dat seama că mie nu-mi păsa de ceea ce credeau ei. Nu-mi mai păsa de ceva timp. Am izbit uşa vestiarului şi l-am lăsat, înainte să-i pot spune ceea ce credeam despre el şi despre drumul lui.

Simţeam că fusese ultimul avertisment. Nu-l învinovăţeam pe Earl. Pentru prima dată, eram de acord cu el. Băieţii o luau pe un drum, iar eu pe altul. Cine se putea certa pe chestia asta?

❖

Totuşi, Link refuză să mă abandoneze. Şi am mers la antrenament; băieţii chiar mi-au şi pasat mingea. Jucam mai bine decât o făcusem vreodată, indiferent de ceea ce spuneau sau, cel mai des, nu spuneau la vestiare. Când eram printre băieţi, încercam să nu arăt că universul mi se frânsese în două, că până şi cerul mi se părea diferit, că nu-mi păsa dacă ajungeam în finala statului. Lena era mereu în mintea mea, indiferent unde mă aflam sau cu

cine mă aflam.

Nu c-aş fi menţionat asta la antrenament sau astăzi, după antrenament, când eu şi Link am ajuns la Stop & Steal ca să punem benzină în drum spre casa mea. Şi restul echipei se afla acolo, iar eu am încercat să fiu de treabă, de dragul lui Link. Gura mi-era plină de gogoşi pudrate, cu care aproape că m-am înecat când am ieşit pe uşile glisante.

Se afla acolo. A doua cea mai drăguţă fată pe care o văzusem vreodată.

Probabil că era un pic mai mare decât mine deoarece, cu toate că-mi părea vag cunoscută, ea nu fusese la Jackson din câte ştiam. Eram sigur de asta. Era tipul de fată de care un băiat îşi amintea. Asculta o muzică pe care n-o mai auzisem vreodată şi stătea întinsă la volanul Mini Cooperului ei decapotabil, roşu cu alb, care era parcat aiurea pe două spaţii în parcare. Se părea că nu observase dungile sau că nu-i păsa. Sugea o acadea ca pe o ţigară, buzele ei roşii fiind şi mai roşii de la colorantul roșu-cireașă.

Ne privi pe toţi, apoi opri muzica. Într-o secundă, două picioare coborâră din maşină, iar ea se afla în faţa noastră, încă lingând acadeaua.

— Frank Zappa. „Drowning Witch.“[28] Cu puţin înainte ca voi să fi venit pe lume, băieţi.

Veni mai aproape, încetişor, de parcă ne oferea răgazul să ne aranjăm, ceea ce, recunosc, chiar făceam.

Avea părul lung şi blond, cu o şuviţă roz în faţă, lângă bretonul ei în scări. Avea nişte ochelari de soare negri, uriaşi, şi o fustă scurtă, neagră, vanisată, ca o majoretă adeptă a stilului gotic. Maioul ei alb, tăiat, era atât de subţire, că puteai să vezi jumătate dintr-un fel de sutien negru şi aproape tot ceea ce mai era de văzut. Şi aveai ce să vezi. Cizme negre de motociclist, cercel în buric şi un tatuaj. Era negru şi părea a aparţine unui trib şi îi înconjura buricul, dar de aici nu îmi puteam da seama ce era, şi încercam să nu mă holbez.

[28] Vrăjitoarea care se îneacă (n.tr.)

— Ethan? Ethan Wate?

Am îngheţat locului. Jumătate din echipa de baschet se izbi de mine.

— Nu se poate.

Shawn era la fel de surprins ca şi mine când ea îmi rosti numele. El era tipul de băiat care avea lipici la fete.

— Sexy. Link pur şi simplu se holba cu gura deschisă. E fierbinte, ce să mai. E fierbinte cu Arsuri de Gradul Trei.

Cel mai înalt compliment pe care îl acorda Link unei fete, chiar şi mai înalt decât complimentul pentru Savannah Snow.

— Arată a probleme.

— Fetele sexy *sunt* probleme. Asta-i toată şmecheria.

Veni fix spre mine, sugându-şi acadeaua.

— Care dintre voi, băieţi norocoşi, e Ethan Wate?

Link mă înghionti în față.

— Ethan!

Îşi agăţă braţul în jurul gâtului meu. Mâna îi era surprinzător de rece, de parcă ţinuse înainte o pungă cu gheaţă. Am tremurat şi m-am retras.

— Te cunosc de undeva?

— Deloc. Eu sunt Ridley, verişoara Lenei. Dacă te-aș fi cunoscut înaintea ei…

La menţionarea numelui Lenei, băieţii îmi aruncară priviri ciudate şi, ezitând, se retraseră spre maşinile lor. Ca urmare a discuţiei mele cu Earl, ajunseserăm la o înţelegere mutuală în legătură cu Lena, singura pe care ar fi acceptat-o băieţii. Adică, eu nu aduceam vorba de ea şi nici ei nu pomeneau nimic, şi, între noi, ne puseserăm cu toţii de acord că mergem pe varianta asta pe o perioadă nedefinită. Nu întreba, nu povesti. Ceea ce nu avea să dureze prea mult, în special dacă ciudatele rude ale Lenei începeau să apară în oraş.

— Verişoară?

Menţionase cumva Lena o anumită persoană pe nume Ridley?

— Pentru sărbători? Mătuşa Del? Rimează cu duel? Sună un clopoţel?

Avea dreptate; Macon spusese ceva despre asta la cină.

Am rânjit, uşurat, cu toate că stomacul încă mi-era strâns de tot, aşa că probabil că nu era chiar foarte uşurat.

— Da. Scuze, am uitat. Verişorii.

— Scumpule, o ai în faţa ta *pe* Verişoară. Ceilalţi sunt doar nişte copii pe care mama mea s-a întâmplat să-i facă după mine.

Ridley sări înapoi în Mini Cooper. Şi când spun asta, ea chiar a sărit peste portiera maşinii şi a aterizat pe scaunul şoferului. Nu glumeam despre faza cu majoretele. Fata asta chiar avea picioare puternice.

Îl vedeam pe Link că încă se holba de lângă Rablă.

Ridley bătu cu mâna pe locul de lângă ea.

— Sari aici, Iubitule, o să întârziem.

— Eu nu sunt… Vreau să zic, noi nu suntem…

— Chiar eşti drăguţ. Acum, urcă-te. Nu vrei să întârziem, nu?

— Să întârziem unde?

— Cina din familie. Sărbătorile Mari. Adunarea. De ce crezi că m-au trimis aici, în Gat-baligă, ca să te găsesc?

— Nu ştiu. Lena nu m-a invitat.

— Ei bine, să zicem că n-ai cum s-o faci pe mătuşa Del să nu-l vadă pe primul băiat pe care l-a adus Lena vreodată acasă. Aşa că ai fost convocat şi, de vreme ce Lena e ocupată cu cina, iar Macon încă, ştii tu, „doarme“, eu am tras paiul cel scurt.

— Nu ea m-a adus acasă. Pur şi simplu m-am dus într-o seară să-i las lecţiile.

Ridley deschise portiera de cealaltă parte a maşinii.

— Urcă, Pai Scurt!

— Lena m-ar fi sunat dacă ar fi vrut să vin.

Cumva, ştiam că aveam să mă urc, chiar când spuneam asta. Am ezitat.

— Mereu eşti aşa? Sau flirtezi cu mine? Deoarece, dacă joci tare, spune-mi doar, şi-o să parcăm lângă mlaştină şi ne facem de cap imediat.

M-am suit în maşină.

— Bine. Hai să mergem.

Se întinse şi-mi dădu părul din ochi cu mâna ei rece.

— Ai ochi frumoşi, Iubitule. N-ar trebui să-i ţii acoperiţi.

❖

Când am ajuns la Ravenwood, nu ştiam ce se întâmplase. Ea dăduse drumul la o muzică pe care n-o mai auzisem niciodată şi am început să vorbesc, şi am tot vorbit, până ce i-am spus tot ceea ce nu spusesem nimănui, exceptând-o pe Lena. Chiar nu-mi pot explica asta. Era ca şi cum mi-aş fi pierdut controlul gurii.

I-am spus despre mama mea, despre cum a murit, cu toate că aproape niciodată nu vorbeam despre asta cu cineva. I-am spus despre Amma, despre cum ghiceşte în cărţi şi cum mi-era aproape ca o mamă, acum, că nu mai aveam una, exceptându-i amuletele şi păpuşile şi firea ei în general dezagreabilă. I-am spus despre Link şi despre mama lui, şi cum se schimbase în ultima vreme şi îşi petrecea tot timpul încercând să convingă pe toată lumea că Lena era la fel de nebună precum Macon Ravenwood, şi un pericol pentru toţi devii de la Jackson.

I-am spus despre tata, despre cum era încuiat în biroul său, cu cărţile sale şi cu un tablou secret pe care n-aveam voie niciodată să-l văd, şi cum simţeam că trebuia să-l protejez, cu toate că era de ceva ce deja se întâmplase.

I-am spus despre Lena, despre cum ne-am cunoscut în ploaie, cum părea că noi ne cunoşteam deja înainte să ne fi întâlnit în realitate, şi despre scena aceea oribilă cu geamul.

Aproape că am simţit că sugea totul din mine, aşa cum sugea acadeaua aceea roşie, cea pe care a continuat să o lingă pe toată durata drumului. Am avut nevoie de toată puterea să nu-i spun despre medalion şi despre vise. Poate că faptul că era verişoara I.enei făcea totul un pic mai uşor între noi. Poate că era altceva.

Tocmai când începeam să am dubii, am parcat la Conacul Ravenwood, iar ea închise radioul. Soarele apusese, acadeaua dispăruse, iar eu tăcusem în cele din urmă. Când se întâmplase asta?

Ridley se aplecă spre mine, foarte aproape. Îmi puteam vedea faţa reflectându-se în ochelarii ei de soare. Am respirat stânjenit. Mirosea a dulce şi a ceva de genul jilav, nimic precum Lena, dar totuşi, într-un fel, cunoscut.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, Pai Scurt.

— Mda, de ce nu?

— Eşti cel mai tare. Îmi zâmbi, iar ochii îi scânteiară. În spatele ochelarilor puteam vedea o strălucire aurie, precum un peştişor de aur înotând într-un heleşteu întunecat. Erau hipnotizanţi, chiar şi prin ochelari. Poate că de asta îi purta. Apoi ochelarii se întunecară, iar ea îmi zburli părul. Păcat că probabil n-o să te mai vadă niciodată după ce îi vei cunoaşte şi pe ceilalţi dintre noi. Familia noastră e un pic scrântită.

Coborî din maşină, iar eu am urmat-o.

— Mai scrântită decât tine?

— Infinit.

Minunat.

Îşi puse mâna rece pe mâna mea, din nou, când am ajuns la scările de la casă.

— Şi, Iubitule, când Lena o să-ţi dea cu flit, ceea ce o să se întâmple în aproximativ cinci luni, sună-mă. Vei şti cum să mă găseşti. Mă luă de braţ, deodată întâmplător de formală. Pot?

Am gesticulat cu mâna mea liberă.

— Desigur. După tine.

Pe măsură ce urcam scările, acestea scârţâiau sub greutatea noastră combinată. Am condus-o pe Ridley spre uşa principală, încă nesigur dacă scările aveau să ne suporte sau nu greutatea.

Am bătut la uşă, dar nu răspunse nimeni. Am ridicat mâna şi am apăsat pe lună. Uşa se deschise, încetişor…

Ridley părea nesigură. Şi, când am trecut pragul, aproape că am simţit casa schimbându-se, ca şi cum climatul dinăuntru se schimbase, aproape imperceptibil.

— Bună, mamă.

O femeie dolofană, care se agita să înşire tărtăcuţe şi frunze aurii pe poliţa de deasupra şemineului, tresări şi

scăpă un dovlecel alb. Acest explodă când lovi podeaua. Apucă poliţa pentru a se sprijini. Arăta ciudat, de parcă purta o rochie de acum de mai bine de o sută cincizeci de ani.

— Julia! Vreau să zic, Ridley. Ce faci aici? Sunt cam nedumerită. Am crezut, am crezut…

Ştiam că ceva nu era bine. Acesta nu era un salut obişnuit între o mamă şi-o fiică.

— Jules? Tu eşti?

O versiune mai mică a lui Ridley, poate având zece ani, veni pe holul principal cu Boo Radley, care purta acum o pelerină strălucitoare, albastră. Îmbrăcând câinele familiei, de parcă nimic neobişnuit nu se întâmpla. Totul în legătură cu acea fată era deschis; avea păr blond şi ochi albaştri strălucitori, de parcă aveau în ei bucăţele din cerul unei după-amiezi însorite. Fata zâmbi, apoi se încruntă.

— Au spus că ai plecat.

Boo începu să mârâie.

Ridley îşi deschise braţele, aşteptând ca fetiţa să-i sară în braţe, însă aceasta nu făcu niciun pas. Aşa că Ridley îşi întinse mâinile şi îşi răsfiră degetele. O acadea roşie apăru în prima şi, ceva ce nu o întrecea pe prima, un şoricel gri ce purta o pelerină strălucitoare, albastră, care se asorta cu a lui Boo, adulmeca aerul în cealaltă mână – precum un truc ieftin de carnaval.

Fetiţa făcu un pas în faţă, nesigură, de parcă sora ei avea puterea să o tragă de-a lungul încăperii, fără să o atingă, precum luna şi mareele. O simţisem eu însumi.

Când Ridley vorbi, vocea îi era densă precum mierea:

— Haide, Ryan! Mama nu voia decât să te tragă de coadă să vadă dacă chiţăi. Nu am plecat nicăieri. Nu chiar. Chiar crezi că sora ta preferată te-ar părăsi vreodată?

Ryan rânji şi alergă spre Ridley, sărind, de parcă era pe cale să se arunce în braţele deschise ale acesteia. Boo lătră. Pentru o clipă, Ryan rămase suspendată în aer, precum unul dintre acele personaje din desenele animate care în mod accidental sar de pe o stâncă şi rămân acolo, în aer, pentru o clipă, înainte să cadă. Apoi, ea căzu, lovind

podeaua brusc, de parcă s-ar fi izbit de un perete invizibil. Luminile interioare crescură în intensitate, toate în acelaşi timp, de parcă această casă era o scenă, iar reflectoarele se schimbau pentru a semnala sfârşitul unui act. În lumină, trăsăturile lui Ridley aruncau umbre nemiloase.

Lumina schimbă lucrurile. Ridley îşi duse o mână la ochi, parcă fiind forţată să iasă din casă.

— Oh, te rog, unchiule Macon! Chiar e necesar?

Boo înaintă, poziţionându-se între Ryan şi Ridley. Mârâind, câinele se apropie din ce în ce mai tare, blana de pe spate fiindu-i ridicată, făcându-l să pară şi mai tare un lup. Aparent, farmecele lui Ridley nu aveau efect asupra lui Boo.

Ridley mă luă uşurel de braţ şi râse-mârâi, sau ceva în genul ăsta. Nu era un sunet plăcut. Am încercat să mă adun, însă îmi simţeam gâtul de parcă aş fi înghiţit un ghem de cârlţi.

Ţinându-mă cu o mână de braţ, Ridley ridică mâna cealaltă deasupra capului ei şi o întinse spre tavan.

— Ei bine, dacă ai de gând să fii nepoliticos.

Fiecare lumină din casă se stinse. Întreaga casă părea să se restrângă.

Vocea lui Macon pluti uşor din întuneric:

— Ridley, draga mea, ce surpriză! Nu te aşteptam.

Nu o aşteptau? Despre ce vorbea?

— N-aş rata pentru nimic în lume Adunarea, şi uite, am adus un musafir. Sau, ar trebui să spun, eu sunt musafirul lui.

Macon coborî scările, fără să-şi ia ochii de la Ridley. Vedeam doi lei care se înconjurau, iar eu stăteam chiar în mijlocul lor. Ridley mă păcălise, iar eu muşcasem momeala, ca un fraier.

— Nu cred că e cea mai bună idee. Sunt sigur că ai treabă în altă parte.

Îşi scoase acadeaua din gură cu un „pop“ zgomotos.

— Cum am spus, n-aş rata asta pentru nimic în lume. În plus, n-ai vrea ca eu să-l conduc pe Ethan acasă pe tot drumul acela *lung.*

Am vrut să sugerez să plecăm, dar cuvintele nu-mi ieşeau din gură. Toată lumea stătea aşa, pur şi simplu, în holul principal, privindu-se reciproc. Ridley se rezemă de una dintre coloane.

Macon rupse tăcerea:

— De ce nu îl conduci pe Ethan în sufragerie? Cred că îţi aminteşti unde se află.

— Dar Macon…

Femeia pe care o bănuiam a fi mătuşa Del părea panicată şi, din nou nedumerită, de parcă nu prea înţelegea ce se petrecea.

— Este în regulă, Delphine.

Puteam citi pe faţa lui Macon că încerca să pună lucrurile cap la cap, sărind de la o treaptă la alta, cu mult dincolo de treapta pe care ne aflam cu toţii. Fără să am habar în ce mă băgasem, era oarecum reconfortant să ştiu că el se afla acolo.

Ultimul loc în care voiam să mă aflu era sufrageria. Voiam s-o tai de-aici, dar n-o puteam face. Ridley nu-mi dădea drumul la braţ şi, atâta timp cât mă atingea, eu mă simţeam ca pe pilot automat. Ea mă conduse în sufrageria unde îl jignisem pe Macon prima oară. M-am uitat la Ridley, care stătea agăţată de braţul meu. Această ofensă era cu mult mai rea.

Încăperea era luminată de sute de lumânări negre, şi rânduri întregi de mărgele negre de sticlă atârnau de candelabru. Mai exista şi o coroniţă, făcută în întregime din pene negre, pe uşa care ducea în bucătărie. Masa era aranjată cu farfurii argintii cu alb de culoarea perlei, farfurii făcute probabil din perle, din câte îmi dădeam eu seama.

Uşa de la bucătărie se deschise. Lena ieşi cu spatele pe uşă, ducând o tavă mare de argint plină cu fructe exotice, care în mod sigur nu erau din Carolina de Sud. Purta o jachetă neagră lungă până la pământ, legată la brâu. Părea în mod misterios a nu aparţine acestei perioade, fiind ceva ce nu mai văzusem în acest district, sau chiar în acest secol, însă când m-am uitat în jos, am observat că purta

tenişii. Arăta chiar şi mai frumoasă de când venisem la cină aici… când? Acum câteva săptămâni?

Mă simţeam buimac, de parcă eram pe jumătate adormit. Am respirat adânc, însă în nări n-am simţit decât mirosul lui Ridley, un miros ca de mosc amestecat cu ceva mult prea dulce, ca un sirop care clocoteşte pe aragaz. Era puternic şi sufocant.

— Sunt aproape gata. Doar încă vreo câteva…

Lena înlemni, uşa fiind pe jumătate deschisă. Părea să fi văzut o fantomă, sau ceva mai rău de-atât. Nu eram sigur dacă era doar faptul că o vedea pe Ridley sau pe amândoi stând braţ la braţ.

— Păi, bună, verişoară! Nu ne-am mai văzut de mult timp. Ridley făcu astfel câţiva paşi în faţă, trăgându-mă după ea. N-ai de gând să mă pupi?

Tava pe care Lena o ducea căzu la pământ.

— Ce faci aici?

Vocea Lenei era o şoaptă.

— Ei bine, am venit să-mi văd verişoara preferată, desigur, şi am adus un partener.

— Nu sunt partenerul tău, am spus vag, abia scoţând cuvintele, fiind încă lipit de ea.

Scoase o ţigară din pachetul băgat în cizmă şi o aprinse, totul doar cu o mână.

— Ridley, te rog, nu fuma în casă, spuse Macon, iar ţigara se stinse imediat.

Ridley râse şi o vârî într-un bol cu ceva ce părea a fi piure de cartofi, dar probabil că nu era.

— Unchiule Macon! Eşti aşa de strict cu privire la *regulile* casei!

— Regulile au fost create acum mult timp, Ridley! Nu putem face nimic acum, nici tu, nici eu, pentru a le schimba.

Se priviră lung. Macon gesticulă, iar un scaun se trase singur de la masă.

— Ce-ar fi să ne aşezăm? Lena, poţi să anunţi, te rog, Bucătăria, că vor mai fi doi la masă?

Lena rămase acolo, pe loc, agitată.

— Ea nu poate rămâne la masă.

— E în regulă. Nu-ţi poate face nimeni vreun rău aici, o asigură Macon.

Însă Lena nu părea speriată. Părea furioasă.

Ridley zâmbi.

— Eşti sigur de asta?

— Cina e gata, şi ştii cum se simte Bucătăria în legătură cu servitul mâncării reci. Macon păşi în sufragerie. Toată lumea îl urmă, cu toate că abia vorbise îndeajuns de tare pentru ca noi patru aflaţi în încăpere să-l putem auzi.

Boo deschise drumul, mergând împreună cu Ryan. Mătuşa Del îi urmă, la braţ cu un bărbat cu părul cărunt care era cam de vârsta tatălui meu. Era îmbrăcat de parcă ar fi sărit din paginile cărţilor mamei din birou, cu cizme până la genunchi, o cămaşă cu volănaşe şi o ciudată pelerină de operă. Cei doi păreau a fi exponate dintr-un muzeu.

O fată mai în vârstă intră în încăpere. Semăna foarte tare cu Ridley, exceptând faptul că avea mai multe haine pe ea şi nu părea a fi foarte periculoasă. Avea păr blond, lung, cu o versiune mai îngrijită a bretonului în scări al lui Ridley. Părea mai degrabă a fi tipul de fată pe care ai vedea-o cărând un braţ de cărţi prin campusul vreunui colegiu vechi, luxos, de prin nord, ceva de genul Yale sau Harvard. Fata o privi lung pe Ridley, de parcă putea vedea ochii lui Ridley prin lentilele întunecate ale ochelarilor pe care-i purta.

— Ethan, aş vrea să ţi-o prezint pe sora mea mai mare, Annabel. Oh, îmi cer scuze, voiam să zic Reece.

Ce om nu ştie numele fraţilor sau surorilor?

Reece zâmbi şi vorbi rar, de parcă îşi alegea cuvintele cu grijă:

— Ce faci aici, Ridley? Credeam că ai altă treabă în seara asta.

— S-au schimbat planurile.

— La fel şi familiile.

Reece îşi întinse o mână şi o flutură în faţa lui Ridley, o simplă unduire, aşa cum fac magicienii cu mâinile pe

deasupra jobenelor. M-am înfiorat; nu ştiu ce credeam, dar pentru o clipă am crezut că Ridley avea să dispară. Sau, ceea ce aş fi preferat, eu aveam să dispar.

Însă ea nu dispăru, iar de data asta Ridley fu cea care undui mâna şi privi în altă parte, de parcă era fizic dureros să o priveşti pe Reece în ochi.

Reece privi faţa lui Ridley, de parcă era o oglindă.

— Interesant. De ce, Rid, când privesc în ochii tăi tot ce văd sunt ochii *ei?* Sunteţi prietene la cataramă, nu?

— Iar vorbeşti prostii, *surioară.*

Reece îşi închise din nou ochii, concentrându-se. Ridley se zvârcolea ca un fluture în insectar. Reece îşi undui din nou mâna, iar pentru o clipă faţa lui Ridley se dizolvă într-o imagine întunecoasă a altei femei. Faţa femeii îmi era oarecum cunoscută, numai că nu-mi puteam da seama de ce.

Macon îşi puse mâinile cu putere pe umărul lui Ridley. Era prima oară când vedeam pe cineva că o atingea, exceptându-mă, desigur, pe mine. Ridley tresări, şi am simţit un junghi de durere ieşind din mâna ei şi intrând în a mea. Macon Ravenwood nu era în mod sigur o persoană de subestimat.

— Acum, îţi place sau nu, Adunarea a început. N-am să permit nimănui să distrugă Sărbătorile Mari, nu sub acoperişul meu. Ridley a fost, aşa cum în mod folositor ne-a clarificat, *invitată* să ni se alăture. Şi gata cu vorbăria! Vă rog, luaţi loc!

Lena se aşează, cu ochii fixaţi asupra noastră.

Mătuşa Del părea chiar şi mai îngrijorată decât o văzusem când am ajuns aici. Bărbatul cu pelerina de operă o bătu uşurel pe mână, încercând s-o calmeze. Un tip înalt cam de vârsta mea, îmbrăcat cu jeanşi negri, un tricou negru spălăcit şi cizme roase de motociclist, intră în încăpere, părând cam plictisit.

Ridley se ocupă de introduceri:

— Ai cunoscut-o deja pe mama mea. Iar acesta este tatăl meu, Barclay Kent, şi fratele meu, Larkin.

— Mă bucur să te cunosc, Ethan.

Barclay făcu un pas în faţă să dea mâna cu mine, însă când văzu mâna lui Ridley agăţată de a mea, făcu un pas înapoi. Larkin mă cuprinse cu mâna de umăr, însă când am privit spre mâna sa am văzut un şarpe, scoţându-şi limba înainte şi înapoi.

— Larkin! sâsâi Barclay.

Şarpele deveni din nou braţ într-o clipită.

— Dumnezeule! Încercam să mai îmbunătăţesc atmosfera de aici. Sunteţi toţi o adunătură de sclifosiţi.

Ochii lui Larkin deveniră galbeni şi înguşti. Ochi de şarpe.

— Larkin, am zis că e suficient!

Tatăl său îi aruncă genul de privire pe care numai un tată i-ar oferi-o unui fiu care îl dezamăgeşte mereu. Ochii lui Larkin redeveniră verzi.

Macon se aşeză în capul mesei.

— Haideţi să ne aşezăm cu toţii. Bucătăria a pregătit unul dintre feluri ei preferate pentru sărbători. Eu şi Lena am suportat zgomotele zile întregi.

Toată lumea se aşeză la enorma masă dreptunghiulară cu picioare cu labe de leu. Era lemn închis la culoare, aproape negru, iar masa avea gravuri complexe cum ar fi viţe-de-vie scobite în picioare. Lumânări mari, negre, licăreau în mijlocul mesei.

— Aşază-te aici, lângă mine, Pai Scurt.

Ridley mă conduse spre un scaun gol, în faţa unei păsări de argint care ţinea cartea de vizită cu numele Lenei pe ea, de parcă avusesem vreo opţiune.

Am încercat s-o privesc pe Lena în ochi, însă ochii ei erau fixaţi pe Ridley. Şi erau înflăcăraţi. Speram că furia era direcţionată numai spre Ridley.

Masa dădea pe dinafară de mâncare, fiind chiar mai multă decât ultima oară când venisem aici; de fiecare dată când mă uitam la masă, era tot mai multă mâncare.

Coaste la cuptor, muşchi file legat cu rozmarin şi alte mâncăruri exotice pe care nu le mai văzusem înainte. O pasăre mare, umplută cu sos şi pere, şedea pe nişte pene de păun aranjate să semene cu coada deschisă a unui păun

adevărat. Speram că nu era un păun adevărat, însă luând în consideraţie penele, bănuiam totuşi că era. Şi bomboane strălucitoare, cred, în forma unor căluţi de mare.

Însă nimeni nu mânca, nimeni în afară de Ridley. Se părea că ea n-avea nicio problemă.

— Pur şi simplu ador căluţii de zahăr.

Îşi îndesă doi căluţi aurii de mare în gură.

Mătuşa Del tuşi de câteva ori, turnându-şi dintr-o carafa de pe masă un lichid negru de consistenţa unui vin într-un pahar.

Ridley o privi pe Lena peste masă.

— Deci, verişoară, ceva planuri pentru aniversarea ta?

Ridley îşi băgă degetele într-un sos maro-închis din castronul de lângă pasărea care speram să nu fie păun şi îşi linse degetele sugestiv.

— Nu discutăm despre aniversarea Lenei astă-seară, o avertiză Macon.

Lui Ridley îi plăcea starea de tensiune. Înghiţi un alt căluţ de mare.

— De ce nu?

Ochii Lenei păreau sălbatici.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu ziua *mea* de naştere. Tu nu vei fi invitată.

— În mod clar ar *trebui.* Să îţi faci griji, voiam să zic. Este, totuşi, o aniversare *importantă.*

Ridley râse. Părul Lenei începu să se mişte, de parcă bătea vântul în încăpere. Însă nu bătea.

— Ridley, am spus că e suficient!

Macon îşi pierdea răbdarea. Am recunoscut tonul pe care îl folosise când, pe durata primei mele vizite aici, am scos medalionul din buzunar.

— De ce îi iei partea, unchiule M? Am petrecut la fel de mult timp cu tine cât a petrecut şi Lena, cât am crescut. De când a devenit ea preferata ta?

Pentru o clipă, păru aproape rănită.

— Ştii că nu are de-a face cu favoritismele. Tu ai fost Revendicată. Eu nu mai am ce face.

Revendicată? De cine sau ce? Despre ce vorbea? Negura

sufocantă din jurul meu devenea din ce în ce mai densă. Nu eram sigur că mai auzeam bine.

— Dar noi doi suntem la fel.

Stăruia ca un copil alintat.

Masa începu să se cutremure aproape imperceptibil, lichidul negru din paharele de vin mişcându-se dintr-o parte într-alta a paharului. Apoi am auzit o bătaie ritmică pe acoperiş. Ploaie.

Lena strângea marginea mesei, degetele fiindu-i albe.

— Voi doi NU sunteţi la fel, mârâi ea.

Am simţit corpul lui Ridley încordându-se, fiind încă lipită de mine ca un şarpe.

— Crezi că eşti mai bună decât mine, Lena… asta-i? Nici măcar nu-ţi ştii numele adevărat. Nici măcar nu conştientizezi că relaţia asta a voastră este condamnată. Aşteaptă doar până ce vei fi Revendicată şi ai să-ţi dai seama atunci cum merg lucrurile cu adevărat. Râse, scoţând un sunet sinistru, dureros. Habar n-ai dacă noi două suntem la fel sau nu. În câteva luni ai putea să ajungi exact ca mine.

Lena se uită la mine, panicată. Masa începu să se cutremure şi mai tare, farfuriile izbindu-se uşor de lemn. Trosni un fulger afară, iar ploaia începu să cadă din abundenţă pe geamuri precum lacrimile unei persoane.

— Taci!

— Spune-i, Lena! Nu crezi că Pai Scurt de-aici merită să-i spui totul? Că habar nu ai dacă eşti de partea Luminii sau a Întunericului? Că nu ai de ales?

Lena se ridică în picioare, răsturnând scaunul în spatele ei.

— Am spus să taci!

Ridley era din nou relaxată.

— Spune-i cum noi două am locuit împreună, în aceeaşi cameră, ca două surori, că eu eram exact ca tine în urmă cu un an, iar acum…

Macon se ridică la capul mesei, strângând-o cu ambele mâini. Faţa-i palidă părea mai albă decât de obicei.

— Ridley, suficient! Am să te Alung din casa asta dacă

mai spui vreun cuvânt.

— Nu mă poţi Alunga, unchiule! Nu eşti suficient de puternic ca s-o faci.

— Nu-ţi supraestima abilităţile. Niciun Caster Întunecat de pe Pământ nu este îndeajuns de puternic pentru a intra în Ravenwood pe cont propriu. Am Legat locul eu însumi. Cu toţii am făcut-o.

Caster Întunecat? Asta nu suna deloc bine.

— Ah, unchiule Macon! Uiţi de faimoasa ospitalitate din Sud. Nu am intrat cu forţa. Am fost invitată să intru, la braţul celui mai frumos gentleman din Gat-baligă. Ridley se întoarse spre mine şi zâmbi, scoţându-şi ochelarii.

Ochii îi erau ciudaţi, de culoarea aurului strălucitor, de parcă luaseră foc. Aveau forma ochilor unei pisici, cu pupilele ca nişte despicături pe mijloc. Ochii îi luminară şi, în acea lumină, totul se schimbă.

Mă privi cu atenţie, cu acel zâmbet sinistru, iar faţa i se contorsionă în umbre şi întuneric. Trăsăturile care fuseseră feminine şi fermecătoare erau acum ascuţite şi aspre, schimbându-se în faţa mea. Pielea păru să i se strângă în jurul oaselor, accentuând fiecare venă până ce aproape că puteai să vezi sângele pulsând prin ele. Arăta ca un monstru.

Adusesem un monstru în casă, în casa Lenei.

Aproape imediat, casa începu să se cutremure violent. Candelabrele de cristal se mişcau periculos, luminile pâlpâind. Obloanele se deschiseră şi se închiseră şi tot aşa pe măsură ce ploaia lovea acoperişul. Sunetul era atât de puternic, că aproape nu puteai auzi altceva, ca în seara când aproape că am dat peste Lena cu maşina când se afla în mijlocul drumului.

Ridley îşi înăspri strânsoarea rece ca gheaţa pe braţul meu. Am încercat să mă descotorosesc de ea, dar abia mă puteam mişca. Răceala creştea; îmi simţeam întregul braţ amorţit.

Lena îşi ridică privirea, părând îngrozită.

— Ethan!

Mătuşa Del bătu din picior în partea cealaltă a încăperii.

Podeaua părea să se ruleze sub picioarele ei.

Răceala îmi pătrunse în tot corpul. Gâtul mi-era îngheţat. Picioarele mi-erau paralizate; nu mă puteam mişca. Nu mă puteam extrage din strânsoarea lui Ridley şi nu puteam spune nimănui ce se întâmpla. Nu ştiam dacă în următoarele câteva minute voi mai respira.

O voce de femeie pluti de-a lungul mesei. Mătuşa Del.

— Ridley! Ţi-am spus să stai departe, copilă! Nu putem face nimic pentru tine acum. Îmi pare rău.

Vocea lui Macon era răguşită:

— Ridley, un an poate modifica situaţia de tot. Eşti Revendicată acum. Ţi-ai găsit locul în Ordinea Lucrurilor. Nu mai aparţii acestui loc. Trebuie să pleci.

Într-o secundă, Macon se afla în faţa ei. Ori asta, ori începeam să nu mai ţin şirul întâmplărilor. Vocile şi chipurile începeau să se rotească în jurul meu. Abia puteam respira. Eram atât de rece, că maxilarul meu îngheţat nu se putea mişca îndeajuns pentru a clănţăni.

— Pleacă! strigă el.

— Nu!

— Ridley! Poartă-te cum trebuie! Trebuie să pleci din acest loc. Ravenwood nu este un loc al magiei Întunecate. Acesta este un loc Legat, un loc al Luminii. Nu poţi supravieţui aici, nu mult timp.

Vocea mătuşii Del era dură.

Ridley răspunse cu un mârâit:

— N-am de gând să plec, mamă, iar voi nu mă puteţi obliga.

Vocea lui Macon îi întrerupse pandaliile:

— Ştii că asta nu e adevărat.

— Sunt mai puternică acum, unchiule Macon! Nu mă poţi controla.

— Adevărat, puterea îţi creşte, dar nu eşti pregătită să mă înfrunţi, şi am să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru a o proteja pe Lena. Chiar şi dacă asta înseamnă să te rănesc sau mai rău.

Ameninţarea sa era prea mult pentru Ridley.

— Mi-ai face asta? Ravenwood e un loc Întunecat al

puterii. A fost dintotdeauna, de pe vremea lui Abraham. El era unul dintre noi. Ravenwood ar trebui să fie al nostru. De ce îl Legi de Lumină?

— Ravenwood este căminul Lenei acum.

— Tu eşti ca mine, unchiule M. *Ca Ea.*

Ridley se ridică, făcându-mă şi pe mine să mă ridic. Cei trei stăteau în picioare acum – Lena, Macon şi Ridley, cele trei laturi ale unui triunghi înfricoşător.

— Nu mi-e frică de voi.

— S-ar putea să fie adevărat, dar nu ai nicio putere aici. Nu împotriva noastră, a tuturor celor de aici, şi a unui Natural.

Ridley râse.

— Lena, o Naturală? Asta e cel mai amuzant lucru pe care l-ai spus toată seara. Am văzut ce poate face un Natural. Lena n-ar putea fi niciodată o Naturală.

— Un Cataclist şi un Natural nu sunt acelaşi lucru.

— Nu sunt, totuşi? Un Cataclist este un Natural devenit Întunecat, două feţe ale aceleiaşi monede.

Despre ce vorbea? Eram complet dat peste cap.

Apoi mi-am simţit corpul luându-mă în stăpânire şi ştiam că aveam să leşin – că probabil aveam să mor. Era ca şi cum fiecare firicel de viaţă din corp fusese scos din mine, împreună cu căldura sângelui meu. Auzeam sunetul tunetului. Unu – apoi un fulger, şi o ramură de copac căzu în faţa ferestrei. Furtuna venise aici. Era chiar deasupra noastră.

— Te înşeli, unchiule M. Lena nu merită să fie protejată, şi în mod sigur nu e Naturală. N-ai de unde să-i ştii destinul până la aniversare. Crezi că doar pentru că e drăguţă şi nevinovată acum va fi Revendicată de Lumină? Asta nu înseamnă nimic. Nu eram şi eu la fel acum un an? Şi din câte mi-a povestit Pai Scurt, este mai aproape de Întuneric decât de Lumină. Furtuni cu fulgere? Terorizează liceul?

Vântul crescu mai tare în intensitate, iar Lena devenea din ce în ce mai furioasă. Îi vedeam furia din ochi. O fereastră se sparse, exact ca aceea de la ora de engleză.

Ştiam încotro se îndrepta totul.

— Taci! Nu ştii despre ce vorbeşti!

Începu să toarne cu găleata în sufragerie. Urmă vântul, care sparse toate paharele şi farfuriile de podea, lichidul negru pătând podeaua în dungi lunguieţe. Nimeni nu se mişca.

Ridley se întoarse spre Macon.

— Mereu i-ai acordat prea multă încredere. Ea e un nimic.

Voiam să mă rup din strânsoarea lui Ridley, să o apuc şi să o scot din casă eu însumi, dar nu mă puteam mişca.

O a doua fereastră se sparse, apoi alta, şi alta. Se spărgeau geamuri peste tot. Porţelanuri, pahare de vin, sticlele de pe tablouri. Mobila se izbea de pereţi. Iar vântul – era ca şi cum o tornadă intrase în încăpere alături de noi. Sunetul era atât de puternic, că nu mai auzeam nimic altceva. Faţa de masă se ridică, cu fiecare lumânare, farfurie şi platou care mai rămăsese pe ea, aruncând totul în perete. Încăperea se învârtea, cred. Totul era tras spre foaier, către uşa din faţă. Boo Radley urlă – acel urlet uman, îngrozitor. Strânsoarea lui Ridley păru să slăbească. Am clipit cu putere, încercând să nu leşin.

Şi acolo, stând în mijlocul tuturor lucrurilor, se afla Lena. Era perfect nemişcată, părul fluturându-i în jurul chipului din cauza vântului. Ce se întâmpla?

Am început să nu-mi mai simt picioarele. Cum mi-am pierdut cunoştinţa, am simţit vântul, o putere care literalmente mi-a separat braţul de cel al lui Ridley, pe măsură ce ea era împinsă din încăpere, trasă către uşa principală. Am căzut la pământ când am auzit vocea Lenei, sau am crezut că am auzit-o.

— Stai dracului departe de prietenul meu, vrăjitoareo!

„Prieten.“

Asta eram eu?

Am încercat să zâmbesc. În schimb, am leşinat.

9 octombrie

O fisură în tencuială

Când m-am trezit, nu ştiam unde mă aflam. Am încercat să-mi fixez atenţia asupra primelor lucruri pe care le-am văzut. Cuvinte. Fraze scrise cu grijă cu ceea ce părea a fi marker, exact pe tavanul de deasupra patului.

clipele sângerează împreună, timpul nu mai are răbdare

Erau cu sutele, scrise peste tot, părţi de propoziţie, versuri, adunări aleatorii de cuvinte. Pe uşa dulapului scria *destinul decide.* Pe cealaltă uşă scria *până ce eşti provocat de cei predestinaţi.* Pe toată uşa, de sus până jos, erau scrise cuvintele *disperată / neînduplecată / condamnată / împuternicită.* Pe oglindă scria *deschide-ţi ochii;* pe ochiul geamului scria *şi priveşte.* Până şi pe veioza albă erau scrijelite nişte cuvinte, *ilumineazăîntunericulilumineazdîntunericul,* într-un model repetitiv fără sfârşit.

Poeziile Lenei. În sfârșit, citeam şi eu ceva din scrierile ei. Chiar dacă ignorai cerneala distinctivă, această cameră nu arăta precum restul casei. Era mică şi confortabilă, aflându-se chiar sub streaşină casei. Un ventilator de tavan se învârtea încet deasupra capului meu, tăind unele fraze. Pe fiecare suprafaţă se aflau teancuri întregi de caiete cu arc, iar un teanc de cărţi se afla pe noptieră. Cărţi de poezie. Plath, Eliot, Bukowski, Frost, Cummings – cel puţin, recunoşteam numele poeţilor.

Eram întins într-un pat mic de fier, picioarele atârnându-mi peste margini. Aceasta era camera Lenei, iar eu eram întins în patul ei. Lena era ghemuită într-un fotoliu de la capătul patului, capul odihnindu-i-se pe braţul fotoliului.

M-am ridicat, ameţit.

— Hei. Ce s-a întâmplat?

Eram destul de sigur că leşinasem, dar detaliile erau aproape inexistente. Ultimul lucru pe care mi-l aminteam era răceala îngheţată care îmi cuprinsese trupul, gâtul închizându-mi-se şi vocea Lenei. Cred că a spus ceva legat de mine ca fiind prietenul ei, dar de vreme ce eram pe cale să leşin în acel moment şi nu se prea întâmplase nimic între noi, mă cam îndoiam de asta. Bănuiesc că era doar un gând arzător de-al meu.

— Ethan! Lena sări din fotoliu şi ateriză pe pat, lângă mine, cu toate că părea să aibă grijă să nu mă atingă. Eşti bine? Ridley nu voia să-ţi dea drumul, iar eu n-am ştiut ce să fac. Mi s-a părut că te aflai într-o durere agonizantă, aşa că am reacţionat.

— Te referi la tornada din mijlocul încăperii?

Se uită în altă parte, nefericită.

— Asta se întâmplă. Simt lucruri, mă înfurii sau sperii, iar apoi… lucrurile pur şi simplu se întâmplă.

Mi-am pus mâna peste a ei, simţind căldura pătrunzându-mi în corp.

— Lucruri precum geamuri sparte?

Îmi întoarse privirea, şi eu mi-am înfăşurat bine mâna într-a ei, până ce o ţineam de-a binelea în a mea. O fisură din vechea tencuială din colţul din spatele ei păru se crească, până ce îşi croi drum de-a lungul tavanului, încercui candelabrul îngheţat şi îşi continuă drumul până jos. Părea a fi o inimă. O inimă uriaşă, buclată, apăru în tencuiala fisurată de pe tavanul dormitorului ei.

— Lena.

— Da?

— Tavanul tău are de gând să cadă peste noi?

Se întoarse şi privi spre fisură. Când o văzu, îşi muşcă buza, iar obrajii i se făcură roz.

— Nu prea cred. E doar o fisură în tencuială.

— Tu ai încercat s-o faci?

— Nu.

Un roz-închis i se întinse pe nas şi pe obraji. Se uită în

altă parte.

Voiam s-o întreb la ce se gândea, dar nu voiam s-o fac să se ruşineze. Pur şi simplu speram că avea legătură cu mine, cu mâna ei într-a mea. Cu acel cuvânt pe care cred că l-am auzit spunându-l înainte să leşin.

M-am uitat nesigur spre fisură. Fisura aceea era destul de mare, totuşi.

— Poţi să desfaci ce-ai făcut? Aceste lucruri care pur şi simplu se… întâmplă?

Lena oftă, uşurată să vorbească despre altceva:

— Uneori. Depinde. Uneori devin atât de copleşită, că nu le pot controla şi nu le pot repara, nici măcar după. Nu cred că aş fi putut pune geamul la loc în fereastra aceea de la şcoală. Nu cred că aş fi putut opri furtuna din a se porni în ziua în care ne-am cunoscut.

— Nu cred că aia a fost vina ta. Nu te poţi învinui pentru fiecare furtună care se dezlănţuie în Gatlin. Sezonul de uragane nu s-a terminat încă.

Se întoarse pe burtă şi mă privi în ochi. Nu-mi dădu drumul şi nici eu. Întregul meu corp era plin de căldura provenită din atingerile ei.

— N-ai văzut ce s-a întâmplat astă-seară?

— Poate că uneori un uragan e doar un uragan, Lena.

— Atâta timp cât sunt prin preajmă, eu sunt sezonul de uragane în districtul Gatlin.

Încercă să-şi retragă mâna, însă asta m-a făcut doar să o ţin mai cu putere.

— Asta-i amuzant. Mie îmi pari a fi mai mult o fată.

— Mda, bine, nu sunt. Sunt un întreg sistem de furtună, care nu poate fi controlat. Cei mai mulţi dintre Casteri îşi pot controla harul când ajung la vârsta mea, dar jumătate din timp mă simt ca şi cum harul meu mă controlează pe mine.

Arătă cu degetul spre propria reflexie din oglinda de pe perete. În timp ce priveam, pe oglindă începu să apară din neant ceva scris cu markerul. *Cine este această fată*?

— Încă încerc să-mi dau seama cum funcţionează lucrurile, dar uneori se pare că nu voi reuşi niciodată.

— Casterii au aceleaşi puteri, haruri, ce-or fi ele?

— Nu. Putem cu toţii să facem lucruri simple cum ar fi să mutăm obiecte, dar orice Caster are mai multe abilităţi specifice raportate la harul său.

Chiar în acest moment îmi doream să existe vreun curs la care m-aş putea înscrie pentru a urmări aceste conversaţii, Istoria Casterilor, nu ştiu, deoarece eram oarecum pierdut. Singura persoană cu abilităţi pe care o cunoşteam era Amma. A citi viitorul şi a alunga spiritele rele însemna ceva, corect? Şi, poate, cine ştie, Amma putea mişca obiectele cu mintea ei; în mod sigur putea să mă fac să-mi mişc fundul doar dintr-o singură căutătură.

— Mătuşa Del? Ea ce poate să facă?

— Ea e Palimpsest. Citeşte timpul.

— Citeşte timpul?

— Păi, cum ar fi: noi doi intrăm într-o încăpere şi vedem prezentul. Mătuşa Del vede diferite puncte în trecut şi în prezent, toate deodată. Ea poate păşi într-o încăpere şi să o vadă aşa cum e azi sau aşa cum a fost cu zece ani în urmă, douăzeci de ani în urmă, cincizeci de ani în urmă, în acelaşi timp. Asemănător cu ce ni se întâmplă nouă când atingem medalionul. De asta e mereu atât de nedumerită. Nu ştie niciodată cu exactitate unde este.

M-am gândit la cum mă simţeam după acele viziuni şi cum ar fi să simt aşa tot timpul.

— Foarte nasol. Ridley?

— Ridley e Sirenă. Harul ei este Puterea Persuasiunii. Poate implanta orice idee în capul cuiva, îl poate face să-i spună absolut totul, îl poate pune să facă absolut totul. Dacă şi-ar folosi puterea asupra ta şi ţi-ar spune să te arunci de pe o stâncă – ai face-o.

Mi-am amintit cum m-am simţit în maşină cu ea, când aproape că i-am spus absolut totul.

— Nu m-aş arunca.

— Ba da. N-ai avea alternativă. Un bărbat Muritor n-are nicio putere în faţa unei Sirene.

— Nu m-aș arunca.

M-am uitat la ea. Părul i se mişca prin jurul feţei de la

briză, numai că nu era nicio fereastră deschisă. Am privit-o în ochi să văd dacă poate şi ea simţea acelaşi lucru pe care-l simţeam eu.

— Nu te poţi arunca de pe o stâncă de vreme ce deja te-ai aruncat de pe una şi mai înaltă.

Am auzit cuvintele pe care le-am scos pe gură şi voiam să mi le retrag imediat. Sunau mult mai bine în capul meu. Ea mă privi, încercând să-şi dea seama dacă eram serios.

— Care e superputerea lui Reece?

— Ea e Sibilă, citeşte chipurile oamenilor. Poate vedea ceea ce ai văzut tu, pe cine ai văzut, ce ai făcut, numai privindu-te în ochi. Literalmente, îţi poate deschide faţa pentru a ţi-o citi ca pe o carte.

Lena încerca să-mi studieze faţa.

— Mda, cine era aia? Cealaltă femeie în care s-a transformat Ridley pentru o clipă, când Reece a privit-o lung în ochi? Ai văzut?

Lena încuviinţă.

— Macon nu-mi spune, dar trebuie să fie cineva Întunecat. Cineva puternic.

Am continuat să întreb. Trebuia să ştiu. Era ca şi cum aș fi aflat că tocmai stătusem la cină cu o adunătură de extratereștri.

— Larkin ce poate să facă? Să farmece şerpi?

— Larkin e Iluzionist. E ca un Schimbător. Însă unchiul Barclay este singurul Schimbător din familie.

— Care e diferenţa?

— Larkin poate Făuri, adică poate să facă orice să semene cu ce vrea el, dar acele lucruri nu sunt reale. Unchiul Barclay poate Schimba lucrurile, adică el practic poate schimba orice obiect în alt obiect cât timp vrea.

— Deci vărul tău schimbă lucrurile în mod iluzoriu, adică doar par schimbate, în timp ce unchiul tău le schimbă cu adevărat?

— Da. În mare parte. Bunica mea spune că puterile lor sunt prea apropiate. Se întâmplă uneori cu părinţii şi copiii lor. Se aseamănă prea mult, aşa că se luptă mereu.

Ştiam ce gândea – ea nu va putea niciodată să ştie asta

în cazul ei. Faţa i se adumbri, iar eu am făcut o încercare proastă de a mai înveseli atmosfera.

— Ryan? Care e puterea ei? Creatoare de modă pentru căţei?

— E prea devreme pentru a şti. Are doar zece ani.

— Iar Macon?

— El e doar… unchiul Macon. Nu există ceva ce unchiul Macon să nu poată face sau să nu vrea să facă pentru mine. Mi-am petrecut o mare parte din copilărie cu el. Privi în altă parte, evitând întrebarea. Ţinea ceva secret, însă cu Lena îţi era imposibil să ştii ce anume. El e ca un tată pentru mine, sau aşa cum îmi imaginez cu tatăl.

Nu mai avea ce să spună. Ştiam cum era să pierzi pe cineva. M-am întrebat dacă era şi mai rău să nu-i fi avut deloc alături de tine pe ambii părinţi.

— Şi tu? Tu ce eşti?

De parcă avea doar o putere. De parcă n-o văzusem în acţiune din prima zi de şcoală. De parcă nu am fremătat să-i pun această întrebare din noaptea aceea când a stat pe veranda mea în pijamaua ei purpurie.

Stătu o clipă fără să spună nimic, adunându-şi gândurile sau hotărându-se dacă să-mi spună; era imposibil să-ţi dai seama care variantă era cea corectă. Apoi se uită la mine, cu ochii ei verzi, pătrunzători.

— Sunt o Naturală. Cel puţin, asta cred unchiul Macon şi mătuşa Del.

Naturală. Eram uşurat. Nu suna la fel de rău precum Sirenă. Nu cred că m-aş fi descurcat cu asta.

— Şi ce anume înseamnă asta?

— Nu ştiu. Nu e doar un lucru. Vreau să zic, se presupune că un Natural poate face mult mai multe lucruri decât alţi Casteri.

Spuse asta repede, aproape părându-mi-se că spera ca eu să nu aud, însă auzisem.

Mai multe lucruri decât alţi Casteri.

Mai multe. Nu eram sigur cum mă simţeam în legătură cu „mai multe“. „Mai puţine“… mi-ar fi picat mai bine. „Mai puţine“ ar fi fost OK.

— Dar, aşa cum ai văzut în seara asta, nici măcar nu ştiu ce pot face. Ridică plapuma dintre noi, agitată. Am tras-o de mână până când se afla întinsă pe pat lângă mine, sprijinită într-un cot.

— Nu-mi pasă de nimic din toate astea. Îmi placi aşa cum eşti.

— Ethan, abia ştii câte ceva despre mine.

O căldură soporifică îmi inunda corpul şi, ca să fiu sincer, nu mi-ar fi putut păsa mai puţin din ceea ce spunea. Era atât de bine să fiu lângă ea, ţinând-o de mână, numai cu plapuma albă între noi!

— Asta nu-i adevărat. Ştiu că scrii poezii şi ştiu despre corbul de pe colierul tău, şi ştiu că-ţi place sucul acidulat de portocale, şi că o iubeşti pe bunica ta, şi îţi plac Milk Duds amestecate cu popcorn.

Pentru o clipă, am crezut că ar putea să zâmbească.

— Asta nu înseamnă nimic.

— E un început.

Mă privi fix în ochi, cei verzi ai ei căutându-i pe cei albaştri ai mei.

— Nici măcar nu-mi ştii numele.

— Numele tău e Lena Duchannes.

— OK, păi, pentru început, nu e.

M-am ridicat şi i-am dat drumul la mână.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu e numele meu. Ridley nu minţea în legătură cu asta.

Ceva din conversaţia de mai devreme începea să revină. Mi-o aminteam pe Ridley spunând ceva despre faptul că Lena nu-şi ştia numele adevărat, dar nu credeam că o spusese pe bune.

— Ei bine, atunci care ţi-e numele?

— Nu ştiu.

— E un lucru de-al Casterilor?

— Nu chiar. Cei mai mulţi Casteri îşi ştiu numele adevărate, dar în cazul familiei mele lucrurile stau diferit. În familia mea, noi nu ne ştim numele din naştere până ce nu împlinim şaisprezece ani. Până atunci, avem alte nume.

Cel al lui Ridley a fost Julia. Al lui Reece a fost Annabel. Al meu e Lena.

— Aşadar, cine-i Lena Duchannes?

— Sunt o Duchannes, asta-i cam tot ce ştiu. Însă în legătură cu Lena, ăsta-i doar un nume pe care bunica mea mi l-a dat, deoarece ea credea că sunt la fel de slabă precum o păstaie. Lena Beana[29].

N-am spus nimic pentru o secundă. Încercam să ţin pasul cu totul.

— OK, deci nu-ți știi numele mic. Îl vei afla în câteva luni.

— Nu e chiar atât de simplu. Nu ştiu nimic despre mine. De asta sunt atât de nebună tot timpul. Nu-mi ştiu numele şi nu ştiu ce li s-a întâmplat părinţilor mei.

— Au murit într-un accident, nu?

— Asta mi s-a spus, însă nimeni nu prea vorbeşte cu adevărat despre asta. Nu găsesc nicio dovadă a accidentului şi nu le-am văzut mormintele sau orice altceva. Cum să ştiu dacă e adevărat?

— Cine ar minţi în legătură cu ceva la fel de înfiorător precum e acest lucru?

— Mi-ai cunoscut familia?

— Corect.

— Şi monstrul acela de jos, acea… vrăjitoare, care aproape te-a omorât? Crezi sau nu, ea a fost prietena mea cea mai bună. Eu şi Ridley am crescut împreună, locuind la bunica mea. Ne-am mutat de atâtea ori, că am ajuns să împărţim aceeaşi valiză.

— De asta nu prea aveţi accent de Sud. Majoritatea oamenilor nu v-ar crede că aţi locuit în Sud.

— Şi scuza ta că n-ai accent care e?

— Părinţi profesori şi un borcan plin cu monede de fiecare dată când renunţam la câte-o expresie argotică. Mi-am dat ochii peste cap. Deci Ridley n-a locuit cu mătuşa Del?

— Nu. Mătuşa Del ne vizitează doar la sărbători. În familia mea, nu locuieşti cu părinţii tăi. Este prea

[29] *String bean* (în engl. în original) – păstaie (n.tr.)

periculos.

M-am oprit din a pune următoarele cincizeci de întrebări în timp ce Lena vorbea, de parcă aşteptase mai bine de o sută de ani să spună povestea asta.

— Eu şi Ridley am fost ca două surori. Am dormit în aceeaşi cameră şi am fost şcolite acasă împreună. Când ne-am mutat în Virginia, am convins-o pe bunica să ne lase să mergem la o şcoală normală. Voiam să ne facem prieteni, să fim normale. Singura dată când am vorbit cu Muritorii a fost când bunica ne-a dus la câteva dintre peregrinările ei pe la muzee, la operă sau să luăm prânzul la Olde Pink House.

— Şi ce s-a întâmplat când aţi mers la şcoală?

— A fost un dezastru. Hainele noastre erau total nepotrivite, nu aveam televizor, ne făceam mereu toate temele. Eram două fraiere ca la carte.

— Dar v-aţi împrietenit cu Muritori.

Nu mă privea.

— N-am avut niciun prieten Muritor până să te întâlnesc pe tine.

— Pe bune?

— Am avut-o doar pe Ridley. Lucrurile erau la fel de rele şi pentru ea, dar nu-i păsa. Ea era prea ocupată să se asigure că nimeni nu mă deranja pe mine.

Mi-a luat ceva timp să mi-o imaginez pe Ridley protejând pe cineva.

Oamenii se schimbă, Ethan.

Nu chiar atât de mult. Nici măcar Casterii.

În special Casterii. Asta tot încerc să-ţi spun.

Îşi retrase mâna.

— Ridley a început să se comporte ciudat, şi atunci toţi băieţii care o ignoraseră au început să o urmeze peste tot, aşteptând-o după ore, luptându-se care s-o conducă acasă.

— Mda, ei bine. Unele fete sunt aşa.

— Ridley nu e *vreo* fată. Ţi-am spus, e Sirenă. Are puterea de a-i pune pe oameni să facă ce vrea, lucruri pe care ei în mod normal nu le-ar face. Iar băieţii aceia au sărit de pe stâncă, unul câte unul. Îşi răsuci lanţul pe deget

şi continuă să vorbească: în noaptea de dinaintea aniversării celor şaisprezece ani ai ei, am urmat-o la gară. Era speriată de-a binelea. A spus că îşi dădea seama că avea să devină Întunecată şi că trebuia să se îndepărteze înainte să rănească pe cineva drag. Înainte să mă rănească pe mine. Eu sunt singura persoană pe care Ridley a iubit-o vreodată. A dispărut în noaptea aceea şi n-am mai văzut-o niciodată până azi. Cred că, după ceea ce ai văzut astăzi, este destul de evident că a devenit Întunecată.

— Stai puţin, despre ce vorbeşti? Ce vrei să spui cu „a devenit Întunecată“?

Lena respiră adânc şi ezită, de parcă nu era sigură că voia să-mi spună sau nu adevărul.

— Trebuie să-mi spui, Lena.

— În familia mea, când împlineşti şaisprezece ani, eşti Revendicat. Destinul îţi este ales şi o iei ori pe calea Luminii, precum mătuşa Del sau Reece, ori pe calea Întunericului, precum Ridley. Întunecat sau Luminat, Negru sau Alb. Nu există gri în familia mea. Nu putem alege, nu putem desface asta odată ce suntem Revendicaţi.

— Cum adică nu puteţi alege?

— Nu putem noi să hotărâm dacă devenim Întunecaţi sau Luminaţi, buni sau răi, aşa cum pot Muritorii şi alţi Casteri. În familia mea, nu există liberul arbitru. Este decis pentru noi, când împlinim şaisprezece ani.

Am încercat să pun cap la cap ce spunea, dar era nebunesc. Trăisem îndeajuns cu Amma ca să ştiu că exista magie Albă şi Neagră, dar era greu de crezut că Lena nu avea nicio putere de a alege pe ce cale voia să o ia.

Cine era.

Ea încă vorbea.

— De asta nu putem locui cu părinţii noştri.

— Ce are asta de-a face?

— Nu era aşa înainte. Însă când sora bunicii mele, Althea, a devenit Întunecată, mama lor nu a putut s-o alunge. Atunci, dacă un Caster devenea Întunecat, trebuia să-şi lase casa şi familia, din motive evidente. Mama Altheei s-a gândit că o putea ajuta cu toată treaba asta, dar

nu a putut şi au început să se întâmple lucruri îngrozitoare în orăşelul în care locuiau.

— Ce fel de lucruri?

— Althea era Evo. Ei sunt extrem de puternici. Pot influenţa oamenii aşa cum face Ridley, dar, de asemenea, pot Evolua, metamorfozându-se în alţi oameni, în oricine. De îndată ce s-a Transformat, au început să se întâmple accidente inexplicabile în orăşel. Oamenii erau răniţi şi, până la urmă, o fată s-a înecat. Abia atunci mama Altheei a trimis-o de acasă.

Şi eu, care credeam că aveam probleme în Gatlin! Nu-mi puteam imagina o versiune mai puternică a lui Ridley.

— Deci acum niciunul dintre voi nu poate locui cu părinţii?

— Toată lumea a decis că ar fi prea greu pentru părinţi să le întoarcă spatele propriilor copii dacă aceştia devin Întunecaţi. Aşa că, de atunci, copiii locuiesc cu alţi membri ai familiei până ce sunt Revendicaţi.

— Atunci, de ce Ryan locuieşte cu părinţii?

— Ryan e… Ryan. Ea e un caz special. Ridică din umeri. Cel puţin asta e ceea ce spune unchiul Macon de fiecare dată când întreb.

Totul părea atât de ireal, ideea că toată lumea din familia ei avea puteri supranaturale. Ei semănau cu mine, ca toată lumea din Gatlin, bine, poate nu chiar ca toată lumea, însă erau complet diferiţi. Nu-i aşa? Până şi Ridley, aşteptând în faţă la Stop & Steal – niciunul dintre băieţi nu bănuise că ar fi altceva, şi nu doar o fată incredibil de sexy, dar care, evident, trebuia să fie cam aiurită dacă ea mă căuta pe mine. Cum funcţiona? Cum de deveneai Caster în loc să devii un copil obişnuit?

— Au fost şi părinţii tăi înzestraţi?

Nu-mi plăcea că-i adusesem pe părinţii ei în discuţie. Ştiam cum era să vorbeşti despre un părinte mort, dar în acest moment, trebuia să ştiu.

— Da. Toată lumea din familia mea e.

— Ce haruri aveau? Erau asemănătoare cu al tău?

— Nu ştiu. Bunica nu-mi spune niciodată nimic. Ţi-am

spus, e ca şi când n-ar fi existat. Ceea ce mă face să mă gândesc, ştii tu…

— Ce anume?

— Că poate erau Întunecaţi şi că aşa voi deveni şi eu.

— Nu eşti.

— De unde ştii?

— Cum pot avea aceleaşi vise pe care le ai şi tu? Cum de ştiu când intru într-o încăpere că tu ai fost sau n-ai fost acolo?

Ethan.

E adevărat.

I-am atins obrazul şi am spus încet:

— Habar n-am cum de ştiu. Pur şi simplu ştiu.

— Ştiu că tu crezi asta, dar nu poţi şti. Nici măcar nu ştiu ce o să se întâmple cu mine.

— Asta e cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată.

Era ca şi cum totul era altceva în seara asta; nu voisem s-o spun, cel puţin nu cu voce tare, dar eram fericit c-o făcusem.

— Ce anume?

— Tot rahatul ăla cu destinul. Nimeni nu poate decide ceea ce se întâmplă cu tine. Nimeni în afară de tine.

— Nu şi dacă eşti un Duchannes, Ethan. Alţi Casteri pot alege, dar nu şi noi, nu familia mea. Când suntem Revendicaţi la şaisprezece ani, devenim Întunecaţi sau Luminaţi. Nu aveam posibilitatea de a alege.

I-am ridicat bărbia cu mâna.

— Şi tu eşti Naturală. Ce e în neregulă cu asta?

Am privit-o în ochi, ştiind că aveam s-o sărut, ştiind că nu trebuia să-mi fac griji, atâta timp cât stăteam împreună. Şi am crezut, pentru o secundă, că mereu vom fi.

Am încetat să mă mai gândesc la cartea cu strategii a echipei de baschet de la Jackson, şi în cele din urmă am lăsat-o să vadă cum mă simţeam, ceea ce aveam în minte. Ceea ce era pe cale să fac şi cât îmi luase ca s-o fac.

Oh.

Ochii i se deschiseră larg, mai mari şi mai verzi, dacă

asta era cumva posibil.

Ethan… Nu ştiu…

M-am aplecat şi am sărutat-o. Era sărată, precum lacrimile. De data asta n-am simţit căldură, ci electricitate, de la buze până-n călcâie. Simţeam furnicături în vârfurile degetelor. Era ca şi cum ai fi băgat un creion în priză, aşa cum mă provocase Link să fac când aveam opt ani. Îşi închise ochii şi mă trase spre ea, şi pentru o clipă, totul a fost perfect. Mă săruta, buzele zâmbindu-i sub ale mele, şi ştiam că mă aşteptase, probabil la fel de mult cum o aşteptasem şi eu pe ea să apară. Dar apoi, la fel de rapid cum se lăsase în voia sentimentelor, le şi ascunse, se închise. Sau, ca să fiu mai exact, mă respinse.

Ethan, nu putem face asta.

De ce? Credeam că ceea ce simţim unul pentru celălalt e reciproc.

Sau poate că nu era aşa. Poate că ea nu simţea la fel.

O priveam lung, de la capătul mâinilor întinse care încă se aflau pe pieptul meu. Probabil că simţea cât de tare îmi bătea inima.

Nu e asta…

Dădu să se întoarcă, şi eram destul de sigur că era pe cale să fugă exact aşa cum făcuse în ziua în care găsisem medalionul la Greenbrier, ca în noaptea când mă lăsase stând pe verandă. Mi-am pus mâna pe încheietura mâinii ei şi am simţit imediat căldura.

— Atunci ce e?

Mă privi şi ea, şi am încercat să-i aud gândurile, dar nu era nimic.

— Ştiu că tu crezi că am posibilitatea de a alege în legătură cu ce se va întâmpla cu mine, dar nu am. Şi ceea ce a făcut Ridley astă-seară n-a fost nimic. Te-ar fi putut omorî, şi poate că ar fi făcut-o dacă eu n-aş fi oprit-o. Respiră adânc, cu ochii strălucitori. În asta m-aş putea transforma eu – un monstru –, chiar dacă mă crezi sau nu. Mi-am petrecut mâna din nou în jurul gâtului ei, ignorând-o. Dar ea continuă: Nu vreau să mă vezi aşa.

— Nu-mi pasă.

Am sărutat-o pe obraz.

Coborî din pat, trăgându-şi mâna din a mea.

— Nu înţelegi.

Îşi ridică mâna.

122. O sută douăzeci şi două de zile, scrise cu cerneală albastră, de parcă asta era tot ce aveam.

— Înţeleg. Eşti speriată. Dar o să rezolvăm noi cumva lucrurile. Noi trebuie să fim împreună.

— Ba nu. Tu eşti un Muritor. Nu înţelegi. Nu vreau să văd că păţeşti ceva, şi asta o să se întâmple dacă te apropii prea tare de mine.

— Prea târziu.

Auzisem fiecare cuvânt pe care-l spusese, dar nu ştiam decât un lucru.

Eram deja implicat în tot.

9 octombrie

Cei Mari

Avea o noimă când toate ţi le povestea o fată frumoasă. Acum, că mă întorsesem acasă, singur, şi în propriul pat, începeam să mă zăpăcesc. Nici măcar Link n-ar fi crezut vreo boabă din asta. Am încercat să mă gândesc cum avea să decurgă conversaţia: fata pe care o plăceam, al cărei nume adevărat nu-l ştiam, era o vrăjitoare – pardon, Caster –, dintr-o întreagă familie de Casteri, şi în cinci luni va afla în esenţă dacă era bună sau rea. Şi putea provoca uragane în interiorul caselor şi putea să spargă geamurile. Şi eu pot vedea în trecut când ating medalionul ăla nebun, pe care Amma şi Macon Ravenwood, care nu e chiar un încuiat, vor ca eu să-l îngrop. Un medalion care s-a materializat la gâtul unei femei dintr-un tablou de la Ravenwood, care, apropo, nu e un conac bântuit, ci o casă perfect restaurată care se schimbă complet de fiecare dată când merg acolo, pentru a vedea o fată care mă arde, mă şochează şi mă rupe în bucăţele dintr-o simplă atingere.

Şi am sărutat-o. Şi ea m-a sărutat.

Era de necrezut, chiar şi pentru mine. M-am întors pe partea cealaltă.

❖

Spulberare.

Vântul mă spulbera.

Mă agăţam de copac în timp ce vântul mă învăluia, urletul acestuia spărgându-mi timpanele. Peste tot prin jurul meu, vântoasele se învârtejeau, luptându-se între ele, viteza şi forţa lor amplificându-se cu fiecare secundă care

trecea. Grindina cădea ca şi când Raiul însuşi s-ar fi deschis. Trebuia să mă îndepărtez.

Dar nu aveam unde să mă duc.

— *Lasă-mă să mă duc, Ethan. Salvează-te pe tine!*

Nu puteam s-o văd. Vântul era prea puternic, dar o puteam simţi. O ţineam de încheietura mâinii atât de puternic, că eram sigur că aveam să i-o rup. Dar simţeam cum puterea vântului ne separa.

Îndepărtându-mă de copac, îndepărtându-mă de ea. I-am simțit încheietura alunecându-mi printre degete.

Nu am reuşit s-o mai țin.

M-am trezit tuşind. Încă mai simţeam durerea provocată de Vânt. De parcă experienţa mea aproape mortală de la Ravenwood n-ar fi fost de-ajuns, acum reveneau şi visele. Era prea mult pentru o singură noapte, chiar şi pentru mine. Uşa dormitorului meu era larg deschisă, ceea ce era ciudat, ţinând cont de faptul că în ultima vreme o încuiam în fiecare noapte. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca Amma să-mi facă cine ştie ce farmece voodoo tâmpite, în timp ce dormeam. Eram sigur că o încuiasem.

M-am uitat fix la tavan. Nu cred că mai aveam să dorm. Am oftat, bâjbâind cu mâna pe sub pat. Am aprins vechea veioză de lângă pat şi am scos semnul de carte de unde-l pusesem în *Snow Crash*[30], când am auzit ceva. Paşi? Se auzeau venind de la bucătărie, vag, dar tot îi auzeam. Poate că tata făcea o pauză de la scris. Poate că asta ne-ar oferi şansa de a mai vorbi. Poate.

Însă când am ajuns la baza scărilor, ştiam că nu era el. Uşa biroului său era închisă şi se vedea lumină pe dedesubt. Probabil că era Amma. Tocmai ce mă aplecasem pe sub cadrul uşii de la bucătărie, că am văzut-o pe hol, fugind către camera ei, în măsura în care putea să fugă. Am auzit plasa contra insectelor din spatele casei închizându-se cu o bufnitură. Cineva venea sau pleca. După tot ceea ce se întâmplase astă-seară, aceasta era o deosebire importantă.

[30] Roman SF scris de Neal Stephenson (n.tr.)

M-am dus până în faţa casei. Afară se afla o furgonetă veche, rablagită, un Studebaker de prin anii cincizeci, aşteptând la marginea trotuarului. Amma stătea aplecată la geam, vorbind cu şoferul. Îi înmână şoferului geanta ei şi se urcă în furgonetă. Unde se ducea oare în toiul nopţii?

Trebuia s-o urmăresc. Şi s-o urmăresc pe femeia care ar fi putut la fel de bine să-mi fie mamă urcându-se în maşină în noapte, cu un necunoscut care conduce o rablă, era un lucru greu de făcut dacă nu aveai o maşină. N-aveam încotro. Trebuia să iau Volvoul. Era maşina pe care o conducea mama când a avut accidentul; acesta era primul lucru la care mă gândeam de fiecare dată când vedeam maşina.

M-am urcat la volan. Mirosea a hârtie învechită şi Windex[31], aşa cum mirosise dintotdeauna.

❖

Să conduci cu farurile stinse era mult mai greu decât mi-aş fi imaginat, dar mi-am dat seama că furgoneta se îndrepta către Wader's Creek. Probabil că Amma se ducea acasă. Furgoneta ieşi de pe Route 9 şi intră pe drumul de ţară. Când încetini şi opri în cele din urmă la marginea drumului, am oprit şi eu motorul şi am împins Volvoul către acostament.

Amma deschise portiera şi lumina interioară se aprinse. Mi-am mijit ochii în întuneric. Am recunoscut şoferul; era Carlton Eaton, poştaşul. De ce l-ar ruga Amma pe Carlton Eaton s-o ducă undeva cu maşina în toiul nopţii? Nu-i mai văzusem vreodată să vorbească unul cu celălalt.

Amma îi spuse ceva lui Carlton şi închise portiera. Furgoneta se îndepărtă, dar fără Amma. Am coborât din maşină şi am început s-o urmăresc. Amma era o femeie cu tabieturi. Dacă ceva o răscolise într-atât încât să se furişeze în mlaştină în mijlocul nopţii însemna că în joc erau mult mai multe decât clienţii ei obişnuiţi.

Dispăru în tufişuri, de-a lungul unei cărări cu pietriş pe care, fără îndoială, cineva se străduise s-o amenajeze.

[31] Produs de curăţat geamuri (n.tr.)

Urmă poteca în întuneric, pietrişul scârţâind sub picioarele ei. Am mers prin iarbă, pe lângă cărare, pentru a evita aceleaşi sunete scârţâitoare care m-ar fi dat de gol cu siguranţă. Mi-am zis că doream, pur şi simplu, să aflu de ce Amma se furişa din casă în toiul nopţii, dar, de fapt, mai mult mi-era frică să nu mă prindă urmărind-o.

Nu era greu de aflat de unde-şi luase Wader's Creek[32] numele; trebuia într-adevăr să-ţi croieşti drum prin heleşteie cu apă neagră pentru a ajunge acolo, cel puţin pe drumul pe care ne ducea Amma. Dacă n-ar fi fost lună plină, mi-aş fi rupt gâtul încercând s-o urmăresc prin labirintul de stejari, acoperiţi de muşchi şi arbuşti. Eram aproape de apă. Simţeam mirosul de mlaştină în aer, fierbinte şi ceţos ca un al doilea strat de piele.

La marginea mlaştinii, se aflau aliniate platforme din lemn construite din buturugi de chiparos, legate laolaltă cu o sfoară; feriboturile săracilor. Erau aliniate la mal ca nişte taxiuri care aşteptau să ducă oamenii de-a lungul apei. O vedeam pe Amma în lumina lunii, echilibrată cu o deosebită pricepere în mijlocul unei platforme, împingând-o în apă cu un băţ lung pe care îl folosea pe post de vâslă, pentru a ajunge pe malul celălalt.

Nu mai fusesem acasă la Amma de ani de zile, însă mi-aş fi amintit de aşa ceva. Probabil că atunci ajunsesem la ea folosindu-ne de altă cale, dar era imposibil să-mi dau seama de asta în întuneric. Singurul lucru pe care-l vedeam era cât de putrezite erau buturugile platformelor; una mai instabilă decât cealaltă. Aşa că pur şi simplu am ales una.

Să manevrezi o platformă era cu mult mai greu decât o făcea Amma să pară. La fiecare câteva minute se auzea un plescăit, atunci când coada unui aligator lovea apa când intra în mlaştină. Eram bucuros că nu luasem în consideraţie opţiunea de a înota.

Am împins pentru ultima oară cu propriul băţ lung, iar marginea platformei atinse malul. Când am păşit pe nisip,

[32] Traducere aproximativă: Golful înotătorului (n.tr.)

am văzut casa Ammei, mică şi modestă, cu o singură lumină la fereastră. Ramele ferestrelor erau pictate în aceeaşi nuanţă de albastru spălăcit, asemenea celor de la domeniul Wate. Casa era construită din lemn de chiparos, ca şi cum ar fi aparţinut mlaştinii.

Era altceva, ceva în aer. Puternic şi copleşitor, precum lămâile şi rozmarinul. Şi la fel de diferite, din două motive. Iasomia din Sud nu înfloreşte toamna, ci doar primăvara şi nu creşte în mlaştini. Şi totuşi, era acolo. Iasomie. Mirosul era de neconfundat. Era ceva imposibil în legătură cu ea, la fel ca totul în această noapte.

Am privit casa. Nimic. Poate că se hotărâse să se întoarcă acasă. Poate că tata ştia că pleca, iar eu rătăceam pe-aici în toiul nopţii, riscând să fiu mâncat de pomană de aligatori.

Era pe cale să mă întorc înapoi în mlaştină, dorind să fi aruncat firimituri de pâine în urma mea când venisem încoace, când uşa se deschise din nou. Amma stătea în lumina din cadrul uşii, punând lucruri pe care nu le puteam vedea în geanta ei bună, albă, de piele. Purta rochia ei cea mai bună de biserică, de culoarea lavandei, mănuşi albe şi o pălărie asortată, frumoasă, cu flori peste tot.

Era din nou în mişcare, întorcându-se înapoi în mlaştină. Se ducea în mlaştină îmbrăcată în hainele alea? La fel de mult pe cât nu-mi plăcuse călătoria către casa Ammei, înaintând prin mlaştină în jeanşi fusese şi mai nasol. Mâlul era atât de dens, de parcă treceam prin ciment la fiecare pas. Nu ştiu cum de Amma era în stare să treacă prin asta, în rochie, la vârsta ei.

Amma părea să ştie exact încotro se îndrepta, oprindu-se într-un luminiş de iarbă înaltă şi bălării mâloase. Crengile chiparoşilor se amestecau cu sălciile, creând o boltă. Mă cuprinse un fior, cu toate că încă erau vreo douăzeci şi unu de grade afară. Chiar şi după tot ceea ce văzusem astă-seară, era ceva straniu în legătură cu acest loc. O ceaţă se ridica deasupra apei, întinzându-se spre margini, aşa cum aburul iese pe la marginile cratiţelor

când fierb pe aragaz. M-am apropiat mai tare. Scotea ceva din geanta ei de piele, strălucind în lumina lunii.

Oase. Arătau ca oasele de găină.

Şopti ceva deasupra oaselor şi le puse într-un săculeţ, nu foarte diferit de cel pe care mi-l dăduse mie pentru a subjuga puterea medalionului. Cotrobăind prin geantă din nou, scoase un prosop de mână, tipul de prosop pe care l-ai găsi într-o baie mică, pe care-l folosi pentru a-şi şterge noroiul de pe rochie. Erau lumini albe opace în depărtare, ca nişte licurici clipind în întuneric, şi muzică lentă şi râsete. Undeva, nu foarte departe, oamenii beau şi dansau în mlaştină.

Amma îşi ridică privirea. Ceva îi captase atenţia, dar n-am mai auzit nimic.

— Poți la fel de bine să mi te-arăți. Ştiu că eşti acolo.

Am înlemnit, panicat. Mă văzuse.

Însă nu cu mine vorbea. Din ceaţă păşi Macon Ravenwood, fumând o ţigară. Părea relaxat, de parcă tocmai coborâse dintr-o maşină cu şofer, în loc să fi înotat prin apele murdare şi negre. Era îmbrăcat impecabil, ca de obicei, cu una dintre cămăşile sale albe.

Şi era fără pată. Eu şi Amma eram plini de noroi şi iarbă de mlaştină până la genunchi, iar Macon Ravenwood stătea acolo fără să aibă vreun firicel de murdărie pe el.

— Era şi timpul. Ştii că n-am toată noaptea la dispoziţie, Melchizedek! Trebuie să mă întorc. Şi nu-mi place să fiu invocată aici taman din oraş. Este pur şi simplu nepoliticos. Fără să mai menţionez că e inoportun. Pufni pe nas. Neconvenabil, ai putea spune.

N-E-C-O-N-V-E-N-A-B-I-L. Doisprezece orizontal. L-am pronunţat în minte.

— Am avut şi eu o seară plină de evenimente, Amarie, însă această problemă necesită atenţia noastră imediată.

Macon făcu apoi câţiva paşi în faţă.

Amma se dădu înapoi şi îndreptă un os ascuţit în direcţia sa.

— Rămâi pe loc! Nu-mi place să mă aflu aici, în seara asta, cu cei din *specia voastră.* Nu-mi place deloc. Stai

deoparte, şi o să fac şi eu la fel.

El făcu câţiva paşi înapoi, plictisit, scoţând rotocoale de fum pe gură.

— Aşa cum spuneam, anumite *evenimente* necesită atenţia noastră imediată. Expiră, scoţând un oftat plin de fum. „Luna, când e plină, este foarte departe de soare.“ Pentru a-i cita pe bunii noştri prieteni, Clericii.

— Nu o mai face pe interesantul cu mine, Melchizedek! Ce e atât de important de a trebuit să mă scoli din pat în toiu’ nopţii?

— Printre altele, medalionul lui Genevieve.

Amma aproape că ţipă, punându-şi eşarfa peste nas. Era evident că nici măcar nu accepta să audă cuvântul *medalion.*

— Ce e cu *obiectul* ăla? Ţi-am spus că l-am Legat şi i-am spus băiatului să-l ducă la Greenbrier şi să-l îngroape. Şi nu poate provoca niciun rău atâta vreme cât e sub pământ.

— Greşit la prima afirmaţie. Greşit la a doua afirmaţie. Încă îl are. Mi l-a arătat în sanctitatea propriei case. În afară de asta, nu sunt sigur că există ceva care să Lege un asemenea talisman întunecat.

— Acasă la tine… când a fost el acasă la tine? I-am spus să stea departe de Ravenwood.

Acum era în mod vizibil agitată. Minunat! Amma avea să găsească mai târziu o modalitate de a mă face să plătesc pentru asta.

— Ei bine, poate că ar trebui să ne gândim să-i mai strângem hăţul. Este clar că nu e prea ascultător. Te-am avertizat că această *prietenie* ar putea fi periculoasă, că s-ar putea transforma în ceva mai mult. Un viitor pentru ei doi este o imposibilitate.

Amma bombănea printre dinţi în felul în care o făcea când eu nu o ascultam.

— El mereu m-a ascultat, până a întâlnit-o pe nepoată-ta. Şi nu da vina pe mine. N-am fi fost în această situaţie dacă n-ai fi adus-o aici în primul rând. Am să am eu grijă de asta. Am să-i spun că n-o mai poate vedea.

— Nu fi absurdă! Sunt adolescenţi. Cu cât încercăm să-i

ţinem departe unul de celălalt, cu atât mai tare vor încerca să fie împreună. Asta nu va mai fi o problemă când ea va fi Revendicată, asta dacă ajungem până acolo. Până atunci, controlează-l pe băiat, Amarie! Mai sunt câteva luni. Lucrurile sunt şi-aşa destul de periculoase, fără să mai punem la socoteală problemele cauzate de el.

— Nu-mi vorbi mie de probleme, Melchizedek Ravenwood! Familia mea tot rezolvă problemele familiei tale de mai bine de o sută de ani. Ţi-am ţinut secretele, aşa cum şi tu mi le-ai ţinut pe ale mele.

— Nu eu sunt Clarvăzătoarea care a eşuat în a prevedea că ei vor găsi medalionul. Cum explici asta? Cum de au reuşit prietenii tăi, spiritele, să nu vadă asta?

Gesticulă prin jurul lor, cu o mişcare sarcastică a ţigării.

Amma se întoarse, având ochii mari.

— Nu îndrăzni să-i insulţi pe Cei Mari! Nu aici, nu în acest loc! Au ei motivele lor. Trebuie să existe un motiv pentru care nu au dezvăluit asta.

Se îndepărtă de Macon.

— Nu-l ascultaţi. V-am adus nişte creveţi şi crupe şi plăcintă cu lămâie şi bezea. În mod evident nu mai vorbea cu Macon acum. Preferata voastră, spuse ea, scoţând mâncarea din cutiile Tupperware şi aranjându-le pe o farfurie. Puse farfuria pe pământ. Lângă ea se afla o piatră de mormânt, şi alte câteva împrăştiate prin apropiere. Aceasta este Marea noastră Casă, marea casă a familiei mele, ai auzit? Stră-mătuşa mea, Sissy. Stră-stră-unchiul meu, Abner. Stră-stră-stră-străbunica mea, Sulla. Nu-i trata nerespectuos pe Cei Mari în Casa lor. Vrei răspunsuri? Arată ceva respect.

— Îmi cer scuze.

Ea aşteptă.

— Sincer, chiar îmi cer scuze.

Amma pufni.

— Şi ai grijă cu scrumul ăla. N-avem nicio scrumieră în casa asta. Ce obicei dezgustător!

Macon stinse ţigara în muşchi.

— Acum, haide să ne vedem de treabă. Nu avem prea

mult timp. Trebuie să aflăm pe unde se află Saraf…

— Şşş, şuieră ea. Nu-i rosti numele – nu în noaptea asta. N-ar trebui să fim aici. Semiluna e pentru magie Albă şi luna plină e pentru cea Neagră. Ne aflăm aici în noaptea greşită.

— N-avem de ales. A fost un episod destul de neplăcut în seara aceasta, mi-e teamă. Nepoata mea, care s-a Transformat în Ziua Revendicării, a venit în seara Adunării.

— Copila lui Del? Pericolul ăla Întunecat?

— Ridley. Neinvitată, evident. A trecut peste pragul casei mele împreună cu băiatul. Trebuie să ştiu dacă a fost o coincidenţă.

— Nu-i bine. Nu-i bine. Asta nu-i bine deloc.

Amma se legănă pe călcâie, înainte şi înapoi, furioasă.

— Ei bine?

— Nu e nicio coincidenţă. Ştii asta.

— Cel puţin suntem de acord cu asta.

Nu-mi puteam lua gândul de la asta. Macon Ravenwood n-ar pune niciodată piciorul în afara casei sale, dar uite-l, în mijlocul mlaştinii, certându-se cu Amma – şi habar n-aveam că se cunoşteau – în legătură cu mine şi cu Lena şi cu medalionul.

Amma cotrobăi din nou în geanta ei.

— Ai adus whiskyul? Unchiul Abner iubeşte Wild Turkey.

Macon întinse sticla.

— Pune-o acolo, spuse ea, arătând spre pământ, şi fă câţiva paşi înapoi.

— Văd că încă ţi-e frică să mă atingi, după toţi aceşti ani.

— Nu mi-e frică de nimic. Doar stai deoparte. Nu te întreb despre afacerile tale, şi nu vreau să ştiu nimic despre asta.

Puse sticla pe pământ la câţiva paşi de Amma. Ea o ridică, puse whiskyul într-un pahar şi îl bău. N-o mai văzusem niciodată pe Amma bând ceva mai puternic decât ceai dulce. Apoi turnă puţină licoare în iarbă, stropind mormântul.

— Unchiule Abner, avem nevoie de intervenţia ta. Îţi

invoc spiritul în acest loc.

Macon tuşi.

— Îmi pui răbdarea la încercare, Melchizedek!

Amma îşi închise ochii şi îşi desfăcu braţele către cer, capul dat pe spate de parcă vorbea cu luna. Se aplecă şi agită săculeţul pe care-l scosese din geantă. Conţinutul lui se revărsă pe mormânt. Osişoare de găină. Sper că nu erau oasele de la carnea de găină pe care o mâncasem în după-amiaza asta, dar aveam senzaţia că erau.

— Ce spun? întrebă Macon.

Amma îşi trecu degetele pe deasupra oaselor şi le răsfiră sub formă de evantai.

— Nu primesc niciun răspuns.

Calmul său perfect începu să se destrame.

— N-avem timp de asta! Ce Clarvăzătoare bună eşti dacă nu poţi vedea nimic?! Mai avem mai puţin de cinci luni până când o să împlinească şaisprezece ani. Dacă se Transformă, o să ne blesteme pe toţi, chiar dacă suntem Muritori sau Casteri. Avem o responsabilitate, o responsabilitate pe care amândoi ne-am luat-o de bunăvoie, cu mult timp în urmă. Tu faţă de Muritorii tăi, eu faţă de Casterii mei.

— Nu-i nevoie să-mi reaminteşti responsabilităţile. Şi vorbeşte încet, da? Nu vreau ca vreunul din clienţii mei să vină aici şi să ne vadă împreună. Cum ar arăta asta? Un bun membru al comunităţii, aşa cum sunt eu? Nu-ţi vârî coada în treburile mele, Melchizedek!

— Dacă nu aflăm unde e Saraf… unde e *Ea…* şi ce plănuieşte, o să avem probleme mai mari decât afacerile tale riscante, Amarie!

— Ea e o Întunecată. N-o să ştim niciodată pe ce cale o să meargă ea. E ca şi cum ai încerca să vezi unde va lovi un uragan.

— Chiar şi-aşa. Trebuie să ştiu dacă are de gând să ia legătura cu Lena.

— Nu dacă. Ci când.

Amma îşi închise din nou ochii, atingând pandantivul de pe colierul pe care nu şi-l dădea niciodată jos. Era un disc,

pe care era gravată un fel de inimă cu un soi de cruce în vârf. Imaginea era uzată de cât de des o atinsese Amma probabil, ca acum. Şoptea un fel de incantaţie într-o limbă pe care n-o înţelegeam, dar pe care o auzisem cândva.

Macon se plimba de colo-colo, nerăbdător. Eu mi-am schimbat poziția în tufişuri, încercând să nu scot niciun sunet.

— Nu reuşesc să citesc nimic în seara asta. Este de nepătruns. Cred că unchiul Abner nu se află într-o stare prea bună. Sunt sigură că e din cauza spuselor *tale.*

Probabil că asta fusese limita rezistenţei, deoarece chipul lui Macon se schimbă, pielea sa palidă strălucind în întuneric. Când înaintă, unghiurile ascuţite ale feţei sale deveniră înfricoşătoare în lumina lunii.

— Destul cu jocurile astea! Un Caster Întunecat a intrat în casa mea astă-seară; asta în sine este imposibil. A sosit împreună cu băiatul tău, Ethan, ceea ce înseamnă doar un singur lucru. El are puteri, iar tu le-ai ascuns de mine.

— Prostii. Dacă băiatul are vreo putere, atunci eu am coadă.

— Te înşeli, Amarie. Întreabă-i pe Cei Mari. Consultă oasele. Nu există altă explicaţie. Trebuie să fie Ethan. Ravenwood este protejat. Un Caster Întunecat n-ar putea niciodată încălca o asemenea protecţie, nu fără vreo formă puternică de ajutor.

— Ţi-ai pierdut minţile. El n-are nicio putere. Eu am crescut copilul ăla. Crezi că n-aş şti?

— Te înşeli de data asta. Eşti prea apropiată de el; îţi întunecă viziunile. Iar acum am ajuns prea departe pentru a considera asta a fi o eroare. Amândoi avem *talentele* noastre. Te avertizez, sunt mai multe lucruri despre care nu ne-am dat seama la băiat.

— Am să-i întreb pe Cei Mari. Dacă e ceva de ştiut, ei o să se asigure că eu voi şti. Nu uita, Melchizedek, că noi trebuie să ne luptăm şi cu cei morţi şi cu cei vii, şi asta nu e o sarcină uşoară. Cotrobăi prin geantă şi scoase o sfoară, aparent murdară, cu un şir de mărgeluţe pe ea. Os de Cimitir. Ia-l! Cei Mari vor ca tu să-l ai. Protejează spiritele

de spirite şi morţii de morţi. N-are efect asupra Muritorilor. Dă-i-l nepoatei tale. N-o s-o rănească, dar ar putea ţine departe un Caster Întunecat.

Macon luă sfoara, ţinând-o cu grijă între două degete, apoi dându-i drumul în batistă, de parcă strivea un vierme dezgustător.

— Îţi sunt recunoscător.

Amma tuşi.

— Te rog! Spune-le, le sunt recunoscător. Foarte mult.

Privi spre lună de parcă îşi verifica ceasul. Apoi se întoarse şi dispăru.

Se dizolvă în ceaţa mlaştinii de parcă se evaporase în briză.

10 octombrie

Puloverul roşu

Abia reuşisem să ajung în pat înainte ca soarele să răsară, şi eram obosit – mort de oboseală, cum spunea Amma. Acum îl aşteptam pe Link la colţ. Cu toate că era o zi însorită, eu mă aflam sub o umbră personală. Şi muream de foame. Nu fusesem în stare să apar în faţa Ammei la bucătărie dimineaţă. O singură privire a ei ar fi fost de ajuns să dea în vileag tot ce văzusem noaptea trecută şi tot ce simţisem, şi nu puteam risca asta.

Nu ştiam ce să cred. Amma, în care aveam încredere mai mult decât în oricine altcineva, la fel de multă încredere câtă aveam şi în părinţii mei, poate chiar mai multă – avea secrete faţă de mine. Îl cunoştea pe Macon, iar ei doi voiau să ne ţină pe mine şi pe Lena departe unul de celălalt. Totul avea de-a face cu medalionul şi cu aniversarea Lenei. Şi cu pericolul.

Nu puteam pune cap la cap totul, nu de unul singur. Trebuia să vorbesc cu Lena. Doar la asta mă puteam gândi. Aşa că, atunci când de după colţ apăru dricul în locul Rablei, n-ar fi trebuit să fiu surprins.

— Bănuiesc că ai auzit.

M-am aşezat pe scaun, dând drumul ghiozdanului pe jos, în faţa mea.

— Ce să aud? Ea zâmbi, aproape ruşinată, împingând o pungă spre mine. Am auzit că-ţi plac gogoşile. Ţi-am auzit stomacul chiorăind tocmai până la Ravenwood.

Ne-am uitat ciudat unul la celălalt. Lena privi în jos, ruşinată, luând o scamă de pe un pulover moale, roşu, brodat, un articol vestimentar ce părea a semăna cu ceva

ce Surorile ar ţine pe undeva prin pod. Cunoscând-o pe Lena, nu era de la mallul din Summerville.

Roşu? De când purta ea roşu?

Ea nu se afla sub un nor rău; ea tocmai păşise de sub unul. Nu mă auzise gândind. Nu ştia nimic în legătură cu Amma şi Macon. Ea pur şi simplu voia să mă vadă pe mine. Bănuiesc că totuşi ceva din ceea ce spusesem seara trecută o pusese pe gânduri. Poate că voia să ne acorde o şansă. Am zâmbit, deschizând punga albă de hârtie.

— Sper că ţi-e foame. A trebuit să mă lupt cu poliţistul ăla pentru ele.

Porni dricul şi intră pe drum.

— Aşa că te-ai gândit să vii să mă iei la şcoală?

Asta era ceva nou.

— Nu.

Coborî geamul, briza dimineţii făcându-i părul să se mişte în toate direcţiile. Astăzi era doar vântul.

— Ai ceva mai bun în minte?

Întreaga faţă i se lumină.

— Acum, ce ar putea fi mai bun decât să petreci o zi ca asta la Liceul Stonewall Jackson? Era fericită. Când a întors volanul, i-am observat mâna. Nicio cerneală. Niciun număr. Nicio zi de naştere. Nu mai era îngrijorată, nu azi.

120. Ştiam asta, de parcă ar fi fost scris cu o cerneală invizibilă pe propria mână. O sută douăzeci de zile până când, indiferent de ce erau înspăimântaţi Macon şi Amma, se va întâmpla.

Am privit pe geam când am ajuns pe Route 9, dorindu-mi să fi stat aşa încă puţin timp. Am închis ochii, trecând prin cartea cu strategii pentru baschet din mintea mea. Pick ’n’ Roll. Picket Fences. Down the Lane. Full Court Press.

Când am ajuns în Summerville, ştiam unde ne îndreptam. Era numai un loc unde copiii ca noi se duceau în Summerville, dacă nu erau ultimele trei rânduri de la Cineplex.

Dricul stârni praful de pe drumul ce ducea spre turnul de apă de la marginea câmpului.

— Parcăm? Noi doi parcăm? La turnul de apă? Acum?

Link n-ar crede asta în veci.

Motorul se opri. Geamurile noastre erau deschise, totul era liniştit, iar briza intra prin geamul ei şi ieşea prin al meu.

Nu asta fac oamenii de pe aici?

Mda, nu. Nu şi oamenii ca noi. Nu în timpul orelor de şcoală.

Măcar o dată nu putem şi noi să fim ca ei? Trebuie mereu să fim… noi?

Îmi place să fim noi.

Îşi scoase centura şi eu la fel, trăgând-o apoi în braţele mele. O simţeam, caldă şi fericită, toate astea cuprinzându-mă şi pe mine.

Deci, asta înseamnă parcare?

Ea chicoti, întinzându-se ca să-mi dea părul din ochi.

— Ce e asta?

Am apucat-o de mâna dreaptă. Atârnând de încheietura mâinii ei era brăţara pe care Amma i-o dăduse lui Macon, noaptea trecută, în mlaştină. Stomacul mi se încordă, şi ştiam că starea de spirit a Lenei avea să se schimbe. Trebuia să-i spun.

— Mi-a dat-o unchiul meu.

— Scoate-o!

Am întors sfoara în jurul încheieturii mâinii, pentru a găsi încuietoarea.

— Poftim? Zâmbetul i se evaporă. Despre ce vorbeşti?

— Scoate-o!

— De ce?

Îşi retrase mâna.

— S-a întâmplat ceva noaptea trecută.

— Ce s-a întâmplat?

— După ce am ajuns acasă, am urmărit-o pe Amma până în Wader’s Creek, acolo unde locuieşte. S-a furişat din casă în toiul nopţii pentru a se întâlni cu cineva în mlaştină.

— Cu cine?

— Cu unchiul tău.

— Ce făceau acolo?

Faţa i se făcu albă ca varul şi mi-am dat seama că partea zilei, cea cu parcarea, se terminase.

— Vorbeau despre tine, despre noi. Şi despre medalion.

Acum era atentă.

— Ce e cu medalionul?

— E un fel de talisman Întunecat, orice-o fi însemnând asta, iar unchiul tău i-a spus Ammei că nu l-am îngropat. Şi sunt îngroziţi de-a binelea din cauza asta.

— De unde ar şti ei că e un talisman?

Începeam să mă enervez. Nu părea să se concentreze asupra a ceea ce conta.

— Ce zici de faptul că se cunosc? Ştiai că unchiul tău o cunoştea pe Amma?

— Nu, dar nu-i cunosc pe toţi oamenii pe care el îi cunoaşte.

— Lena, vorbeau despre noi. Vorbeau despre cum să ţină medalionul departe de noi şi cum să ne ţină pe noi departe unul de celălalt. Am impresia că ei cred că eu sunt un fel de ameninţare. Ca şi cum aş sta în calea cuiva sau a ceva. Unchiul tău crede…

— Ce?

— Crede că am puteri.

Lena râse puternic, ceea ce mă enervă şi mai tare.

— De ce ar crede aşa ceva?

— Deoarece am adus-o pe Ridley la Ravenwood. El a spus că probabil că am ceva puteri, că altminteri asta nu se poate.

Ea se încruntă.

— Are dreptate.

Ăsta nu era răspunsul pe care-l aşteptam.

— Glumeşti, nu? Dacă aş fi avut puteri, nu crezi că aş fi ştiut?

— Nu ştiu.

Poate că nu ştia, dar eu ştiam. Tatăl meu era scriitor, iar mama mea îşi petrecuse zilele citind jurnale ale generalilor decedaţi din Războiul Civil. Aveam puteri de Caster cât broasca păr, doar dacă nu puneai la socoteală puterea de a o scoate din sărite pe Amma. În mod evident fusese un fel

de breşă care îi permisese lui Ridley să intre în casă. Unul din firele sistemului de securitate al Casterilor se arsese.

Lena probabil că se gândea la acelaşi lucru.

— Relaxează-te! Sunt sigură că există o explicaţie. Deci Macon şi Amma se cunosc. Acum ştim.

— Nu pari foarte supărată în legătură cu asta.

— Ce vrei să spui?

— Ne-au minţit. Amândoi. Întâlnindu-se în taină, încercând să ne despartă. Încercând să ne facă să scăpăm de medalion.

— Nu i-am întrebat niciodată dacă se cunosc între ei.

— De ce se purta aşa? De ce nu era supărată sau furioasă, sau aşa ceva?

— De ce am fi făcut-o? Nu crezi că e ciudat că unchiul tău s-a dus până în mlaştină în mijlocul nopţii împreună cu Amma, vorbind spiritelor şi ghicind în oase de găină?

— E ciudat, dar sunt sigur că ei doar încearcă să ne protejeze.

— Să ne protejeze de ce anume? De adevăr? Au mai vorbit şi despre altceva. Încercau să găsească pe cineva, Sara-nu-ştiu-cum. Şi despre faptul că ne vei blestema dacă te vei Transforma.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu ştiu. De ce nu-l întrebi pe unchiul tău? Vezi dacă o să-ţi spună măcar o dată adevărul.

Mersesem prea departe.

— Unchiul meu îşi riscă viaţa pentru a mă proteja. El m-a ajutat mereu. El m-a luat în grijă când ştia că aş putea deveni un monstru în câteva luni.

— De ce anume te protejează? Ştii măcar?

— De mine! o trânti ea.

Asta era. Deschise portiera şi sări din braţele mele, pe câmp. Umbra masivului turn alb de apă era ca un scut între noi şi Summerville, însă ziua nu mai părea atât de însorită. Unde acum câteva minute fusese un cer albastru, fără nori, se aflau pete gri.

Furtuna se îndrepta spre noi. Ea nu voia să vorbească despre asta, dar mie nu-mi păsa.

— Asta n-are nicio noimă. De ce s-ar întâlni el în miez de noapte cu Amma pentru a-i spune că încă avem medalionul? De ce nu vor ca noi să-l avem? Şi, cel mai important, de ce nu vor ca noi să fim împreună?

Eram doar noi doi acum, strigând pe-un câmp. Briza se transforma într-un vânt puternic. Părul Lenei începu să-i fluture în jurul chipului.

— Nu ştiu. Părinţii încearcă mereu să ţină adolescenţii deoparte, asta fac ei. Dacă vrei să ştii de ce, întreab-o pe Amma. Ea e cea care mă urăşte. Nu pot nici măcar să vin să te iau de acasă deoarece ţi-e teamă că o se ne vadă împreună.

Junghiul care mi se pusese în adâncul stomacului deveni şi mai puternic. Eram furios pe Amma, mai furios decât fusesem în toată viața mea, dar tot o iubeam. Ea era cea care îmi lăsase scrisori de la Zâna Măseluţă sub perna mea, îmi bandajase fiecare genunchi julit, şi care îmi aruncase o grămadă de pase când voisem să intru în Little League[33]. Şi de când mama a murit şi tata s-a baricadat în birou, Amma a fost cea care a avut grijă de mine, cea căreia i-a păsat sau a observat când trăgeam chiulul sau pierdeam un meci. Voiam să cred că avea o explicaţie pentru toate astea.

— Tu n-o înţelegi. Ea crede că…

— Că ce? Că te protejează? Aşa cum unchiul meu încearcă să mă protejeze pe mine? Ai luat măcar o dată în calcul că poate ei încearcă să ne protejeze pe amândoi de acelaşi lucru… de mine?

— De ce ajungi mereu aici?

Se îndepărtă de mine, de parcă avea să o ia la fugă dacă putea.

— Şi unde în altă parte să ajung? Despre asta e vorba. Le e teamă să nu te rănesc sau ceva de genul.

— Se înşală. Are legătură cu medalionul. E ceva ce ei vor

[33] Little League Baseball and Softball este o organizaţie nonprofit din South Williamsport, Pennsylvania, Statele Unite, care organizează meciuri de baschet şi softball pentru tineret, în SUA şi restul lumii, (n.tr.)

ca noi să nu ştim. Am băgat mâna în buzunar, căutând forma arhicunoscută de sub batistă.

După noaptea trecută, nici gând n-aveam să-l las din ochi. Eram sigur că Amma avea să-l caute astăzi şi, dacă l-ar găsi, nu l-am mai vedea niciodată. L-am pus pe capota maşinii.

— Trebuie să aflăm ce se întâmplă mai departe.

— Acum?

— De ce nu?

— Nici măcar nu ştii dacă o să meargă.

Am început să-l scot din batistă.

— Există o singură cale de-a afla.

Am luat-o de mână, cu toate că ea încercă să se retragă. Am atins metalul neted…

Lumina dimineţii deveni din ce în ce mai luminoasă, până când nu mai puteam vedea decât asta. Simţeam graba familiară care mă dusese cu o sută şi cincizeci de ani în urmă. Apoi o lovitură. Am deschis ochii. Dar în schimbul câmpului noroios şi a flăcărilor din depărtare, tot ce vedeam era umbra turnului de apă şi a dricului. Medalionul nu ne arătase nimic.

— Ai simţit şi tu asta? A început, apoi s-a tăiat.

Ea dădu din cap, îndepărtându-mă.

— Cred că am rău de maşină sau, în fine, cum i-ai spune acestei senzaţii de rău.

— Tu o blochezi?

— Despre ce vorbeşti? Nu fac nimic.

— Juri? Nu-ţi foloseşti puterile sau ceva de genul?

— Nu, sunt prea ocupată să deviez a ta Putere a Prostiei. Dar nu cred că sunt suficient de puternică.

N-avea sens – ne trăgea înăuntru, iar apoi ne scotea de-acolo numaidecât. Ce era în neregulă? Lena se întinse, punând batista peste medalion. Brăţara murdară de piele pe care Anima i-o dăduse lui Macon îmi captă atenţia.

— Dă-ţi chestia aia jos! Mi-am băgat degetul pe sub ea, ridicând mâna şi brăţara la nivelul ochilor.

— Ethan, este pentru protecţie. Tu ai spus că Amma face mereu tot felul de lucruri din astea.

— Nu prea cred.

— Ce spui?

— Spun că probabil că brăţara e motivul pentru care medalionul nu funcţionează.

— Nu funcţionează tot timpul, ştii şi tu asta.

— Dar a început să funcţioneze, apoi s-a oprit.

Lena clătină din cap, buclele rebele mişcându-i-se pe umeri.

— Chiar crezi asta?

— Dovedește-mi că mă înșel. Scoate-o!

Mă privi de parcă eram nebun, dar se gândea, totuşi, la asta. Mi-am dat seama.

— Dacă mă înşel, atunci ţi-o pui înapoi.

Ezită pentru o secundă, apoi întinse mâna, ca să i-o pot scoate. Am desfăcut încuietoarea şi am pus amuleta în buzunar. Am întins mâna după medalion, iar ea îşi puse mâna peste a mea.

Am strâns pumnul în jurul lui şi ne-am rotit în abis…

Ploaia începu aproape imediat. Turna cu găleata. Ca şi cum cerul s-ar fi deschis. Ivy mereu spusese că ploaia era lacrimile lui Dumnezeu. Astăzi, Genevieve o credea. Se afla la doar câţiva paşi, dar Genevieve nu putea ajunge acolo suficient de repede. Îngenunche lângă Ethan şi îi luă capul în mâini. Respira neregulat. Era în viaţă.

— Nu, nu, nu şi pe acest băiat! Iei prea mult! Prea mult… Nu şi pe acest băiat!

Vocea lui Ivy crescu în tonalitate şi începu să se roage.

— Ivy, cere ajutor! Am nevoie de apă şi whisky şi ceva să scot glonţul. Genevieve apăsă materialul vătuit al fustei ei în gaura din pieptul lui Ethan.

— Te iubesc. Şi m-aş fi însurat cu tine, indiferent de ceea ce crede familia ta, şopti el.

— Nu spune asta, Ethan Carter Wate. Nu spune asta, ca şi cum ai fi pe moarte. O să fii bine. O să fii bine, repeta ea, încercând să se convingă pe ea însăşi,

aşa cum încerca să-l convingă şi pe el.

Genevieve îşi închise ochii şi se concentră. Flori care creşteau. Copilaşi nou-născuţi care plângeau. Soarele care răsărea.

Naştere, nu moarte.

Îşi închipui imaginile în mintea ei, dorindu-şi să fie aşa. Imaginile se învârteau acolo încontinuu.

Naştere, nu moarte.

Ethan se înecă. Ea îşi deschise ochii, iar ochii lor se întâlniră. Pentru o clipă, timpul păru să se oprească în loc. Apoi, ochii lui Ethan se închiseră, iar capul îi căzu pe-o parte.

Genevieve îşi închise din nou ochii, vizualizând imaginile. Trebuia să fie o greşeală. El nu putea fi mort. Îşi invocase puterea. O mai făcuse de mii de ori înainte, mutând obiectele din bucătăria mamei ei pentru a-i face feste lui Ivy, vindecând pui de păsări care căzuseră din cuiburile lor.

De ce nu şi acum? Când conta?

— Ethan, trezeşte-te. Te rog, trezeşte-te!

Am deschis ochii. Ne aflam în mijlocul câmpului, în exact acelaşi loc în care fuseserăm înainte. M-am uitat spre Lena. Ochii îi străluceau, pe punctul de a lăcrima.

— Oh, Dumnezeule!

M-am aplecat şi am atins iarba pe care stătusem. O dungă roşiatică se întindea pe plantele de pe pământul din jurul nostru.

— E sânge.

— Sângele lui?

— Cred că da.

— Aveai dreptate. Brăţara ne împiedica să vedem. Dar de ce mi-a spus unchiul Macon că e pentru a mă proteja?

— Poate că e. Nu numai pentru asta e făcută, probabil.

— Nu trebuie să încerci să mă faci să mă simt bine.

— În mod evident e ceva ce ei nu vor ca noi să aflăm, şi implică medalionul şi, pot să pun pariu, pe Genevieve. Trebuie să aflăm despre ei cât de multe putem, şi asta

înainte de aniversarea ta.

— De ce aniversarea mea?

— Noaptea trecută, Amma şi unchiul tău vorbeau. Orice nu vor ei să ştim are de-a face cu aniversarea ta.

Lena respiră adânc, de parcă încerca să pună cap la cap totul.

— Ei ştiu că o să devin Întunecată. Despre asta e vorba.

— Şi ce are asta de-a face cu medalionul?

— Nu ştiu, dar nu contează. Nimic nu contează. În patru luni, n-o să mai fiu eu. Ai văzut-o pe Ridley. În asta am să mă transform, sau chiar mai rău. Dacă unchiul meu are dreptate şi sunt o Naturală, atunci am s-o fac pe Ridley să pară voluntară la Crucea Roşie.

Am tras-o spre mine, petrecându-mi braţele în jurul ei, de parcă puteam să o protejez de ceva ce amândoi ştiam că nu puteam.

— Nu poţi gândi în felul ăsta. Trebuie să existe o cale să oprim asta, dacă chiar ăsta e adevărul.

— Nu pricepi. Nu există nicio cale de a opri asta. Pur şi simplu se întâmplă.

Vocea i se ridica. Vântul începea să se adune.

— Bine, poate că ai dreptate. Poate că pur şi simplu se întâmplă. Dar o să găsim o cale de-a o face să *nu* ţi se întâmple ţie.

Ochii i se întunecau precum cerul.

— Nu putem doar să ne bucurăm de timpul care ne-a mai rămas?

Am simţit cuvintele pentru prima oară.

Timpul care ne-a mai rămas.

Nu o puteam pierde. Nu puteam. Numai gândul că n-o voi mai putea atinge vreodată mă înnebunea. Mă înnebunea mai tare decât să-mi pierd toţi prietenii. Mă înnebunea mai tare decât să fiu cel mai puţin popular băiat de la şcoală. Mă înnebunea mai tare decât să o am pe Amma în mod constant furioasă pe mine. Să o pierd pe ea era cel mai rău lucru pe care mi-l puteam imagina. De parcă aş fi căzut, dar de data asta lovind pământul în mod sigur.

M-am gândit la Ethan Carter Wate lovind pământul, sângele roşu de pe câmp. Vântul începu să urle. Era timpul să plecăm.

— Nu vorbi aşa. O să găsim noi o cale.

Dar chiar rostind cuvintele, nu eram sigur că le şi credeam.

13 octombrie

Marian, bibliotecara

Trecuseră trei zile, şi încă mă gândeam la asta. Ethan Carter Wate fusese împuşcat şi probabil că era mort. Văzusem asta cu ochii mei. Ei bine, la drept vorbind, toţi oamenii din acea perioadă muriseră până acum. Dar, de la un Ethan Wate la altul, aveam probleme în a trece peste moartea acestui soldat aparte al armatei confederate. De fapt, dezertor al armatei confederate. Stră-stră-stră-stră-unchiul meu.

M-am gândit la asta pe durata orei de Algebră II, în timp ce Savannah s-a blocat la o ecuaţie în faţa clasei, însă domnul Bates era prea ocupat citind ultimul număr din *Guns and Ammo* pentru a observa. M-am gândit la asta pe durata întrunirii *Viitorii Fermieri ai Americii,* când n-am găsit-o pe Lena şi am sfârşit prin a sta cu orchestra. Link stătea cu băieţii la câteva rânduri în spatele meu, dar n-am observat până ce Shawn şi Emory n-au început să producă sunete de animale.

După puţin timp, nu i-am mai putut auzi deloc. Mintea mea se tot întorcea la Ethan Carter Wate.

Nu era doar faptul că fusese un soldat confederat. Toţi cei din districtul Gatlin erau înrudiţi cu partea greşită a Războiului dintre State. Eram obişnuiţi cu asta acum. Era ca şi cum am fi fost născuţi în Germania după cel de-al Doilea Război Mondial, fiind din Japonia după Pearl Harbor sau din America după Hiroshima. Istoria era o târfă uneori. Nu puteai schimba locul de care aparţineai. Cu toate astea, nu trebuia să rămâi acolo. Nu trebuia să rămâi blocat în trecut, precum doamnele de la DAR sau precum Societatea

Istorică Gatlin, sau precum Surorile. Şi nu trebuia să accepţi că lucrurile trebuiau să fie aşa cum erau, precum Lena. Ethan Carter Wate n-o făcuse şi nici eu n-o puteam face.

Tot ceea ce ştiam era că, acum că aflasem de celălalt Ethan Wate, trebuia să aflăm mai multe despre Genevieve. Poate că exista vreun motiv anume pentru care dădusem peste medalion. Poate că exista vreun motiv anume pentru care dădusem unul peste celălalt într-un vis, cu toate că fusese mai mult un coşmar.

În mod normal, aş fi întrebat-o pe mama ce să fac, dar atunci lucrurile ar fi fost normale, iar ea ar fi fost în viaţă. Dar acum ea plecase dintre noi, tata nu-mi era deloc de ajutor, iar Amma n-avea să ne ajute, atâta timp cât lucrurile aveau de-a face cu medalionul acela. Lena încă se afla într-o stare de spirit nu prea bună în legătură cu Macon; ploaia de afară era un indiciu destul de evident. Eu se presupunea că-mi făceam temele, ceea ce însemna că aveam nevoie de vreo doi litri de lapte cu cacao şi pe cât de multe chifle puteam căra în cealaltă mână.

Am ieşit din bucătărie pe hol şi m-am oprit în faţa biroului. Tata era sus, făcând un duş, numai pentru asta îşi mai părăsea biroul, aşa că uşa era probabil încuiată. Mereu fusese, de când cu incidentul cu manuscrisul.

M-am uitat lung la clanţă, privind în ambele direcţii pe hol. Balansându-mi chiflele în mod precar în vârful cutiei de lapte, am întins mâna spre ea. Chiar înainte să o ating, am auzit încuietoarea mişcându-se. Uşa se descuie, singură, de parcă cineva de dinăuntru o descuiase pentru mine. Chiflele căzură pe jos.

Cu o lună în urmă, n-aş fi crezut asta, dar acum ştiam eu ce ştiam. Acesta era Gatlin. Nu Gatlinul pe care-l credeam eu, ci alt Gatlin, care aparent se ascunsese la vedere tot timpul. Un oraş unde o fată pe care o plăceam se trăgea dintr-un şir lung de Casteri, menajera mea era o Clarvăzătoare care ghicea în oase de găină în mlaştină şi invoca spiritele strămoşilor ei decedaţi, şi până şi tata se comporta ca un vampir.

Se părea că nu era nimic prea incredibil în legătură cu acest Gatlin. E ciudat cum poţi locui undeva întreaga ta viaţă, fără să bagi de seamă cu adevărat ceea ce se întâmpla acolo.

Am împins uşa, încetişor, fiind foarte tentat. Nu vedeam decât o fărâmă din birou, un colţ din rafturile încastrate, pline de cărţile mamei, şi resturi de la Războiul Civil, pe care părea să le colecteze de oriunde mergea. Am respirat adânc şi am inhalat aerul provenind din birou. Nu era de mirare că tata nu ieşea niciodată din încăpere.

Aproape că o puteam vedea pe mama, ghemuită în vechiul ei fotoliu de citit de lângă fereastră. Ar fi scris la calculator, imediat de cealaltă parte a uşii. Dacă aş fi deschis uşa un pic mai tare, ea ar fi putut foarte bine fi acolo acum. Numai că n-o auzeam scriind, şi ştiam că nu era acolo, şi că nu avea să mai fie vreodată.

Cărţile de care aveam nevoie se aflau pe rafturi. Dacă era cineva care ştia mai multe despre istoria districtului Gatlin decât Surorile aceea era mama. Am făcut un pas, deschizând uşa mai larg doar cu câţiva centimetri.

— Sfântă Gazdă a Raiului şi a Pământului, Ethan Wate, dacă ai de gând să mai faci un pas în camera aia, tăticul tău o să te bată măr de-o să cazi lat o săptămână.

Mai să-mi cadă laptele din mână.

Amma.

— Nu fac nimic. Uşa pur şi simplu s-a deschis.

— Ruşine să-ți fie! Nicio fantomă din Gatlin n-ar îndrăzni să intre în biroul mămicii şi tăticului tău, în afară de însăși mama ta. Mă privi în mod sfidător. Era ceva în privirea ei care mă făcu să mă întreb dacă nu cumva încerca să-mi spună ceva, poate chiar adevărul. Poate că mama era cea care deschisese uşa.

Deoarece un lucru era clar. Cineva, ceva, dorise ca eu să intru în acel birou, la fel de mult cum altcineva încerca să mă ţină departe de el.

Amma trânti uşa şi scoase o cheie din buzunarul ei, încuind-o. Am auzit clic-ul şi am înţeles că şansa mea se terminase la fel de repede precum venise. Îşi încrucişă

braţele pe piept.

— Dacă nu mă înşel, n-ai cumva de învăţat?

M-am uitat la ea, enervat.

— Te duci la bibliotecă? Tu şi Link aţi terminat acel referat?

Iar apoi îmi veni ideea.

— Da, biblioteca. De fapt, chiar acolo mă duceam acum.

Am sărutat-o pe obraz şi am luat-o la fugă.

— Salut-o pe Marian din partea mea şi să nu-mi întârzii la cină! Buna şi bătrâna Amma! Ea avea mereu răspunsurile potrivite, indiferent că ştia asta sau nu, şi indiferent dacă mi le dădea de bunăvoie sau nu.

Lena mă aştepta în parcarea de la Biblioteca districtului Gatlin. Betonul crăpat era încă ud şi strălucitor de la ploaie. Cu toate că biblioteca mai era deschisă pentru încă două ore, dricul era singura maşină parcată acolo, exceptând bine cunoscuta camionetă veche turcoaz. Să spunem că aceasta nu era o bibliotecă mare. Nu existau prea multe lucruri pe care doream să le aflăm despre orice alt oraş în afară de al nostru şi, dacă bunicul sau străbunicul tău nu-ţi putea spune ce doreai să afli, nu prea erau şanse să ai nevoie să ştii.

Lena era ghemuită, sprijinindu-se de zidul clădirii, scriind în caietul de notiţe. Purta jeanşi zdrenţăroşi, cizme de ploaie enorme şi un tricou negru. Mici cosiţe îi atârnau în jurul feţei, pierdute în toate buclele ei. Semăna aproape cu o fată normală. Nu eram sigur că voiam ca ea să fie o fată normală. Eram sigur că voiam să o sărut din nou, dar asta trebuia să mai aştepte. Dacă Marian avea răspunsurile de care aveam nevoie, atunci eu aveam mai multe şanse să o sărut.

Am trecut din nou prin cartea cu strategii pentru baschet. Pick ’n Roll.

— Chiar crezi că putem găsi aici ceva care să ne ajute?

Lena îşi ridică privirea din caietul de notiţe şi se uită la mine.

Am ridicat-o cu o mână.

— Nu ceva. Ci pe cineva.

Biblioteca era frumoasă. Petrecusem aici multe ore când eram mic, moştenind de la mama credinţa că biblioteca era un soi de templu. Această bibliotecă în special era una dintre puţinele clădiri care supravieţuiseră Marşului lui Sherman şi Marii Arderi. Biblioteca şi Societatea Istorică erau cele două cele mai vechi clădiri din oraş, pe lângă Ravenwood. Era o clădire victoriană măreaţă, cu două etaje, veche şi cu vopsea albă scorojită şi viţă-de-vie care îmbrăca uşile şi ferestrele. Mirosea a lemn învechit şi a creozot, coperte de plastic şi hârtie veche. Hârtie veche, despre care mama spunea că era mirosul timpului.

— Nu înţeleg. De ce la bibliotecă?

— Nu e doar la bibliotecă. E vorba de Marian Ashcroft.

— Bibliotecara? Prietena unchiului Macon?

— Marian a fost prietena cea mai bună a mamei mele şi partenera ei în cercetări. Ea e singura persoană care ştie la fel de multe ca şi mama despre districtul Gatlin, şi era cea mai inteligentă persoană din Gatlin.

Lena mă privi sceptică.

— Mai inteligentă decât unchiul Macon?

— Bine. E cea mai inteligentă Muritoare din Gatlin.

Nu puteam niciodată să înţeleg ce făcea o persoană ca Marian într-un orăşel precum Gatlin. „Doar pentru că locuieşti în mijlocul pustietăţii, spunea Marian la un sendviş cu ton împreună cu mama, nu înseamnă că nu poţi *şti unde* locuieşti.“ Habar n-aveam ce voia să spună cu asta. Habar n-aveam ce voia să spună în mare parte a timpului. Probabil că de asta se înţelesese Marian atât de bine cu mama; nici pe mama nu o prea înţelegeam în cea mai mare parte a timpului. Aşa cum am spus, cea mai mare minte din oraş sau poate cel mai mare caracter.

Când am păşit în biblioteca goală, Marian se plimba printre teancurile de cărţi în ciorapi, jelind de una singură precum un personaj din vreo tragedie greacă, pe care avea o înclinare să o recite. De vreme ce biblioteca era cam tot timpul pustie, exceptând vreo vizită ocazională făcută de

una din doamnele de la DAR, pentru a căuta informaţii despre anumite genealogii dubioase, Marian făcea cam ce voia pe-aici.

— „Nu ştii nimic?“

Am urmat vocea ce se auzea printre teancuri:

— „Şi ce prăpăd…“

Am cotit spre secţia Ficţiune. Se afla acolo, legănându-se, ţinând un teanc de cărţi în braţe, privind fix prin mine:

— „… Urzit de cei ce ni-s vrăjmaşi…“

Lena apăru în spatele meu.

— „Porneşte-acum spre-ai noştri dragi?“

Marian privi de la mine la Lena, pe deasupra ochelarilor ei pătrăţoşi, roşii, de citit.

— „N-ai auzit?“[34]

Marian era aici, şi nu prea. Ştiam privirea asta prea bine şi mai ştiam, cu toate că ea avea câte-un citat pentru orice, că nu le alegea la întâmplare. Ce prăpăd urzit de vrăjmaşii mei mă ameninţa pe mine sau pe cei dragi mie? Dacă acea persoană dragă era Lena, nu eram sigur că doream să ştiu.

Citeam multe lucruri, dar nu şi tragedii greceşti.

— *Oedip?*

Am îmbrăţişat-o pe Marin pe deasupra teancului de cărţi. Ea m-a îmbrăţişat la rându-i atât de strâns, că nu puteam respira, o biografie masivă a Generalului Sherman pătrunzându-mi în coaste.

— *Antigona,* spuse Lena din spatele meu.

Lăudăroasă.

— Foarte bine.

Marian zâmbi peste umărul meu.

Am făcut o mutră spre Lena, care pur şi simplu ridică din umeri.

— Am fost şcolită acasă.

— Este mereu impresionant să întâlnesc tineri care au citit *Antigona.*

— Nu-mi amintesc decât că tot ce voia era să-i îngroape pe morţi.

---

[34] Sofocle, *Antigona,* traducere de George Fontino, Editura Albatros, Bucureşti, 1979 (n.tr.)

Marian ne zâmbi amândurora. Îmi puse jumătate din teancul de cărţi în braţe, restul i le dădu Lenei. Când ne zâmbi, arătă ca şi când ar fi pozat pentru coperta unei reviste. Avea dinţi albi şi pielea de un maro frumos, şi arăta mai degrabă ca un fotomodel decât ca o bibliotecară. Era foarte frumoasă şi exotică, un amestec între atât de multe genealogii, că parcă priveai la istoria Sudului însuşi, la istoria oamenilor din Indiile de Vest, Insulele Sugar, Anglia, Scoţia, şi până şi America, toate amestecându-se până când aveai nevoie de o întreagă pădure de arbori genealogici pentru a schiţa traseul.

Cu toate că noi eram Sudul de Undeva şi Nordul din Pustietate, aşa cum spunea Amma, Marian Ashcroft era îmbrăcată ca şi când ar fi putut preda unul dintre cursurile ei la Duke. Toate hainele ei, toate bijuteriile ei, toată semnătura ei, eşarfele cu modele păreau să vină din altă parte şi să-i complementeze tunsoarea frumoasă.

Marian era ca Lena – nu prea părea a fi din districtul Gatlin, şi totuşi se afla aici de când se afla şi mama. Acum chiar mai mult.

— Mi-a fost atât de dor de tine, Ethan! Iar tu… tu trebuie să fii nepoata lui Macon, Lena. Noua fată infamă din oraş. Fata cu geamul. O, da, am auzit de tine. Doamnele, ele vorbesc.

Am urmat-o pe Marian în spatele tejghelei din faţă şi am pus cărţile în căruciorul cărţilor ce trebuiau aşezate la loc.

— Să nu credeţi tot ce spune lumea, doamnă doctor Ashcroft!

— Te rog! Marian.

Aproape că am scăpat o carte. În afară de familia mea, Marian era doctor Ashcroft pentru aproape toată lumea de pe-aici. Lenei îi era oferit accesul instant în cercul interior, şi habar n-aveam de ce.

— Marian.

Lena rânji. În afară de mine şi de Link, Marian era cea de-a treia persoană care-i arăta Lenei faimoasa ospitalitate din Sud, şi încă de la o altă persoană străină.

— Singurul lucru pe care vreau să-l ştiu e: când ai spart

geamul cu mătura ta, ai scos de-acolo viitoarea generaţie a DAR-ului?

Marian începu să coboare jaluzelele, făcându-ne semn cu mâna să o ajutăm.

— Sigur că nu. Dacă aş fi făcut asta, cum m-aş mai fi ales eu cu atâta publicitate gratis?

Marian îşi dădu capul pe spate şi râse, petrecându-şi braţul în jurul Lenei.

— Ai mult umor, Lena. De asta ai nevoie prin acest oraş.

Lena oftă.

— Am auzit multe glume. Majoritatea aveau legătură cu mine.

— Ah, dar… „Monumentele înţelepciunii supravieţuiesc monumentelor puterii.“

— Shakespeare?

Mă simţeam un pic rămas în urmă.

— Pe-aproape. Sir Francis Bacon. Totuşi, dacă eşti unul dintre oamenii care cred că el a scris piesele lui Shakespeare, cred că ai dreptate.

— Mă dau bătut.

Marian îmi zburli părul.

— Ai mai crescut cu vreo jumătate de metru de când te-am văzut ultima oară, EW. Cu ce te mai hrăneşte Amma în ziua de azi? Plăcintă la micul dejun, prânz şi cină? Mă simt ca şi când nu te-am mai văzut de vreo sută de ani.

M-am uitat la ea.

— Ştiu. Îmi cer scuze. Doar că nu prea am avut chef de… citit. Ştia că minţeam, dar ştia ce voiam să spun. Marian se duse la uşă şi întoarse semnul cu „Deschis“ spre „Închis“. Încuie uşa cu un clic ascuţit. Asta mi-a adus aminte de biroul de acasă.

— Am crezut că biblioteca e deschisă până la nouă.

Dacă nu era aşa, aveam să pierd o scuză valoroasă pentru că mă dusesem la Lena.

— Nu şi astăzi. Bibliotecara-şefă tocmai a declarat astăzi Sărbătoare la Biblioteca districtului Gatlin. Aşa e ea, mai spontană. Îmi făcu cu ochiul. Pentru o bibliotecară.

— Mulţumesc, mătuşă Marian.

— Ştiu că n-ai fi venit aici dacă n-ai fi avut un motiv întemeiat, şi bănuiesc că nepoata lui Macon Ravenwood este, dacă nu e altceva, un motiv întemeiat. Aşa că, să mergem în camera din spate, să facem un ceai şi să fim… motivaţi.

Lui Marian îi plăceau jocurile de cuvinte.

— E mai mult o întrebare decât un motiv, zău.

Am simţit asta în buzunarul meu, unde medalionul era încă înfăşurat în batista lui Sulla Profeta.

— „Întreabă orice. Învaţă ceva. Nu răspunde nimic.“

— Homer?

— Euripide. Ar fi bine să începi să vii cu răspunsuri corecte, EW, altminteri o să mă văd nevoită să merg la una dintre acele şedinţe cu părinţii.

— Dar tu tocmai ai spus să nu răspund nimic.

Marian descuie o uşă pe care scria ARHIVĂ PRIVATĂ.

— Chiar am spus asta?

La fel ca Amma, Marian părea să aibă mereu răspunsul potrivit. Ca orice bibliotecară bună.

Ca mama.

Nu mai fusesem niciodată în arhiva privată a lui Marian – camera din spate. Dacă mă gândesc bine, nu cred că altcineva mai intrase acolo, în afară de mama mea. Era spaţiul pe care ele îl împărţeau, locul unde scriau şi cercetau şi cine ştie ce altceva mai făceau. Nici măcar lui tata nu i se permitea accesul acolo. Mi-o amintesc pe Marian oprindu-l în cadrul uşii, când mama examina un document istoric înăuntru:

— Privat înseamnă privat.

— E o bibliotecă, Marian. Bibliotecile au fost create pentru a democratiza cunoştinţele şi pentru a le face publice.

— Pe aici, bibliotecile au fost create pentru ca Alcoolicii Anonimi să aibă un loc de întâlnire când baptiştii îi dau afară.

— Marian, nu fi ridicolă! E doar o arhivă.

— Nu te gândi la mine ca la o bibliotecară. Gândeşte-te

la mine ca la un om de ştiinţă nebun; acesta este laboratorul meu secret.

— Eşti nebună. Voi două nu vă uitaţi decât la nişte hârtii vechi şi dezintegrate.

— „Dacă îţi dezvălui secretele vântului, nu ar trebui să dai vina pe vânt pentru că le-a dezvăluit copacilor.“

— Khalil Gibran.

El prinse provocarea din zbor.

— „Trei persoane pot ţine un secret, doar dacă două din ele au murit.“

— Benjamin Franklin.

În cele din urmă, până şi tata renunţase să încerce să mai intre în arhiva lor. Mersesem acasă şi mâncasem îngheţată *rocky road*[35], şi după aia, le-am privit mereu pe mama şi pe Marian ca pe două forţe de neoprit ale naturii. Doi oameni de ştiinţă nebuni, aşa cum spusese Marian, legaţi unul de celălalt în laborator. Citeau carte după carte, odată făcând o listă scurtă pentru premiul Vocea Sudului, echivalentul din Sud al Premiului Pulitzer. Tata era incredibil de mândru de mama, de amândouă, de fapt, chiar dacă noi eram doar nişte simpli observatori. „Plină de viaţă.“ Aşa o descria el pe mama, în special când ea se afla în mijlocul unui proiect. Asta se întâmpla când era foarte absentă, şi totuşi, cumva, când el părea s-o iubească cel mai tare.

Iar acum mă aflam aici, în arhiva privată, fără tata sau mama, fără nici măcar un castron de îngheţată *rocky road.* Lucrurile se schimbau destul de repede pe aici, pentru un oraş în care nimic nu se schimba vreodată.

Camera era întunecată şi plină de panouri, cea mai izolată încăpere, fără aer şi fără ferestre, din a treia cea mai veche clădire din Gatlin. Patru mese lungi din lemn de stejar se aflau aşezate în şiruri paralele în mijlocul camerei. Fiecare centimetru al fiecărui perete era plin de cărţi. *Artileria şi muniţia Războiului Civil. Regele Bumbac: Aurul alb din Sud.* Sertare plate din metal conţineau manuscrise, şi dulăpioare de birouri pline cu documente

[35] Desert care conţine îngheţată de ciocolată, nuci şi bezea, (n.tr.)

creau o încăpere mai mică, ataşată de spatele arhivei.

Marian îşi făcu de lucru cu ceainicul şi cu fierbătorul. Lena se duse spre un perete cu hărţi înrămate ale districtului Gatlin, ce se fărâmiţau în spatele sticlei, vechi precum înseşi Surorile.

— Uite… Ravenwood. Lena trasă cu degetul pe sticlă. Şi aici e Greenbrier. Poţi să vezi linia proprietăţii mult mai bine pe harta asta.

M-am dus către cel mai îndepărtat colţ al camerei, unde se afla o singură masă, acoperită cu un strat generos de praf şi câte-o pânză de păianjen pe ici, pe colo. Un anuar vechi al Societăţii Istorice era deschis, cu nume încercuite şi cu un creion vârât în cotor. O hartă făcută din hârtie de calc era pusă pe deasupra unei hărţi a oraşului Gatlin din prezent. Părea că cineva încerca să excaveze mental vechiul oraş de sub cel nou. Şi, pe deasupra tuturor, era o fotografie cu pictura din holul lui Macon Ravenwood.

Femeia cu medalionul.

Genevieve. Trebuie să fie Genevieve. Trebuie să-i spunem, L. Trebuie să întrebăm.

Nu putem. Nu putem avea încredere în nimeni. Nici măcar nu ştim de ce avem acele viziuni.

Lena. Ai încredere în mine.

— Ce-s toate lucrurile de-aici, mătuşă Marian?

Ea aruncă o privire spre mine, faţa înnourându-i-se o clipă.

— Acela e ultimul nostru proiect. Al meu şi al mamei tale.

De ce avea mama o poză cu pictura de la Ravenwood?

Nu ştiu.

Lena merse către masă şi ridică poza picturii.

— Marian, ce făceaţi voi două cu această pictură?

Marian ne dădu amândurora câte o ceaşcă de ceai, cu tot cu farfurioară. Acesta era alt lucru specific oraşului Gatlin. Foloseai o farfurioară, tot timpul, indiferent de ceea ce beai.

— Tu ar trebui să recunoşti pictura, Lena. Aparţine unchiului tău, Macon. De fapt, chiar el mi-a trimis

fotografia.

— Dar cine e femeia?

— Genevieve Duchannes, dar bănuiesc că ştiai asta.

— De fapt, nu ştiam.

— Nu te-a învăţat nimic unchiul tău despre genealogia ta?

ARBORELE GENEALOGIC AL FAMILIEI DUCHANNES

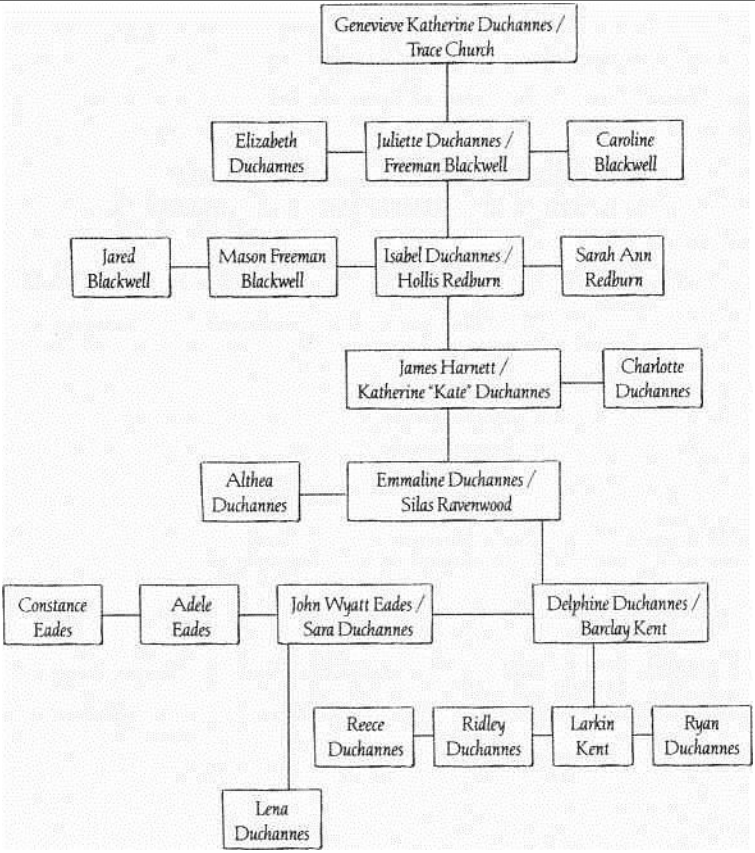

ARBORELE GENEALOGIC AL FAMILIEI RAVENWOOD

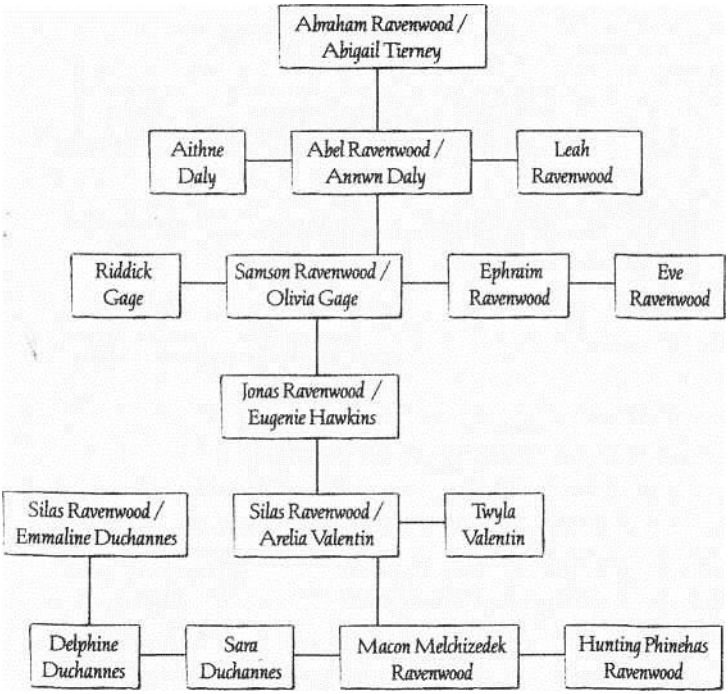

— Nu prea vorbim despre rudele mele decedate. Nimeni nu vrea să-i aducă în discuţie pe părinţii mei.

Marian merse către sertarele plate, căutând ceva.

— Genevieve Duchannes a fost stră-stră-stră-străbunica ta. A fost o persoană interesantă, zău. Eu şi Lila am realizat întregul arbore genealogic al familiei Duchannes pentru un proiect la care ne-a ajutat şi unchiul tău, Macon, până când… Privi în jos. Până anul trecut.

Mama îl cunoscuse pe Macon Ravenwood? Credeam că el a spus că o cunoştea numai prin lucrările ei.

— Tu neapărat ar trebui să-ţi cunoşti genealogia.

Marian întoarse câteva pagini de pergament îngălbenite. Arborele genealogic al Lenei era în faţa noastră, chiar lângă cel al lui Macon.

Am arătat cu degetul spre cel al Lenei.

— Asta-i ciudat. Toate fetele din familia ta au ultimul nume Duchannes, chiar şi cele care s-au măritat.

— E doar o chestie aparte în familia mea. Femeile şi-au păstrat numele de familie chiar şi după ce s-au măritat.

Aşa a fost dintotdeauna.

Marian întoarse pagina şi privi spre Lena.

— Este deseori cazul în genealogii unde femeile sunt considerate destul de puternice.

Voiam să schimb subiectul. Nu voiam să sap prea adânc cu Marian în lumea femeilor puternice din familia Lenei, în special luând în consideraţie faptul că Lena era una dintre ele.

— De ce ai făcut tu şi cu mama arborele genealogic al familiei Duchannes? Despre ce era proiectul?

Marian amestecă în ceai.

— Zahăr?

Privi în altă parte în timp ce mi-am pus zahăr în ceaşca mea.

— Eram mai mult interesate de acest medalion.

Arătă cu degetul spre altă fotografie a lui Genevieve. În aceasta, ea purta medalionul.

— O poveste în special. Era o poveste simplă, sincer, o poveste de dragoste. Zâmbi cu tristeţe. Mama ta a fost o persoană foarte romantică, Ethan!

I-am aruncat o privire Lenei. Ştiam amândoi ce era pe cale Marian să spună.

— Destul de interesant pentru voi doi, această poveste de dragoste implică un Wate şi o Duchannes. Un soldat al armatei confederate şi o domnişoară frumoasă de la Greenbrier.

Viziunile medalionului. Incendiul de la Greenbrier. Ultima carte a mamei era despre tot ceea ce văzusem că s-a întâmplat între Genevieve şi Ethan, stră-stră-stră-străbunica Lenei şi stră-stră-stră-stră-unchiul meu.

Mama lucra la această carte când a murit. Capul mi se învârtejea. Aşa era Gatlin. Aici nimic nu se întâmpla doar o dată.

Lena era palidă. Se aplecă şi îmi atinse mâna pe care o ţineam pe masa prăfuită. Imediat am simţit bine cunoscuta electricitate.

— Aici. Asta este scrisoarea care ne-a îndemnat să începem acest proiect. Marian întinse două bucăţi de

pergament pe cealaltă masă din lemn de stejar. În sinea mea, eram bucuros că nu deranjasem masa de lucru a mamei. Mă gândeam la ea ca la un mobilier memorial, mai mult decât garoafele pe care toată lumea le-a aruncat pe sicriul ei. Până şi DAR-ul venise la înmormântare, punând acele garoafe ca nişte nebune, cu toate că mama ar fi urât asta. Întregul oraş, baptiştii, metodiştii, până şi penticostalii apăreau la un deces, o naştere sau o nuntă.

— Poţi să o citeşti, numai n-o atinge. E unul dintre cele mai vechi lucruri din Gatlin.

Lena se aplecă deasupra scrisorii, ţinându-şi părul ridicat pentru a nu atinge vechiul pergament.

— Sunt incredibil de îndrăgostiţi, dar prea diferiţi. Lena cercetă scrisoarea. „Specii diferite“, le spune el. Familia ei încerca să-i ţină departe unul de celălalt, iar el a plecat să se înroleze, chiar dacă nu credea în război, în speranţa că luptând pentru Sud va câştiga aprobarea familiei ei.

Marian îşi închise ochii, recitând:

— As putea la fel de bine să fiu maimuţă, în loc de bărbat, la cât îmi e asta de ajutor la Greenbrier. Cu toate că-s doar un Muritor, mă doare sufletul la gândul că aş putea să-mi petrec restul vieţii fără tine, Genevieve.

Era ca o poezie, ca ceva ce mi-am imaginat că ar scrie Lena.

Marian îşi deschise din nou ochii.

— De parcă el ar fi fost Atlas, ducând greutatea lumii pe umerii săi.

— Totul e atât de trist, spuse Lena, privindu-mă.

— Erau îndrăgostiţi. Era vreme de război. Urăsc să-ţi spun asta, dar se termină rău, sau, cel puţin, aşa pare.

Marian îşi termină ceaiul.

— Şi ce e cu medalionul ăsta? am spus eu, arătând cu degetul spre fotografie, aproape fiindu-mi frică să întreb.

— Se presupune că Ethan i l-a dat lui Genevieve, ca un angajament pentru o logodnă secretă. N-o să ştim niciodată ce i s-a întâmplat medalionului. Nimeni nu l-a mai văzut vreodată, după noaptea în care Ethan a murit. Tatăl lui Genevieve a forţat-o să se căsătorească cu

altcineva, dar legenda spune că ea a păstrat medalionul şi că acesta a fost îngropat cu ea. S-a spus despre el că e un talisman puternic, legătura sfâşiată a unei inimi sfâşiate.

M-am cutremurat. Puternicul talisman nu fusese îngropat cu Genevieve; se afla în buzunarul meu, şi era un talisman Întunecat, după spusele lui Macon şi ale Ammei. Îl simţeam vibrând, de parcă fusese vârât în cărbuni încinşi.

Ethan, nu.

Trebuie. Ea ne poate ajuta. Mama ne-ar fi ajutat.

Mi-am băgat o mână în buzunar, dând la o parte batista pentru a atinge cameea zgâriată, şi i-am luat mâna lui Marian, sperând că aceasta era una dintre acele dăți când medalionul avea să funcţioneze. Ceaşca ei de ceai căzu la pământ. Încăperea începu să se învârtă.

— Ethan! strigă Marian.

Lena o luă de mână pe Marian. Lumina din încăpere se dizolvă în noapte.

— Nu-ţi face griji. O să fim cu tine în tot acest timp.

Vocea Lenei părea a fi departe, iar eu am auzit sunetul unei împuşcături.

În câteva clipe, biblioteca se umplu de ploaie…

Ploaia îi lovea din plin. Vântul începu să răzbată de peste tot, înăbuşind flăcările, cu toate că era prea târziu.

Genevieve se uita pierdută la ceea ce mai rămăsese din frumoasa ei casă. Astăzi, pierduse totul. Pe mama. Pe Evangeline. Nu-l putea pierde şi pe Ethan.

Ivy fugea prin noroi către ea, folosind fusta pentru a căra lucrurile pe care Genevieve i le ceruse.

— Am întârziat, Dumnezeule din Ceruri, am întârziat, e prea târziu, plângea Ivy. Se uită prin jur agitată. Vino, domnişoară Genevieve, nu mai avem ce să facem aici.

Însă Ivy se înşela. Mai era un lucru de făcut.

— Nu e prea târziu. Nu e prea târziu, continua Genevieve să spună cuvintele.

— Vorbeşti prostii, copilă.

Se uită la Ivy, disperată.

— Îmi trebuie cartea.

Ivy se dădu înapoi, clătinând din cap.

— Nu. Nu trebuie să foloseşti cartea aia. Nu ştii ce faci.

Genevieve o apucă pe bătrână de umeri.

— Ivy, este singura cale. Trebuie să mi-o dai.

— Nu ştii ce ceri. Nu ştii nimic despre cartea aia…

— Dă-mi-o, altminteri o s-o caut eu.

Fum negru se ridica în spatele lor, focul încă scuipând pe măsură ce mistuia ceea ce mai rămăsese din casă.

Ivy se înduplecă, ridicându-şi fustele zdrenţăroase şi conducând-o pe Genevieve pe lângă ceea ce fusese cândva dumbrava de lămâi a mamei ei. Genevieve nu mai trecuse niciodată de acel punct. Nu mai rămăsese nimic acolo în afara câmpurilor de bumbac, sau cel puţin asta i se spusese că erau. Şi nu avusese niciodată vreun motiv pentru a se afla pe acele câmpuri, exceptând rarele ocazii când ea şi Evangeline se jucau de-a v-aţi ascunselea.

Însă calea lui Ivy avea un scop. Ea ştia exact încotro se îndrepta. În depărtare, Genevieve auzea sunetele împuşcăturilor şi plânsetul sfâşietor al vecinilor ei care-şi priveau căminele arzând.

Ivy se opri aproape de un rug de vii sălbatice, rozmarin şi iasomie, croindu-şi drum pe lângă un vechi zid de piatră. Acolo se afla o mică arcadă, ascunsă în spatele buruienilor. Ivy se aplecă şi trecu pe sub arcadă. Genevieve o urmă. Arcada probabil că era ataşată de un zid deoarece zona era închisă. Un cerc perfect – zidurile lui erau întunecate de viţă-de-vie sălbatică, crescută ani la rând.

— Ce e locul ăsta?

— Un loc pe care mama ta nu voia ca tu să-l cunoşti, altminteri ai fi ştiut ce era.

La oarecare distanţă, Genevieve vedea mici pietre

iţindu-se prin iarba înaltă. Desigur. Cimitirul familiei. Genevieve îşi aminti că mai fusese aici, odată, când era foarte mică, când străbunica ei murise. Îşi aminti că funeraliile se ţinuseră seara, iar mama ei se aşezase în iarba înaltă, la lumina lunii, şoptind cuvinte într-o limbă pe care Genevieve şi sora ei n-o înţelegeau.

— Ce facem aici?

— Ai spus că vrei cartea. Nu?

— Se află aici?

Ivy se opri şi se uită la Genevieve, confuză.

— Unde altundeva crezi tu că ar fi?

Într-o parte mai îndepărtată, se afla altă structură sufocată de viţa sălbatică. O criptă. Ivy se opri în uşă.

— Eşti sigură că vrei să…

— N-avem timp de asta! Genevieve se întinse după clanţă, dar nu era niciuna acolo. Cum se deschide?

Bătrâna se ridică pe vârfuri, întinzând mâna în sus, deasupra uşii. Acolo, iluminată de lumina îndepărtată a focurilor, Genevieve vedea o bucăţică de piatră netedă deasupra uşii, cu o semilună gravată în ea. Ivy îşi puse mâna pe mica lună şi împinse. Uşa de piatră începu să se mişte, deschizându-se cu sunetul de piatră frecată de o piatră. Ivy se întinse după ceva aflat de cealaltă parte a uşii. O lumânare.

Lumânarea lumină mica încăpere. Nu putea fi mai mare de câţiva metri de jur împrejur. Însă în ea se aflau rafturi de lemn vechi de fiecare parte, pline vârf cu fiole şi sticle, burduşite cu plante, pudre şi lichide închise la culoare. În mijlocul încăperii se afla o masă de piatră roasă, cu o veche cutie de lemn pe ea. Cutia era modestă, singurul ornament fiind o semilună mică crestată pe capac. Aceeaşi gravură de pe piatra de deasupra uşii.

— Eu n-o ating, spuse Ivy încet, de parcă ar fi crezut că acea cutie o putea auzi.

— Ivy, e doar o carte.

— Nu poți spune aşa ceva, nu în familia ta.

Genevieve ridică uşor capacul cutiei. Coperta cărţii era din piele neagră crăpată, acum mai mult gri decât neagră. Nu se afla niciun titlu pe ea, ci doar aceeaşi semilună imprimată în relief. Genevieve ridică uşor cartea din cutie. Ştia că Ivy era superstiţioasă. Cu toate că îşi mai bătuse joc din când în când de bătrână, ştia, de asemenea, că Ivy era înţeleaptă. Ea ghicea în cărţi şi în frunze de ceai, iar mama lui Genevieve o consulta pe Ivy şi frunzele ei pentru aproape orice, de la cea mai bună zi pentru a planta legumele pentru a evita un îngheţ, la cele mai bune ierburi pentru a vindeca o răceală.

Cartea era caldă. De parcă era însufleţită, de parcă respira.

— De ce nu are un nume? întrebă Genevieve.

— Doar pentru că o carte n-are un nume, nu înseamnă că nu are un nume. Asta de aici e Cartea Lunilor.

Nu mai era timp de pierdut. Urmă flăcările prin întuneric. Înapoi în ceea ce mai rămăsese din Greenbrier şi din Ethan.

Răsfoi paginile. Se aflau sute de Incantaţii. Cum avea ea s-o găsească pe cea bună? Apoi o găsi. Era în latină, o limbă pe care o știe bine; mama ei adusese un preceptor special din nord pentru a se asigura că ea şi Evangeline aveau s-o *învețe. Era cea mai importantă limbă, cel puţin aşa spunea familia ei.*

Vraja de Legare. Să Legi moartea de viaţă.

Genevieve puse Cartea pe pământ, lângă Ethan, cu degetul pe primul vers al incantaţiei.

Ivy o apucă de încheietura mâinii şi o ţinu bine.

— Nu e noaptea potrivită pentru asta. Semiluna e pentru a lucra cu magia Albă, luna plină e pentru aia Neagră. Dacă nu e lună, e altceva împreună.

Genevieve îşi smuci braţul din strânsoarea bătrânei.

— N-am de ales. Asta e singura noapte pe care o am la dispoziţie.

— Domnişoară Genevieve, trebuie să înţelegi. Acele cuvinte sunt mai mult decât o Incantaţie. Sunt un târg. Nu poţi folosi Cartea Lunilor fără să dai ceva la schimb.

— Nu-mi pasă de preţ. Vorbim despre viaţa lui Ethan. El e singurul care mi-a mai rămas.

— Băiatu' acela nu mai are viaţă. A fost scoasă din el. Ceea ce încerci să faci nu este natural. Şi asta nu e bine deloc.

Genevieve ştia că Ivy avea dreptate. Mama ei le avertizase pe ea şi pe Evangeline destul de des în legătură cu Legile Naturii. Ea trecea peste o barieră peste care nimeni dintre Casterii din familia ei n-ar fi îndrăznit vreodată s-o treacă.

Însă ei nu mai erau acum. Nu mai rămăsese decât ea.

Şi trebuia să încerce.

❖

— Nu! Lena ne dădu drumul mâinilor, rupând cercul. A devenit Întunecată, nu înţelegeţi? Genevieve a folosit magia Întunecată!

Am apucat-o de mâini. Ea încercă să se retragă. De obicei, ceea ce simţeam când o atingeam era un fel de căldură însorită, dar de data asta simţeam mai mult o tornadă.

— Lena, tu nu eşti ea. Eu nu sunt el. Toate astea s-au întâmplat acum mai bine de o sută de ani.

Era isterică.

— Eu *sunt* ea, de asta medalionul vrea ca eu să văd asta. Mă avertizează să stau departe de tine. Ca să nu te rănesc după ce voi deveni Întunecată.

Marian îşi deschise ochii, care erau mai mari decât îi văzusem eu vreodată. Părul ei scurt, de obicei aranjat şi coafat, era zburlit de vânt. Părea obosită, dar veselă. Ştiam privirea aceea. Era ca şi cum mama o bântuia, în special în jurul ochilor.

— Nu eşti Revendicată, Lena. Şi nu eşti nici bună, nici

rea. Aşa te simţi când ai cincisprezece ani şi jumătate în familia Duchannes. Am cunoscut mulţi Casteri în viaţa mea şi o mulţime din familia Duchannes, şi Întunecaţi, şi Luminaţi.

Lena se uită împietrită la Marian.

Marian încercă să-şi recapete respiraţia.

— Nu ai să devii Întunecată. Eşti la fel de melodramatică precum Macon. Calmează-te!

Cum de ştia ea de ziua de naştere a Lenei? Cum de ştia ea despre Casteri?

— Voi doi aveţi medalionul lui Genevieve. De ce nu mi-aţi spus?

— Nu ştim ce să facem. Toată lumea ne spune ceva diferit.

— Lasă-mă să-l văd!

Mi-am băgat mâna în buzunar. Lena îşi puse mâna pe braţul meu, iar eu am ezitat. Marian era cea mai apropiată prietenă a mamei mele, şi mi-era ca o rudă. Ştiam că nu trebuia să-i pună la îndoială motivele, dar eu tocmai o urmărisem pe Amma în mlaştină, unde se întâlnise cu Macon Ravenwood, chestie la care nu m-aş fi gândit în veci.

— Cum să ştim că putem avea încredere în tine? am întrebat eu, simţindu-mă îngrozitor doar pentru că întrebasem asta.

— „Cea mai bună cale pentru a afla dacă poţi avea încredere în cineva este să ai încredere în el.“

— Elton John?

— Pe-aproape. Ernest Hemingway. În felul său, un fel de vedetă la vremea sa.

Am zâmbit, însă Lena nu era prea dispusă să-şi şteargă îndoielile.

— De ce să avem încredere în tine când toţi ceilalţi ne ascund lucruri?

Marian deveni serioasă.

— Deoarece nu sunt Amma şi nu sunt unchiul Macon. Nu sunt bunica ta şi nici mătuşa Delphine. Sunt Muritoare. Sunt neutră. Între magie Neagră şi magie Albă, Lumină şi

Întuneric, trebuie să existe un intermediar – ceva care să reziste atragerii –, iar acel ceva sunt eu.

Lena se îndepărtă de ea. Era de neconceput, pentru amândoi. Cum de ştia Marian atâtea despre familia Lenei?

— Ce eşti?

În familia Lenei, asta era o întrebare explozivă.

— Sunt bibliotecara-şefa din districtul Gatlin şi sunt aşa de când m-am mutat aici, şi aşa voi rămâne. Nu sunt Caster. Eu pur şi simplu ţin evidenţa. Şi cărţile. Marian îşi aranjă părul. Eu sunt Păstrătoarea, una singură într-un lung şir de Muritori cărora le-au fost încredinţate istoria şi secretele unei lumi din care nu vom putea face niciodată parte. Mereu trebuie să fie unul, iar acum, acela sunt eu.

— Mătuşă Marian? Despre ce vorbeşti?

Eu eram pierdut.

— Să spunem doar că există biblioteci şi *biblioteci.* Îi servesc pe toţi cetăţenii buni din Gatlin, indiferent că sunt Casteri sau Muritori. Ceea ce merge bine, de vreme ce cealaltă branşă e mai mult un serviciu de noapte, sincer.

— Vrei să spui…

— Biblioteca Casterilor din districtul Gatlin. Eu sunt, desigur, bibliotecara Casterilor. Bibliotecara-*şefă* a Casterilor.

Mă holbam la Marian de parcă era prima oară când o vedeam. Ea mă privi la rându-i cu aceiaşi ochi căprui, acelaşi zâmbet atotcunoscător. Arăta la fel, dar, într-un fel, era diferită. Mereu mă întrebasem de ce Marian rămăsese în Gatlin în toţi aceşti ani. Mă gândisem că era din cauza mamei. Acum mi-am dat seama că era alt motiv.

Nu ştiam ce simţeam, însă orice era, Lena simţea opusul.

— Atunci ne poţi ajuta. Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat cu Ethan şi Genevieve, şi ce are de-a face cu Ethan şi cu mine, şi trebuie să aflăm astea înaintea aniversării mele. Lena se uită la ea plină de speranţă. Biblioteca Casterilor trebuie să aibă ceva evidenţe. Poate că acolo se află *Cartea Lunilor.* Crezi că aş putea găsi răspunsurile?

Marian se uită în altă parte.

— Poate că da, poate că nu. Mi-e teamă că nu vă pot ajuta. Îmi pare rău.

— Despre ce vorbeşti?

Asta n-avea nicio noimă. N-o mai văzusem niciodată pe Marian să refuze pe cineva, în special pe mine.

— Nu mă pot implica, chiar dacă vreau. Este parte din atribuţiile serviciului. Nu eu scriu cărţile sau regulile, eu doar le păstrez. Nu mă pot băga.

— Este serviciul mai important decât noi? Am păşit în faţa ei, aşa că trebuia să mă privească în ochi când avea să răspundă. Mai important decât mine?

— Nu e atât de simplu, Ethan. Există un echilibru între lumea Muritorilor şi cea a Casterilor, între Lumină şi Întuneric. Păstrătorul este parte din acel echilibru, parte din Ordinea Lucrurilor. Dacă sfidez legile de care sunt Legată, echilibrul este periclitat. Mă privi înapoi, cu vocea tremurândă: Nu mă pot băga, chiar dacă asta mă enervează la culme. Chiar dacă îi răneşte pe oamenii pe care-i iubesc.

N-am înţeles despre ce vorbea, dar ştiam că Marian mă iubea, aşa cum o iubise şi pe mama. Dacă ea nu putea să ne ajute înseamnă că era un motiv întemeiat.

— Bine. Nu ne poţi ajuta. Doar du-mă la Biblioteca Casterilor şi o să găsesc eu o cale de a lămuri lucrurile.

— Tu nu eşti Caster, Ethan! Asta nu e decizia ta.

Lena păşi lângă mine şi mă luă de mână.

— E a mea. Iar eu vreau să merg la bibliotecă.

Marian încuviinţă.

— În regulă, am să te duc data viitoare când e deschisă. Biblioteca Casterilor nu funcţionează pe acelaşi orar ca şi Biblioteca districtului Gatlin. E un pic mai *anapoda.*

Bineînţeles că era.

31 octombrie

Halloween

Singurele zile din an în care Biblioteca distinctului Gatlin era închisă erau sărbătorile oficiale – cum ar fi Ziua Recunoştinţei, Crăciunul, Anul Nou, Paștele. Aşadar, acestea erau singurele zile când Biblioteca Casterilor din districtul Gatlin era deschisă, ceea ce, aparent, era ceva ce Marian nu putea controla.

— Dă vina pe district. Aşa cum am spus, nu eu fac regulile. Mă întrebam despre care district vorbea – despre cel în care locuisem întreaga mea viaţă sau despre cel care-mi fusese ascuns întreaga viaţă.

Totuşi, Lena părea aproape optimistă. Pentru prima dată, părea să creadă cu adevărat că ar putea exista o cale de a preveni ceea ce ea considerase a fi inevitabil. Marian nu ne putea oferi nişte răspunsuri, însă ne-a lăsat în absenţa celor doi oameni în care aveam încredere cel mai mult, care nu plecaseră nicăieri, dar care păreau la fel de bine a fi foarte departe. Nu i-am spus nimic Lenei, dar fără Amma eram pierdut. Şi fără Macon, ştiam că Lena nu putea nici măcar să se piardă.

Marian ne dădu totuşi ceva, scrisorile lui Ethan şi ale lui Genevieve, atât de vechi şi delicate, că erau aproape transparente, şi tot ceea ce ea şi mama colecţionaseră în legătură cu cei doi. Un teanc de hârtii într-o cutie prăfuită maro, cu un carton printat ca să pară a fi căptuşeală de lemn pe părţile laterale. Cu toate că Lena iubea să fie absorbită de proză – *„zilele fără tine sângerează împreună până ce timpul nu va mai fi nimic altceva decât un obstacol peste care va trebui să trecem“*–, totul părea să alcătuiască

o poveste de dragoste cu un sfârşit rău şi foarte Negru. Dar asta era tot ceea ce aveam.

Acum, ceea ce trebuia să facem era să ne dăm seama unde să căutăm. Acul din carul cu fân sau, în acest caz, din cutia de carton. Aşa că am făcut singurul lucru pe care-l puteam face. Am început să căutăm.

❖

După două săptămâni, petrecusem mai mult timp cu Lena aplecaţi asupra hârtiilor cu medalionul decât aş fi crezut vreodată c-ar fi posibil. Cu cât citeam mai mult printre pagini, cu atât părea că citeam despre noi înşine. Noaptea, stăteam până târziu, încercând să rezolvăm misterul lui Ethan şi al lui Genevieve, un Muritor şi un Caster, disperaţi în a găsi o cale de a fi împreună, împotriva sorţilor de izbândă imposibili. La şcoală făceam faţă şi noi unor sorţi de izbândă prăpăstioşi, trecând printre alte opt ore la Jackson, şi lucrurile deveneau din ce în ce mai grele. Zi de zi dădeam peste o altă schemă care ori încerca să o îndepărteze pe Lena, ori încerca să ne despartă. În special dacă acea zi era ziua de Halloween.

Halloween era în general o sărbătoare destul de afumată la Jackson. Pentru un băiat, orice implica costume era un accident în devenire. Iar apoi mai era şi stresul continuu până aflai dacă erai sau nu trecut pe lista de invitaţi la petrecerea anuală a Savannei Snow. Dar Halloweenul atingea noi niveluri de stres atunci când fata după care erai înnebunit era Caster.

Habar n-aveam la ce să mă aştept când Lena veni să mă ia la şcoală, la câteva străzi depărtare de casa mea, ascunsă în siguranţă după un colţ de ochii de la spate ai Ammei.

— Nu te-ai costumat, am spus, surprins.

— Despre ce vorbeşti?

— Credeam că ai să porţi un costum sau aşa ceva.

Ştiam că părusem un idiot în secunda în care cuvintele îmi ieşiră pe gură.

— Oh, tu crezi că noi, Casterii, ne costumăm de

Halloween şi zburăm prin oraş pe mături? spuse ea râzând.

— N-am vrut să…

— Îmi pare rău să te dezamăgesc. Noi ne îmbrăcăm doar pentru cină, aşa cum facem la oricare altă sărbătoare.

— Deci e şi pentru voi sărbătoare.

— Este cea mai sacră noapte a anului, şi cea mai periculoasă – cea mai importantă din cele patru Sărbători Mari. E versiunea noastră a Anului Nou, sfârşitul anului vechi şi începutul celui nou.

— Ce vrei să spui prin „periculoasă“?

— Bunica mea spune că e noaptea când vălul dintre această lume şi Lumea Cealaltă, lumea spiritelor, este cel mai subţire. Este o noapte a puterii şi o noapte a aducerii-aminte.

— Lumea Cealaltă? Ceva de genul viaţa de apoi?

— Cam aşa. Este tărâmul spiritelor.

— Deci Halloween chiar are legătură cu spirite şi fantome.

Îşi dădu ochii peste cap.

— Ne aducem aminte de Casterii persecutaţi pentru diferenţele lor. Bărbaţi şi femei care au fost arşi pentru că şi-au folosit harul.

— Vorbeşti despre procesele vrăjitoarelor din Salem?

— Bănuiesc că aşa le spuneţi voi. Au fost procese ale vrăjitoarelor de-a lungul ţărmului estic, nu doar în Salem. De fapt, în toată lumea. Procesele vrăjitoarelor din Salem sunt doar cele pe care manualele *voastre* le menţionează.

Spuse „voastre“ de parcă era un cuvânt murdar, şi astăzi poate chiar era.

Am trecut pe lângă Stop & Steal. Boo se afla lângă indicatorul cu stop de lângă colţ. Aşteptând. Văzu dricul şi alergă încet după maşină.

— Ar trebui să ducem câinele cu maşina. Probabil e obosit, urmându-te zi şi noapte prin oraş.

Lena aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

— Nu s-ar urca niciodată în maşină.

Ştiam că avea dreptate. Dar când m-am întors să-l

privesc, puteam să jur că-l văzusem aprobând din cap.

❖

Am ochit maşina lui Link în parcare. Purta o perucă blondă şi un hanorac albastru cu emblema *Wildcats* cusută pe el. Avea până şi pompoane. Arăta înfricoşător şi, de fapt, semăna cu mama lui. Echipa de baschet se hotărâse să se îmbrace în acest an ca majoretele de la Jackson. Cu tot ceea ce se întâmplase în ultima vreme, uitasem de asta – cel puţin, asta mi-am spus. Aveam să fiu „certat“ aspru, iar Earl abia aştepta un motiv să se ia de mine. De când începusem să ies cu Lena, am descoperit că jucam mai bine pe teren. Acum eu eram în centru în locul lui Earl, care nu era prea fericit de noua situaţie.

Lena a jurat că nu era nimic magic în legătură cu asta, cel puţin nu magie de Caster. A venit la un joc şi mi-au ieşit toate aruncările. Obstacolul a fost că mi-a stat în cap pe toată durata meciului, punându-mi mii de întrebări în legătură cu regulile. Aşa am aflat că ea nu fusese niciodată la un meci de baschet. Fusese mai rău decât să le duc pe Surori la Târgul Districtului. După asta, a evitat toate meciurile. Însă mi-am dat seama că, totuşi, asculta când jucam. O simţeam acolo.

Pe de altă parte, poate că din cauza ei trupa de majorete avea un an mai greu decât de obicei. Emily nu prea se descurca cu statul în vârful piramidei Wildcats, însă n-am întrebat-o pe Lena nimic despre asta.

Astăzi mi-a fost destul de greu să-mi recunosc coechipierii, până când nu m-am apropiat suficient ca să le văd picioarele păroase şi părul de pe faţă. Link veni spre noi. Arăta şi mai rău de aproape. Încercase să se machieze, murdărindu-se cu ruj roz şi toate alea. Îşi ridică fusta, încercând să-şi fixeze ciorapii de damă de dedesubt.

— Eşti un tâmpit, spuse el, arătând cu degetul spre mine. Unde ţi-e costumul?

— Îmi pare rău, omule. Am uitat.

— Aiurea. Tu n-ai vrut să-ţi pui toate rahaturile astea pe tine. Te cunosc, Wate!

— Jur, am uitat.

Lena îi zâmbi lui Link.

— Eu cred că arăţi bine.

— Nu ştiu cum puteţi voi, fetele, să vă daţi cu chestiile astea pe toată faţa. Mă mănâncă de mor.

Lena făcu o mutră. Nu se machia aproape niciodată; nu avea nevoie.

— Ştii, nu semnăm cu toatele un contract cu Maybelline când împlinim treisprezece ani.

Link îşi aranjă peruca şi îşi băgă altă şosetă în hanorac.

— Spune-i asta Savannei.

Am urcat treptele principale, iar Boo ne aştepta pe peluză, lângă catargul de la steag. Mai să întreb cum de ne întrecuse Boo ajungând aici înaintea noastră, dar deja ştiam că era mai bine să nu mă mai ostenesc.

Culoarele erau pline. Parcă jumătate din şcoală sărise peste prima oră. Restul echipei de baschet se afla în faţa dulapului lui Link, toţi costumaţi în fete, ceea ce era un mare hit. Doar că nu şi pentru mine.

— Unde-ţi sunt pompoanele, Wate? Emory îmi flutură unul în faţă. Ce s-a întâmplat? Picioarele alea ale tale de găină nu arată bine în fustă?

Câţiva băieţi râseră. Emory îşi petrecu braţul în jurul meu.

— Asta e, Wate? Sau e Halloween în fiecare zi când eşti prieten cu o fată care locuieşte în Conacul Bântuit?

L-am apucat de spatele hanoracului. Una din şosetele din sutien căzu pe podea.

— Vrei s-o facem acum, Em?

Ridică din umeri.

— Cum vrei tu. Oricum avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu.

Link păşi între noi.

— Doamnelor, doamnelor. Suntem aici să petrecem şi să ne bucurăm. Iar tu nu vrei să-ţi distrugi feţişoara asta drăguţă, Em!

Earl clătină din cap, împingându-l pe Emory pe culoar în

faţa lui. Ca de obicei, nu spuse niciun cuvânt, însă eu cunoşteam căutătura aia.

Odată ce-ai luat-o pe drumu' ăsta, nu există cale de-ntoarcere.

Ni s-a părut că echipa de baschet era senzaţia şcolii, asta până când le-am văzut pe adevăratele majorete. Nu numai coechipierii mei se costumaseră în grup. Eu şi Lena ne duceam spre ora de engleză când le-am văzut.

— Sfinte Dumnezeule!

Link mă lovi peste braţ cu dosul mâinii.

— Ce e?

Mărşăluiau pe culoar în şir indian. Emily, Savannah, Eden şi Charlotte, urmate de toată trupa de majorete Wildcats a Liceului Jackson. Erau îmbrăcate exact la fel, într-o rochie neagră, ridicol de scurtă, desigur, cizme negre cu vârf ascuţit, şi pălării înalte de vrăjitoare. Însă nu asta era partea cea mai rea. Perucile lor lungi şi negre erau buclate. Şi, cu machiaj negru, chiar sub ochiul drept al fiecăreia, aveau desenate minuţios semiluni exagerate. Semnul din naştere al Lenei. Pentru a completa efectul, aveau mături, prefăcându-se că măturau cu frenezie picioarele oamenilor în timp ce treceau pe culoar în procesiune.

Vrăjitoare? De Halloween? Câtă imaginaţie!

Am strâns-o de mână. Expresia nu i se schimbă, însă îi simţeam mâna tremurând.

Îmi pare rău, Lena.

Măcar dacă ar şti.

Mă aşteptam ca şcoala să înceapă să se cutremure, ferestrele să se spargă sau altele asemenea. Dar nu s-a întâmplat nimic. Lena pur şi simplu stătea acolo, clocotind.

Viitoarea generaţie a DAR-ului se îndreptă către noi. M-am hotărât să le întâlnesc la jumătatea drumului.

— Unde ţi-e costumul, Emily? Ai uitat că e Halloween?

Emily părea confuză. Apoi îmi zâmbi, acel zâmbet dulceag al cuiva care era cam prea mândru de propria persoană.

— Despre ce vorbeşti, Ethan? Credeam că astea sunt gusturile tale mai nou!

— Pur şi simplu încercam să-ţi facem *iubita* să se simtă ca acasă, spuse Savannah, plescăindu-şi guma.

Lena îmi aruncă o privire.

Ethan, opreşte-te. Nu ai să faci decât să înrăutăţeşti lucrurile.

Nu-mi pasă.

Pot să mă ocup eu de asta.

Ce ţi se întâmplă ţie, mi se întâmplă şi mie.

Link apăru în spatele meu, aranjându-şi ciorapii.

— Hei, fetelor, am crezut că noi ne-am îmbrăcat ca nişte târfe. O, stai, asta-i în fiecare zi.

Lena îi zâmbi lui Link în ciuda voinţei ei.

— Ţine-ţi gura, Wesley Lincoln. Am să te spun maică-tii că eşti prieten cu ciudata aia şi n-o să te lase să ieşi din casă până la Crăciun.

— Ştii ce e chestia aia de pe faţa ta, nu?

Emily zâmbi, arătând cu degetul de la semnul din naştere al Lenei spre semiluna desenată pe obrazul ei.

— Se numeşte semn de vrăjitoare.

— Ai căutat asta pe internet seara trecută? Eşti mai proastă decât mi-am închipuit.

Am râs.

— Eşti un tâmpit. Ieşi cu ea.

Mă înroşeam, ceea ce era ultimul lucru pe care-l voiam. Nu-mi doream o conversaţie ca asta în faţa întregii şcoli, ca să nu mai spun că habar n-aveam dacă eu şi Lena chiar eram împreună. Ne sărutaserăm o dată. Şi eram mereu împreună, într-un fel sau altul. Însă ea nu era prietena mea, cel puţin nu credeam că era, cu toate că bănuiesc c-am auzit-o spunând asta la Adunare. Şi ce să fac, să întreb? Poate dacă trebuiai să întrebi, răspunsul era probabil nu. Lena încă mai părea reţinută, simţeam că avea o latură la care pur şi simplu nu puteam să ajung.

Emily mă împunse cu vârful măturii. Mi-am dat seama că ideea de „ţăruş în inimă“ chiar în acel moment i-ar fi surâs.

— Emily, ce-ar fi să vă aruncaţi toate pe fereastră?

Vedeţi dacă puteţi să zburaţi. Sau poate nu.

Ea-şi miji ochii.

— Sper că o să vă distraţi acasă la voi diseară, în timp ce restul şcolii va fi la petrecerea Savannei. Asta e ultima vacanţă pe care *ea* şi-o va petrece la Jackson.

Emily se-ntoarse pe-un călcâi şi porni pe culoar spre dulapul ei, Savannah şi minionii ei urmând-o îndeaproape.

Link glumea cu Lena, încercând s-o înveselească, ceea ce nu era greu, ţinând cont de cât de ridicol arăta el. Aşa cum am spus, mereu mă puteam baza pe Link.

— Ele chiar mă urăsc. Asta n-o să se schimbe niciodată, nu-i aşa? oftă Lena.

Link izbucni într-un chiot, sărind şi fluturându-şi pompoanele.

— Ele chiar te urăsc, da, aşa e. Ele îi urăsc pe toţi, ce zici de tine?

— Aş fi mult mai îngrijorată dacă ele te-ar plăcea.

M-am aplecat şi mi-am petrecut braţul în jurul ei, sau cel puţin am încercat. Ea se întoarse, mâna mea abia atingându-i umărul. Minunat.

Nu aici.

De ce nu?

Îţi înrăutăţeşti situaţia.

Mă dau în vânt după pedepse.

— Gata cu manifestarea afecţiunii în public! Link mă înghionti în abdomen. Începi să mă faci să mă simt prost, acum că sunt condamnat la un alt an fără o prietenă. O să întârziem la engleză şi trebuie să-mi scot ciorapii ăştia pe drum. Mă omoară.

— Trebuie să mă opresc la dulap să-mi iau o carte, spuse Lena.

Părul începu să-i fluture în jurul chipului. Eram suspicios, dar n-am spus nimic.

Emily, Savannah, Charlotte şi Eden stăteau în faţa dulapurilor lor, dichisindu-se în oglinzile fixate pe uşile dulapurilor. Dulapul Lenei era doar un pic mai încolo pe culoar.

— Ignoră-le, am spus eu.

Emily îşi freca obrazul cu un şerveţel de hârtie. Semnul negru sub formă de semilună nu făcea decât să se mărească şi să se înnegrească din ce în ce mai tare, fără să se şteargă vreun pic.

— Charlotte, ai nişte demachiant?

— Sigur.

Emily îşi şterse obrazul de şi mai multe ori.

— Asta nu se duce. Savannah, credeam că ai spus că chestia asta se duce cu apă şi săpun.

— Chiar aşa e.

— Atunci, de ce nu se duce?

Emily trânti uşa dulapului ei, enervată.

Drama îi captă atenţia lui Link.

— Ce fac astea patru aici?

— Se pare că au ceva *probleme,* spuse Lena, sprijinindu-se de dulapul ei.

Savannah încercă să-şi şteargă luna de pe propriul obraz.

— Nici semnul meu nu se duce. Luna se întinse pe toată jumătatea feţei. Savannah începu să scormonească în geanta ei. Am creionul chiar aici.

Emily îşi scoase geanta din dulap, căutând prin ea.

— Las-o baltă. Îl am pe al meu în geantă.

— Ce nai…

Savannah scoase ceva din geanta ei.

— Ai folosit marker? râse Emily.

Savannah ridică markerul şi-l privi cu atenţie.

— Desigur că nu. Habar n-am cum a ajuns aici.

— Eşti o fraieră. Asta n-o să se ducă înainte de petrecerea din seara asta.

— Nu pot să am ceva de genul ăsta pe faţă toată noaptea. Mă costumez în Afrodita, zeiţa greacă. Asta pur şi simplu o să-mi strice costumul.

— Ar fi trebuit să ai mai multă grijă. Emily scormoni mai bine în poşeta ei. Îi dădu drumul pe jos, un lip gloss şi o ojă rostogolindu-se pe podea. Trebuie să fie pe-aici.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Charlotte.

— Machiajul pe care l-am folosit în dimineaţa asta nu e aici. Deja Emily atrăgea spectatori; oamenii se opreau să vadă ce se întâmpla. Un marker se rostogoli din geanta lui Emily în mijlocul culoarului.

— Şi tu ai folosit un marker?

— Bineînţeles că nu! urlă Emily, frecându-şi faţa din greu. Însă semiluna neagră se făcu din ce în ce mai mare, la fel ca toate celelalte. Ce naiba se întâmplă?

— Eu îl am pe al meu, spuse Charlotte, rotind cifrul dulapului ei. Deschise uşa şi rămase acolo pentru câteva secunde, holbându-se înăuntru.

— Ce e? ceru Savannah.

Charlotte îşi scoase mâna din dulap. Avea în mână un marker. Link flutură pompoanele.

— Majoretele-s cele mai tari!

M-am uitat la Lena.

Marker?

Un zâmbet năstruşnic îi apăru pe faţă.

Parcă spuneai că nu-ţi poţi controla puterile.

Norocul începătorului.

Până la finalul zilei, toată lumea de la Jackson vorbea despre trupa de majorete. Aparent, fiecare majoretă care se îmbrăcase ca Lena folosise cumva un marker pentru a desena semiluna, în locul unui creion de ochi. Majorete. Glumele nu se mai sfârşeau.

În următoarele zile cu toatele aveau să meargă la şcoală şi prin oraş, să cânte în corul bisericii şi să danseze ca majorete, cu marker pe obraji, până ce se va duce. Doamna Lincoln şi doamna Snow aveau să facă crize de nervi.

Îmi doream să fiu de faţă.

❖

După şcoală am condus-o pe Lena înapoi la maşina ei, ceea ce era doar o scuză pentru a o ţine de mână încă puţin. Simţămintele fizice intense pe care le aveam când o atingeam nu erau catalizatoarele negative la care te-ai fi

aşteptat. Indiferent cum se simţea, indiferent că ardeam sau spărgeam becuri, sau eram trăsnit de un fulger, trebuia să fiu aproape de ea. Era precum mâncarea sau aerul – necesare. Nu aveam de-ales. Şi această premisă era mai înspăimântătoare decât o lună plină de Halloweenuri, şi aproape mă omora.

— Ce faci diseară?

În timp ce vorbea, îşi trecea absentă mâna prin păr. Stătea pe capota dricului, iar eu mă aflam în faţa ei.

— Păi, mă gândeam să vii la mine, să stăm acasă şi să-i primim pe copii. Mă poţi ajuta să supraveghez peluza, să mă asigur că nimeni nu arde o cruce pe ea.

Am încercat să nu mă gândesc prea mult la restul planului, care o implica pe Lena şi canapeaua noastră şi filme vechi şi Amma fiind plecată toată noaptea.

— Nu pot. E o Sărbătoare Mare. Vin rude de peste tot. Unchiul Al n-o să mă lase să ies din casă nici cinci minute, ca să nu mai vorbesc de pericolul care mă paşte. N-aş deschide niciodată uşa unor străini într-o noapte cu o asemenea putere Întunecată.

— Nu m-am gândit niciodată la ea în felul acesta.

Până acum.

Când am ajuns acasă, Amma se pregătea să plece. Fierbea o găină pe aragaz şi amesteca aluat pentru chifle cu mâinile, „singurul fel în care o femeie cu respect de sine îşi face chiflele.“ M-am uitat spre ceaun suspicios, întrebându-mă dacă meniul avea să ajungă pe masa noastră sau pe cea a Celor Mari.

Am luat puţin aluat între degete, iar ea m-a prins de mână.

— T-Â-L-H-A-R.

Am zâmbit.

— Adică: ia-ţi mâinile de pe chiflele mele, Ethan Wate! Am oameni flămânzi de hrănit.

Bănuiesc că nu aveam să mănânc carne de găină şi chifle în seara asta. Amma se ducea mereu acasă de Halloween. Ea spunea că era o noapte specială la biserică,

însă mama obişnuia să spună că era doar o noapte foarte bună pentru afacerile ei. Ce noapte ar fi mai bună pentru ghicit în cărţi decât cea de Halloween? N-aveai să vezi aceeaşi coadă de Paşte sau de Ziua îndrăgostiţilor.

Dar în lumina ultimelor evenimente petrecute, m-am întrebat dacă nu era cumva alt motiv. Poate că era o noapte minunată pentru a ghici în oase de găină în cimitir. Nu puteam să întreb, şi nici nu eram sigur că voiam să ştiu. Mi-era dor de Amma, mi-era dor să vorbesc cu ea, mi-era dor să am încredere în ea. Dacă ea simţea diferenţa, nu o arăta. Poate că se gândea că eu creşteam, sau poate că eu chiar creşteam.

— Te duci la petrecerea de la familia Snow?

— Nu, am să stau acasă anul ăsta.

Ridică o sprânceană, dar nu avea de gând să întrebe nimic. Ştia deja de ce nu mă duceam.

— Cum îţi aşterni, aşa dormi!

N-am spus nimic. Ştiam eu de ce. Ea nu se aştepta la vreun răspuns.

— Plec în câteva minute. Să răspunzi la uşă când vin tinerii. Tăticul tău e ocupat, munceşte.

De parcă tata avea să iasă din exilul său autoimpus pentru cei care voiau dulciuri.

— Sigur.

Pungile cu bomboane se aflau pe hol. Le-am desfăcut şi am răsturnat conţinutul lor într-un bol mare de sticlă. Nu-mi puteam scoate din cap cuvintele Lenei. *O noapte cu o asemenea putere Întunecată.* Mi-am amintit-o pe Ridley stând în faţa maşinii ei, lângă Stop & Steal, cu zâmbetul ei dulce şi cu picioarele ei frumoase. Evident, identificarea forţelor Întunecate nu se afla pe lista mea de talente, aşa cum nu posedam nici talentul de a şti pentru cine să deschid şi pentru cine să nu deschid uşa. După cum am mai spus, când fata la care te gândeai mereu era Caster, Halloweenul căpăta un cu totul alt înţeles. Am aruncat o privire spre bolul de bomboane din mâinile mele. Apoi am deschis uşa, am pus bolul pe verandă şi am intrat înapoi în

casă.

În timp ce mă pregăteam să mă instalez să vizionez *Strălucirea*[36], mi-am dat seama că-mi era dor de Lena. Mi-am lăsat mintea să rătăcească deoarece mereu găsea o cale în a rătăci oriunde se afla ea, însă ea nu se afla acolo. Am adormit pe canapea aşteptând ca ea să mă viseze, sau altceva asemănător.

O bătaie la uşă mă făcu să tresar. M-am uitat la ceas. Era aproape zece, prea târziu pentru copiii care cereau dulciuri.

— Amma?

Niciun răspuns. Am auzit din nou bătând la uşă.

— Tu eşti?

Holişorul era întunecat, iar singura lumină venea de la televizor. Era momentul din *Strălucirea* în care tatăl dărâmă uşa camerei de la hotel cu toporul însângerat pentru a-şi ciomăgi familia. Nu era un moment prielnic pentru a răspunde la uşă, în special de Halloween. Altă bătaie la uşă.

— Link?

Am închis televizorul şi m-am uitat după ceva rezistent pe care să-l apuc, dar nu găseam nimic. Am ridicat o veche consolă de jocuri ce se afla pe podea, ascunsă într-un morman de jocuri video. Nu era o bâtă de baseball, dar era tehnologie japoneză solidă. Probabil că avea în jur de două kilograme. Am ridicat-o deasupra capului şi m-am apropiat mai tare de peretele care despărţea holişorul de holul principal. Alt pas şi am mişcat un pic perdeaua care acoperea geamul uşii, doar un milimetru.

În întunericul verandei neluminate, nu-i puteam vedea faţa. Însă recunoşteam oriunde acea camionetă veche, bej, cu motorul pornit, care se afla pe strada din faţa casei mele. „Nisip deşertic“, obişnuia ea să spună. Era mama lui Link, în mână cu o farfurie cu prăjituri. Eu încă aveam consola în mână. Dacă Link m-ar fi văzut, m-ar fi luat în râs la nesfârşit.

---

[36] *The Shining,* un film horror cu Jack Nicholson, Danny Lloyd şi Shelley Duvall.

— Imediat, doamnă Lincoln.

Am aprins lumina de pe verandă şi am descuiat uşa. Dar când am încercat să o deschid, uşa s-a blocat. Am verificat din nou zăvorul şi era tras la loc, cu toate că eu abia îl deschisesem.

— Ethan?

Am tras din nou de el. Se închise la loc cu un zgomot, înainte să-mi pot retrage mâna.

— Doamnă Lincoln, îmi cer scuze, uşa mea pare să se fi blocat. M-am împins în uşă cu toată greutatea, balansând consola. Ceva căzu pe jos în faţa mea. M-am oprit pentru a-l ridica. Usturoi, înfăşurat în una din batistele Ammei. Dacă trebuia să ghicesc, la fiecare uşă şi geam se afla câte o căpăţână de usturoi. Micuţa tradiţie de Halloween a Ammei.

Totuşi, ceva făcea ca uşa să nu se deschidă, aşa cum ceva încercase să deschidă uşa biroului pentru mine cu câteva zile în urmă. Câte uşi din casa asta mai aveau să se închidă şi să se deschidă singure? Ce se întâmpla?

Am mai tras o dată de zăvor şi am mai tras o dată de uşă. Se deschise, în cele din urmă, izbindu-se de peretele din hol. Doamna Lincoln era luminată din spate, o siluetă întunecată scăldată într-o lumină palidă. Silueta era tulburătoare.

Se uită lung la consola din mâna mea.

— Jocurile video o să-ţi tâmpească creierul, Ethan.

— Da, doamnă.

— Ţi-am adus nişte prăjiturele. Ca să facem pace.

Le ridică zâmbind. Ar fi trebuit să o invit înăuntru. Era o formulă pentru toate lucrurile. Bănuiesc că se numesc maniere, ospitalitate de Sud. Dar am încercat asta cu Ridley şi nu a fost bine deloc. Am ezitat.

— De ce aţi ieşit astă-seară, doamnă? Link nu e aici.

— Desigur că nu e. E la familia Snow, acolo unde copilul oricărui membru bine situat din comitetul de părinţi de la Jackson ar trebui să fie îndeajuns de norocos să se afle. A trebuit să dau câteva telefoane ca să fie şi el invitat, ţinând cont de comportamentul său din ultima vreme.

Încă nu înţelegeam. O cunoşteam pe doamna Lincoln de-o viaţă. Fusese mereu o băbătie ciudată. Ocupată cu scoaterea unor cărţi de pe rafturile bibliotecii, profesori concediaţi de la şcoală, reputaţii distruse într-o singură după-amiază. În ultima vreme se schimbase complet. Cruciada împotriva Lenei era diferită. Doamna Lincoln era mereu convingătoare, dar asta era ceva personal.

— Doamnă?

Părea agitată.

— Ţi-am făcut prăjituri. Credeam că ai să mă inviţi înăuntru, ca să putem vorbi. Lupta mea nu e cu tine, Ethan! Nu e vina ta că fata aia îşi foloseşte puterea diavolească pe tine. Ar trebui să fii la petrecere, cu prietenii tăi. Cu copiii care aparţin acestui oraş. Ridică prăjiturile, cele cu mulţi fulgi de ciocolată care mereu erau primele care se vindeau la Târgul de Copturi de la Biserica Baptistă. Crescusem cu acele prăjituri. Ethan?

— Doamnă.

— Pot să intru?

N-am schiţat nicio mişcare. Am strâns mai tare consola. M-am uitat lung la prăjituri şi, deodată, nu-mi mai era foame. Nici măcar farfuria, nici măcar o unghie din femeia aia nu era bine-venită în casa mea. Casa mea, la fel ca Ravenwood, începea să aibă o minte proprie, şi nu exista nicio parte din mine sau din casă care avea să o lase să intre.

— Nu, doamnă.

— Ce-ai spus, Ethan?

— Nu. Doamnă.

Ochii i se îngustară. Împinse farfuria către mine, de parcă oricum avea să intre, dar se izbi brusc parcă de un zid invizibil dintre mine şi ea. Am văzut farfuria rotindu-se, căzând încetişor la podea până când se sparse într-un milion de bucăţele de ceramică şi ciocolată peste tot covoraşul nostru cu Halloween Fericit. Amma avea să facă o criză de nervi dimineaţă.

Doamna Lincoln coborî treptele verandei cu grijă şi dispăru în întunericul vechiului Nisip Deşertic.

❖

Ethan!

Vocea ei mă smulse din somn. Probabil că adormisem. Maratonul horror se terminase, iar ecranul televizorului era acum gri şi zgomotos.

Unchiule Macon! Ethan! Ajutor!

Lena ţipa. Undeva. Auzeam teroarea din vocea ei, iar capul îmi bubuia de atâta durere, încât pentru o secundă am uitat unde mă aflam.

Cineva să mă ajute, vă rog!

Uşa casei era larg deschisă, legănându-se în vânt. Sunetul ricoşă în pereţi, precum o împuşcătură.

Am crezut că ai spus că sunt în siguranţă aici!

Ravenwood.

Am luat cheile vechiului Volvo şi am fugit.

Nu-mi amintesc cum am ajuns la Ravenwood, dar ştiu că am luat-o pe arătură de câteva ori. Abia puteam să-mi concentrez privirea. Lena se afla într-o durere atât de acută, legătura noastră era atât de strânsă, încât aproape am leşinat doar simţind-o prin ea.

Şi ţipătul.

Mereu era ţipătul, din clipa în care m-am trezit până în clipa în care am apăsat semiluna şi am intrat în Conacul Ravenwood.

Când uşa se deschise, am observat că Ravenwood se transformase din nou. În seara asta părea a fi aproape un castel antic. Candelabrele aruncau umbre ciudate pe grămezile de musafiri cu robe negre, veşminte negre, jachete negre de la Adunare.

Ethan! Grăbeşte-te! Nu mai pot ţine…

— Lena! am strigat. Macon! Unde e?

Nimeni nu se uita la mine. Nu am recunoscut pe nimeni, cu toate că holul principal era ticsit de musafiri care ieşeau şi intrau din încăpere în încăpere precum fantomele la o cină bântuită. Nu erau de pe-aici, cel puţin nu din ultimele sute de ani. Am văzut bărbaţi în fustanele negre şi

robe aspre galice, femei în corsete. Totul era negru, învăluit în umbră.

Mi-am făcut loc printre oameni şi am intrat în ceea ce părea a fi marea sală de bal. Nu vedeam pe nimeni cunoscut – mătuşa Del, Reece, nici măcar pe micuţa Ryan. În colţurile încăperii ardeau lumânări, şi ceea ce părea a fi o orchestră translucidă de instrumente muzicale ciudate apărea şi dispărea, instrumentele cântând singure, în timp ce cupluri dansau şi se învârteau de-a lungul podelei acum de piatră. Dansatorii nici măcar nu-şi dădeau seama că mă aflam şi eu pe acolo.

Muzica era în mod clar muzică de Casteri, creând o vrajă. În cea mai mare parte, era alcătuită din corzi. Auzeam o vioară, o violă, un violoncel. Aproape că puteam vedea firul care se învârtea de la dansator la dansator, felul în care ei se mişcau, de parcă era o diagramă plănuită, ca şi cum erau parte dintr-un design. Iar eu nu.

Ethan…

Trebuia să o găsesc.

O undă mare de durere. Vocea îi devenea din ce în ce mai plăpândă. M-am împiedicat, prinzându-mă de umărul musafirului cu robă de lângă mine. N-am făcut decât să-l ating pe el şi să ating durerea, durerea Lenei, s-o transmit din mine în el. El se clătină, izbindu-se de cuplul dansator de lângă el.

— Macon! am strigat cât de tare am putut.

L-am văzut pe Boo Radley la baza scărilor, de parcă mă aştepta. Ochii săi rotunzi, umani, păreau înspăimântaţi.

— Boo? Unde e? Boo lătră spre mine şi am văzut ochii gri ca de oţel ai lui Macon Ravenwood; cel puţin, aş fi putut să jur că i-am văzut. Apoi, Boo se întoarse şi fugi. Am dat să-l urmăresc, sau cel puţin asta credeam că fac, alergând pe scara spiralată care aparţinea acum Castelului Ravenwood. Când am ajuns sus, el mă aşteptă să-l ajung din urmă, apoi alergă către o încăpere întunecată din capătul holului. Venind din partea lui Boo, asta era practic o invitaţie.

Boo lătră, iar două uşi masive din lemn de stejar se

deschiseră singure cu zgomot. Erau atât de departe de petrecere, încât nici nu mai auzeam muzica sau zumzetul musafirilor. Era ca şi cum aş fi pătruns într-un loc şi timp diferit. Până şi castelul se schimba sub picioarele mele, piatra sfărâmându-se, pereţii devenind reci şi umezi. Luminile deveniseră torţe, atârnate pe pereţi.

Ştiam câte ceva despre lucrurile vechi. Gatlin era vechi. Eu crescusem cu vechiul. Asta era ceva cu totul diferit. Aşa cum spusese Lena, un An Nou. O noapte în afara timpului.

Când am intrat în camera principală, m-a izbit cerul. Camera era deschisă larg către cer, ca o seră. Deasupra, cerul era negru, mai negru decât îl văzusem vreodată. Parcă ne-am fi aflat în mijlocul unei furtuni îngrozitoare şi, cu toate astea, încăperea era tăcută.

Lena se afla pe o masă grea de piatră, ghemuită în poziţie fetală. Era udă leoarcă, scăldată în propria sudoare, şi se zvârcolea de durere. Ei stăteau cu toţii în jurul ei – Macon, mătuşa Del, Barclay, Reece, Larkin, până şi Ryan, şi o femeie pe care nu o cunoşteam, ţinându-se de mână, formând un cerc.

Ochii le erau deschişi, dar nu vedeau nimic. Nici măcar nu au observat că eu mă aflam în cameră. Le vedeam gurile mişcându-se, murmurând ceva. Pe măsură ce mă apropiam mai tare de Macon, mi-am dat seama că nu vorbeau în engleză. Nu eram sigur, dar petrecusem mult timp împreună cu Marian ca să-mi dau seama că era vorba de latină:

Sanguis sanguinis mei, tutela tua est.
Sanguis sanguinis mei, tutela tua est.
Sanguis sanguinis mei, tutela tua est.
Sanguis sanguinis mei, tutela tua est.

Tot ce auzeam era un murmur liniştit, o scandare. N-o mai auzeam pe Lena. Capul mi-era gol. Ea plecase.

Lena! Răspunde-mi!

Nimic. Pur şi simplu stătea întinsă acolo, gemând uşor, contorsionându-se de parcă încerca să-şi lepede pielea.

Încă transpirând, transpiraţie amestecată cu lacrimi.

Del rupse tăcerea, isterică:

— Macon, fa ceva! Nu merge!

— Încerc, Delphine.

Era ceva în vocea lui, ceva ce nu mai auzisem înainte. Frică.

— Nu înţeleg. Am Legat acest loc împreună. Casa asta este singurul loc unde se presupunea că e în siguranţă.

Mătuşa Del se uită la Macon, aşteptând un răspuns.

— Ne-am înşelat. Locul ăsta nu e deloc sigur pentru ea, spuse o femeie frumoasă, cam de vârsta bunicii mele, cu părul negru ondulat. Purta rânduri de mărgele în jurul gâtului, puse una peste alta, şi inele de argint sofisticate pe degetele mari. Avea exact acelaşi aer exotic ca şi Marian, de parcă îşi avea rădăcinile departe de aici.

— Nu ştii asta, mătuşa Arelia, o trânti Del, întorcându-se spre Reece. Reece, ce se întâmplă? Poţi să vezi ceva?

Ochii lui Reece erau închişi, lacrimile curgându-i şiroaie pe faţă.

— Nu văd nimic, mamă.

Corpul Lenei se mişcă, iar ea ţipă – sau cel puţin îşi deschise gura să ţipe, dar nu ieşi niciun sunet. Nu mai suportam.

— Faceţi ceva! Ajutaţi-o! am strigat eu.

— Ce faci aici? Dispari! Nu e în siguranţă, mă avertiză Larkin.

Familia mă observă pentru prima dată.

— Concentraţi-vă! Macon părea disperat. Vocea sa se ridică pe deasupra celorlalte voci, din ce în ce mai tare, până când ajunse să strige de-a binelea…

Sanguis sanguinis mei, tutela tua est!
Sanguis sanguinis mei, tutela tua est!
Sanguis sanguinis mei, tutela tua est!
Sânge din sângele meu, veghe asupra ta!

Membrii cercului îşi încordară braţele de parcă îi dădeau cercului mai multă putere, dar nu funcţiona. Lena

încă ţipa, ţipete tăcute de groază. Asta era mai rău decât visele. Asta era real. Iar dacă ei n-aveau de gând s-o oprească, atunci eu aveam. Am fugit către ea, aplecându-mă pe sub mâinile lui Reece şi Larkin.

— Ethan, NU!

Când am intrat în cerc, l-am auzit. Un urlet. Sinistru, înfricoşător, ca însăşi vocea vântului. Sau era chiar o voce? Nu eram sigur. Cu toate că se auzea la doar câţiva metri de masa unde era întinsă, se simţea ca şi cum ar fi fost la milioane de kilometri depărtare.

Ceva încerca să mă tragă înapoi, ceva mult mai puternic decât orice simţisem vreodată. O forţă chiar mai puternică decât cea a lui Ridley când a vrut să mă lase fără suflare. Am împins cu toată puterea mea.

Vin, Lena! Ţine-te bine!

M-am aruncat în faţă, întinzându-mă, aşa cum o făceam în vise. Abisul negru din cer începu să se rotească.

Mi-am închis ochii şi m-am aplecat. Degetele abia ni s-au atins.

I-am auzit vocea.

Ethan. Eu…

Aerul din cerc ne înfăşură violent, ca un vortex, înălţându-se spre cer, dacă îl puteai numi cer. În întunecime. Urmă o undă, ca o explozie, trântindu-i pe spate pe unchiul Macon, pe mătuşa Del, pe toţi, lovindu-i de peretele din spatele lor. În acelaşi moment, aerul rotitor din cercul rupt a fost aspirat în întunericul de deasupra.

Apoi se sfârşi. Castelul se dizolvă într-un pod obişnuit, cu o fereastră obişnuită, care se legăna în balamale. Lena era întinsă pe jos, ghemuită şi inconştientă, dar respirând.

Macon se ridică în picioare, uitându-se lung la mine, împietrit. Apoi se duse la fereastră şi o închise.

Mătuşa Del se uită la mine, lacrimile curgându-i şiroaie pe faţă.

— Dacă n-aş fi văzut cu ochii mei…

Am îngenuncheat lângă Lena. Ea nu se putea mişca, nu putea vorbi. Dar era în viaţă. O simţeam, un tremur mic pulsându-i în mână. Mi-am pus capul lângă al ei. Era tot ce

puteam face pentru a nu mă prăbuşi.

Familia Lenei se adună încet în jurul nostru, un cerc întunecat vorbind deasupra capului meu.

— Ţi-am spus. Băiatul are puteri.

— E imposibil! El e doar un Muritor! Nu e unul dintre noi.

— Cum ar putea un Muritor să rupă Cercul *Sanguinis?* Cum ar putea un Muritor să înlăture un *Mentem Interficere* atât de puternic, încât chiar şi Ravenwood era să ajungă Nelegat?

— Nu ştiu, dar trebuie să existe vreo explicaţie. Del îşi ridică mâna deasupra capului. *Evinco, contineo, colligo, includo.* Îşi deschise ochii. Casa e încă Legată, Macon. Simt asta. Dar ea tot a ajuns la Lena.

— Bineînţeles. N-o putem opri să vină după copil.

— Puterile lui Sarafine cresc cu fiecare zi ce trece. Reece o poate vedea acum, când se uită în ochii Lenei.

Vocea lui Del tremura.

— Ne-a lovit chiar aici, în noaptea asta. Nu voia decât să sublinieze câte ceva.

— Cum ar fi, Macon?

— Că poate.

Simţeam o mână la tâmpla mea. Mă mângâia, mişcându-se de-a lungul frunţii mele. Am încercat să ascult, însă mâna m-a făcut să-mi fie somn. Voiam să mă bag în pat.

— Sau că nu poate.

M-am uitat în sus. Arelia îmi mângâia tâmplele, de parcă eram o vrabie rănită. Numai că mi-am dat seama că mă pipăia, vrând să simtă ce se găsea în interiorul meu. Căuta ceva, cotrobăind prin mintea mea de parcă îşi căuta un nasture pierdut sau o şosetă veche.

— A fost o proastă. A făcut o greşeală gravă. Am aflat singurul lucru pe care a trebuit să-l aflăm, spuse Arelia.

— Deci eşti de acord cu Macon? Băiatul are puteri?

Del părea şi mai agitată.

— Ai avut dreptate înainte, Delphine. Trebuie să fie o explicaţie. El e un Muritor, şi noi toţi ştim că Muritorii nu pot avea puteri, o trânti Macon, de parcă încerca să se

convingă pe el însuşi la fel ca pe ceilalţi.

Dar eu începusem să mă întreb dacă nu cumva era adevărat. El îi spusese acelaşi lucru Ammei în mlaştină, că aveam un fel de puteri. Numai că n-avea nicio noimă. Nu eram unul dintre ei, de asta eram sigur. Nu eram Caster.

Arelia se uită la Macon.

— Poţi să Legi casa cât vrei, Macon! Însă eu sunt mama ta şi îţi spun că poţi aduce aici orice Duchannes, orice Ravenwood, poţi să faci Cercul cât de mare vrei, la fel de mare cât acest district uitat de Dumnezeu. Creează toată *Vincula* pe care o vrei. Nu casa o protejează. Ci băiatul. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Niciun Caster nu se poate băga între ei.

— Aşa se pare.

Macon părea enervat, dar nu îşi provocă mama. Iar eu eram prea obosit ca să-mi pese. Nici măcar nu mi-am ridicat capul.

Am auzit-o pe Arelia şoptind ceva în urechea mea. Părea că vorbea din nou în latină, însă cuvintele erau diferite:

Cruor pectoris mei, tutela tua est!

Sânge din inima mea, veghe asupra ta!

1 noiembrie

Scrisul de pe perete

Dimineaţă, habar n-aveam unde mă aflam. Apoi am văzut cuvintele ce acopereau pereţii şi vechiul pat de fier şi ferestrele şi oglinzile, toate mâzgălite cu marker, cu scrisul elegant al Lenei, şi mi-am amintit.

Mi-am ridicat capul şi mi-am şters saliva de pe obraz. Lena încă dormea; îi vedeam piciorul atârnând peste marginea patului. M-am ridicat, cu spatele înţepenit de la dormitul pe podea. M-am întrebat cine ne adusese din pod sau cum anume.

Telefonul începu să sune; alarma mea, pentru ca Amma să nu strige decât de trei ori ca să mă trezească. Doar că astăzi nu era *Bohemian Rhapsody*[37]*.* Era cântecul. Lena se ridică, speriată, ameţită.

— Ce s-a întâm…

— Şşş! Ascultă.

Cântecul se schimbase.

Şaisprezece ani, şaisprezece luni,
Din spaimele mele în vis faci genuni
Şaisprezece fi-vor, vrând sfere să Lege
Şaisprezece urlă, doar unul înţelege…

— Opreşte-l!

Îmi apucă telefonul şi îl închise, însă versul continuă să cânte.

— E despre tine, cred. Dar ce e cu Legământul sferelor?

[37] Cântec scris de Freddie Mercury şi cântat de formaţia Queen (n.tr.)

— Aproape că am murit aseară. M-am săturat ca totul să aibă legătură cu mine. M-am săturat de toate lucrurile astea care mi se întâmplă. Poate că tâmpenia asta de cântec e despre tine, măcar o dată. De fapt, eşti singurul de aici care are şaisprezece ani.

Frustrată, Lena îşi ridică mâna. Apoi o strânse într-un pumn şi lovi peretele, de parcă omora un păianjen.

Muzica se opri. Azi nu trebuia s-o supăr pe Lena. N-o puteam învinui, ca să fiu sincer. Avea o mină proastă şi era ameţită, chiar şi mai rău decât Link după ce Savannah îl provocase să bea vechea sticlă de rachiu din cămara mamei ei, în ultima zi de şcoală înainte de vacanţa de iarnă. Trei ani trecuseră de atunci şi tot n-ar mânca măcar o bomboană cu lichior.

Părul Lenei era proiectat în vreo cincisprezece direcţii, iar ochii îi erau mici şi roşii de la plâns. Deci aşa arătau fetele dimineaţa. Nu mai văzusem niciodată una dimineaţa, nu de aproape. Am încercat să nu mă gândesc la Amma şi la iadul în care mă voi afla când voi ajunge acasă.

M-am suit în pat şi am tras-o pe Lena în braţele mele, trecându-mi mâna prin părul ei hai-hui.

— Eşti bine?

Ea îşi închise ochii şi îşi îngropă faţa în hanoracul meu. Ştiam că probabil miroseam ca un oposum sălbatic.

— Cred.

— Te-am auzit ţipând, tocmai de la mine de-acasă.

— Cine ar fi crezut că Keltingul îmi va salva viaţa.

Ca de obicei, îmi scăpase ceva.

— Ce e Keltingul ăsta?

— Aşa se numeşte felul în care noi putem comunica unul cu celălalt, indiferent unde ne aflăm. Unii Casteri pot folosi Kelting, alţii nu. Ridley şi cu mine puteam comunica la şcoală în felul acesta, dar…

— Am crezut că ai spus că nu ţi s-a mai întâmplat niciodată asta, nu?

— Nu mi s-a mai întâmplat cu un Muritor. Unchiul Macon spune că asta se întâmplă foarte rar.

Îmi place cum sună.

Lena mă înghionti.

— Provine din partea celtică a familiei mele. Este felul în care Casterii obişnuiau să-şi trimită mesaje unii celorlalţi pe durata Proceselor. În State, ei o numeau „Şoptirea“.

— Dar eu nu sunt Caster.

— Ştiu, e foarte ciudat. Se presupune că nu funcţionează cu Muritorii.

Sigur că nu.

— Nu crezi că e mult prea ciudat? Putem face chestia asta, Kelting, Ridley a intrat în Ravenwood datorită mie, până şi unchiul tău spune că te pot proteja într-un fel sau altul. Cum de e posibil? Vreau să spun, nu sunt Caster. Părinţii mei sunt diferiţi, dar nu sunt chiar *atât* de diferiţi.

Lena se sprijini de umărul meu.

— Poate că nu trebuie neapărat să fii Caster pentru a avea puteri.

I-am dat părul după ureche.

— Poate că trebuie doar să te îndrăgosteşti de unul.

O spusesem, chiar aşa. Fără glume tâmpite, fără să schimb subiectul. Pentru prima dată, nu mă ruşinam din cauza adevărului. Mă îndrăgostisem de ea. Cred că mereu fusesem îndrăgostit de ea. Şi probabil că şi ea ştia de-acum, dacă nu ştiuse cumva de dinainte, deoarece nu mai era cale de întoarcere acum. Nu pentru mine.

Se uită la mine, iar întreaga lume dispăru. De parcă am fi fost doar noi doi, de parcă am fi mereu numai noi doi, şi n-aveam nevoie de magie pentru asta. Era cumva fericire şi tristeţe, ambele în acelaşi timp. Nu puteam fi în preajma ei fără să simt lucruri, fără să simt totul.

La ce te gândeşti?

Zâmbi.

Cred că poţi să-ţi dai seama. Poţi să citeşti scrisul de pe perete.

Şi imediat ce o spuse, scrisul apăru pe perete. Apăru încetişor, câte un cuvânt pe fiecare rând:

Nu
eşti

singurul
care
s-a
îndrăgostit.

Fraza se scrise singură, cu aceeaşi caligrafie neagră şi frumoasă ca şi restul încăperii. Lena se înroşi puţin, iar apoi îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Va fi foarte ruşinos dacă tot ceea ce gândesc începe să apară pe pereţi.

— Adică, n-ai vrut să faci asta?

— Nu.

Nu trebuie să-ţi fie ruşine, L.

I-am îndepărtat mâinile de pe faţă.

Deoarece şi eu simt acelaşi lucru în legătură cu tine.

Ochii îi erau închişi, iar eu m-am aplecat să o sărut. Era un sărut mic, un nimic de sărut. Dar oricum îmi făcu inima să o ia la galop.

Ea îşi deschise ochii şi zâmbi.

— Vreau să aud restul. Vreau să aud cum mi-ai salvat viaţa.

— Nici măcar nu-mi amintesc cum am ajuns la tine, iar apoi nu te-am putut găsi, iar casa ta era plină cu toţi acei oameni înfiorători care păreau că se aflau la o petrecere cu costume.

— Nu se aflau.

— Mi-am dat seama.

— Apoi m-ai găsit? Îşi puse capul în poalele mele, uitându-se în sus şi zâmbind. Ai intrat călare în cameră pe armăsarul tău alb şi m-ai salvat de la o anumită moarte din mâinile unui Caster Întunecat?

— Nu glumi. A fost înspăimântător. Nu era niciun armăsar, era mai mult un câine.

— Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e unchiul Macon vorbind despre Legământ.

Lena îşi răsuci părul, gândindu-se.

— Care e faza cu Cercul?

— Cercul *Sanguinis.* Cercul Sângelui.

Am încercat să nu mă înspăimânt. Abia înghiţeam ideea cu Amma şi oasele ei de găină. Nu credeam că m-aş putea descurca cu sânge adevărat de găină; cel puţin, speram că era sânge de găină.

— N-am văzut deloc sânge.

— Nu e vorba de sânge adevărat, prostule. Legături de sânge, adică familie. Întreaga mea familie e aici pentru sărbătoare, îţi aminteşti?

— Da, scuze.

— Ţi-am spus. Halloweenul e o noapte puternică pentru Casteri.

— Deci asta făceaţi voi sus? În Cercul ăla?

— Macon a vrut să Lege Ravenwoodul. E mereu Legat, dar el îl Leagă mereu la fiecare Halloween pentru Anul Nou.

— Dar ceva n-a mers cum trebuie.

— Cred că da, deoarece ne aflam în cercul ăla, iar apoi l-am auzit pe unchiul Macon vorbind cu mătuşa Del, iar apoi toată lumea striga, şi toţi vorbeau despre o femeie. Sara-nu-ştiu-cum.

— Sarafine. Şi eu am auzit.

— Sarafine. Asta era numele? Nu l-am mai auzi niciodată.

— Probabil că e un Caster Întunecat. Păreau cu toţii, nu ştiu, speriaţi. Nu l-am mai auzit pe unchiul tău niciodată să vorbească aşa. Ştii ce s-a întâmplat? Chiar încerca aia să te omoare?

Nu eram sigur că voiam să ştiu răspunsul.

— Nu ştiu. Nu-mi amintesc prea multe, în afară de vocea aia, de parcă cineva încerca să vorbească cu mine de departe. Dar nu-mi amintesc ce spuneau.

Se răsuci în poalele mele, sprijinindu-se de pieptul meu. Aproape că-i auzeam inima bătând deasupra inimii mele, ca o mică pasăre fluturând din aripi în cuşcă. Eram cât de apropiaţi puteau fi doi oameni, fără să ne uităm unul la celălalt. Ceea ce era, în această dimineaţă, felul în care aveam nevoie noi doi să fim.

— Ethan! Nu mai avem timp. Nu e de niciun folos. Orice-

a fost, orice e ea, nu crezi că venea după mine, deoarece în patru luni voi deveni Întunecată?

— Nu.

— Nu? Asta e tot ce ai de spus în legătură cu cea mai groaznică noapte din viaţa mea, când aproape am murit?

Lena se ridică.

— Gândeşte-te puţin. Te-ar vâna Sarafine asta, oricine ar îi ea, dacă tu ai fi unul dintre băieţii răi? Nu, băieţii buni ar veni după tine. Uită-te la Ridley. Nimeni din familia ta nu prea a primit-o cu braţele deschise.

— Ce excepţia ta. Măgarule!

Mă înjunghie, în joacă, în coastă.

— Exact. Deoarece eu nu sunt un Caster, sunt un Muritor firav. Şi chiar tu ai spus-o, dacă ea mi-ar spune să mă arunc de pe o stâncă, aș face-o.

Lena îşi răsuci părul.

— Nu te-a întrebat niciodată mama ta, Ethan Wate, că, dacă prietenii tăi s-ar arunca de pe o stâncă, ai face şi tu la fel?

Mi-am petrecut braţele în jurul ei, simţindu-mă mult mai fericit decât ar fi trebuit să fiu, luând în consideraţie noaptea trecută. Sau poate că Lena era cea care se simţea mai bine, iar eu pur şi simplu eram legat de ea. În aceste zile, exista aşa un curent puternic între noi, încât era greu să ne dăm seama care parte eram eu şi care parte era ea.

Şi tot ce ştiam era că voiam s-o sărut.

Ai să devii Luminată.

Şi am sărutat-o.

În mod sigur, Luminată.

Am sărutat-o din nou, trăgând-o în braţe. A o săruta era ca nevoia de a respira. Trebuia să o fac. Nu mă puteam opri. Mi-am apăsat corpul de al ei. O auzeam respirând, îi simţeam inima bătând pe pieptul meu. Întregul meu sistem nervos se încinse deodată. Părul mi se ridicase la ceafa. Părul ei negru era printre degetele mele, iar ea se relaxă lipită de mine. Fiecare atingere a părului ei o resimţeam ca pe o descărcare electrică. Îmi dorisem să fac asta de când o cunoscusem, de când o visasem pentru prima dată.

Era precum un fulger care lovea. Eram un întreg.

Ethan.

Până şi în mintea mea auzeam presiunea vocii ei. Am simţit-o şi eu, ca şi cum nu mă puteam apropia suficient de tare de ea. Pielea îi era catifelată şi fierbinte; nu ne mai puteam săruta mai mult de atât. Patul începu să se cutremure, iar apoi se ridică. Îl simţeam levitând sub noi. Simţeam că rămâneam fără aer. Pielea îmi deveni rece. Luminile din cameră se aprindeau şi închideau, iar camera începu să se învârtă sau poate se întuneca, numai că nu-mi dădeam seama şi nu ştiam dacă mi se părea mie sau era de la lumina din cameră.

Ethan!

Patul se prăbuşi la podea. Am auzit sticlă spărgându-se în depărtare, de parcă o fereastră s-ar fi spart. Am auzit-o pe Lena plângând.

Apoi vocea unei copile:

— Ce s-a întâmplat, Lena Beana? De ce eşti atât de tristă?

Am simţit o mână mică şi caldă pe pieptul meu. Căldura izvora din mâna ei, intrând în corpul meu, iar camera nu se mai învârtea, iar eu am putut respira din nou şi am deschis ochii.

Ryan.

M-am ridicat, iar capul îmi bubuia. Lena se afla lângă mine, cu capul lipit de pieptul meu, aşa cum fusese cu o oră înainte. Doar că de data asta ferestrele erau sparte, iar patul distrus, şi o fetiţă blondă de zece ani se afla în faţa mea, cu mâna pe pieptul meu. Lena, încă fornăind, încercă să împingă o bucată dintr-o oglindă spartă de lângă mine, şi ceea ce mai rămăsese din patul ei.

— Cred că am aflat ce e Ryan.

Lena zâmbi, ştergându-se la ochi. O trase pe Ryan aproape.

— E Taumaturg. N-am mai avut niciodată un Taumaturg în familie.

— Bănuiesc că e un nume pompos de-al Casterilor

pentru ceea ce se numeşte tămăduitor, am spus, frecându-mă la cap.

Lena încuviinţă şi o sărută pe Ryan pe obraz.

— Ceva de genul.

27 noiembrie

Vacanţa ta tipic americană

După Halloween, s-a instalat calmul de după furtună. Ne obişnuiserăm cu un ritm, cu toate că ştiam că ceasul nu stătea în loc. Mergeam până după colţ pentru a mă ascunde de Amma, Lena mă lua în dric, Boo Radley ne urma din faţa magazinului Stop & Steal până la şcoală. În rarele ocazii când Winnie Reid, singura membră a echipei de Dezbateri de la Jackson, care făcea dezbaterea dificilă, sau Robert Lester Tate, care câştigase concursul Spelling Bee din State doi ani la rând, se aşezau cu noi la masă, singura persoană care s-ar fi mai fi aşezat lângă noi la cantină era Link. Gând nu ne aflam la şcoală mâncând în tribuna terenului de sport sau fiind spionaţi de directorul Harper, ne aflam la bibliotecă, recitind hârtiile despre medalion şi sperând ca Marian să ne poată ajuta sau să ne spună ceva. Niciun semn de verişoare Sirene care flirtează şi se bucură de acadele şi strânsori mortale, nicio furtună neaşteptată de Categoria 3 sau nori negri ameninţători pe cer, nici măcar o masă ciudată cu Macon. Nimic ieşit din comun.

Exceptând un singur lucru. Cel mai important lucru. Eram înnebunit după o fată care, de fapt, simţea acelaşi lucru în legătură cu mine. Când se întâmplase asta? Faptul că ea era Caster era aproape la fel de uşor de crezut ca faptul că ea exista.

O aveam pe Lena. Era puternică şi era frumoasă. Fiecare zi era terifiantă, dar fiecare zi era perfectă.

Până ce, ca din senin, s-a produs inimaginabilul. Amma a invitat-o pe Lena la cina de Ziua Recunoştinţei.

❖

— Nu ştiu de ce vrei să vii la Ziua Recunoştinţei. E destul de plictisitor.

Eram agitat. În mod evident Amma pusese ceva la cale.

Lena zâmbi, iar eu m-am relaxat. Nu era nimic mai bun decât zâmbetul ei. Mă dădea peste cap de fiecare dată.

— Nu cred că pare atât de plictisitoare.

— N-ai fost niciodată acasă la mine de Ziua Recunoştinţei.

— N-am fost niciodată acasă la altcineva de Ziua Recunoştinţei. Casterii nu sărbătoresc Ziua Recunoştinţei. E o sărbătoare de-a Muritorilor.

— Glumeşti? Fără curcan? Fără plăcintă de dovleac?

— Nu.

— N-ai mâncat prea mult azi, nu?

— Nu prea.

— Atunci e bine.

O pregătisem pe Lena din timp, ca să nu fie surprinsă când Surorile îşi împachetau chiflele în plus în şerveţele şi le vârau în poşete. Sau când mătuşa mea Caroline şi Marian petreceau jumătate din seară dezbătând amplasamentul primei biblioteci publice din Statele Unite (Charleston) sau proporţiile corecte pentru vopseaua „verde Charleston“ (două părţi negru „Yankeu“ şi o parte galben „Rebel“). Mătuşa Caroline era custode la un muzeu din Savannah şi ştia la fel de multe despre arhitecturi şi antichităţi, câte ştiuse mama despre muniţiile şi strategiile de bătălie din Războiul Civil. Deoarece, pentru asta trebuia Lena să fie pregătită – Amma, rudele mele nebune, Marian şi Harlon James îndopat cu mâncare.

Am omis singurul detaliu pe care ea, de fapt, trebuia să-l cunoască. Ţinând cont de tot ce se întâmplase în ultima vreme, Ziua Recunoştinţei probabil mai însemna şi cina cu tatăl meu în pijamale. Dar ăsta era un lucru pe care nu-l puteam explica.

Amma luă Ziua Recunoştinţei foarte în serios, ceea ce însemna două lucruri. Tata în sfârşit avea să iasă din biroul

său, cu toate că, practic vorbind, era după lăsarea întunericului, aşa că asta nu era chiar o excepţie, şi avea să mănânce la masă cu noi. Fără cereale de mic dejun. Acesta era minimul absolut pe care Amma avea de gând să-l aprobe. Aşa că, în onoarea peregrinării tatălui meu în lumea în care locuiam noi, ceilalţi, Amma găti un festin. Curcan, piure cu sos, fasole cu unt şi supă de porumb, cartofi dulci cu bezea, şuncă cu miere şi chifle, dovleac şi plăcintă cu lămâie şi bezea, care, după pelerinajul meu în mlaştină, eram destul de sigur că o gătea pentru unchiul Abner, şi nu pentru noi, ceilalţi.

M-am oprit pentru o secundă pe verandă, amintindu-mi cum m-am simţit stând pe veranda de la Ravenwood în prima seară când m-am dus acolo. Acum era rândul Lenei. Îşi dăduse părul negru de pe faţă, iar eu am atins locul în care o şuviţă îi scăpase, una creaţă, care se afla sub bărbie.

Eşti pregătită?

Îşi aranjă rochia neagră. Era agitată.

Nu sunt.

Ar trebui să fii.

Am rânjit şi am deschis uşa.

— Pregătită sau nu.

Casa mirosea ca în copilărie. A piure şi a muncă grea.

— Ethan Wate, tu eşti? strigă Amma din bucătărie.

— Da, doamnă.

— Ai adus-o pe fată cu tine? Adu-o aici, ca să o putem vedea.

Bucătăria sfârâia. Amma se afla în faţa cuptorului, cu şorţul ei şi cu câte o lingură de lemn în fiecare mână. Mătuşa Prue se plimba de colo-colo, băgându-şi degetele în castroanele de pe tejghea. Mătuşa Mercy şi mătuşa Grace jucau Scrabble la masa din bucătărie; niciuna din ele nu părea să observe că, de fapt, nu construiau niciun cuvânt.

— Ei bine, nu sta acolo degeaba. Adu-o aici!

Fiecare muşchi din corp mi se încordă. Nu aveam cum să-mi dau seama ce aveau să spună Surorile sau Amma.

Nici acum n-aveam habar de ce insistase Amma să o invit pe Lena aici.

Lena făcu un pas în faţă.

— Este minunat să vă întâlnesc, în sfârşit.

Amma o privi pe Lena de sus până jos, ştergându-şi mâinile de şorţ.

— Deci matale eşti cea care-mi ţine atât de ocupat băiatul. Poştaşul avea dreptate. Frumoasă ca o pictură.

Mă întrebam dacă într-adevăr Carlton Eaton menţionase asta pe drumul lor spre Wader's Creek.

Lena se înroşi.

— Mulţumesc.

— Am auzit că te-ai cam dezlănţuit pe la şcoală. Mătuşa Grace zâmbi. Şi asta e bine, să ştii. Nu ştiu ce vă învaţă pe voi, copiii, acolo.

Mătuşa Mercy îşi puse jos piesele, una câte una. M-Â-N-C-Î.

Mătuşa Grace se aplecă spre tabla de joc şi îşi îngustă ochii.

— Mercy Lynne, trişezi din nou! Ce cuvânt e ăla? Foloseşte-l într-o propoziţie.

— Mă mâncî să bobinez puţin din prăjitura aia albă.

— Nu aşa se scrie.

Bine măcar că una din ele ştia cum se scrie. Mătuşa Grace scoase o piesă de pe tablă şi puse alta.

— Nu există „î" în mâncî, ci „a", mâncă.

Sau poate că niciuna nu ştia.

N-ai exagerat.

Ţi-am spus.

— L-am auzit cumva pe Ethan? Mătuşa Caroline intră în bucătărie la timp, cu braţele larg deschise. Vino-ncoa şi îmbrăţişeaz-o pe mătuşă-ta.

Mereu mă lăsa cu gura căscată pentru o clipă, deoarece semăna foarte, foarte bine cu mama mea. Acelaşi păr lung, şaten, mereu dat pe spate, aceiaşi ochi căprui-închis. Însă mamei îi plăcuse mereu să umble în picioarele goale şi în jeanşi, în timp ce mătuşa Caroline era mai mult o Southern

Belle[38] cu haine de vară şi pulovere mici. Cred că mătuşii mele tare-i plăcea să vadă expresiile oamenilor când aceştia aflau că ea era custode la Muzeul Istoric Savannah, şi nu vreo debutantă mai în vârstă.

— Cum merg lucrurile în Nord?

Mătuşa Caroline se referea mereu la Gatlin prin „în Nord“, de vreme ce era la nord de Savannah.

— E totul bine. Mi-ai adus praline?

— Nu îţi aduc mereu?

Am luat mâna Lenei, trăgând-o spre noi.

— Lena, ea e mătuşa mea Caroline, iar ele sunt străbunicile mătuşile mele, Prudence, Mercy şi Crace.

— E o plăcere să vă cunosc.

Lena întinse mâna, dar mătuşa Caroline o trase spre ea pentru a o îmbrăţişa puternic.

Uşa din faţă se trânti.

— Să aveţi o Zi a Recunoştinţei fericită! Marian intră în bucătărie, având o caserolă şi o farfurie cu plăcintă puse una peste alta. Ce-am pierdut?

— Veveriţe. Mătuşa Prue se întoarse şi o luă de braţ pe Marian. Ce ştii despre ele?

— Ei, gata, toată lumea să iasă din bucătăria mea! Am nevoie de ceva spaţiu ca să-mi ţes magia, iar Mercy Statham, văd că-mi mănânci bomboanele Red Hots.

Mătuşa Mercy se opri din crănţănit pentru o clipă. Lena se uită la mine, încercând să nu zâmbească.

Aş putea s-o chem pe Bucătărie.

Crede-mă, Amma n-are nevoie de ajutor când vine vorba de gătit. Are şi ea ceva puteri magice în domeniul ăsta.

Toată lumea se adună în camera de zi. Mătuşa Caroline şi mătuşa Prue discutau despre cum să cultivi curmali pe verandă, iar mătuşa Grace şi mătuşa Mercy încă dezbăteau cuvântul „mâncî“, în timp ce Marian le arbitra. Era de-

[38] *Southern belle* (belle, în fr. în original – frumoasă) era un arhetip pentru tinerele femei din aristocraţia vechiului Sud american. În acea perioadă, Sallie Ward din Louisville a fost cea mai de seamă *belle* din Sud, iar portretul ei, care este expus la Speed Museum din Louisville, Kentucky, este deseori numit *The Southern Belle* (n.tr.)

ajuns să înnebunească pe cineva, însă când am văzut-o pe Lena înghesuită între Surori, părea fericită, ba chiar mulţumită.

Asta-i drăguţ.

Glumeşti?

Asta era ideea ei a ceea ce însemna o sărbătoare în familie? Caserole şi Scrabble şi femei bătrâne care se ceartă? Nu eram sigur, dar ştiam că asta era foarte diferit faţă de Adunare.

Cel puţin nimeni nu încearcă să omoare pe cineva.

Aşteaptă cam cincisprezece minute, L.

Am văzut-o pe Amma privind prin uşa de la bucătărie, dar nu se uita la mine. Ci la Lena.

În mod sigur plănuise ceva.

Cina de Ziua Recunoştinţei se desfăşură la fel ca în fiecare an. Doar că nimic nu mai era la fel. Tata era în pijamale, scaunul mamei era gol, iar eu mă ţineam de mână cu o fată Caster pe sub masă. Pentru o clipă, fu copleşitor – m-am simţit şi fericit, şi trist în acelaşi timp – de parcă eram legaţi împreună cumva. Dar n-am avut decât o secundă să mă gândesc la asta; nici nu spusesem bine „amin“, că Surorile îşi îndesau deja chifle în genţi, Amma ne încărca farfuriile cu piure şi sos, iar mătuşa Caroline făcea conversaţie de complezenţă.

Ştiam ce se întâmpla. Dacă era multă muncă, multă vorbărie, destulă plăcintă, poate că nimeni nu avea să observe scaunul gol. Nu exista suficientă plăcintă în lume pentru asta, nici măcar în bucătăria Ammei.

În orice caz, mătuşa Caroline era hotărâtă să mă facă să vorbesc.

— Ethan, ai nevoie să împrumuţi ceva pentru reconstituire? Am câteva jachete milităreşti superbe în pod, şi chiar par autentice.

— Nu-mi aminti.

Aproape că uitasem că trebuia să mă costumez în soldat confederat pentru Reconstituirea Bătăliei de pe Dealul Honey dacă voiam să trec la istorie anul ăsta.

În fiecare februarie, în Gatlin se desfăşura o

reconstituire a Războiului Civil; era singurul motiv pentru care turiştii veneau aici.

Lena se întinse după o chiflă.

— Nu prea înţeleg de ce reconstituirile sunt aşa de importante. E cam multă bătaie de cap să recreezi o bătălie care s-a petrecut acum o sută de ani, dat fiind faptul că putem pur şi simplu să citim despre ea în cărţile de istorie.

A-ău.

Mătuşa Prue icni; din punctul ei de vedere, asta era o blasfemie.

— Ar trebuie să ardă şcoala aia a voastră din temelii! Nu-i învaţă deloc istorie. Nu poţi învăţa despre Războiul de Secesiune dintr-un manual. Trebuie să-l vezi cu ochii tăi şi fiecare dintre voi, copiii, ar trebui, deoarece aceeaşi ţară care a luptat împreună în Revoluţia Americană pentru Independenţă s-a întors împotriva ei înseşi în Război.

Ethan, spune ceva. Schimbă subiectul.

Prea târziu. O să înceapă cu „Star Spangled Banner“[39] *în orice clipă.*

Marian rupse o chiflă în două şi puse o felie de şuncă între bucăţi.

— Domnişoara Statham are dreptate. Războiul Civil a asmuţit ţara asta împotriva ei înseşi, adesea frate împotriva fratelui. A fost un capitol tragic în istoria americană. Jumătate de milion de oameni au murit, cu toate că în mare parte au murit din cauza bolilor, şi nu din cauza bătăliei.

— Un capitol tragic, chiar aşa, aprobă mătuşa Prue.

— Acuma nu te enerva atât de tare, Prudence Jane!

Mătuşa Grace o bătu uşor pe mână pe sora ei.

Mătuşa Prue îşi retrase mâna.

— Nu-mi spune tu mie când să mă enervez. Încerc să mă asigur că ei cunosc totul de-a fir a păr. Eu sunt singura care predă pe aici. Şcoala aia ar trebui să mă plătească.

Ar fi trebuit să te avertizez să nu le faci să înceapă toată treaba asta.

---

[39] Imnul naţional al Statelor Unite ale Americii (n.tr.)

Acum îmi spui?

Lena se foi în scaun.

— Îmi cer scuze. Nu am vrut să par lipsită de respect. Doar că n-am mai cunoscut pe nimeni care să fie atât de versat în legătură cu Războiul.

Bună asta! Dacă prin versat vrei să spui obsedat.

— Nu te simţi prost, scumpo! Lui Prudence Jane îi mai sare ţandăra din când în când.

Mătuşa Grace o înghionti pe mătuşa Prue.

De asta îi punem whisky în ceai.

— De vină sunt crocănţelele alea dulci pe care le-a adus Carlton. Mătuşa Prue o privi pe Lena parcă cerându-şi scuze. Nu sunt deloc bine când mănânc prea mult zahăr.

Nu e deloc bine căci nu poate sta departe de el.

Tata tuşi şi, preocupat de ale sale, învârtea piureul prin farfurie. Lena văzu în asta o oportunitate de a schimba subiectul:

— Ethan spune că sunteţi scriitor, domnule Wate. Ce fel de cărţi scrieţi?

Tata o privi pe Lena, dar nu spuse nimic. Probabil că nici măcar nu-şi dădea seama că Lena îi vorbea.

— Mitchell lucrează la o carte nouă. E una mare. Poate că cea mai importantă pe care a scris-o vreodată. Iar Mitchell a scris o grămadă de cărţi. Câte sunt, Mitchell? întrebă Amma, de parcă vorbea cu un copil.

Ea ştia câte cărţi publicase tatăl meu.

— Treisprezece, murmură el.

Lena nu fu descurajată de lipsa abilităţilor de socializare ale tatălui meu, cu toate că eu eram. M-am uitat la el – părul nepieptănat, cearcăne sub ochi. Când ajunsese în halul ăsta?

Lena continuă:

— Despre ce este cartea dumneavoastră?

Tata reveni la viaţă, animat pentru prima dată în această seară.

— E o poveste de dragoste. Chiar a fost o adevărată călătorie cartea asta. Marele roman american. Unii ar

spune că e *Zgomotul şi Furia*[40] carierei mele, dar nu prea pot să vă povestesc intriga. Nu chiar. Nu acum. Nu când sunt atât de aproape… de…

Tremura. Apoi se opri din vorbit, de parcă cineva îl închisese de la un buton. Privi fix la scaunul gol al mamei, în timp ce se pierdea în gânduri.

Amma părea agitată. Mătuşa Caroline încercă să-i distragă pe toţi de la ceea ce devenea cu repeziciune cea mai ruşinoasă noapte din viaţa mea.

— Lena, din ce oraş spuneai că te-ai mutat?

Dar nu puteam auzi răspunsul. Nu puteam auzi nimic. În schimb, tot ce puteam vedea era că totul mergea cu încetinitorul. Începțoșându-se, extinzându-se şi contractându-se, aşa cum arată valurile de căldură când se mişcă prin aer.

Apoi…

Încăperea era îngheţată, numai că nu era. Eu eram îngheţat. Tatăl meu era îngheţat. Ochii îi erau îngustaţi, buzele sale pregătite a scoate sunete care nu avuseseră ocazia să se formeze. Încă privind fix la farfuria neatinsă, plină de piure. Surorile, mătuşa Caroline şi Marian erau ca nişte statui. Până şi aerul era complet nemişcat. Pendula ceasului se opri într-o parte.

Ethan? Eşti bine?

Am încercat să-i răspund, dar n-am putut. Când Ridley m-a ţinut în strânsoarea ei mortală, fusesem sigur că aveam să îngheţ şi să mor. Acum eram îngheţat, cu toate că nu eram rece şi nu eram mort.

— Eu am făcut asta? întrebă Lena cu voce tare.

Numai Amma putea răspunde.

— Să Legi Timpul? Tu? La fel de sigur cum curcanul ăsta ar putea cloci un aligator. Pufni. Nu, nu tu ai făcut asta, copilă! Asta e mai mare decât tine. Cei Mari şi-au dat seama că era vremea să avem noi o conversaţie, ca de la femeie la femeie. Nimeni nu ne poate asculta.

---

[40] *The Sound and the Fury,* în engleză în original, un roman de William Faulkner (n.tr.)

Cu excepţia mea. Eu pot.

Doar că nu am reuşit să scot cuvintele. Le puteam auzi vorbind, dar nu puteam scoate vreun sunet.

Amma se uită în sus, spre tavan.

— Îţi mulţumesc, mătuşă Delilah. Îţi sunt recunoscătoare pentru ajutor. Se duse până la bufet şi tăie o felie din plăcinta cu dovleac. O puse pe o elegantă farfurie de porţelan, pe care o poziţionă în mijlocul mesei.

— Acum am să-ţi dau această bucată pentru tine şi pentru Cei Mari, şi să te asiguri că-ţi aminteşti că eu am făcut-o.

— Ce se întâmplă? Ce le-ai făcut?

— Nu le-am făcut nimic *lor.* Pur şi simplu am alocat ceva timp pentru noi, ca să fiu sinceră.

— Eşti şi tu Caster?

— Nu, eu sunt doar o Clarvăzătoare. Văd ceea ce trebuie să fie văzut, ceea ce nimeni altcineva nu poate sau nu vrea s-o facă.

— Ai oprit timpul?

Casterii puteau face asta oricând, să oprească timpul. Lena îmi spusese. Însă numai cei incredibil de puternici.

— N-am făcut nimic. Pur şi simplu le-am cerut puţin *ajutor* Celor Mari, iar mătuşa Delilah a făcut întocmai.

Lena părea confuză sau înspăimântată.

— Cine sunt Cei Mari?

— Cei Mari sunt parte din familia mea de pe Lumea Cealaltă. Ei îmi acordă ajutor din când în când, şi nu sunt singuri. Mai sunt şi alţii cu ei. Amma se aplecă de-a lungul mesei, privind-o pe Lena în ochi. De ce nu porţi brăţara?

— Poftim?

— Nu ţi-a dat-o Melchizedek? I-am spus că trebuie să o porţi.

— Mi-a dat-o, dar mi-am scos-o.

— De ce ai face un asemenea lucru?

— Păi, ne-am dat seama că ne bloca viziunile.

— Bloca ceva ce trebuie blocat. Până când te-ai oprit din a o purta.

— Ce anume bloca?

Amma se întinse şi luă mâna Lenei într-a ei, întorcându-i-o cu faţa în sus.

— N-am vrut să fiu eu cea care să-ţi spună asta, copilă. Dar Melchizedek, familia ta, ei n-o să-ţi spună, niciunul dintre ei. Şi trebuie să ţi se spună. Trebuie să fii pregătită.

— Pregătită pentru ce?

Amma se uită spre tavan, murmurând ceva.

— Vine, copilă. Vine după tine, şi forţa ei incredibilă nu trebuie pusă la îndoială. E la fel de Întunecată precum noaptea.

— Cine? Cine vine după mine?

— Îmi doresc ca ei să-ţi fi spus asta. N-am vrut să fiu eu aceea care s-o facă. Însă Cei Mari spun că trebuie să te avertizeze cineva, înainte să fie prea târziu.

— Spune-mi! Cine vine, Amma?

Amma trase o punguliţă care atârna de un cordon de piele legat la gât şi o strânse între degete, coborându-şi vocea de parcă îi era frică să nu o audă careva:

— Sarafine. Cea Întunecată.

— Cine e Sarafine?

Amma ezită, strângând şi mai bine punguliţă.

— Mama ta.

— Nu înţeleg. Părinţii mei au murit când eram mică, iar numele mamei mele era Sara. Am văzut asta pe arborele familiei mele.

— Tăticul tău a murit, asta e adevărat, însă mama ta e în viaţă, așa cum sunt şi eu şi stau acum în fața ta. Şi tu știi cum stă treaba cu arborii genealogici pe aici prin Sud, ei nu prea sunt adevăraţi pe cât se pretind a fi.

Lena deveni palidă. Am încercat să mă mişc cumva, să o iau de mână, însă numai degetul mi-a tremurat. N-aveam nicio putere. Nu puteam să fac nimic decât să privesc, în timp ce ea păşea într-un loc întunecat, singură. Exact ca în vise.

— Şi ea e Întunecată?

— E cel mai Întunecat Caster în viaţă.

— De ce nu mi-a spus unchiul meu asta? Sau bunica mea? Cu toţii mi-au spus că e moartă. De ce m-ar minţi?

— Păi, pe de-o parte, avem adevărul, iar pe de alta, tot *adevărul.* Şi nu sunt prea asemănătoare. Recunosc că încercau să te protejeze. Ei consideră că încă te protejează. Însă Cei Mari nu sunt foarte siguri. N-am vrut să fiu eu cea care să ţi-o spună, dar Melchizedek e incredibil de încăpăţânat.

— De ce încerci să mă ajuţi? M-am gândit… m-am gândit că nu-ţi place de mine.

— Asta n-are de-a face cu plăcutu' sau neplăcutu'. Aia vine după tine, iar tu nu ai nevoie de alte momente de distragere a atenţiei. Amma ridică dintr-o sprânceană. Şi nu vreau să i se întâmple ceva băiatului meu. Trebuşoara asta e mai mare decât tine, mai mare decât voi amândoi.

— Ce e mai mare decât noi amândoi?

— Totul. Tu şi Ethan nu sunteţi meniţi a fi împreună.

Lena părea confuză. Amma vorbea iar în enigme.

— Ce vrei să spui?

Amma tresări de parcă cineva din spate ar fi bătut-o pe umăr.

— Ce-ai spus, mătuşă Delilah? Amma se întoarse spre Lena. Nu mai avem prea mult timp.

Pendula începu să se mişte aproape imperceptibil. Încăperea începu să revină la viaţă. Ochii tatălui meu începură să clipească încet, aşa că îi luă câteva secunde până să se închidă şi redeschidă.

— Pune-ţi înapoi brăţara! Ai nevoie de tot ajutorul pe care-l primeşti.

Timpul reveni…

Am clipit de câteva ori, privind atent prin jurul încăperii. Tatăl meu încă se uita la piureul său. Mătuşa Mercy încă împacheta o chiflă în şerveţelul ei. Mi-am ridicat degetele în faţa ochilor, bălăbănindu-mi-le.

— Ce dracu' a fost asta?

— Ethan Wate! icni mătuşa Grace.

Amma rupse în două o chiflă şi-o umplu cu şuncă. Se uită la mine, prinsă cu garda jos. Era evident că nu intenţionase ca eu să le aud micuţa conversaţie ca între

fete. Îmi aruncă Privirea. Adică: ţine-ţi pliscul închis, Ethan Wate!

— Nu vorbi aşa la masa mea. Nu eşti prea mare ca să-ţi spăl gura cu o bucată de săpun! Ce crezi că e? Şuncă şi chifle. Curcan şi umplutură. Am gătit toată ziua, aşa că mă aştept să înfuleci.

M-am uitat la Lena. Zâmbetul îi dispăruse. Îşi privea ţintă farfuria.

Lena Beana. Vino înapoi la mine. N-am să permit să ţi se întâmple ceva. Vei fi bine.

Însă ea era prea departe, adâncită în gândurile ei.

Lena nu scoase o vorbă pe tot drumul înapoi spre casă. Când am ajuns la Ravenwood, deschise cu putere portiera, apoi o izbi în urma ei, şi dispăru spre casă fără să spună vreun cuvânt.

Aproape că nu m-am dus după ea. Eram ameţit de tot. Nu-mi puteam imagina cum se simţea Lena. Era îndeajuns de rău să-ţi pierzi mama, dar nici măcar eu nu puteam ghici cum te-ai simţi să afli că mama ta te vrea moartă.

Eu îmi pierdusem mama, însă eu nu mă pierdusem. Ea mă ancorase de Amma, de tatăl meu, de Link, de districtul Gatlin, înainte să plece. O simţeam pe străzi, în casă, în bibliotecă, până şi în cămară. Lena nu avusese niciodată asta. Era emancipată şi complet neancorată, cum ar spune Amma, precum feriboturile săracilor din mlaştină.

Voiam ca eu să-i fiu ancora. Însă chiar acum, nu credeam că cineva putea fi ancora ei.

Lena trecu cu păşi apăsaţi pe lângă Boo, care şedea pe verandă fără a răsufla din greu, cu toate că alergase după maşină până aici. De asemenea, stătuse şi în grădina din faţă pe toată durata cinei. Se părea că-i plăceau cartofii dulci şi micuţele bezele pe care le-am strecurat pe uşa din faţă când Amma s-a dus la bucătărie să mai aducă sos.

O auzeam zbierând din casă. Am oftat, m-am dat jos din maşină şi m-am aşezat pe treptele verandei lângă câine. Capul deja îmi bubuia.

— Unchiule Macon! Unchiule Macon! Trezeşte-te! Soarele a apus, ştiu că nu dormi acolo!

O auzeam pe Lena urlând şi în capul meu.

Soarele a apus, ştiu că nu dormi!

Aşteptam ziua în care Lena avea să vină într-un suflet la mine să-mi spună adevărul despre Macon, ca şi cum mi-ar spune adevărul despre ea. Indiferent de ceea ce era el, nu părea a fi un Caster obişnuit, dacă exista aşa ceva. După felul în care dormea toată ziua şi apărea şi dispărea când voia, nu trebuia să fii un geniu pentru a înţelege ce se întâmpla. Totuşi, nu eram sigur că voiam să intru azi acolo.

Boo se uită fix la mine. Am întins mâna să-l mângâi, iar el îşi întoarse capul ca şi când ar fi spus că e totul bine. „Te rog, nu mă atinge, băiete!“ Când am auzit lucrurile începând să se spargă înăuntru, Boo şi cu mine ne-am ridicat şi am urmat zgomotele. Lena izbea una dintre uşile de sus.

Casa se transformă înapoi în ceea ce suspectam a fi modelul preferat al lui Macon, podoabe antebelice ponosite. În sinea mea eram uşurat că nu ne aflam într-un castel. Îmi doream să fi putut opri timpul în loc acum trei ore. Ca să fiu sincer, aş fi fost foarte fericit dacă s-ar fi transformat într-o casă tip vagon, iar noi ne-am fi aflat în faţa unui castron cu mâncare rămasă de la mesele anterioare, aşa cum făcea restul districtului.

— Mama mea? Propria mamă?

Uşa se dădu de perete. Macon se afla în cadrul uşii, într-o ţinută complet dezordonată. Era îmbrăcat cu o pijama şifonată de in, însă era mai mult, şi urăsc s-o spun, o rochie de noapte. Ochii îi erau mai roşii ca de obicei, iar pielea îi era mai albă, iar părul ciufulit. Arăta ca şi cum ar fi fost călcat de un camion.

În felul său, nu se deosebea foarte tare de tata, o dezordine desăvârşită. Poate că o dezordine un pic mai bunicică. Cu excepţia rochiei de noapte; nu l-ai vedea pe tata nici mort într-o rochie de noapte.

— Mama mea e Sarafine? Acea *chestie* care a încercat să mă omoare de Halloween? Cum ai putut să-mi ascunzi

asta?

Macon clătină din cap şi îşi trecu mâna prin păr, enervat.

— Amarie…

Aş fi plătit oricât ca să-i văd pe Macon şi pe Amma într-o luptă. Aş paria toţi banii pe Amma, mereu.

Macon ieşi din cameră, trântind uşa în spatele lui. Am reuşit să văd puţin din dormitorul său. Arăta ca şi cum ar fost decorul din *Fantoma de la Operă,* cu candelabre din fier forjat mai mari decât mine şi cu un pat negru cu baldachin, decorat cu catifea gri şi neagră. Ferestrele erau împodobite cu acelaşi material, atârnând peste obloanele negre ale casei de pe plantaţie. Până şi pereţii erau capitonaţi cu material negru şi gri care, probabil, avea mai mult de o sută de ani. Camera era întunecată ca noaptea. Mă lua cu frisoane numai privind-o. Întunericul, întunericul adevărat, era ceva mai mult decât o lipsă de lumină.

Când Macon ieşi din cadrul uşii, îţi sărea în ochi faptul că era perfect îmbrăcat, fără să aibă vreo şuviţă de păr rebelă, iar hainele erau perfect călcate. Până şi pantofii săi din antilopă erau fără vreo scamă. Nu semăna deloc cu Macon cel de acum o clipă, şi nu făcuse decât să iasă pe uşa dormitorului său.

M-am uitat la Lena. Ea nici măcar nu observase, iar eu mă simţeam rece, amintindu-mi pentru o clipă cât de diferită trebuia să fie viaţa ei spre deosebire de a mea.

— Mama mea e în viață?

— Mi-e teamă că e un pic mai complicat de-atât.

— Te referi la partea cu propria mamă care vrea să mă omoare? Când aveai de gând să-mi spui asta, unchiule Macon? Când voi fi fost deja Revendicată?

— Te rog să nu începi din nou cu asta. Nu ai să devii Întunecată.

Macon oftă.

— Nu-mi pot imagina cum de tu crezi contrariul. De vreme ce sunt fiica, iar aici citez, „celui mai Întunecat Caster în viaţă“.

— Înţeleg că eşti supărată. E cam greu pentru tine, şi ar fi trebuit să-ţi fi spus eu asta. Dar trebuie să mă crezi că eu încercam să te protejez.

Lena era mai mult decât furioasă acum.

— Să mă protejezi! M-ai făcut să cred că Halloweenul a fost doar un atac la întâmplare, când, de fapt, era vorba de mama mea! Mama mea e în viaţă şi a încercat să mă omoare, iar tu ai crezut că eu n-ar trebui să ştiu?

— Nu ştim dacă încearcă să te omoare.

Picturile începură să se lovească de pereţi. Becurile din candelabrele de pe hol începură să-şi micşoreze intensitatea unul câte unul. Sunetul ploii se auzea pe obloane.

— N-am avut suficientă vreme urâtă în ultimele săptămâni?

— Cu ce altceva m-ai minţit? Care e următorul lucru pe care o să-l aflu? Că şi tatăl meu e în viaţă?

— Mă tem că nu.

O spuse de parcă era o tragedie, ceva prea trist ca să poată fi discutat. Era acelaşi ton pe care oamenii îl foloseau când vorbeau despre moartea mamei mele.

— Trebuie să mă ajuţi.

Tonul ridicat al Lenei începea să piară.

— Am să fac orice-mi stă în puteri ca să te ajut, Lena. Mereu am făcut asta.

— Asta nu-i adevărat, i-o trânti Lena. Nu mi-ai spus despre puterile mele. Nu m-ai învăţat cum să mă protejez.

— Nu ştiu nimic despre întinderea puterilor tale. Eşti o Naturală. Când ai nevoie să faci ceva, pur şi simplu faci. În propriul tău fel, în propriul tău timp.

— Propria mamă vrea să mă omoare. Nu mai am timp.

— Aşa cum am spus mai devreme, nu ştim dacă ea chiar încearcă să te omoare.

— Atunci, cum explici ce s-a întâmplat de Halloween?

— Sunt şi alte posibilităţi. Eu şi Del încercăm să-i dăm de cap. Macon se întoarse, de parcă avea să intre din nou în camera sa. Trebuie să te calmezi. Putem să vorbim despre asta mai târziu.

Lena se întoarse spre o vază aflată pe servanta din capătul holului. Ca şi cum ar fi fost trasă de o sfoară, vaza urmă privirea Lenei până spre peretele de lângă uşa dormitorului lui Macon, zburând de-a lungul încăperii şi făcându-se ţăndări când se lovi de peretele tencuit. Era destul de departe de Macon pentru a fi sigură că nu avea să-l lovească, dar destul de aproape pentru a-şi întări spusele nerostite. Nu fusese un accident.

Nu era una dintre acele dăţi când Lena îşi pierduse controlul şi lucrurile pur şi simplu se *întâmplau.* Făcuse asta intenţionat. Totul era controlat.

Macon se roti atât de rapid, că nici măcar nu l-am văzut mişcându-se, însă se afla în faţa Lenei. El era la fel de şocat ca şi mine, şi ajunsese la aceeaşi concluzie; nu fusese un accident. Iar privirea ei îmi spuse că şi ea era la fel de surprinsă. El părea rănit sufleteşte, cât de rănit putea arăta Macon Ravenwood.

— Aşa cum am spus, când ai nevoie să faci ceva, pur şi simplu faci.

Macon se întoarse spre mine.

— Totul va fi mult mai periculos, mă tem, în săptămânile următoare. Lucrurile s-au schimbat. Nu o lăsa singură. Când e aici, eu o pot proteja, însă mama mea avea dreptate. Se pare că şi tu o poţi proteja, poate că mai bine decât mine.

— Alo? Te pot auzi! Lena îşi revenise din arătarea puterilor şi din privirea de pe faţa lui Macon. Ştiam că avea să se tortureze singură mai târziu, însă acum era prea furioasă ca să vadă asta. Nu vorbi despre mine ca şi când nu m-aş afla aici!

Un bec explodă în spatele lui, iar el nici măcar nu tresări.

— Te auzi ce spui? Trebuie să ştiu! Eu sunt cea vânată. Eu sunt cea pe care ea o vrea, şi nici măcar nu ştiu de ce.

Se holbară unul la celălalt, un Ravenwood şi o Duchannes, două crengi din acelaşi arbore răsucit de Casteri. Mă întrebam dacă nu era vremea ca eu s-o iau din loc.

Macon se uită la mine. Faţa lui spunea da.

Lena se uită la mine. A ei spunea nu.

Mă apucă de mână, iar eu simţeam căldura, arzând. Ea era în flăcări, furioasă aşa cum n-o mai văzusem niciodată. Nu-mi venea să cred că ferestrele casei încă erau la locul lor.

— Tu ştii motivul pentru care mă vânează, nu?

— E…

— Lasă-mă să ghicesc, complicat?

Cei doi se priveau fix unul pe celălalt. Părul Lenei flutura în jurul chipului ei. Macon îşi răsucea inelul de argint.

Boo se dădea înapoi, târâş. Inteligent câine! Îmi doream ca şi eu să mă fi putut retrage de acolo. Ultimele becuri se stinseră, iar noi ne aflam în întuneric.

— Trebuie să-mi spui tot ce ştii despre puterile mele.

Aceştia erau termenii ei.

Macon oftă, iar întunericul începu să se risipească.

— Lena. Nu e ca şi cum n-aş vrea să-ţi spun. După micuţa ta *demonstraţie,* e dar că nici măcar nu ştiu de ce poţi fi în stare. Nimeni nu ştie, bănuiesc, nici măcar tu.

Lena nu era pe deplin convinsă, dar continua să asculte.

— Asta înseamnă să fii o Naturală. E parte din har.

Începu să se relaxeze. Bătălia se terminase, iar ea o câştigase, deocamdată.

— Şi atunci, eu ce-o să fac?

Macon părea chinuit, aşa cum arăta tatăl meu când a venit în camera mea în clasa a cincea pentru a-mi explica cum stă treaba cu păsărelele şi cu albinele[41].

— Să-ţi înţelegi puterile poate fi o perioadă foarte confuză. Poate că există ceva cărţi pe tema asta. Dacă vrei, îi putem face o vizită lui Marian.

Mda, sigur. *Alegeri şi schimbări. Ghidul de Caster al unei fete moderne. Mama mea vrea să mă omoare. O carte de auto-ajutorare pentru adolescenţi.*

Aveau să fie nişte săptămâni lungi.

---

[41] Expresie englezească referitoare la discuţia dintre adulţi şi copii în ceea ce priveşte dragostea şi relaţiile sexuale, de obicei folosită în a-i învăţa pe tineri despre sex şi sarcini. (n.tr.)

28 noiembrie

Domus Lunae Libri

— Astăzi? Dar nu e nicio sărbătoare.

Când am deschis uşa, Marian era ultima persoană pe care mă aşteptam să o văd, în pragul uşii, îmbrăcată cu paltonul ei. Acum mă aflam cu Lena pe canapeaua rece din vechea camionetă turcoaz a lui Marian, în drum spre Biblioteca Casterilor.

— O promisiune e o promisiune. Ieri a fost Ziua Recunoştinţei. Vinerea Neagră. N-ar părea o sărbătoare, dar e o sărbătoare oficială, aşa că asta e tot ceea ce avem noi nevoie.

Marian avea dreptate. Amma probabil că se afla la coadă la mall, cu un pumn de cupoane, cu mult înainte să se lumineze de ziuă; acum, afară era întuneric, iar ea tot nu se întorsese.

— Biblioteca districtului Gatlin e închisă, aşa că Biblioteca Casterilor e deschisă.

— Aceleaşi ore? am întrebat-o pe Marian, care intrase pe strada Principală.

Dădu din cap.

— De la nouă la şase. Apoi, clipind, spuse: De la nouă seara până la şase dimineaţa. Nu toţi clienţii mei se pot aventura în lumina zilei.

— Asta nu pare prea corect, spuse Lena. Muritorii au mai mult timp la dispoziţie, iar ei nici măcar nu prea citesc pe-aici.

Marian ridică din umeri.

— Aşa cum am spus, eu sunt plătită de către districtul Gatlin. Dă vina pe ei. Însă gândeşte-te cât de mult timp vei

putea ţine cărţile, până ce *Lunae Libri* se vor redeschide.

M-am uitat lung, fără să clipesc.

— *Lunae Libri.* În traducere aproximativă, *Cărţile Lunii.* Le-ai putea numi Pergamentele Casterilor.

Nu-mi păsa cum le spunea. Abia aşteptam să văd ce aveau să ne zică tomurile din Biblioteca Casterilor, sau o anumită carte în special. Deoarece ne cam lipseau două lucruri: răspunsuri şi timp.

Când ne-am dat jos din camionetă, nu-mi venea să cred unde ne aflam. Camioneta lui Marian era parcată la marginea trotuarului, la nici trei metri de Societatea Istorică Gatlin sau, aşa cum le plăcea lui Marian şi mamei să-i spună, Societatea *Isterică* Gatlin. Societatea Istorică deţinea, de asemenea, şi departamentele DAR. Marian îşi trase mai în faţă camioneta, pentru a evita lumina care era împrăştiată pe pavaj de felinare.

Boo Radley se afla pe trotuar, de parcă ar fi ştiut.

— Aici? *Lunae* şi-cum-s-o-mai-numi e la departamentele DAR-ului?

— *Domus Lunae Libri.* Căminul *Cărţii Lunilor. Lunae Libri,* pe scurt. Şi nu, doar intrarea în Gatlin.

Am izbucnit în râs.

— Ai aceeaşi ironie ca şi mama ta.

Am mers până la clădirea pustie. N-am fi putut alege o seară mai bună.

— Dar nu e o glumă. Societatea Istorică este cea mai veche clădire din district, pe lângă Ravenwood. Nimic altceva n-a mai supravieţuit Marelui Foc, adăugă Marian.

— Pe bune, DAR şi Casterii? Cum ar putea ei să aibă ceva în comun?

Lena era consternată.

— Cred că vei găsi că au mai multe lucruri în comun decât ai crede. Marian se grăbi către vechea clădire din piatră, scoţându-şi bine cunoscutul breloc de chei. Eu, spre exemplu, sunt o membră a ambelor societăţi. M-am uitat spre Marian cu neîncredere. Sunt neutră. Credeam că m-am făcut destul de clară. Nu sunt ca voi. Tu eşti ca Lila, te implici prea mult…

Puteam termina acea propoziţie singur. „Şi uite ce i s-a întâmplat.“

Marian înlemni, însă cuvintele atârnau în aer. Nu mai era nimic de spus sau de făcut pentru a le retrage. Mă simţeam aiurea, dar n-am spus nimic. Lena mă luă de mână şi o simţeam cum încerca să mă sprijine.

Ethan. Eşti bine?

Marian se uită la ceas din nou.

— Mai sunt cinci minute până la ora nouă. Teoretic vorbind, n-ar trebui să vă las să intraţi. Dar trebuie să fiu jos până la nouă, în caz că mai sunt vizitatori în seara asta. Urmaţi-mă!

Ne-am croit drum prin grădina întunecată din spatele clădirii. Cotrobăi printre chei până ce o scoase pe cea pe care am considerat-o mereu a fi un breloc, deoarece nu arăta deloc a cheie. Era un inel de fier, cu o parte rabatabilă. Cu o mână dibace, Marian răsuci partea rabatabilă, transformând cercul într-o semilună. O lună a Casterilor.

Băgă cheia în ceea ce părea a fi un grilaj de fier, în fundaţia din spatele clădirii. O răsuci, iar grilajul se deschise. În spatele grilajului era o scară de piatră de culoare închisă care ducea şi mai adânc în întuneric, subsolul subsolului de la DAR. După ce mai roti o dată cheia la stânga, un rând de torţe se aprinseră singure de-a lungul peretelui. Acum, casa scării era complet iluminată cu flăcări pâlpâitoare, iar eu vedeam cuvintele DOMUS LUNAE LIBRI gravate în arcada de piatră a intrării de dedesubt. Marian mai roti cheia o dată, iar scările dispărură, fiind înlocuite din nou de grilajul de fier.

— Asta-i tot? Nu intrăm?

Lena părea enervată.

Marian îşi vârî mâna prin grilaj. Era o iluzie.

— Nu pot face Incantaţii, aşa cum ştii, dar ceva trebuia făcut. Nişte copii vagabonzi continuau să se aventureze pe aici noaptea. Macon l-a pus pe Larkin să măsluiască ceva pe aici, iar el vine pe aici din când în când, pentru a menţine această intrare intactă.

Marian se uită la noi, deodată sumbră.

— În regulă, atunci. Dacă sunteţi siguri că asta e ceea ce vreţi să faceţi, nu vă pot opri. Dar nici nu vă pot ghida în vreun fel în clipa în care ajungeţi jos. Nu vă pot împiedica să luaţi o carte şi nici nu o pot lua înapoi de la voi până ce *Lunae Libri* nu se deschide din nou.

Îşi puse mâna pe umărul meu.

— Înţelegi, Ethan? Asta nu e un joc. Există cărţi puternice aici – cărţi de Legăminte, pergamente ale Casterilor, talismane Întunecate şi Luminate, obiecte ale puterii. Lucruri pe care niciun alt Muritor nu le-a mai văzut, excepţie făcând eu şi predecesorii mei. Multe dintre cărţi sunt fermecate, altele sunt blestemate. Trebuie să aveţi grijă. Nu atinge nimic. Las-o pe Lena să aibă grijă de cărţi pentru tine.

Părul Lenei flutura încoace şi-ncolo. Ea deja simţea magia acestui loc. Am dat din cap, precaut. Ceea ce simţeam era mai puţin magic, stomacul meu chiorăind de parcă eu eram cel care băuse prea mult rachiu de mentă. M-am întrebat cât de des doamna Lincoln şi prietenii ei se plimbaseră pe deasupra noastră, neştiind ce se afla sub ele.

— Indiferent de ceea ce găsiţi, amintiţi-vă că trebuie să scoateţi acel obiect înainte de răsărit. De la nouă până la şase. Acestea sunt orele de funcţionare a bibliotecii, iar intrarea poate fi deschisă numai pe durata acelor ore. Soarele va răsări la şase fix; aşa e mereu într-o Zi a Bibliotecii. Dacă nu sunteţi pe scări până la răsărit, veţi rămâne aici până la următoarea Zi a Bibliotecii, şi nu am habar cum ar putea un Muritor să supravieţuiască acestei experienţe. M-am făcut perfect înţeleasă?

Lena dădu din cap, luându-mă de mână.

— Putem să intrăm? Nu mai am răbdare.

— Nu pot să cred că fac asta. Unchiul tău Macon şi Amma m-ar omorî dacă ar şti. Marian îşi controlă ceasul. După voi.

— Marian? Ai… a văzut vreodată mama asta?

Nu puteam renunţa. Nu mă puteam gândi la altceva.

Marian se uită la mine, ochii fiindu-i ciudat de strălucitori.

— Mama ta a fost persoana care mi-a dat acest serviciu.

Şi cu asta, ea dispăru în faţa noastră prin grilajul fals şi coborî în *Lunae Libri.* Boo Radley lătră, dar era prea târziu ca noi să ne întoarcem.

❖

Scările erau reci şi alunecoase, cu mucegai pe ele, iar aerul, umed. Lucruri umede, lucruri plouate, lucruri ca din viziuni – nu era greu să ţi le imaginezi simţindu-se ca acasă aici jos.

Am încercat să nu mă gândesc la ultimele cuvinte ale lui Marian. Nu mi-o puteam imagina pe mama coborând aceste scări. Nu mi-o puteam imagina ştiind totul despre această lume peste care tocmai dădusem sau, mai bine, această lume care tocmai dăduse peste mine. Dar ştiuse şi nu mă puteam opri din a mă întreba cum. Dăduse şi ea peste această lume sau cineva o invitase în ea? Cumva, totul părea să fie mai real, că mama şi cu mine împărţeam acest secret, cu toate că ea nu era aici ca să-l împartă cu mine.

Dar eu eram aici acum, coborând treptele de piatră, cioplite şi plate precum podeaua unei biserici vechi. De-a lungul părţilor laterale ale scărilor vedeam bolovani aspri de piatră, fundaţiile unei încăperi străvechi care a existat pe situl clădirii DAR, cu mult înainte ca structura să fi fost construită. M-am uitat în jos, la scări, dar nu vedeam decât contururi aproximative, forme în întuneric. Nu arăta ca o bibliotecă. Arăta ca ceea ce probabil că era, ca ceea ce mereu fusese. O criptă.

La baza scărilor, în întunericul criptei, nenumărate cupole micuţe erau arcuite deasupra coloanelor care se înălţau spre tavanul arcuit, patruzeci sau cincizeci la număr. Pe măsură ce ochii mi se obişnuiau cu întunericul, vedeam că fiecare coloană era diferită, iar unele dintre ele erau înclinate, asemenea unor stejari vechi îndoiţi. Umbrele lor făceau ca încăperea circulară să pară o

pădure tăcută şi întunecată. Era o încăpere terifiantă. Nu aveai cum să afli cât de lungă era, de vreme ce fiecare direcţie se dizolva în întuneric.

Marian băgă cheia în prima coloană, marcată cu o lună. Torţele de-a lungul pereţilor se aprinseră singure, iluminând încăperea cu flăcări pâlpâitoare.

— Sunt minunate, spuse Lena plină de admiraţie. Încă îi vedeam părul fluturându-i în jurul feţei şi m-am întrebat cum era oare acest loc pentru ea, în feluri în care n-aş putea să ştiu niciodată.

În viaţă. Puternică. De parcă adevărul, orice adevăr, e aici, undeva.

— Colectate de prin toată lumea, cu mult înainte ca eu să mă fi născut. Istanbul.

Marian arăta spre vârfurile coloanelor, spre părţile decorate, spre capiteluri.

— Luată din Babilon. Arătă spre alta, cu patru capete de şoim iţindu-se prin fiecare parte. Egipt, Ochiul lui Dumnezeu. Lovi cu mâna spre alta, gravată dramatic cu un cap de leu. Asiria.

Am mers în continuare, ţinând mâna pe perete. Până şi pietrele pereţilor erau gravate. Unele aveau feţe de bărbaţi, de creaturi, de păsări, privind dinspre pădurea de coloane ca nişte prădători. Alte pietre erau gravate cu simboluri pe care nu le recunoşteam, hieroglife de-ale Casterilor şi culturi despre care nu auzisem vreodată.

Ne-am dus şi mai departe în încăpere, ieşind din criptă, care părea să servească drept anticameră, şi din nou torţele se aprinseră, una câte una, de parcă ne urmăreau. Vedeam că aceste coloane se aflau în jurul unei mese de piatră din mijlocul încăperii. Stivele, sau ceea ce bănuiam eu a fi stive, radiau din cercul central precum spiţele unei roţi, şi păreau să se ridice până aproape de tavan, creând un labirint înfricoşător, în care îmi imaginam că un Muritor se putea pierde. În încăpere, nu existau decât coloane şi masa rotundă de piatră.

Marian ridică liniştită o torţă dintr-o semilună de fier de pe perete şi mi-o înmână. Îi înmână alta Lenei şi luă încă

una, pentru ea.

— Uitaţi-vă pe aici. Trebuie să verific corespondenţa. S-ar putea să am o cerere de transfer dintr-o altă branşă.

— Pentru *Lunae Libri?* Nu m-am gândit că ar mai putea exista şi alte biblioteci de Casteri.

— Desigur.

Marian se întoarse spre scări.

— Stai puţin. Cum de primeşti corespondenţă aici?

— La fel cum primeşti şi tu. Carlton Eaton o livrează, fie ploaie, fie vreme bună.

Carlton Eaton era şi el implicat. Desigur că era. Asta probabil că explica de ce o luase pe Amma atunci, în toiul nopţii. Mă întrebam dacă deschidea şi corespondenţa Casterilor. Mă întrebam ce nu mai ştiam în legătură cu Gatlin şi cu oamenii din el. Nu trebuia să întreb.

— Nu sunt prea mulţi asemenea nouă, însă sunt mai mulţi decât ai crede. Trebuie să-ţi aminteşti. Ravenwood a fost aici cu mult înaintea acestei clădiri vechi. Acesta a fost un district al Casterilor înainte să fi fost unul al Muritorilor.

— Probabil că de aceea sunteţi cu toţii atât de ciudaţi pe aici, mă necăji Lena.

Eu încă eram buimăcit de vestea cu Carlton Eaton.

Cine altcineva mai ştia ce se întâmpla în Gatlin, în celălalt Gatlin, cel cu biblioteci magice subterane şi fete care puteau controla vremea sau te puteau face să sari de pe o stâncă? Cine altcineva se mai afla în grupul de Casteri, aşa ca Marian şi Carlton Eaton? Aşa ca mama?

Fatty? Doamna English? Domnul Lee?

În niciun caz domnul Lee.

— Nu-ţi face griji. Când o să ai nevoie de ei, o să te găsească. Aşa funcţionează lucrurile, aşa au funcţionat dintotdeauna.

— Aşteaptă. Am apucat-o pe Marian de mână. Tatăl meu ştie?

— Nu.

Cel puţin exista o persoană din casa mea care nu trăia o viaţă dublă, chiar dacă era nebun.

Marian ne dădu ultimul sfat:

— Acum aţi face bine să începeţi. *Lunae Libri* este de mii de ori mai mare decât oricare altă bibliotecă pe care o ştiţi. Dacă vă pierdeţi, să refaceţi imediat paşii pe care i-aţi urmat. De asta stivele radiază în această încăpere. Dacă mergi doar înainte sau înapoi, şansele de a vă rătăci sunt mai mici.

— Cum te poţi pierde când nu poţi să mergi decât în linie dreaptă?

— Încearcă şi ai să vezi.

Lena ne întrerupse:

— Ce se află la capătul stivelor? Vreau să zic, la capătul culoarelor?

Marian o privi într-un mod ciudat.

— Nimeni nu ştie. Nimeni n-a ajuns atât de departe pentru a afla. Unele culoare se transformă în tunele. Părţi din *Lunae Libri* sunt încă neînregistrate pe hartă. Sunt multe lucruri aici, jos, pe care nici măcar eu nu le-am văzut. Într-o bună zi, poate…

— Despre ce vorbeşti? Totul se termină undeva. Nu pot fi rânduri şi rânduri de cărţi prin tunele pe sub oraş. Ce, ajungi la un ceai la doamna Lincoln acasă? Coteşti la stânga şi laşi o carte la mătuşa Del în oraşul vecin? Mergi în tunelul din dreapta pentru o conversaţie cu Amma?

Eram sceptic.

Marian zâmbi, fiind extrem de amuzată.

— Cum crezi tu că Macon face rost de cărţi? Cum crezi tu că DAR nu vede niciun vizitator pe aici? Gatlin e Gatlin. Oamenii de aici îl plac aşa cum este, aşa cum *cred* ei că este. Muritorii văd doar ceea ce vor să vadă. A existat o comunitate prosperă de Casteri în şi prin jurul acestui district cu mult înainte de Războiul Civil. Asta înseamnă sute de ani, Ethan, iar asta n-are să se schimbe deodată. Nu doar pentru că tu ştii despre asta.

— Nu pot să cred că unchiul Macon nu mi-a spus niciodată de acest loc. Gândeşte-te la toţi Casterii care au venit pe aici.

Lena îşi ridică torţa, luând un volum legat de pe raft.

Cartea era legată frumos, cu ornamente, părând a fi grea, şi trimise o nor de praf în fiecare direcţie.

Am început să tuşesc.

— *Incantaţiile, o scurtă istorie.* Scoase o alta. Cred că ne aflăm la litera I. Aceasta era o cutie de piele care se deschise sus pentru a dezvălui pergamentul ce se afla în interior. Lena scoase pergamentul. Până şi praful părea mai bătrân şi mai gri. *Incantaţii pentru Confuzii şi Blesteme.*

Asta e foarte veche.

— Ai grijă. Are câteva sute de ani buni. Gutenberg nu a inventat tiparul până în 1455.

Marian luă pergamentul din mâna ei cu grijă, de parcă ţinea un nou-născut.

Lena scoase o altă carte, legată în piele gri.

— *Incantaţiile şi armata confederată.* Casterii erau în război?

Marian dădu din cap.

— Ambele părţi, şi cei Albaştri, şi cei Gri. Era una din marile divizii ale Comunităţii Casterilor, mi-e teamă. Aşa cum a fost pentru noi, Muritorii.

Lena se uită la Marian, punând la loc cartea prăfuită.

— Casterii din familia noastră încă suntem în război, nu-i aşa?

Marian se uită la ea cu o privire tristă.

— O Casă Dezbinată, aşa i-a spus preşedintele Lincoln. Şi da, Lena, mi-e teamă că sunteţi în război. Îi atinse obrazul Lenei. De aceea tu eşti aici, dacă-ţi aminteşti. Ca să găseşti ceea ce ai nevoie, ca să clarifici lucruri incerte. Acum, mai bine începeţi să căutaţi.

— Sunt atât de multe cărţi, Marian! Nu ne poţi arăta o direcţie măcar?

— Nu te uita la mine. Aşa cum am spus, nu am răspunsurile, ci doar cărţile. Haideţi, porniţi! Suntem pe un timp scurt aici şi s-ar putea să pierdeţi cursul lui. Lucrurile nu sunt precum par aici, jos.

M-am uitat de la Lena la Marian. Îmi era frică să le scap din ochi pe vreuna. *Lunae Libri* era mai intimidantă decât

îmi imaginasem. Mai puţin ca o bibliotecă şi mai mult, ei bine, ca nişte catacombe. Iar *Cartea Lunilor* putea fi oriunde.

Eu şi Lena ne uitam la grămezile fără de sfârşit, însă nu făceam niciun pas.

— Cum o vom găsi? Trebuie să fie milioane de cărţi aici.

— Habar nu am. Poate…

Ştiam la ce se gândea.

— Să încercăm medalionul?

— Îl ai?

Am dat din cap şi l-am scos din buzunarul jeanşilor. I-am înmânat torța Lenei.

— Trebuie să vedem ce se întâmplă. Trebuie să existe şi altceva. Am scos medalionul din batistă şi l-am pus pe masa de piatră din mijlocul încăperii. Am văzut o privire cunoscută în ochii lui Marian, privirea pe care ea şi mama mea o împărţeau când găseau ceva bun în cercetările lor. Vrei să vezi, Marian?

— Mai mult decât ai crede. Marian îmi luă uşor mâna, iar eu am luat-o pe a Lenei. Am întins mâna, cu degetele împreunate într-ale Lenei, şi am atins medalionul.

Un fulger orbitor mi-a forţat ochii să se închidă.

Apoi puteam vedea fumul şi simţi mirosul focului, iar noi eram acolo…

Genevieve ridică tomul pentru a putea citi cuvintele prin ploaie.

Ştia că rostirea lor însemna sfidarea Legilor Naturii. Aproape că putea auzi vocea mamei ei implorând-o să se oprească – să se gândească la alegerea pe care o făcea.

Dar Genevieve nu se putea opri. Nu-l putea pierde pe Ethan.

Începu să scandeze:

CRUOR PECTORIS MEI, TUTELA TUA EST.

VITA VITAE MEAE, CORRIPIENS TUAM, CORRIPIENS MEAM.

CORPUS CORPORIS MEI, MEDULLA MENSQUE,
ANIMA ANIMAE MEAE, ANIMAM NOSTRAM CONECTE.
CRUOR PECTORIS MEI, LUNA MEA, AESTUS MEUS,
CRUOS PECTORIS MEI. FATUM MEUM, MEA SALUS.

— Opreşte-te, copilă, înainte să fie prea târziu!

Vocea lui Ivy era frenetică.

Turna cu găleata, iar fulgerul despică fumul. Genevieve îşi ţinu respiraţia şi aşteptă. Nimic. Probabil c-o făcuse greşit. Îşi îngustă ochii pentru a citi mai bine pe întuneric. Strigă cuvintele în întuneric, în limba pe care o cunoştea mai bine:

SÂNGE DIN INIMA MEA, VEGHE ASUPRA TA.
VIAŢĂ DIN VIAŢA MEA, LUÂND-O PE-A TA, LUÂND-O PE-A MEA.
TRUP DIN TRUPUL MEU, MĂDUVĂ ŞI MINTE,
SUFLET DIN SUFLETUL MEU, ÎNTRE NOI LEGĂMINTE.
SÂNGE DIN INIMA MEA, DE LUNA-MI CHEMAT SAU GONIT,
SÂNGE DIN INIMA MEA. SALVAT FIIND, AM FOST OSÂNDIT.

Credea că ochii îi jucau feste când văzu pleoapele lui Ethan sforţându-se să se deschidă.

— Ethan!

Pentru o frântură de secundă, ochii lor se întâlniră.

Ethan se lupta să respire, în mod evident încercând să vorbească. Genevieve îşi apăsă urechea mai aproape de buzele lui, simţindu-i respiraţia caldă pe obraz.

— Nu l-am crezut niciodată pe tăticul tău când a spus că era imposibil ca un Caster şi un Muritor să poată fi împreună. Am fi găsit noi o cale. Te iubesc, Genevieve!

Apăsă ceva în mâna ei. Un medalion.

Şi, la fel de repede cum ochii i se deschiseseră, se

închiseră din nou, pieptul său refuzând să se mai ridice şi să coboare.

Înainte ca Genevieve să poată reacţiona, un şoc de electricitate îi străbătu trupul. Simţea sângele pulsându-i prin vene. Probabil că fusese lovită de un fulger. Valurile de durere o năpădiră.

Genevieve încercă să se ţină.

Apoi, totul se întunecă.

— Sfinte Dumnezeule din Ceruri, nu o lua şi pe ea!

Genevieve recunoscu vocea lui Ivy. Unde se afla ea? Mirosul o aduse înapoi. Lămâi arse. Încercă să vorbească, însă îşi simţea gâtul de parcă înghiţise nisip. Ochii îi clipiră.

— O, Dumnezeule, îţi mulţumesc!

Ivy o privea fix, îngenunchind lângă ea pe pământ.

Genevieve tuşi şi se întinse spre Ivy, încercând s-o tragă mai aproape.

— Ethan, e cumva… şopti ea.

— Îmi pare rău, copilă! A plecat dintre noi.

Genevieve se forţă să-şi deschidă ochii. Ivy sări înapoi, de parcă îl văzuse pe Necuratul în persoană.

— Dumnezeule, ai milă!

— Ce e? Ce s-a întâmplat, Ivy?

Bătrâna încerca să înţeleagă ceea ce tocmai văzuse.

— Ochii tăi, copilă. Sunt… s-au schimbat!

— Despre ce vorbeşti?

— Nu mai sunt verzi. Sunt galbeni, la fel de galbeni precum soarele.

Lui Genevieve nu-i păsa ce culoare aveau ochii ei. Nu-i păsa de nimic acum că-l pierduse pe Ethan. Începu să plângă.

Începuse să plouă din nou, pământul de sub ele transformându-se în noroi.

— Trebuie să te ridici, domnişoară Genevieve. Trebuie să comunicăm cu Cei din Lumea Cealaltă.

Ivy încercă să o ridice în picioare.

— Ivy, spui prostii.

— Ochii tăi… te-am avertizat. Ţi-am spus despre luna aia, nicio lună. Trebuie să aflăm ce înseamnă. Trebuie să ne consultăm cu Spiritele.

— Dacă e ceva în neregulă cu ochii mei, sunt sigură că e din cauză că am fost lovită de un fulger.

— Ce ai văzut?

Izry părea panicată.

— Ivy, ce se întâmplă? De ce te porţi atât de ciudat?

— N-ai fost lovită de niciun fulger. A fost altceva.

Ivy fugi înapoi către câmpurile de bumbac în flăcări. Genevieve o strigă, încercând să se ridice, dar nu-şi putea reveni. Îşi sprijini capul înapoi în noroiul dens, ploaia căzând drept pe faţa ei. Ploaie amestecată cu lacrimi de înfrângere. Îşi pierdea şi-şi recăpăta cunoştinţa. Auzi vocea lui Ivy, neclară, la depărtare, strigând-o pe nume. Când ochii i se concentrară, bătrâna se afla din nou lângă ea, cu fusta adunată în mâini.

Ivy ducea ceva în fusta ei şi le dădu drumul acelor lucruri pe pământul de lângă Genevieve. Mici fiole de pulberi şi sticluţe cu ceea ce părea a fi nisip şi pământ se izbeau unele de celelalte.

— Ce faci?

— Ofrande. Spiritelor. Sunt singurele care ne pot spune ceea ce înseamnă asta.

— Ivy, calmează-te! Vorbeşti numai prostii.

Bătrâna scoase ceva din buzunarul rochiei sale de noapte. Era un ciob dintr-o oglindă. O puse în faţa lui Genevieve.

Era întuneric, dar asta oricum nu conta. Ochii lui Genevieve luceau. Se transformaseră din verde-închis în auriu aprins, şi nu păreau a fi ochii ei într-un alt fel inconfundabil. În mijloc, unde ar fi trebuit să fie o pupilă rotundă şi neagră, se aflau nişte fante sub formă de migdală, precum pupilele unei pisici. Genevieve aruncă oglinda pe pământ şi se întoarse spre Ivy.

Însă bătrâna nu-i dădea atenţie. Ea deja amestecase

pulberile şi pământul, aruncându-le dintr-o mână în cealaltă, şoptind în vechea limbă Gullah[42] a predecesorilor ei.

— Ivy, ce fa…

— Ssst, sâsâi bătrâna. Le ascult pe Spirite. Ele ştiu ce-ai făcut. Ne vor spune ce înseamnă asta. Din pământul oaselor ei şi sângele sângelui meu. Ivy îşi tăie degetul cu marginea ciobului de oglindă şi împrăştie micile picături de sânge pe pământul pe care-l cernea. Lăsaţi-mă să aud ce auziţi şi voi. Să văd ce vedeţi şi voi. Să ştiu ceea ce ştiţi şi voi.

Ivy se ridică, cu braţele deschise spre cer. Ploaia curgea valuri pe ea, noroiul scurgându-se de pe rochia ei în mici pârâiaşe. Începu să vorbească din nou în ciudata limbă, iar apoi…

— Nu se poate. Nu ştia ce face, plângea ea spre cerul întunecat de deasupra.

— Ivy, ce e?

Ivy tremura, îmbrăţişându-se şi plângând:

— Nu se poate. Nu se poate!

Genevieve o apucă pe Ivy de umeri.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? Ce e în neregulă cu mine?

— Ţi-am spus să nu te vâri în cartea aia. Ţi-am spus că e noaptea greşită pentru Magie, dar e prea târziu acum, copilă! N-o mai poţi lua înapoi.

— Despre ce vorbeşti?

— Eşti blestemată acum, domnişoară Genevieve. Ai fost Revendicată. Ai fost Transformată, şi nu se mai poate face nimic pentru a opri asta. O tocmeală. Nu poţi lua ceva din Cartea Lunilor fără să dai ceva la schimb.

— Ce? Ce am dat?

— Destinul tău, copilă. Destinul tău şi destinul fiecărui copil Duchannes care se va naşte după tine.

Genevieve nu înţelegea. Însă înţelegea suficient cât

[42] Dialect african (n.tr.)

să-şi dea seama că ceea ce făcuse nu mai putea fi desfăcut.

— Ce vrei să spui?

— În cea de a Şaisprezecea Lună, în cel de-al Şaisprezecelea An, Cartea va lua ceea ce i s-a promis. Ceea ce tu ai târguit. Sângele unui copil Duchannes, iar acel copil va deveni Întunecat.

— Fiecare copil Duchannes?

Ivy îşi înclină capul. Genevieve nu era singura care fusese învinsă în noaptea asta.

— Nu pe toţi.

Genevieve părea plină de speranţe.

— Dar pe care? Cum de vom şti pe care îi va alege?

— Cartea va alege. În cea de a Şaisprezecea Lună, a şaisprezecea aniversare a lor.

— Nu a mers.

Vocea Lenei părea sugrumată, îndepărtată. Tot ce puteam vedea era fum şi tot ce puteam auzi era vocea ei. Nu eram în bibliotecă şi nici în viziune. Eram undeva la mijloc, şi era îngrozitor.

— Lena!

Iar apoi, pentru o clipă, i-am văzut faţa în fum. Ochii îi erau mari şi întunecaţi – doar că, acum, verdele părea aproape negru. Vocea îi era acum mai mult o şoaptă.

— Două secunde. A fost în viaţă pentru două secunde, iar apoi ea l-a pierdut.

Îşi închise ochii şi dispăru.

— L! Unde eşti?

— Ethan. Medalionul.

O puteam auzi pe Marian, ca şi când ea s-ar fi aflat la mare distanţă.

Simţeam greutatea medalionului în mâinile mele. Am priceput. I-am dat drumul.

Mi-am deschis ochii, tuşind din cauza fumului pe care-l aveam în plămâni. Încăperea se învârtea şi era înceţoşată.

— Ce dracu’ căutaţi voi, copii, aici?

Mi-am fixat ochii asupra medalionului, iar încăperea se linişti. Medalionul se afla pe podeaua de piatră, părând mic şi inofensiv. Marian îmi dădu drumul mâinii.

Macon Ravenwood se afla în mijlocul criptei, paltonul său răsucindu-se în jurul lui. Amma se afla lângă el, paltonul ei bun încheiat greşit la nasturi, ţinându-şi strâns poşeta. Nu ştiu care din ei doi era mai furios.

— Îmi pare rău, Macon. Ştii regulile. Ei mi-au cerut ajutorul, iar eu sunt Legată în a-i ajuta.

Marian părea blocată.

Amma era deja cu capsa pusă pe Marian, de parcă ne-ar fi stropit casa cu benzină.

— În felul în care înţeleg eu, eşti Legată în a avea grijă de băiatul Lilei şi de nepoata lui Macon. Şi nu prea văd să faci vreunul din lucrurile astea.

Am aşteptat ca şi Macon să se ia de Marian, însă el nu spuse nimic. Apoi mi-am dat seama de ce. Macon o zguduia pe Lena. Ea căzuse de-a lungul mesei de piatră din mijlocul încăperii. Braţele îi erau căzute pe lângă corp, iar faţa – lipită de piatra aspră. Nu părea a fi conştientă.

— Lena!

Am luat-o în braţele mele, ignorându-l pe Macon, care era deja lângă ea. Ochii ei încă îi erau negri, practic holbându-se la mine.

— Nu e moartă. E inconştientă. Cred că pot să ajung la ea.

Macon lucra în linişte. Îl vedeam răsucindu-şi inelul. Ochii îi erau misterios de luminaţi.

— Lena! Întoarce-te!

I-am tras corpul imobil în braţe, ţinând-o strâns la pieptul meu.

Macon murmura. Nu înţelegeam cuvintele, însă vedeam că părul Lenei începuse să fluture în vântul de-acum familiar şi supranatural pe care îl credeam a fi o briză de-a Casterilor.

— Nu aici, Macon. Vrăjile tale nu o să meargă aici.

Marian răsfoia printre paginile unei cărţi prăfuite, vocea fiindu-i fermă.

— Nu face Incantaţii, Marian. Ci Călătoreşte. Până şi un Caster poate face asta. Când ea pleacă, numai cei din regnul lui Macon pot să se ducă. Acolo, Dedesubt.

Amma încerca să ne aline, însă nu părea foarte convingătoare.

Am simţit răceala cuprinzând trupul inert al Lenei şi ştiam că Amma avea dreptate. Oriunde se afla Lena, nu era în braţele mele. Era departe. Simţeam şi eu asta, iar eu nu eram decât un Muritor.

— Ţi-am spus, Macon. Acesta este un loc neutru. Nu există nicio Incantaţie pe care s-o poţi face într-o încăpere din pământ.

Marian păşea de colo-colo, strângând cartea la piept de parcă o făcea să se simtă că ar fi de ajutor în vreun fel. Însă înăuntru nu se afla niciun răspuns. Spusese şi ea asta. Incantaţiile nu ne puteau ajuta acum.

Mi-am reamintit visele, mi-am reamintit cum o trăgeam pe Lena prin noroi. M-am întrebat dacă acesta era locul în care o pierdem.

Macon vorbea. Ochii îi erau larg deschişi, însă el nu vedea. Era ca şi cum aceştia ar fi fost întorşi pe dos, oriunde s-ar fi aflat Lena.

— Lena. Ascultă-mă. Ea nu te poate ţine.

Ea. M-am uitat fix în ochii Lenei.

Sarafine.

— Eşti puternică, Lena; fii învingătoare. Ea ştie că nu te pot ajuta aici. Te aşteaptă în întuneric. Trebuie să faci asta singură.

Marian apăru cu un pahar de apă. Macon turnă puţină apă pe faţa Lenei, în gura ei, însă ea nu se mişcă.

Nu mai puteam să suport.

I-am apucat gura şi am sărutat-o, cu putere. Apa i-a curs din gură, de parcă îi făceam respiraţie gură la gură unei victime care se înecase.

Trezeşte-te, L. Nu mă poţi părăsi acum. Nu aşa. Am mai multă nevoie de tine decât are ea.

Pleoapele Lenei fluturară.

Ethan. Sunt obosită.

Reveni la viaţă, înecându-se, scuipând apă peste jachetă. Am zâmbit în ciuda a tot ce se întâmplase, iar ea mi-a zâmbit la rându-i. Dacă asta era ceea ce însemnau visele, noi schimbaserăm felul în care se sfârşeau. De data asta, o ţinusem. Însă în mintea mea, cred că ştiam. Ăsta nu era momentul când ea îmi scăpa din braţe. Era doar începutul.

Cu toate că era adevărat, o salvasem de data asta.

M-am aplecat s-o iau în braţe. Voiam să simt cunoscutul curent dintre noi. Înainte să-mi pot pune mâinile în jurul ei, ea se ridică brusc şi sări din braţele mele.

— Unchiule Macon!

Macon era dincolo de încăpere, sprijinindu-se de peretele criptei, abia fiind în stare să-şi susţină propria greutate. Îşi sprijini capul de piatră. Transpira, respirând greoi, iar faţa îi era albă precum creta.

Lena fugi şi se agăţă de el, o copilă îngrijorată pentru tatăl ei.

— N-ar fi trebuit să faci asta. Ar fi putut să te omoare.

Orice făcuse când Călătorise, orice însemnase asta, efortul îl costase.

Deci asta era Sarafine. Această chestie, oricine ar fi fost Ea, era mama Lenei.

Dacă aceasta era o călătorie până la bibliotecă, nu voiam să ştiu dacă eram pregătit pentru ceea ce ar putea să se întâmple în următoarele câteva luni.

Sau, începând de mâine, în următoarele 74 de zile.

❖

Lena stătea aşezată, încă udă leoarcă, înfăşurată bine într-o pătură. Arăta ca o copilă de cinci ani. Am aruncat o privire spre vechea uşă din lemn de stejar din spatele ei, întrebându-mă dacă aş putea vreodată să găsesc ieşirea de unul singur. Nu credeam că era posibil. Merseserăm cam vreo treizeci de paşi până pe unul dintre culoare, iar apoi dispăruserăm pe o casă a scării, printr-o serie de uşi mici, într-o birou plăcut care, aparent, era un fel de încăpere pentru citit. Pasajul păruse a fi fără de sfârşit, cu o uşă la fiecare câţiva metri de parcă era un fel de hotel subteran.

În clipa în care Macon se aşează, un serviciu de ceai din argint apăru în mijlocul mesei, cu exact cinci ceşti şi un platou cu pâiniţe dulci. Poate că şi Bucătăria se afla pe aici.

M-am uitat prin jur. Habar n-aveam unde mă aflam, dar ştiam un lucru. Mă aflam undeva în Gatlin, şi totuşi undeva mai departe de Gatlin decât fusesem vreodată.

În orice caz, fusesem luat pe nepregătite.

Am încercat să-mi găsesc un loc confortabil într-un scaun tapiţat care arăta ca şi când i-ar fi aparţinut lui Henric al VIII-lea. De fapt, nu exista niciun lucru care să arate că nu-i aparţinuse. Tapiseria de pe perete arăta şi ea ca şi cum ar fi aparţinut unui vechi castel sau poate plantaţiei Ravenwood. Era ţesută în forma unei constelaţii, albastru-închis şi fir de argint. De fiecare dată când mă uitam la ea, luna apărea într-o fază diferită.

Marian, Macon şi Amma stăteau de cealaltă parte a mesei. Să spui că eu şi Lena ne aflam într-un mare necaz era cel mai frumos mod cu putinţă să o spui. Macon era furios, ceaşca lui de ceai zgâlţâindu-se în faţa sa. Amma era şi mai şi.

— Ce te face să crezi că poţi tu să decizi când e băiatul meu pregătit pentru Dedesubt? Lila ţi-ar tăbăci pielea dacă ar fi aici. Ai un tupeu, Marian Ashcroft!

Mâinile lui Marian tremurau în timp ce-şi lua ceaşca.

— Băiatul tău? Dar de nepoata mea ce zici? De vreme ce cred că ea a fost cea atacată.

Macon şi Amma, după ce ne făcuseră cu ou şi cu oţet, începeau acum să se certe între ei. Nu îndrăzneam s-o privesc pe Lena.

— Tu ai fost o problemă din ziua în care te-ai născut, Macon. Amma se întoarse spre Lena. Dar nu pot să cred că l-ai trage pe băiatul meu în toată treaba asta, Lena Duchannes!

Lena era deja furioasă.

— Desigur că l-am tras în asta. Eu fac lucruri rele. Când aveţi de gând să pricepeţi asta? Şi lucrurile n-o să devină decât şi mai rele!

Setul de ceai zbură de pe masă în aer, unde încremeni. Macon se uită la el, fără să clipească măcar o clipă. O provocare. Întregul set se îndreptă şi ateriză uşor pe masă. Lena se uită la Macon de parcă nu mai era altcineva în încăpere.

— O să devin Întunecată, şi nimeni nu poate să facă nimic să oprească asta.

— Asta nu e adevărat.

— Nu e? Voi sfârşi ca…

Nu putea s-o spună.

Pătura îi căzu de pe umeri, iar ea mă luă de mână.

— Trebuie să stai departe de mine, Ethan! Înainte să fie prea târziu.

Macon se uită la ea, iritat.

— N-ai să devii Întunecată. Nu mai fi atât de credulă! Ea vrea ca tu să crezi asta.

Felul în care spuse *Ea* îmi reaminti de felul în care spuse *Gatlin.*

Marian îşi puse ceaşca de ceai pe masă.

— Adolescenţii… totul e atât de apocaliptic!

Amma clătină din cap.

— Unele lucruri sunt menite a fi, iar pentru altele trebuie să munceşti. Acest lucru încă nu e terminat.

Simţeam mâna Lenei tremurând în a mea.

— Au dreptate, L. Totul va fi bine.

Lena îşi trase mâna cu putere.

— Totul va fi bine? Mama mea, o Cataclistă, încearcă să mă omoare. O viziune de acum o sută de ani tocmai mi-a clarificat faptul că întreaga mea familie a fost blestemată de pe vremea Războiului Civil. În două luni o să împlinesc şaisprezece ani, şi asta e tot ce poţi să spui?

I-am luat din nou mâna, uşor, deoarece m-a lăsat.

— Am văzut aceeaşi viziune pe care ai văzut-o şi tu. Cartea alege pe cine ia. Poate că nu o să te aleagă pe tine.

Mă agăţam de un fir de păr, dar asta era tot ce aveam.

Amma se uită la Marian, izbindu-și farfurioara de masă. Ceaşca zăngăni.

— Cartea?

Ochii lui Macon erau aţintiţi asupra mea.

Am încercat să-i întorc privirea, dar n-o puteam face.

— Cartea din viziune.

Nu mai spune nimic, Ethan.

Ar trebui să le spunem. Nu putem face asta singuri.

— Nu e nimic, unchiule M. Nici măcar nu știm ce înseamnă viziunile.

Lena n-avea de gând să cedeze, dar după întâmplarea din seara asta, eu aveam de gând. Trebuia s-o facem. Totul ne scăpa de sub control. Mă simţeam ca şi cum m-aș fi înecat şi nici măcar nu mă puteam salva, lăsând-o pe Lena singură.

— Poate că viziunile înseamnă că nu toţi cei din familia ta devin Întunecaţi când sunt Revendicaţi. Ce zici de mătuşa Del? Reece? Crezi că scumpa de Ryan o va lua pe calea Întunecată când ea poate să-i vindece pe oameni? am spus eu, mutându-mă mai aproape de ea.

Lena se feri de mine.

— Nu ştii nimic despre familia mea.

— Dar el nu se înşală, Lena.

Macon se uită la ea, exasperat.

— Nu eşti Ridley. Şi nu eşti mama ta, am spus, pe cât de convingător puteam fi.

— De unde ştii? Nici măcar n-ai văzut-o vreodată pe mama mea. Şi, apropo, nici măcar eu n-am văzut-o, excepţie făcând atacurile din minte pe care se pare că nimeni nu le poate preveni.

Macon încerca de zor să o mângâie pe Lena.

— Am fost nepregătiţi pentru astfel de atacuri. Nu ştiam că ea poate Călători. Nu ştiam că avem nişte puteri comune. Nu e un dar acordat Casterilor.

— Se pare că nimeni nu ştie nimic despre mama mea sau despre mine.

— De asta avem nevoie de Carte.

De data asta, l-am privit direct pe Macon când am spus-o:

— Despre ce carte tot vorbiţi?

Macon îşi pierdea deja răbdarea.

Nu-i spune, Ethan.

Trebuie.

— Cartea care a blestemat-o pe Genevieve.

Macon şi Amma făcură schimb de priviri. Ei deja ştiau ce urma să spun.

— *Cartea Lunilor.* Dacă asta a fost metoda prin care s-a Creat blestemul, ceva în ea ar trebui să ne spună şi cum să-l rupem. Nu?

Pauză.

Marian se uită la Macon.

— Macon…

— Marian! Nu te băga! Deja te-ai implicat prea mult, iar soarele va răsări în şase minute.

Marian ştia. Ea ştia unde se putea găsi *Cartea Lunilor,* iar Macon voia să se asigure că ea avea să-şi ţină gura închisă.

— Mătuşă Marian, unde e Cartea? M-am uitat în ochii ei. Trebuie să ne ajuţi. Mama ne-ar fi ajutat, iar tu nu trebuie să iei partea nimănui, nu? Eşti neutră.

Nu jucam corect, dar era adevărat.

Amma îşi ridică mâinile, apoi le dădu drumul în poală. Un foarte rar semn de cedare.

— Ce s-a făcut e bun făcut. Au început deja să tragă de fir, Melchizedek. Puloverul vechi e pe cale să se destrame, oricum.

— Macon, există anumită *protocoale.* Dacă ei întreabă, eu sunt Legată să le răspund, spuse Marian. Apoi se uită la mine. *Cartea Lunilor* nu e în *Lunae Libri.*

— De unde ştii?

Macon se ridică să plece, întorcându-se spre noi doi. Maxilarul său era încleştat, iar ochii-i erau întunecaţi şi furioşi. Când în cele din urmă vorbi, vocea sa reverberă prin încăpere, pe deasupra noastră:

— Deoarece aia e cartea după care a fost denumită arhiva asta. Este cartea cea mai puternică de aici până pe Lumea Cealaltă. Este, de asemenea, cartea care ne-a blestemat familia pentru veşnicie. Şi lipseşte de mai bine de o sută de ani!

1 decembrie

Rimează cu Vrăjitoare

Luni dimineaţă, eu şi Link ne aflam cu Rabla pe Route 9, oprindu-ne la bifurcaţia drumului pentru a o lua pe Lena. Link o plăcea pe Lena, însă el nici în ruptul capului nu avea să conducă până la Conacul Ravenwood. Pentru el, încă era Conacul Bântuit.

Dacă ar şti… Pauza de Ziua Recunoştinţei fusese doar un weekend prelungit, însă îl simţisem mai lung, dacă ţineam cont de acea Zonă Crepusculară din timpul cinei de Ziua Recunoştinţei, vazele zburând între Macon şi Lena, şi călătoria noastră până în mijlocul pământului, toate fără să părăsim limitele oraşului Gatlin. Spre deosebire de Link, care îşi petrecuse sfârşitul de săptămână urmărind meciuri de fotbal, bătându-şi verişorii şi încercând să stabilească dacă biluţele de brânză avuseseră sau nu ceapă în ele anul acesta.

Însă, conform spuselor lui Link, ne aflam într-o altă belea, iar dimineaţa asta părea a fi la fel de periculoasă. Mama lui Link înroşise liniile telefonice în ultimele douăzeci şi patru de ore, şoptind la telefonul cu fir lung şi cu uşa de la bucătărie închisă. Doamna Snow şi doamna Asher apăruseră după cină, iar ele trei dispăruseră în bucătărie – Camera de Război. Când link a intrat acolo, pretinzând că-şi ia un Mountain Dew, nu a prins prea mult din conversaţie. Dar a fost suficient încât să-şi dea seama de planurile mamei lui.

— „O s-o scoatem din şcoală, într-un fel sau altul.“ Şi pe căţeluşul ei, de asemenea.

Nu era mult, dar, cunoscând-o pe doamna Lincoln, ştiam

că trebuia să mă îngrijorez. Nu puteai niciodată să subestimezi cât de departe puteau ajunge femeile ca doamna Lincoln pentru a-şi proteja copiii şi oraşul de un lucru pe care îl urau cel mai tare – orice era diferit de ei. Eu trebuia să ştiu. Mama îmi spusese poveştile încă din primii ani în care locuiserăm aici. Din felul în care mi le povestise, ea era o criminală atât de înverşunată, că până şi doamnele bisericoase, cu frică de Dumnezeu, se plictisiseră să o denunţe; făcea cumpărăturile duminica, se ducea la orice biserică avea chef sau nu se ducea deloc, era o feministă convinsă (ceea ce doamna Asher confunda uneori cu comunistă), o Democrată (doamna Lincoln arătând clar că, în acest cuvânt, exista „demon"), şi, cel mai rău, era vegetariană (ceea ce însemna că nu primea invitaţii la cină de la doamna Snow). În plus, pe lângă faptul că nu era o membră a bisericii potrivite sau a DAR-ului, sau a National Rifle Association, mama mea era o străină.

Însă tatăl meu crescuse aici şi era considerat unul dintre fiii Gatlinului. Aşa că, atunci când mama mea a murit, toate acele femei care o judecaseră aspru cât fusese în viaţă veniseră să aducă caserole cu ceva-cu-sos-de-smântână, cu lucruri prăjite, crocante, şi mâncăruri condimentate cu răzbunare. Ca şi cum ele ar fi avut, în sfârșit, ultimul cuvânt. Mama ar fi urât asta, iar ele o ştiau. Asta a fost prima dată când tata s-a dus în birou, încuind uşa zile întregi. Eu şi Amma am lăsat caserolele pe verandă să se adune, până ce ele le-au luat şi au reînceput să ne judece, aşa cum o făcuseră dintotdeauna.

Ele mereu aveau ultimul cuvânt. Eu şi Link ştiam asta, chiar dacă Lena nu.

Lena era înghesuită între mine şi Link pe locul din faţă al Rablei, scriindu-şi pe mână. Am reuşit să citesc cuvintele: *spulberat ca absolut totul.* Ea scria tot timpul, la fel cum unii oameni mestecau gumă sau îşi răsuceau părul pe degete; nici măcar nu ştiu dacă ea îşi dădea seama de asta. Mă întrebam dacă avea de gând să-mi arate vreodată

vreuna din poeziile ei, dacă vreuna era despre mine.

Link se uită în jos.

— Când ai să-mi scrii şi mie un cântec?

— Imediat după ce-l termin pe cel pentru Bob Dylan.

— Rahat.

Link călcă frânele la intrarea în parcare. Nu-l puteam învinui. Faptul de a o vedea pe mama lui în parcare înainte de ora opt dimineaţă era înspăimântător. Iar mama lui era aici.

Parcarea era plină de oameni, mai mulţi decât de obicei. Şi părinţi; înainte de incidentul cu fereastra, nu mai fusese picior de părinte în parcare de când mama lui Jocelyn Walker a venit s-o ia de la şcoală pe durata filmului despre reproducere de la ora de biologie.

În mod evident se întâmpla ceva.

Mama lui Link îi înmână o cutie lui Emily, care cu toată trupa de majorete din subordine – pe cele actuale şi pe rezerve – puneau pe parbrizele tuturor maşinilor din parcare un soi de fluturaş cu scris fluorescent. Unele zburau de colo-colo, însă am putut să văd câteva din relativa siguranţă a Rablei. Probabil că aveau un fel de campanie, doar că fără un candidat.

SPUNEŢI NU VIOLENŢEI LA JACKSON!

TOLERANŢĂ ZERO!

Link se făcu roşu la faţă.

— Îmi cer scuze. Trebuie să coborâţi. Se ghemui în scaunul şoferului, atât de jos că părea că nimeni nu conducea maşina. Nu vreau ca mama să mă distrugă în faţa majoretelor.

M-am dat şi eu mai jos, deschizând portiera pentru Lena.

— Ne vedem înăuntru, omule.

Am luat-o pe Lena de mână şi i-am strâns-o.

Pregătită?

Cât de pregătită pot fi.

Ne-am furişat printre maşinile dintr-o parte a parcării. N-o vedeam pe Emily, dar îi auzeam vocea din spatele maşinii lui Emory.

— Ştiţi semnele! Emily se apropia de geamul lui Carrie Jensen. Înfiinţăm un nou club la şcoală, Îngerii Păzitori ai Liceului Jackson. Vom ajuta ca liceul nostru să fie în siguranţă, raportând acte de violenţă sau orice comportamente *neobişnuite* pe care le vedem pe aici. Eu personal cred că este responsabilitatea fiecărui elev de la Jackson să avem o şcoală ferită de pericole. Dacă doriţi să vă alăturaţi, vom avem o întrunire la cantină după ultima oră.

În timp ce vocea lui Emily începea să nu se mai audă, Lena îşi strânse mâna şi mai tare în jurul mâinii mele.

Ce înseamnă asta?

Habar n-am. Dar sunt totalmente tâmpiţi. Haide.

Am încercat să o trag după mine, însă ea se opri. Se ghemui lângă roata unei maşini.

— Am nevoie de un minut.

— Eşti bine?

— Uită-te la ei. Mă cred un monstru. Au format un club.

— Nu pot suporta străinii, iar tu eşti fata cea nouă. Un geam s-a spart. Au nevoie de cineva pe care să dea vina. Asta e doar o…

— Vânătoare de Vrăjitoare.

Nu aveam de gând să spun asta.

Dar te gândeai la ea.

Am strâns-o de mână, iar părul mi se ridică la ceafă.

Nu trebuie să faci asta.

Ba da. Am lăsat oameni ca ei să mă doboare la ultima şcoală. Nu am de gând să las asta să se întâmple din nou.

Când am ieşit de după ultimul rând de maşini, le-am văzut. Doamna Asher şi Emily împachetau cutiile în plus cu fluturaşi şi le puneau înapoi în maşinile lor. Eden şi Savannah împărţeau fluturaşi majoretelor şi oricărui băiat care voia să-i vadă picioarele sau un pic din decolteu. Doamna Lincoln era la câţiva metri distanţă, vorbind cu celelalte mame, cel mai probabil promiţându-le că le va adăuga casele în Turul Moştenirii Sudice dacă aveau să dea câteva telefoane directorului Harper. Îi înmânã mamei lui Earl Petty un clipboard cu un stilou ataşat. Îmi luă un

minut să-mi dau seama ce era acolo, de fapt – nu se putea.

Părea a fi o petiţie.

Doamna Lincoln ne observă stând acolo şi rămase cu atenţia fixată pe noi. Celelalte mame i-au urmărit privirea. Pentru o secundă, ele nu spuseră nimic. M-am gândit că poate se simţeau prost pentru mine şi că aveau să pună jos fluturaşii, să se urce în maşini şi să se ducă acasă. Doamna Lincoln, în a cărei casă dormisem aproape la fel de mult cât în a mea. Doamna Snow, care practic era un fel de verişoară de-a treia. Doamna Asher, care mi-a bandajat mâna după ce mi-o tăiasem într-un cârlig de undiţă, când aveam zece ani. Domnişoara Ellery, care m-a tuns cu adevărat pentru prima oară. Femeile astea mă cunoşteau. Mă cunoşteau de când eram mic. Nu puteau să-mi facă asta acum, nu mie. Aveau să înceteze.

Dacă aveam să spun asta de mai multe ori, poate că avea să se întâmple.

Va fi OK.

Când mi-am dat seama că mă înşelam, era prea târziu. Ele îşi reveniră din şocul momentan de a o fi văzut pe Lena lângă mine.

Când doamna Lincoln ne-a văzut, şi-a mijit ochii.

— Directorul Harper…

Se uită de la Lena la mine, iar apoi clătină din cap. Să spunem că nu voi mai fi invitat la cină la Link în perioada următoare. Îşi ridică vocea:

— Directorul Harper ne-a promis ajutorul său necondiţionat. Nu vom tolera violenţa de la Jackson, violenţa care a îmbolnăvit şcolile din oraşele acestei ţări. Voi, tinerilor, faceţi bine protejându-vă şcoala, iar noi, ca părinţi îngrijoraţi – se uită la noi –, vom face *orice* pentru a vă ajuta.

Încă ţinându-ne de mână, eu şi Lena am trecut pe lângă ele. Emily se opri în faţa noastră, dându-mi un fluturaş şi ignorând-o pe Lena.

— Ethan, vino la întrunire astăzi. Îngerii Păzitori chiar ar putea să te folosească.

Era pentru prima dată când îmi vorbise de câteva

săptămâni încoace.

Am priceput mesajul. „Eşti unul dintre noi, ultima şansă.“

I-am împins mâna.

— De asta are nevoie Jackson, încă un pic din comportamentul vostru *angelic.* De ce nu vă duceţi mai bine să torturaţi nişte copii? Să rupeţi aripile unui fluture? Să daţi jos din cuib un pui de pasăre?

Am tras-o pe Lena de lângă ea.

— Ce ar spune mama ta, Ethan Wate? Ce ar gândi ea în legătură cu compania în care te afli?

M-am întors. Doamna Lincoln se afla chiar în spatele meu. Era îmbrăcată la fel ca întotdeauna, ca un fel de bibliotecară severă dintr-un film, cu ochelari ieftini din farmacii şi păr ce părea furios şi care nu se putea decide dacă era şaten sau cenuşiu. Trebuia să te întrebi – de unde ieşise Link?

— Am să-ţi spun eu ce ar zice mama ta. Ar plânge. S-ar răsuci în mormânt.

Întrecuse orice măsură.

Doamna Lincoln nu ştia nimic despre mama mea. Ea nu ştia că mama mea fusese cea care trimisese administratorului şcolii o copie a regulilor împotriva interzicerii cărţilor din SUA. Ea nu ştia că mama mea tresărea de scârbă de fiecare dată când doamna Lincoln o invita la întruniri ale Femeilor Auxiliare sau ale DAR-ului. Nu pentru că mama mea ura Femeile Auxiliare sau DAR-ul, ci din cauză că ura tot ceea ce reprezenta doamna Lincoln. Brandul de minţi înguste pline de superioritate pentru care femeile din Gatlin, precum doamna Lincoln şi doamna Asher, erau faimoase.

Mama mea spunea mereu: „Lucrul corect şi lucrul uşor nu sunt unul şi acelaşi“. Iar acum, în această clipă, ştiam care e lucrul corect de făcut, cu toate că nu avea să fie uşor. Sau cel puţin, efectul negativ nu avea să fie uşor.

M-am întors spre doamna Lincoln şi am privit-o fix în ochi.

— „Bravo ţie, Ethan.“ Asta ar fi spus biata mea mamă.

Doamnă!

M-am întors cu spatele şi am pornit spre clădire, trăgând-o pe Lena după mine. Eram doar la câţiva metri de clădire. Am continuat să îi strâng mâna, încercând să o alin. Părul ei lung îi tot flutura în jurul feţei, de parcă era pe cale să explodeze sau poate că aveam eu să explodez. N-am crezut niciodată că voi fi atât de fericit să pun piciorul pe culoarele de la Jackson, până când l-am văzut pe directorul Harper stând în cadrul uşii. Se uita încruntat la noi de parcă şi-ar fi dorit să nu fie directorul, ca să ne poată da el un fluturaș. Părul Lenei îi flutura pe lângă umeri în timp ce treceam pe lângă el. Doar că el nu se uita la noi. El era prea ocupat să se uite în spatele nostru.

— Ce se…

M-am întors şi m-am uitat peste umăr la timp ca să văd sute de fluturaşi verzi zburând de sub ştergătoarele de maşini, din cutii, din maşini şi din mâini. Zburau răscoliţi de un vânt neaşteptat, ca un stol de păsări, înălţându-se tot mai sus. Evadând, fiind frumoase şi libere. Ca în filmul acela *The Birds* al lui Hitchcock, doar că pe dos.

Am continuat să auzim urletul vântului până când uriaşele uşi de metal se închiseră în spatele nostru.

Lena îşi aranjă părul.

— Ce vreme ciudată aveţi pe-aici!

6 decembrie

Pierdut şi găsit

Eram aproape uşurat că era sâmbătă. Era reconfortant să ştii că urma să-ţi petreci ziua cu nişte femei ale căror puteri magice erau să-şi uite propriile nume. Când am ajuns acasă la Surori, pisica siameză a mătuşii Mercy, Lucille Ball – Surorile erau înnebunite după *I Love Lucy*[43] –, făcea „exerciţii“ în grădina din faţă. Surorile aveau o sârmă de rufe lungă cât grădina şi, în fiecare dimineaţă, mătuşa Mercy îi punea lui Lucille Ball o lesă şi o lega de sârma de rufe, pentru ca pisica să poată face exerciţii. Încercasem să îi explic că puteai să laşi pisicile libere pe afară că ele oricum vin singure înapoi când au chef, însă mătuşa Mercy se uitase la mine de parcă îi sugerasem să se combine cu un bărbat însurat. „Nu o pot lăsa aşa, pur şi simplu, pe Lucille Ball se cutreiere străzile de una singură. Sunt sigură că cineva ar pune mâna pe ea.“ Nu prea fuseseră răpiri de pisici prin oraş, dar ăsta era un argument cu care nu aveam să câştig vreodată.

Am deschis uşa, aşteptându-mă la aceeaşi zarvă, însă astăzi casa era incredibil de liniştită. Un semn rău.

— Mătuşă Prue?

Am auzit vocea tărăgănată bine cunoscută venind din spatele casei:

— Suntem pe verandă, Ethan.

M-am aplecat pe sub cadrul uşii verandei pentru a le privi pe Surori fugind de colo-colo prin încăpere, având în

[43] Sitcom american alb-negru care a rulat din data de 15 octombrie până pe 6 mai 1957, rolul principal aparţinându-i actriţei şi comediantei de succes Lucille Désirée Ball (1911-1989). (n.tr.)

mâini ceea ce păreau a fi şobolani micuţi fără păr.

— Ce naiba sunt ăştia? am spus fără ca măcar să gândesc.

— Ethan Wate, ai grijă ce spui pe gura aia sau o să trebuiască să ţi-o spăl cu săpun. Nu ştii decât să pro-fanezi tot, spuse mătuşa Grace.

Ceea ce, după ea, includea cuvintele *chiloţi, nud* şi *vezică.*

— Îmi cer scuze, doamnă. Dar ce anume aveţi în mâini?

Mătuşa Mercy veni în fugă spre mine şi îşi întinse mâna, arătându-mi două mici rozătoare care dormeau în palmă.

— Sunt pui de veveriţă. Ruby Wilcox le-a găsit în podul ei marţea trecută.

— Veveriţe sălbatice?

— Sunt şase. Nu sunt cele mai drăguţe creaturi pe care le-ai văzut vreodată?

Tot ce vedeam era un accident pe cale să se petreacă. Ideea că mătuşile mele antice se îngrijeau de nişte animale sălbatice, pui sau orice-ar fi, era un gând înspăimântător.

— De unde aţi făcut rost de ele?

— Ei bine, Ruby nu putea avea grijă de ele… începu mătuşa Mercy.

— Din cauza bărbatului ăluia îngrozitor pe care-l are. N-o lasă nici măcar să se ducă la Stop & Shop fără să-i spună şi lui.

— Aşa că Ruby ni le-a dat nouă, pentru că noi deja aveam o cuşcă.

Surorile salvaseră un raton rănit după un uragan şi îl îngrijiseră până se făcuse bine. După aia, ratonul mâncase papagalii mătuşii Prudence, pe Sonny şi Cher, iar Thelma i-a dat drumul animalului, ca să nu mai fie probleme. Însă ele încă aveau cuşca.

— Ştiţi că veveriţele sunt purtătoare ale rabiei. Nu puteţi să permiteţi să vi se întâmple asta. Ce s-ar întâmpla dacă una dintre ele v-ar muşca?

Mătuşa Prue se încruntă.

— Ethan, puişorii ăştia sunt ai noştri şi sunt cei mai drăguţi din lume. N-o să ne muşte. Noi suntem mamele lor.

— Sunt foarte blânde, nu-i aşa? spuse mătuşa Grace, frecându-şi nasul de unul din pui.

Tot ce mai vedeam înaintea ochilor era unul din paraziţii ăştia micuţi sărind la gâtul uneia dintre Surori şi pe mine ducându-le la urgenţe pentru a le face cele douăzeci şi şase de injecţii în burtă, obligatorii dacă ai cumva rabie. Injecţii care, la vârsta lor, sunt sigur că le-ar omorî.

Am încercat să ajung la un acord cu ele, dar nu era decât o pierdere de vreme.

— Nu poţi şti niciodată. Sunt animale sălbatice.

— Ethan Wate, în mod evident tu *nu* iubeşti animalele. Bebeluşii ăştia nu ne-ar face niciodată rău. Mătuşa Grace se uită la mine, aruncându-mi o privire dezaprobatoare. Şi ce să facem cu ele? Mama lor a plecat. O să moară dacă nu avem grijă de veveriţele astea mici.

— Pot să îi duc la ASPCA[44].

Mătuşa Mercy îi strânse la piept în mod protector.

— ASPCA! Criminalii ăia! O să îi omoare cu siguranţă!

— Gata cu discuţia despre ASPCA! Ethan, dă încoa pipeta aia.

— Pentru ce?

— Trebuie să îi hrănim la fiecare patru ore cu această pipetă, explică mătuşa Grace. Mătuşa Prue ţinea una din veveriţe în mână, în timp ce ea sugea cu ferocitate de la gura pipetei. Şi o dată pe zi trebuie să le curăţăm prin părţile intime cu şerveţele umede, ca să înveţe să se cureţe şi singure.

Asta era o chestie pe care nu voiam să mi-o imaginez.

— Cum de știi asta?

— Ne-am uitat pe in-ternet.

Mătuşa Mercy zâmbi mândră.

Habar n-aveam cum de mătuşile mele ştiau despre internet. Surorile nici măcar nu aveau un prăjitor de pâine.

— Cum de ați folosit internetul?

— Thelma ne-a dus la bibliotecă, iar domnişoara Marian ne-a ajutat. Au calculatoare acolo. Ştiai?

---

[44] American Society for the Prevention of Cruelty to Animals (asociaţie americană pentru prevenirea cruzimii asupra animalelor) (n.tr.)

— Şi poţi să vezi orice pe internet, până şi poze obscene. Când şi când, cele mai obscene poze pe care le-ai văzut vreodată apar deodată pe ecran. Imaginează-ţi!

Prin „obscen“, mătuşa Grace probabil că voia să spună nud, ceea ce mă făcea să bănuiesc că aveau să stea departe de internet pe vecie.

— Vreau doar să vă spun că e o idee proastă. Nu le puteţi ţine aici pentru totdeauna. O să crească şi o să devină mai agresive.

— Ei bine, desigur că nu plănuim să le ţinem aici pentru totdeauna. Mătuşa Prue clătina din cap, de parcă era un gând ridicol. O să le dăm drumu' în grădina din spate de-ndată ce-o să poa' să aibă grijă de ele singure.

— Dar ele nu o să ştie cum să găsească mâncare. De asta e o idee proastă să ţii în casă nişte animale sălbatice. De îndată ce le daţi drumul, ele o să fie flămânde rău.

Asta părea a fi un argument care avea să le schimbe gândurile Surorilor şi să mă ţină pe mine departe de camera de urgenţe.

— Aici e partea în care greşeşti. Am găsit informaţii pe in-ternet, spuse mătuşa Grace. Unde era websiteul ăla despre creşterea veveriţelor sălbatice şi curăţarea părţilor lor private cu şerveţele umede?

— Trebe să le înveţi să adune nuci. Îngropi nuci în grădină şi le pui pe veveriţe să le caute, iar aşa învaţă.

Vedeam deja încotro se îndrepta discuţia. Care ducea la partea zilei în care aveam să îngrop nuci în grădina din spate pentru puii de veveriţă. Mă întrebam cât de multe gropicele aveam să sap până ce Surorile aveau să fie satisfăcute.

După jumătate de oră de săpături, începusem să găsesc lucruri. Un degetar, o lingură de argint şi un inel cu ametist care nu părea a fi foarte valoros, dar care mi-a dat o scuză bună pentru a mă opri din a ascunde nuci în grădină. Când m-am întors în casă, mătuşa Prue purta ochelarii ei extra groşi de citit, muncind la un teanc de hârtii îngălbenite.

— Ce citeşti?

— Mă uit la nişte lucruri pentru mama prietenului tău Link. DAR-ul are nevoie de câteva informaţii despre istoria Gatlinului pentru Turul Moştenirii Sudice. Răsfoi câteva pagini. Dar e greu să găseşti prea multe despre istoria oraşului nostru fără să-i includă pe cei din familia Ravenwood.

Acesta fiind ultimul nume pe care voiau să-l audă membrele DAR-ului.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, fără ei, bănuiesc că Gatlin nu ar fi existat. Aşa că e greu să scrii istoria oraşului, iar pe ei să nu-i incluzi în ea.

— Chiar au fost primii aici?

O auzisem pe Marian spunând asta, dar îmi venea greu să cred.

Mătuşa Mercy ridică una dintre hârtiile din teanc şi o aduse atât de aproape de ochi, că trebuie că vedea dublu. Mătuşa Prue se enervă.

— Dă-mi aia! Eu văd mai bine.

— Ei bine, dacă nu vrei să te ajut. Mătuşa Mercy se întoarse spre mine. Familia Ravenwood a fost prima aici, asta e adevărat. Au primit pământ din partea Regelui Scoţiei, undeva pe la 1800.

— 1781. Am hârtia aici. Mătuşa Prue flutura o hârtie prin aer. Erau fermieri şi s-a dovedit că districtul Gatlin avea cel mai fertil pământ din toată Carolina de Sud. Bumbac, tutun, orez, indigo[45] – toate au crescut aici, ceea ce este destul de ciudat având în vedere faptul că aceste semănături de obicei nu cresc în acelaşi loc. Imediat ce şi-au dat seama de faptul că puteai să cultivi aici orice voiai, cei din familia Ravenwood şi-au făcut un oraş al lor.

— Indiferent că le-a plăcut sau nu, adăugă mătuşa Grace, ridicându-şi privirea de la goblenul pe care-l lucra.

Era ironic; fără familia Ravenwood, Gatlin n-ar mai fi existat. Oamenii care-l blestemau pe Macon Ravenwood şi pe familia sa trebuiau să-i mulţumească pentru faptul că ei aveau un oraş. Mă întrebam cum s-ar fi simţit doamna

[45] Plantă din genul indigofera (n.tr.)

Lincoln aflând asta. Pariez că deja ştia şi avea de-a face cu motivul pentru care-l urau pe Macon Ravenwood atât de tare.

M-am holbat la mâna mea care era acoperită de acel pământ misterios extrem de fertil. Încă aveam în mână prostia pe care o scosesem de sub pământul din grădină.

— Mătuşă Prue, chestia asta aparţine vreuneia dintre voi?

Am clătit inelul în chiuvetă şi l-am ridicat.

— Ei, ăla-i inelul pe care mi l-a dăruit al doilea soţ, Wallace Pritchard, la prima şi singura noastră aniversare a nunţii. Vocea îi deveni o şoaptă: A fost un bărbat foarte, foarte zgârcit. Unde, Doamne, l-ai găsit?

— Era îngropat în grădina din spate. Am mai găsit şi o lingură şi un degetar.

— Mercy, uite ce a găsi Ethan, lingura ta de la Tennessee Collector's. Ţi-am zis că nu ţi-am furat-o eu! strigă mătuşa Prue.

— Ia să văd! Mercy îşi puse ochelarii pentru a inspecta lingura. Ei bine, mulţumesc. În sfârşit, am toate cele unsprezece state.

— Sunt mai mult de unsprezece state, mătuşă Mercy!

— Eu colecţionez doar statele Confed'raţiei.

Mătuşa Grace şi mătuşa Prue dădură din cap a aprobare.

— Dacă tot vorbim de lucruri îngropate, vă vine să credeţi că Eunice Honeycutt a vrut să fie îngropată cu cartea ei de bucate? Nu a vrut ca cineva de la biserică să pună mâna pe reţeta ei de tartă.

Mătuşa Mercy clătină din cap.

— A fost la fel de duşmănoasă ca soră-sa.

Mătuşa Grace desfăcea o cutie cu ciocolatine Whitman's Sampler cu lingura Tennessee Collector's.

— Şi oricum, reţeta aia nu era bună, spuse mătuşa Mercy.

Mătuşa Grace întoarse capacul cutiei ca să poată citi numele bomboanelor din interior.

— Mercy, care e cu cremă de unt?

— Când o să mor, o să vreau să fiu îngropată cu eşarfa mea de blană şi cu *Biblia,* spuse mătuşa Prue.

— Nu o să primeşti puncte în plus de la Dumnezeu pentru asta, Prudence Jane!

— Nu încerc să primesc puncte-n plus, pur şi simplu vreau să am ceva de citit la aşteptare. Însă dacă s-ar acorda puncte, Grace Ann, aş avea mai multe decât tine.

Îngropată cu cartea de bucate…

Oare *Cartea Lunilor* era îngropată pe undeva? Dacă cineva nu a vrut ca ea să fie găsită, aşa că au ascuns-o? Poate că persoana care i-a înţeles puterile mai bine decât altcineva. Genevieve.

Lena, cred că ştiu unde e Cartea.

Pentru câteva secunde fu tăcere, iar apoi gândurile Lenei îşi croiră drum către ale mele.

Ce spui?

Cartea Lunilor. *Cred că se află la Genevieve.*

Genevieve e moartă.

Ştiu.

Ce tot spui, Ethan?

Cred că ştii ce spun.

Harlon James şchiopătă până la masă, părând compătimitor. Laba încă îi era bandajată. Mătuşa Mercy începu să-l hrănească cu ciocolatinele negre din cutie.

— Mercy, nu îi da câinelui ciocolată! Ai să-l omori. Am văzut asta la Oprah. Ciocolată sau era vorba de sos de ceapă?

— Ethan, vrei să-ţi păstrez nişte caramele? întrebă mătuşa Mercy. Ethan?

Dar eu deja nu mai ascultam. Mă gândeam cum să excavez un mormânt.

7 decembrie

Săpând un mormânt

Fusese ideea Lenei. Astăzi era ziua de naştere a mătuşii Del şi, în ultimul moment, Lena se decise să dea o petrecere în familie la Ravenwood. Tot Lena fusese cea care o invitase pe Amma, ştiind prea bine că nimic în lume nu ar putea-o face pe Amma să pună piciorul în Conacul Ravenwood. Orice-ar fi fost în legătură cu Macon, Amma reacţionase doar cu un pic mai bine în prezenţa lui decât o făcuse în prezenţa medalionului. Iar ea prefera să-l ţină pe Macon cât mai departe posibil.

Boo Radley venise după-amiază cu un rulou în gură, scris cu o caligrafie îngrijită. Amma nu voia să atingă obiectul, chiar dacă era o invitaţie, şi aproape că nu voia să mă lase pe mine să merg la petrecere. A fost minunat că nu m-a văzut urcându-mă în dric cu vechea lopată a mamei mele. Asta cu siguranţă ar fi cauzat o izbucnire groaznică.

Eram fericit să ies din casă, pentru orice motiv, chit că motivul însemna profanare de morminte. După Ziua Recunoştinţei, tatăl meu se închisese în biroul său şi, de vreme ce Macon şi Amma ne prinseseră pe noi doi la *Lunae Libri,* tot ceea ce primeam de la Amma erau căutături încruntate.

Eu şi Lena nu aveam voie să ne întoarcem la *Lunae Libri,* cel puţin nu în următoarele şaizeci şi opt de zile. Se părea că Macon şi Amma nu voiau ca noi doi să mai facem săpături în căutările noastre de informaţii pe care ei, în primul rând, nu plănuiau să ni le spună.

— După unşpe' februarie, poţi face ce vrei, protestase Amma. Până atunci, poţi să faci ce fac toţi copiii de vârsta

ta. Ascultă muzică. Uită-te la televizor. Dar stai departe de cărţile alea.

Mama mea ar fi râs la gândul că nu aveam voie să citesc o carte. În mod evident, lucrurile deveniseră foarte urâte aici.

E şi mai rău aici, Ethan. Boo doarme acum lângă patul meu.

Asta nu-mi pare a fi nasol.

Mă aşteaptă la uşa băii.

E doar Macon cu ideile lui.

E ca un arest la domiciliu.

Aşa era, şi noi ştiam asta.

Trebuia să găsim *Cartea Lunilor,* şi aceasta se afla cel mai probabil la Genevieve. Era mai mult decât posibil ca Genevieve să fi fost îngropată la Greenbrier. Erau câteva pietre de mormânt tocite de vreme în luminişul de lângă grădină. Le puteai vedea de pe piatra pe care stăteam noi de obicei, care se dovedise a fi un fund de vatră. Locul nostru romantic, aşa îl consideram, chiar dacă n-o spusesem niciodată cu voce tare. Genevieve fusese probabil îngropată aici, doar dacă nu se mutase după Război, însă nimeni nu părăsea vreodată Gatlinul.

Mereu am crezut că eu voi fi primul.

Însă acum că ieşisem din casă, cum aveam să găsesc o carte de Incantaţii pierdută, care ar putea sau nu să-i salveze viaţa Lenei, care ar putea sau nu să fie îngropată în mormântul unui Caster străbun blestemat, care ar putea sau nu să fie lângă căminul lui Macon Ravenwood? Fără ca unchiul ei să mă vadă, să mă oprească, să mă omoare?

Restul era treaba Lenei.

❖

— Ce fel de proiect istoric necesită o vizită la cimitir noaptea? întrebă mătuşa Del, împiedicându-se de rugul unei viţe-de-vie. Ah, Doamne!

— Mamă, ai grijă.

Reece îşi trecu braţul pe sub al mamei ei, ajutând-o să treacă peste ciulini. Mătuşii Del îi era greu să meargă pe

timpul zilei fără să dea peste ceva sau cineva, însă pe întuneric era şi mai greu.

— Trebuie să facem un desen după mormântul unei rude. Studiem genealogia.

Ei bine, asta era cât de cât adevărat.

— Şi de ce tocmai la Genevieve? întrebă Reece, privind suspicioasă.

Reece se uită la Lena, însă Lena imediat îşi întoarse faţa. Lena mă avertizase să nu o las pe Reece să-mi vadă faţa. Se părea că unei Sibile nu-i trebuia decât o singură privire ca să ştie dacă minţeai sau nu. A minţi o Sibilă era chiar mai greu decât a o minţi pe Amma.

— Ea e cea din tabloul de pe hol. M-am gândit că ar fi interesant să o folosesc pe ea. Oricum, nu e ca şi cum am avea un mare cimitir de familie din care să alegem, aşa cum au ceilalţi oameni de pe aici.

Muzica hipnotizantă a Casterilor de la petrecere începea să se estompeze, fiind înlocuită de frunzele uscate care foşneau sub picioarele noastre. Păşisem în Greenbrier. Ne apropiam. Era întuneric, însă luna plină era atât de luminoasă, că nici măcar nu aveam nevoie de lanterne. Mi-am amintit ceea ce îi spusese Amma lui Macon la cimitir. *Semiluna e pentru magie Albă şi luna plină e pentru cea Neagră.* Noi nu aveam de gând să lucrăm cu magie, speram, dar asta nu însemna că toată treaba nu era mai puţin înspăimântătoare.

— Nu sunt sigură că Macon ar vrea ca noi să ne plimbăm pe aici pe întuneric. I-ai spus unde mergem?

Mătuşa Del era neliniştită. Trase de gulerul bluzei ei pe gât.

— I-am spus că mergem să ne plimbăm puţin. Iar el nu mi-a zis decât să stau lângă tine.

— Nu cred că sunt într-o formă bună pentru asta. Trebuie să recunosc că nu sunt de folos.

Mătuşa Del abia respira, iar părul îi era răvăşit, din coc ieşindu-i şuviţe în toate direcţiile.

Apoi am simţit bine cunoscutul miros.

— Am ajuns.

— În sfârșit.

Am mers până la zidul de piatră al grădinii, acolo unde o găsisem pe Lena plângând în ziua în care geamul se spărsese. M-am aplecat pe sub bolta de viţe şi am păşit în grădină. Arăta diferită noaptea, mai puţin un loc din care să te uiţi fix la nori, şi mai mult un loc în care un Caster blestemat ar putea fi îngropat.

Aici e, Ethan. Ea e aici. Simt asta.

Şi eu.

Unde crezi că e mormântul ei?

În timp ce traversam pe piatra sub care găsisem medalionul, am văzut o altă piatră în luminiş, la câţiva metri dincolo de ea.

Am auzit-o pe Lena icnind, suficient de tare cât să o aud numai eu.

Ethan, o vezi şi tu?

Da.

Genevieve. Era doar parţial materializată, un amestec de negură şi lumină, pălind şi revenind pe măsură ce aerul se mişca prin forma ei fantomatică, însă nu putea fi confundată. Era Genevieve, femeia din tablou. Avea aceiaşi ochi aurii şi păr lung şi roşcat. Părul îi flutura uşor din pricina vântului, de parcă ea era doar o femeie care stătea pe o bancă în staţia de autobuz, în loc de o apariţie ce se afla pe piatra de mormânt într-un cimitir. Era frumoasă, chiar şi în forma în care se afla, şi înspăimântătoare în acelaşi timp. Mi se zbârli tot părul. Poate că era o greşeală.

Mătuşa Del se opri locului. Şi ea o vedea pe Genevieve, însă era clar că se gândea că numai ea o putea vedea. Probabil, se gândise că apariţia era doar un rezultat pricinuit de harul ei, imaginile neclare ale acestui loc în douăzeci de decade diferite.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem acasă. Nu mă simt prea bine.

Mătuşa Del în mod clar nu avea de gând să aibă de-a face cu o fantomă de o sută cincizeci de ani într-un cimitir de Casteri.

Lena păşi peste o viţă-de-vie lăsată în paragină şi se împiedică. Am apucat-o de braţ pentru a o prinde, însă nu fu la timp.

— Eşti bine?

Se ridică şi se uită la mine pentru o secundă, însă o secundă a fost tot ceea ce avea nevoie Reece. Se uită adânc în ochii Lenei, privindu-i faţa, expresia, gândurile.

— Mamă, ăştia doi mint! Nu au niciun proiect istoric. Caută ceva anume. Reece îşi puse o mână la tâmplă de parcă ar fi ajustat o piesă de echipament. O carte!

Mătuşa Del părea confuză, chiar şi mai confuză decât părea de obicei.

— Ce fel de carte căutați voi într-un cimitir?

Lena îşi mută privirea de la Reece.

— Este o carte care i-a aparţinut lui Genevieve.

Am desfăcut fermoarul rucsacului pe care îl adusesem şi am scos o lopată. M-am dus către mormânt, încet, încercând să ignor faptul că fantoma lui Genevieve mă urmărea în tot acest timp. Poate că aveam să fiu lovit de fulger sau mai ştiu eu ce; nu m-ar fi surprins. Însă ajunsesem în acest punct şi nu mai puteam da înapoi. Am băgat lopata adânc, dând la o parte nişte pământ.

— O, Dumnezeule! Ethan, ce faci?

Aparent, săpatul o aduse pe mătuşa Del înapoi în prezent.

— Caut o carte.

— Acolo? Mătuşa Del părea sleită. Ce carte ar putea fi acolo?

— E o carte de-a Casterilor, una foarte veche. Nu ştim dacă e aici. E doar o presupunere, spuse Lena, aruncând o privire spre Genevieve, care încă şedea pe piatra de mormânt la un metru distanţă.

Am încercat să n-o privesc pe Genevieve. Era deranjant felul în care apărea şi dispărea, iar ea ne privea pătrunzător cu acei ochi aurii de pisică, inexpresivi şi fără viaţă, de parcă erau făcuţi din sticlă.

Pământul nu era tare, în special dacă aveam în vedere

faptul că era decembrie. În câteva minute, săpasem deja aproape treizeci de centimetri. Mătuşa Del se plimba de colo-colo, părând îngrijorată. Din când în când se uita la noi ca să se asigure că nu o priveam, şi arunca apoi câte o privire spre Genevieve. Cel puţin, nu eram eu singurul îngrozit de ea.

— Ar trebui să ne întoarcem. Asta e dezgustător, spuse Reece, încercând să mă privească în ochi.

— Nu fi aşa fricoasă, spuse Lena, îngenunchind deasupra găurii.

Reece o poate vedea?

Nu prea cred. Însă n-o privi în ochi.

Şi dacă Reece citeşte pe faţa mătuşii Del?

Nu poate. Nimeni nu poate. Mătuşa Del vede prea multe deodată. Nimeni, în afară de un Palimpsest, nu poate să proceseze toate acele informaţii şi să înţeleagă ceva din ele.

— Mamă, chiar ai de gând să-i laşi să sape un mormânt?

— În numele stelelor, asta e ridicol. Haideţi să ne oprim din prostia asta şi să ne întoarcem la petrecere chiar acum!

— Nu putem. Trebuie să aflăm dacă volumul respectiv se află acolo jos ori ba. Lena se întoarse spre mătuşa Del. Tu ne-ai putea arăta.

Despre ce vorbeşti, Lena?

Ea ne poate arăta ce e acolo jos. Poate proiecta ceea ce vede.

— Nu ştiu. Lui Macon nu i-ar plăcea asta.

Mătuşa Del îşi muşca agitată buza.

— Crezi că ar prefera ca noi să săpăm un mormânt? i-o întoarse Lena.

— Bine. Bine. Ieşi de-acolo, Ethan!

Am ieşit din groapă, ştergându-mă de pământ de pantaloni. M-am uitat spre Genevieve. Avea o expresie ciudată pe faţă, de parcă era interesată să vadă ce urma să se întâmple sau poate că tocmai avea să ne facă să ne evaporăm.

— Toată lumea, aşezaţi-vă. Asta e posibil să vă

zăpăcească. Dacă vă simţiţi rău, puneţi-vă capetele între genunchi, ne instrui mătuşa Del, ca o stewardesă supranaturală. Prima dată e cel mai greu.

Mătuşa Del întinse mâinile ca să ne apucăm de ea.

— Nu pot să cred că te bagi în asta, mamă.

Mătuşa Del îşi scoase clama din coc, lăsându-şi părul să-i cadă pe umeri.

— Nu fi aşa fricoasă, Reece!

Reece îşi dădu ochii peste cap şi mă luă de mână. Am aruncat o privire spre Genevieve. Ea se uită fix la mine, fix *în* mine, şi îşi duse un deget la gură ca şi cum ar fi spus „ssst“.

Aerul începu să se dizolve în jurul nostru. Apoi am început să ne învârtim ca într-unul din acele carusele, unde te izbeşti de perete şi toată maşinăria se învârte atât de repede, că ai senzaţia că o să vomiţi.

Apoi fulgere…

Unul după altul, aprinzându-se şi închizându-se ca uşile. Unul după altul, secundă după secundă.

Două fete în jupoane albe fugind prin cimitir, ţinându-se de mână, râzând. Panglici galbene legate în părul lor.

Altă uşă se deschise.

O femeie tânără, cu pielea de culoarea caramelului, întinzând rufe, mormăind ceva, briza ridicând cearşafurile în vânt. Femeia se întoarce către o casă mare, albă, în stil confederat şi strigă:

Genevieve! Evangeline!

Şi alta.

O fată mergând de-a lungul luminişului la asfinţit. Se uită înapoi să vadă dacă cineva o urmăreşte, părul roşcat mişcându-i-se pe spate. Genevieve. Alerga în braţele unui tânăr înalt şi slab – un băiat care aş fi putut fi eu. El se apleacă şi o sărută.

— Te iubesc, Genevieve. Şi într-o zi om să te iau de soaţă. Nu-mi pasă ce spune familia ta. Nu poate fi imposibil.

Ea îi atinge buzele, cu delicateţe.

— Ssst! Nu avem prea mult timp.

Uşa se închide şi o alta se deschide.

Ploaie, fum şi sunetul pârâitor al focului, mâncând, respirând. Genevieve stă pe întuneric; fum negru şi lacrimi îi brăzdează faţa. În mâini ţine o carte neagră legată în piele. Nu are niciun titlu, ci doar o semilună imprimată în relief pe copertă. Se uită la femeie, aceeaşi femeie care pusese rufe la uscat. Ivy.

— *De ce nu are un titlu?*

Ochii bătrânei sunt plini de frică.

— *Doar pentru că o carte nu are un titlu nu înseamnă că nu are un nume. Cea pe care o ţii în mână se numeşte* Cartea Lunilor.

Uşa se închide.

Ivy, mai bătrână şi mai tristă, se află deasupra unui mormânt proaspăt săpat, un sicriu din lemn de pin aflându-se adânc în groapă.

— *Cu toate că merg prin valea umbrelor şi a morţii, nu mi-e teamă de niciun rău.*

Are ceva în mâini. Cartea, piele neagră cu o semilună pe copertă.

— *Ia asta cu tine, domnişoară Genevieve. Ca să nu mai facă rău altcuiva.*

Ivy pune cartea în groapă, împreună cu sicriul.

Altă uşă.

Noi patru aflându-ne în jurul unei gropi pe jumătate săpate, şi sub pământ, mult mai jos, unde nu putem privi fără ajutorul lui Del, sicriul din lemn de pin. Cartea pe el. Apoi şi mai jos, în coşciug, trupul lui Genevieve, aflându-se acolo în întuneric. Ochii fiindu-i închişi, pielea ca de porţelan pal, de parcă ea încă respira, perfect păstrată într-un fel în care niciun cadavru nu ar putea fi vreodată. Părul ei lung revărsându-i-se cascadă pe umeri.

Viziunea se răsuceşte şi iese din mormânt. Înapoi la noi patru, aflându-ne în jurul unei gropi pe jumătate săpate, ţinându-ne de mână. Înapoi la piatra de mormânt şi la silueta lui Genevieve, care încă se uită fix la noi.

Reece ţipă. Ultima uşă se închise.

❖

Am încercat să-mi deschid ochii, dar eram ameţit. Del avusese dreptate, mă simţeam ca şi cum mi-era rău. Am încercat să mă orientez, însă ochii nu voiau să mi se concentreze. Am simţit-o pe Reece dându-mi drumul la mână, îndepărtându-se de mine, încercând să se îndepărteze de Genevieve şi de ochii ei aurii înspăimântători.

Eşti bine?

Cred...

Lena avea capul vârât între genunchi.

— E toată lumea bine? întrebă mătuşa Del, vocea fiindu-i calmă, fermă. Mătuşa Del nu mai părea a fi confuză sau împrăştiată. Dacă ar fi să văd aşa ceva de fiecare dată când mă uit la ceva, cred că aş leşina sau aş înnebuni.

— Nu pot să cred că asta e ceea ce vezi, am spus, uitându-mă la Del, ochii mei în sfârşit începând să se concentreze.

— Harul Palimpsestriei este o mare onoare, însă o şi mai mare povară.

— Cartea e aici, în groapă, am spus.

— Aşa e, dar se pare că aparţine acestei femei, spuse Del, gesticulând către apariţia lui Genevieve, pe care se pare că nu sunteţi prea surprinşi să o vedeţi.

— Am mai văzut-o şi înainte, recunoscu Lena.

— Ei bine, atunci, ea a ales să vi se arate. Acest lucru, cu privitul morţilor, nu e unul dintre harurile Casterilor, nici măcar pentru o Naturală, şi cu siguranţă nu pe tărâmul de talente de Muritori. Nu poţi vedea o persoană moartă dacă ea nu doreşte asta.

Eram speriat. Nu ca şi când m-aş fi aflat pe treptele de la Ravenwood sau ca şi când aş avea-o pe Ridley încercând să sugă viaţa din mine. Asta era altceva. Era mai apropiat de sentimentul pe care-l aveam când mă trezeam din vise, şi gândul de a o pierde pe Lena. Era o frică paralizantă. Genul de frică pe care o simţi când îţi dai seama că fantoma puternică a unui Caster Întunecat se uită la tine fix, în toiul nopţii, privindu-te săpându-i mormântul pentru

a fura o carte care se află pe coşciugul ei. La ce mă gândeam? Ce făceam noi venind aici, săpând un mormânt sub lumina lunii pline?

Încercai să îndrepţi ceva greşit. Era o voce în capul meu, dar nu aparţinea Lenei.

M-am întors spre Lena. Era palidă. Reece şi mătuşa Del se holbau amândouă la ceea ce mai rămăsese din Genevieve. Şi ele o auzeau. M-am uitat în sus la ochii aurii, în timp ce ea apărea şi dispărea. Părea că simte motivul pentru care ne aflam noi aici.

Ia-o.

M-am uitat la Genevieve, nesigur. Îşi închise ochii şi dădu din cap foarte uşor.

— Vrea ca noi să luăm Cartea, spuse Lena.

Bănuiam că nu-mi pierdeam minţile.

— De unde ştim că putem avea încredere în ea? Ea a fost un Caster Întunecat, ca s-o spunem pe aia dreaptă. Cu aceiaşi ochi aurii ca ai lui Ridley.

Lena se uită înapoi la mine, cu un licăr de încântare.

— Nu ştim.

Nu mai era de făcut decât un singur lucru.

Să săpăm.

Cartea arăta exact ca-n viziune, piele neagră crăpată, având imprimată în relief o semilună mică. Mirosea a disperare şi era grea, nu doar fizic, ci şi psihic. Aceasta era o carte Întunecată; am ştiut asta din clipa în care am pus mâna pe ea, înainte să-mi fi distrus pielea de pe degete. Era ca şi cum Cartea îmi fura un pic din respiraţie de fiecare dată când trăgeam aer în piept.

Am scos mâna în afară, ridicând cartea deasupra capului. Lena o luă din mâna mea, iar eu am ieşit de tot. Voiam să ies de acolo pe cât de repede puteam. Nu prea mă simţeam bine stând pe sicriul lui Genevieve.

Mătuşa Del icni.

— Sfinte Cerule, n-am crezut vreodată că o voi vedea. *Cartea Lunilor.* Aveţi grijă! Cartea aia e veche de când lumea, poate chiar mai veche. Macon n-o să creadă

niciodată că noi am…

— N-o să afle niciodată.

Lena îndepărta pământul de pe copertă.

— Bine, tu chiar eşti nebună. Dacă ai senzaţia că n-o să-i spunem unchiului Macon…

Reece îşi încrucişă braţele la piept ca o dădacă enervată. Lena ridică mai sus Cartea, chiar în faţa lui Reece.

— Despre ce?

Lena se uita fix la Reece în acelaşi fel în care Reece se uitase în ochii lui Ridley la Adunare, cu un ţel, dinadins. Expresia lui Reece se schimbă – părea confuză, aproape dezorientată. Se holba la Carte, dar era ca şi cum n-o putea vedea.

— Ce ai de spus, Reece?

Reece îşi închise ochii, de parcă încerca să alunge un vis urât. Îşi deschise gura să spună ceva, apoi o închise imediat. O uşoară urmă de zâmbet apăru pe faţa Lenei, iar ea se întoarse uşor spre mătuşa ei.

— Mătuşă Del?

Mătuşa Del părea la fel de confuză ca şi Reece, de fapt – arăta la fel ca întotdeauna, oricum, însă ceva era schimbat. Şi nici ea nu-i răspunse Lenei.

Lena se întoarse şi puse Cartea în geanta mea. Când făcu asta, am văzut străluciri verzi în ochii ei, şi părul fluturând-i la fel ca întotdeauna. Era ca şi când puteam vedea magia fremătând în jurul ei în întuneric. Nu am înţeles ce se întâmpla, însă ele trei păreau a fi prinse într-o conversaţie întunecată, fără cuvinte, pe care eu n-o puteam auzi sau înţelege.

Apoi se sfârşi, iar lumina lunii deveni din nou lumina lunii, iar noaptea se transformă din nou în noapte. M-am uitat în spatele lui Reece, la piatra de mormânt a lui Genevieve. Genevieve nu mai era, de parcă nici nu fusese acolo vreodată.

Reece îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul, iar expresia ei de sfântă reveni.

— Dacă tu crezi că nu am de gând să-i spun unchiului Macon că ne-ai târât la cimitir fără motiv, din cauza unui

proiect tâmpit de şcoală pe care nici măcar nu l-ai început…

Despre ce naiba vorbea? Însă Reece era foarte serioasă. Nu-şi amintea de ceea ce tocmai se întâmplase.

Ce le-ai făcut?

Eu şi cu unchiul Macon am exersat.

Lena desfăcu fermoarul genţii mele, cea cu Cartea înăuntru.

— Ştiu, îmi pare rău. Doar că locul acesta e foarte înspăimântător noaptea. Hai s-o luăm din loc!

Reece se întoarse spre Ravenwood, trăgând-o pe mătuşa Del după ea.

— Eşti aşa un bebeluş!

Lena îmi făcu din ochi.

Ce ai exersat? Controlul minţii?

Lucruşoare. Aruncarea pietricelelor cu mintea. Iluzii interioare. Legăminte ale Timpului, însă alea sunt foarte grele.

Şi asta a fost uşor?

Am scos Cartea din minţile lor. Bănuiesc că ai putea spune că le-am şters-o. N-o să şi-o amintească, deoarece, în realitatea lor, asta nu s-a întâmplat niciodată.

Ştiam că aveam nevoie de Carte. Ştiam de ce o făcuse Lena. Dar era ca şi cum trecusem linia, iar acum nu ştiam unde ne aflam sau dacă aveam să ajungem vreodată înapoi. Acolo unde ne aflaserăm cu puţin timp înainte.

Reece şi mătuşa Del erau deja în grădină. Nu trebuia să fiu ghicitor ca să-mi dau seama că Reece voia să iasă naibii de acolo. Lena dădu să le urmeze, însă ceva mă opri pe mine.

L, aşteaptă.

M-am dus înapoi către groapă şi mi-am băgat mâna în buzunar. Am desfăcut batista cu iniţialele cunoscute şi am ridicat medalionul de lanţ. Nimic. Nicio viziune, şi ceva mi-a spus că nu aveau să mai fie vreodată. Medalionul ne condusese aici, ne arătase ceea ce era necesar să ştim.

Am ţinut medalionul deasupra mormântului. Aşa trebuia să fie, un târg corect. Eram pe cale să-i dau drumul când

am auzit vocea lui Genevieve din nou, mai blândă de data asta.

Nu. Nu-mi aparţine.

M-am uitat înapoi la piatra de mormânt. Genevieve era acolo, din nou, ceea ce mai rămăsese din ea dispărând în abis de fiecare dată când vântul trecea prin ea. Nu mai părea la fel de înspăimântătoare.

Părea a fi distrusă. Felul în care arăţi când pierzi persoana iubită. Singura pe care ai iubit-o vreodată.

Înţelesesem.

8 decembrie

Până la brâu

Dacă tot dădeai din necaz în necaz, la un moment dat amenințarea și mai multor necazuri încetă să mai fie o amenințare. De la un punct încolo, te aventurai atât de departe încât nu aveai nicio altă opțiune decât să înoți până la mijloc, ca să ai vreo șansă să ajungi pe cealaltă parte. Era logică clasică de sorginte Link, dar eu începeam să văd geniul din ea. Poate că n-o puteai înțelege tu însuți până ce nu te aflai până la brâu în ea.

A doua zi, eu și Lena ne aflam deja în acel punct. Adânciți până la brâu. Totul începu cu falsificarea unui bilet cu unul dintre creioanele #2 ale Ammei, apoi chiulitul de la școală pentru a citi o carte furată pe care, în primul rând, nu ar fi trebuit s-o avem, și s-a sfârșit cu un pachet de minciuni despre un „proiect“ pentru puncte în plus la care lucram împreună. Eram destul de sigur că Amma avea să se prindă în două secunde după ce aveam să-i spun cuvintele „puncte în plus“, însă vorbea la telefon cu mătușa mea Caroline despre „situația“ tatălui meu.

Mă simțeam vinovat din pricina minciunilor, fără să mai vorbesc de furatul, falsificatul și ștergerea minților, însă noi nu aveam timp de școală; aveam, de fapt, multe de învățat.

Deoarece aveam *Cartea Lunilor.* Era reală. Puteam s-o țin în mâini…

— Au!

Îmi arse mâna, de parcă atinsesem un cuptor fierbinte. Cartea căzu jos pe podeaua din camera Lenei. Boo Radley lătră de undeva din casă. Îi auzeam labele bocănind pe

scări, în timp ce el urca spre noi.

— Uşa! Lena vorbi fără să-şi ridice privirea dintr-un dicţionar vechi de latină. Uşa dormitorului ei se închise cu putere, tocmai când Boo ajunse sus. Protestă cu un lătrat profund jignit. Stai departe de camera mea, Boo! Nu facem nimic. Tocmai mă pregătesc să încep să exersez.

M-am holbat spre uşă, surprins. Altă lecţie de la Macon, bănuiam. Lena nici măcar nu reacţionă, de parcă făcuse asta de o mie de ori. Era exact ca farmecul făcut ieri-seară lui Reece şi mătuşii Del. Începeam să cred că, cu cât ne apropiam mai mult de ziua ei, cu atât mai multe puteri de Caster creşteau în ea.

Încercam să nu bag de seamă. Dar cu cât încercam mai tare, cu atât mai tare observam.

Se uită la mine, cum îmi ştergeam mâinile de blugi. Încă mă dureau.

— Care parte din „n-o poţi atinge dacă nu eşti Caster“ nu pricepi?

— Corect. Partea aia.

Îşi deschise cutia neagră jerpelită şi îşi scoase viola.

— E aproape cinci. Trebuie să încep să exersez, altminteri, unchiul Macon va şti când se trezeşte. Mereu ştie.

— Ce? Acum?

Lena zâmbi şi se aşeză pe un scaun din colţ. Potrivind instrumentul la bărbie, ridică un arcuş lung şi îl puse pe coarde. Pentru o clipă, nu se mişcă şi îşi închise ochii de parcă eram la Filarmonică, şi nu în dormitorul ei. Apoi începu să cânte. Muzica izvora din mâinile ei şi pătrundea în cameră, învârtejindu-se prin aer ca o altă putere nedescoperită de-a ei. Perdelele albe de la fereastra ei începură să se mişte, iar apoi am auzit cântecul…

Şaisprezece ani, şaisprezece luni,
Azi Luna Revendică, azi nu sunt minciuni.
În aceste file totul se limpezeşte
Puterile azi Leagă ce focul pârjoleşte…

În timp ce priveam, Lena se ridică de pe scaun şi, cu grijă, puse viola înapoi unde stătuse ea. Ea nu mai cânta, însă muzica tot ieşea din instrument. Rezemă arcuşul de scaun şi se aşează lângă mine, pe jos.

Ssst.

Aşa studiezi?

— Unchiul M nu pare să-şi dea seama de diferenţă. Şi uite… Arătă cu degetul spre uşă, unde vedeam o umbră şi auzeam o bufnitură ritmică. Coada lui Boo. Lui îi place, şi îmi place să-l am în faţa camerei mele. Gândeşte-te la el ca la un sistem de alarmă anti-adulţi.

Avea dreptate.

Lena îngenunche lângă Carte şi o luă uşor în mâini. Când deschise din nou paginile, am văzut acelaşi lucru la care ne zgâiserăm toată ziua. Sute de Incantaţii, liste atent scrise în engleză, latină, gaelică şi alte limbi pe care nu le recunoşteam, una compusă din litere buclate ciudate, pe care nu le mai văzusem înainte. Foile maro, subţiri, erau fragile, aproape transparente. Pergamentul era plin de cerneală neagră, scrisă cu o caligrafie străveche şi delicată. Cel puţin, speram că era cerneală.

Lena puse degetul pe scrisul ciudat şi îmi înmână dicţionarul de latină.

— Nu e latină. Uită-te şi tu.

— Cred că e gaelică. Ai mai văzut vreodată aşa ceva?

Am arătat cu degetul spre scrisul buclat.

— Nu. Poate că e vreo limbă străveche de-a Casterilor.

— Ce păcat că n-avem un dicţionar de-al Casterilor!

— Ba da, vreau să zic, unchiul meu ar trebui să aibă. Are sute de cărţi de Casteri în biblioteca sa. Nu e *Lunae Libri,* dar e probabil ceea ce avem noi nevoie.

— Cât timp mai avem până ce se trezeşte?

— Nu prea mult.

Mi-am tras mâneca hanoracului peste mână şi am folosit materialul pentru a ţine Cartea, de parcă foloseam una din mănuşile de bucătărie ale Ammei. Răsfoiam paginile; se îndoiau zgomotos sub atingerea mea, de parcă erau făcute din frunze uscate în loc de hârtie.

— Cunoşti ceva de pe-aici?

Lena clătină din cap.

— În familia mea, înainte de Revendicare, nu prea ţi se dă voie să ştii ceva. Se prefăcu absorbită de pagini. Pentru cazul în care devii Întunecată, bănuiesc.

Am înţeles îndeajuns cât să renunţ.

Pagină după pagină, nu găseam ceva ce puteam înţelege. Erau imagini, unele înfricoşătoare, unele frumoase. Creaturi, simboluri, animale – până şi feţele ce păreau a fi umane reuşeau cumva să pară orice, dar numai nu umane în *Cartea Lunilor.* După mine, Cartea arăta ca o enciclopedie de pe o altă planetă.

Lena îşi trase cartea în poală.

— Sunt atâtea lucruri pe care nu le înţeleg, şi totul e atât de…

— Ciudat?

M-am rezemat de pat, privind în sus spre tavan. Erau cuvinte peste tot, cuvinte noi şi numere. Vedeam numărătoarea inversă, numere mâzgălite pe pereţii camerei ei, de parcă ar fi fost o celulă dintr-o închisoare.

100, 78, 50…

Cât de mult timp urma să ne aflăm în situaţia asta? Ziua de naştere a Lenei se apropia, iar puterile ei deja creşteau. Dacă avea dreptate şi urma să se transforme în ceva de nerecunoscut, ceva atât de Întunecat că nu va mai şti de nimeni sau nu-i va mai păsa? M-am uitat lung la viola din colţul camerei până ce nu am mai vrut s-o văd. Mi-am închis ochii şi am ascultat melodia. Apoi am auzit vocea Lenei…

— … PÂNĂ CE ÎNTUNERICUL ADUCE TIMPUL REVENDICĂRII, LA CEA DE-A ŞAISPREZECEA LUNĂ, CÂND PERSOANA PUTERII ARE LIBERTATEA DE VOINŢĂ PENTRU A INVOCA ALEGEREA ETERNĂ, LA SFÂRŞITUL ZILEI, SAU ULTIMUL MOMENT AL ULTIMEI ORE, SUB LUNA CE REVENDICĂ…

Ne-am uitat unul la celălalt.

— Cum ai…

Am privit dincolo de umărul ei. Lena întoarse pagina.

— E în engleză. Paginile acestea sunt scrise în engleză. Cineva a început s-o traducă, aici, la spate. Vezi cum cerneala are o culoare diferită?

Avea dreptate. Până şi paginile în engleză probabil că erau vechi de sute de ani. Pagina era scrisă într-o altă caligrafie elegantă, dar nu era acelaşi scris, şi nu era scrisă cu aceeaşi cerneală maronie, sau ce era aia.

— Dă înapoi la spate.

Lena ridică tomul, citind:

— REVENDICAREA, ODATĂ LEGATĂ, NU POATE FI DEZLEGATĂ. ALEGEREA, ODATĂ FĂCUTĂ, NU POATE FI DESFĂCUTĂ. O PERSOANĂ A PUTERII CADE ÎN MARELE ÎNTUNERIC SAU ÎN MAREA LUMINĂ, PE VECIE. DACĂ TIMPUL TRECE ŞI ULTIMA ORĂ A CELEI DE-A ŞAISPREZECEA LUNI DEVINE NELEGATĂ, ORDINEA LUCRURILOR ESTE NEFĂCUTĂ. ACEST LUCRU NU TREBUIE SĂ SE ÎNTÂMPLE. CARTEA VA LEGA PENTRU TOTDEAUNA CEEA CE E NELEGAT.

— Deci nu prea avem cum să dăm de capăt acestei Revendicări?

— Asta tot încerc să-ţi spun.

M-am holbat la cuvintele care nu mă aduceau mai aproape de înţelegere.

— Dar ce se întâmplă, mai exact, pe durata Revendicării? Trimite cumva Luna ce Revendică un fel de rază-Caster sau aşa ceva?

Lena cercetă pagina.

— Nu spune exact ce se întâmplă. Tot ceea ce ştiu e că se întâmplă sub lună, la miezul nopţii – „ÎN SÂNUL MARELUI ÎNTUNERIC ŞI SUB MAREA LUMINĂ, DE UNDE NE TRAGEM“. Dar se poate întâmpla oriunde. Nu e ceva ce poţi vedea, pur şi simplu se întâmplă. Nicio rază-Caster implicată.

— Dar ce se întâmplă cu exactitate?

Voiam să ştiu totul, şi încă o simţeam ca şi cum mi-ar ascunde ceva. Lena îşi ţinea privirea aţintită între pagini.

— Pentru majoritatea Casterilor, este un lucru conştient, exact aşa cum o spune aici. Persoana Puterii, Casterul, Invocă Alegerea Eternă. Ei aleg dacă vor să meargă pe

calea Luminii sau pe cea a Întunericului. Asta înseamnă libertatea de voinţă şi influenţă, aşa cum Muritorii aleg să fie buni său răi, doar că Alegerea pe care o fac Casterii este pentru totdeauna. Ei aleg viaţa pe care vor s-o ducă, felul în care vor interacţiona cu universul magic şi unul cu celălalt. E o învoială pe care ei o fac cu lumea naturală, Ordinea Lucrurilor. Ştiu că pare nebunesc.

— Când ai şaisprezece ani? Cum e posibil să ştii la vârsta asta cine eşti şi cine vrei să fii pentru tot restul vieţii?

— Mda, ei bine, aceia sunt cei norocoşi. Eu nici măcar nu pot alege.

Aproape că n-am putut să rostesc următoarea întrebare:

— Deci ce se va întâmpla cu tine?

— Reece spune că pur şi simplu te schimbi. Se întâmplă într-o secundă, ca o bătaie de inimă. Simţi o energie, o putere mişcându-se prin trup, aproape ca şi cum te-ai naşte pentru prima dată.

Lena părea gânditoare.

— Cel puţin, asta spune Reece.

— Asta nu sună foarte nasol.

— Reece a descris-o ca pe o căldură copleşitoare. A spus că a simţit ca şi cum soarele strălucea pe ea şi numai pe ea, nu şi pe altcineva. Şi în acel moment, a spus, vei şti de îndată ce drum ţi-a fost hărăzit.

Părea a fi prea uşor, prea nedureros, ca şi cum Lena ar fi omis ceva. Precum partea care are legătură cu ceea ce simţi când tu, Caster, devii Întunecat. Dar nu voiam s-o necăjesc, cu toate că ştiam că amândoi ne gândeam la ea.

Aşa simplu?

Aşa simplu. Nu te răneşte mai ştiu eu ce, dacă asta te îngrijorează.

Acesta era doar unul dintre lucrurile care mă îngrijorau, dar nu era singurul.

Nu sunt îngrijorat.

Nici eu.

Iar de data asta ne hotărâserăm să păstrăm pentru noi ceea ce credeam şi gândeam.

Soarele se strecură pe covoraşul de pe podeaua Lenei, lumina portocalie transformând toate culorile de pe covoraş în diferite nuanţe de auriu. Pentru o clipă, faţa Lenei, ochii ei, părul ei, tot ceea ce atingea lumina se transforma în auriu. Ea era frumoasă, o sută de ani şi o mie de kilometri depărtare, şi, precum feţele din Carte, cumva nu chiar umană.

— Apusul. Unchiul Macon se va trezi în orice clipă. Trebuie să ascundem Cartea.

Lena o închise, punând-o la loc în geanta mea.

— Ia-o tu. Dacă unchiul meu o găseşte, o să încerce s-o ascundă de mine, aşa cum face cu absolut tot.

— Nu prea pot să-mi dau seama ce ascund ei doi, el şi Amma. Dacă toate treburile astea se vor întâmpla şi nu există cineva care să le poată opri, de ce nu ne-a spus tot ce e de spus?

Lena nu se uita la mine. Am tras-o mai bine în braţele mele, iar ea îşi rezemă capul de pieptul meu. Nu scoase nicio vorbă, dar, pe deasupra a două straturi de hanorace şi bluze, îi simţeam inima bătându-i.

Aruncă o privire spre violă până când muzica păli, la fel cum o făcuse soarele.

❖

În următoarea zi la şcoală, era evident că noi eram singurii care ne gândeam la orice avea legătură cu vreun tip de carte. Nicio mână ridicată la ore, excepţie făcând cei care voiau să se ceară la toaletă. Niciun stilou nu atinse vreo foaie, excepţie făcând nişte notiţe cu ceea ce fusese întrebată persoana respectivă, care avusese nenorocul de a fi întrebată şi care era deja luată în vizor.

Decembrie nu însemna decât un singur lucru la Jackson: balul de iarnă. Ne aflam la cantină când Lena aduse subiectul în discuţie pentru prima dată:

— Ai invitat pe cineva să-ţi fie parteneră la dans?

Lena nu cunoştea strategia nu-chiar-secretă a lui Link de a merge la toate dansurile neînsoţit, pentru a putea flirta cu antrenoarea Cross, antrenoarea fetelor. Link se

îndrăgostise de Maggie Cross, care absolvise acum cinci ani şi se reîntorsese la colegiu pentru a deveni antrenoarea Cross, de când noi eram în clasa a cincea.

— Nu, îmi place să zbor solo.

Link rânji cu gura plină de cartofi prăjiţi.

— Antrenoarea Cross este supraveghetoare, aşa că Link mereu se duce singur ca să zăbovească prin jurul ei toată noaptea, am explicat eu.

— Nu vreau să le dezamăgesc pe fete. O să se bată pentru mine când o să audă asta.

— N-am mai fost niciodată la un dans şcolar.

Lena se uită în jos, la tava ei, şi ciuguli din sendviş. Părea aproape dezamăgită.

Nu o întrebasem dacă voia să-mi fie parteneră la bal. Nu mă gândisem că şi-ar dori să meargă. Atât de multe se întâmplau între noi, şi fiecare parte din asta era mult mai mare decât un dans şcolar.

Link îmi aruncă o privire. El mă avertizase că asta avea să se întâmple. „Orice fată vrea să fie invitată la bal, omule. Nu ştiu de ce, dar până şi eu ştiu măcar atâta lucru.“ Cine s-ar fi gândit că Link ar putea avea dreptate, ţinând cont de faptul că Măreţul Plan cu antrenoarea Cross nu s-a împlinit niciodată?

Link sorbi şi ultima picătură din cola lui.

— O fată drăguţă ca tine? Tu ai putea fi Crăiasa Zăpezilor.

Lena încercă să zâmbească, dar nu-i prea ieşi.

— Aşadar, care e faza cu Crăiasa Zăpezilor? Voi nu aveţi o Regină a balului aşa cum au celelalte şcoli?

— Nu. Acesta este un bal de iarnă, deci e Crăiasa Gheţurilor, însă verişoara Savannei, Suzanne, a câştigat în fiecare an până când a absolvit, iar Savannah a câştigat anul trecut, aşa că toată lumea îi spune Crăiasa Zăpezilor.

Link se întinse şi luă o felie de pizza de pe farfuria mea.

Era evident că Lena voia să fie invitată. Alt lucru misterios în legătură cu fetele – vor să fie întrebate diferite lucruri chiar dacă nu plănuiesc să meargă. Însă eu aveam un sentiment că acest lucru nu era valabil şi în cazul Lenei.

Era ca şi cum ea avea o listă cu toate lucrurile pe care şi le imagina că o fată normală ar trebui să le facă în liceu, iar ea era hotărâtă să le facă. Era nebunie curată. Balul era ultimul loc unde aş fi vrut să mă duc. Noi nu eram cei mai populari oameni de la Jackson în ultima vreme. Nu-mi păsa că lumea se holba la noi când treceam pe culoare, chiar dacă nu ne ţineam de mână. Nu-mi păsa că oamenii probabil ne bârfeau acum, spunând lucruri crude, în timp ce noi trei stăteam singuri la singura masă liberă din cantina aglomerată, sau că un întreg club plin de Îngeri Păzitori patrula culoarele abia aşteptând să ne prindă dând-o în bară.

Însă problema era că, înainte să o fi cunoscut pe Lena, mi-ar fi păsat. Tocmai începeam să mă întreb dacă nu cumva eu însumi mă aflam sub vreun fel de vrajă.

Eu nu fac asta.

N-am spus că ai făcut-o.

Tocmai ai spus-o.

N-am spus că ai Aruncat o vrajă. Am spus doar că poate eu mă aflam sub una.

Mă crezi Ridley?

Cred că… las-o baltă.

Lena îmi cercetă chipul mai cu atenţie, ca şi cum încerca să mă citească. Poate că putea să facă şi asta acum, cine mai ştia?

Ce anume?

Ceea ce ai spus în dimineaţa de după Halloween, în camera ta. Ai spus-o cu adevărat, L?

Ce anume?

Scrisul de pe perete.

Ce perete?

Peretele din dormitorul tău. Nu te face că nu ştii despre ce vorbesc. Ai spus că simţeai acelaşi lucru pe care-l simţeam şi eu.

Lena începu să-şi răsucească pe degete lanţul.

Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Despre partea cu îndrăgostitul.

Îndrăgostitul?

Că noi doi ne-am… ştii tu.
Ce?
Las-o baltă.
Ethan, spune ce-ai de spus.
Tocmai am spus-o.
Uită-te la mine.
Chiar asta şi fac.
— V-aţi prins? Savannah Snow? Crăiasa Gheţurilor?
Link tufli îngheţată de vanilie peste cartofii săi prăjiţi.
Lena se uită la mine, roşind. Întinse mâna pe sub masă. Am luat-o într-a mea, iar apoi, aproape că mi-am tras-o deodată, deoarece şocul atingerii ei era prea puternic. Era ca şi cum mi-aş fi băgat un deget în priză. După felul în care se uită la mine, chiar şi neputând auzi ceea ce gândea ea, ar fi trebuit să ştiu.
Dacă ai ceva să-mi spui, Ethan, fă-o.
Mda. Asta.
Spune-o.
Dar nu aveam nevoie să o spunem. Ne aflam în mijlocul cantinei aglomerate, în toiul unei conversaţii cu Link. Habar nu aveam despre ce vorbea Link.
— V-aţi prins? E amuzant pentru că e adevărat. Ştiţi voi, Crăiasa Gheţurilor, Savannah e una.
Lena îmi dădu drumul mâinii şi aruncă un morcov spre Link. Nu se putea opri din zâmbit. El credea că-i zâmbea lui.
— Bine. Am înţeles, Crăiasa Gheţurilor. Dar tot e o chestie tâmpită.
Link îşi vârî furculiţa în amestecul de mâncare de pe tava sa.
— N-are nicio noimă. Nici măcar nu ninge aici.
Link zâmbi spre mine pe deasupra cartofilor săi cu îngheţată.
— E geloasă. Ai grijă. Lena vrea să fie aleasă Crăiasa Gheţurilor, ca să poată dansa cu mine când mă vor încorona Regele Gheţurilor.
Lena râse.
— Tu? Am crezut că te păstrezi pentru antrenoare.

— Chiar aşa şi fac, şi ăsta va fi anul în care o să fie nebună după mine.

— Link îşi petrece toată seara încercând să vină cu nişte replici înţelepte, pe care să le spună când ea trece pe lângă el.

— Crede că sunt amuzant.

— Că arăţi amuzant.

— Ăsta-i anul meu. Simt asta. Voi deveni Regele Zăpezilor în acest an, iar antrenoarea Cross în sfârşit o să mă vadă sus, pe scenă, alături de Savannah Snow.

— Nu prea văd cum să o se întâmple asta.

Lena începu să-şi decojească portocala roşie.

— Oh, ştii tu, o să fie dată pe spate de aspectul meu fizic, de şarmul şi de talentul muzical, în special dacă-mi scrii un cântec. Apoi o să cedeze şi o să danseze cu mine, şi o să mă urmeze în New York după absolvire, ca o fană înfocată.

— Ce e ăsta, un fel de program special după şcoală?

Coaja portocalei căzu de tot, sub formă de spirală.

— Prietena ta crede că sunt special, omule, spuse Link, din gură căzându-i cartofi.

Lena se uită la mine. Prietenă. Amândoi îl auzisem spunând asta.

Asta sunt eu?

Asta vrei să fii?

Îmi propui ceva?

Nu era prima dată când mă gândisem la asta. Lena se simţea de ceva timp ca fiindu-mi prietenă. Când te gândeai la toate lucrurile prin care trecuserăm împreună, era ca un dat. Aşa că nu ştiu de ce nu o spusesem niciodată, şi nu ştiu de ce era aşa greu s-o fac acum. Însă bănuiam că, spunând cuvintele, totul părea mai real.

Bănuiesc că da.

Nu pari prea sigur.

I-am luat cealaltă mână pe sub masă şi am privit-o fix în ochii ei verzi.

Sunt sigur, L.

Atunci bănuiesc că sunt prietena ta.

Link încă vorbea:

— Ai să vezi că sunt special când antrenoarea Cross o să fie înnebunită după mine la bal.

Link se ridică şi goli tava.

— Dar să nu te gândeşti că prietena mea o să danseze cu tine pe vreo melodie.

Am golit-o şi eu pe a mea.

Ochii Lenei se aprinseră. Aveam dreptate; nu numai că voia să fie invitată, ci voia să şi meargă. În acel moment, ştiam că nu-mi păsa de ceea ce se afla pe lista ei cu ce trebuie să facă o fată de liceu obişnuită. Aveam să mă asigur că tot ce era pe listă se bifa.

— Veniţi şi voi?

M-am uitat la ea în expectativă, iar ea îmi strânse mâna.

— Da, cred.

De data asta, zâmbi cu adevărat.

— Şi Link, ce zici să dansăm pe două melodii? Prietenul meu n-o să se supere. Nu mi-ar spune niciodată cu cine pot şi cu cine nu pot să dansez.

Mi-am dat ochii peste cap.

Link ridică pumnul în sus, iar eu l-am lovit pe al meu de al lui.

— Da, pun pariu.

Clopoţelul sună, iar prânzul luă sfârşit. Deodată, nu numai că aveam o parteneră la bal, dar aveam şi o prietenă. Şi nu doar o prietenă; pentru prima dată în viaţă, aproape că folosisem cuvântul cu I. În mijlocul cantinei, în faţa lui Link.

Vorbeşte despre prânzul fierbinte.

13 decembrie

Topirea gheţurilor

— Nu înţeleg de ce nu vine aici. Speram să o văd pe nepoata lui Melchizedek înţolită în rochia ei extravagantă.

Stăteam în faţa Ammei, ca să-mi poată pune papionul. Amma era atât de scundă, că trebuia să stea pe trei trepte mai sus decât mine ca să-mi ajungă la gât. Când eram mic, obişnuia să-mi pieptene părul şi să-mi lege cravata înainte să mergem la biserică duminicile. Mereu avea o expresie de mândrie pe chip, şi exact aşa se uita la mine acum.

— Îmi pare rău. N-avem timp de nicio sesiune foto. O iau de la ea de-acasă. Băiatul se presupune că trebuie să ia fata, îţi aminteşti?

Asta era o exagerare, dat fiind faptul că trebuia s-o iau cu Rabla. Link mergea cu Shawn. Băieţii din echipă încă îi mai ţineau un loc la masa de la prânz, cu toate că el de obicei stătea cu mine şi cu Lena.

Amma trase de papion şi scoase un râset pufnit. Nu ştiu ce i se părea amuzant, dar mă deranjă.

— E prea strâns. Simt că mă strangulează.

Am încercat să bag un deget între gât şi gulerul sacoului închiriat de la Buck's Tux[46], dar n-am putut.

— Nu e papionul de vină, ci emoţiile tale. O să fie bine. Se uită la mine încercând să mă convingă de asta, aşa cum îmi imaginam că ar fi făcut mama, dacă ar fi fost acolo. Acum, să văd florile. M-am întors să iau din spatele meu o cutie mică, un trandafir roşu, înconjurat de floricele albe. Nu erau foarte frumoase, însă nu prea aveai ce alege de la

[46] Smochingurile lui Buk (în lb. engl. în original) (n.tr.)

Gardens of Eden[47], singura florărie din Gatlin. Sunt cele mai nefericite flori pe care le-am văzut vreodată.

Amma aruncă o privire spre ele şi le vârî în coşul de gunoi de la baza scărilor. Se răsuci pe călcâie şi dispăru în bucătărie.

— De ce ai făcut asta?

Deschise frigiderul şi scoase un corsaj de pus la încheietura mâinii, mic şi delicat. Iasomie albă şi rozmarin sălbatic, legate cu o panglică argintie. Argintiu şi alb, culorile balului de iarnă. Era perfect.

Ştiam că Amma nu era de acord cu relaţia mea cu Lena, şi totuşi o făcuse. O făcuse pentru mine. Era ceva ce ar fi făcut mama. Abia după moartea ei mi-am dat seama cât de tare mă bazam pe Amma, cât de tare m-am bazat pe ea. Ea era singura care mă făcea să mă menţin la suprafaţă. Fără ea, probabil că m-aş fi înecat, precum tata.

— Totul înseamnă ceva. Nu încerca să schimbi ceva sălbatic în ceva blând.

Am ridicat corsajul aproape de becul din bucătărie. Am simţit strânsoarea panglicii, probând-o cu grijă cu degetele. Sub panglică se afla un oscior.

— Amma!

Ea ridică din umeri.

— Ce, ai de gând să faci scandal pentru un oscior de cimitir ca ăla? După toată vremea asta petrecută în casă, crescând, după ce ai văzut tot ce-ai văzut, unde-ţi sunt simţurile? Puţină protecţie nu omoară pe nimeni – nici măcar pe tine, Ethan Wate!

Am oftat şi am pus corsajul înapoi în cutie.

— Şi eu te iubesc, Amma.

Îmi oferi o îmbrăţişare puternică, iar apoi am fugit pe scări şi am ieşit în noapte.

— Ai grijă, auzi? Să nu exagerezi.

Habar n-aveam ce voise să spună, însă i-am zâmbit.

— Da, doamnă.

Lumina tatălui meu era aprinsă în birou, în timp ce eu mă îndepărtam cu maşina. Mă întrebam dacă măcar ştia că

[47] Grădinile Edenului (în lb. engl. în original) (n.tr.)

azi era balul de iarnă.

Când Lena deschise uşa, inima mi se opri în loc, ceea ce însemna mult, având în vedere că nici măcar nu mă atinse. Ştiam că nu arăta aşa cum aveau să arate astă-seară celelalte fete de la bal. Existau numai două tipuri de rochii în districtul Gatlin, iar ele veneau de la unul din cele două magazine: Little Miss, singurul loc care le alimenta pe fete cu rochii de seară şi de baluri, sau Southern Belle, magazinul cu rochii de mireasă, două oraşe mai încolo.

Fetele care mergeau la Little Miss purtau rochii vulgare de sirenă – şliţuri, decolteuri şi paiete; acelea erau fetele cu care Amma nu m-ar lăsa să mă văd la picnicurile de la biserică, în afară de balul de iarnă. Ele erau uneori fetele câştigătoare ale concursurilor de miss de prin oraş sau fetele unor câştigătoare de miss de prin oraş, precum Eden, a cărei mamă fusese câştigătoarea concursului Miss California de Sud, sau, cel mai des, fetele femeilor care îşi doreau să aibă fete câştigătoare de titlul de miss. Acestea erau aceleaşi fete pe care, în cele din urmă, aveai să le vezi ţinându-şi în braţe copiii la absolvirea Liceului Jackson peste câţiva ani.

Rochiile Southern Belle erau rochiile Scarlett O'Hara, în formă de clopote uriaşe. Fetele Southern Belle erau fetele membrilor de la DAR şi de la Ladies Auxiliary – fetele-Emily-Asher şi fetele-Savannah-Snow – şi le puteai duce oriunde dacă puteai să treci peste asta, să treci peste ele şi să treci peste faptul că părea că dansai cu o mireasă la propria nuntă.

În orice caz, totul era strălucitor, totul era colorat şi totul implica o mulţime de strasuri şi o nuanţă specială de portocaliu pe care oamenii o numeau Piersică de Gatlin, care era probabil rezervată pentru rochiile de mireasă de prost gust de oriunde, dar nu şi din districtul Gatlin.

Pentru băieţi, era evident mai puţină agitaţie, însă nu era foarte uşor. Trebuia să ne asortăm cu perechile noastre, ceea ce putea implica îngrozitoarea culoare Piersică de Gatlin. În acest an, echipa de baschet avea

papioane şi brâie argintii, scăpându-i de umilinţa de a purta papioane roz sau mov, sau de culoarea piersicii.

În mod evident, Lena nu purtase niciodată Piersică de Gatlin în viaţa ei. În timp ce o priveam, genunchii începură să-mi tremure, ceea ce devenea, treptat, un sentiment familiar. Era atât de frumoasă, că mă rănea.

Uau!

Îţi place?

Se învârti. Părul ei lung era buclat, îi acoperea umerii, lăsat pe spate, prins cu agrafe strălucitoare, în felul acela magic în care fetele îşi fac părul să arate ca şi cum ar fi ridicat în sus, dar, de asemenea, fiind cumva lăsat pe spate. Voiam să-mi trec degetele prin el, dar nu îndrăzneam să o ating, nici măcar un fir de păr. Rochia Lenei era fluidă pe trupul ei, fiind prinsă în locurile potrivite fără să pară Little Miss, în franjuri gri-argintii, la fel de delicată ca o pânză de păianjen argintie, ţesută de păianjeni argintii.

A fost? Ţesută de păianjeni argintii?

Cine ştie? Poate... E cadou de la unchiul Macon.

Râse şi mă trase în casă. Până şi Ravenwood părea să reflecte tema iernatică a balului. Astă-seară, holul de la intrare părea a fi Hollywoodul vechi; plăci de gresie neagră şi albă alcătuiau un model ca de tablă de şah, iar fulgi de nea argintii străluceau, plutind în aerul de deasupra noastră. O masă neagră antică lăcuită se afla în faţa unor draperii argintii iridescente, şi în spatele lor, vedeam ceva ce sclipea precum oceanul, cu toate că ştiam că nu putea fi posibil. Lumânări pâlpâitoare pluteau deasupra mobilei, aruncând mici pete de lumină selenară peste tot pe unde mă uitam.

— Pe bune? Păianjeni?

Vedeam cum lumina lumânării se reflecta pe buzele ei strălucitoare. Încercam să nu mă gândesc la asta. Încercam să nu-mi doresc să-i sărut micuţa semilună de pe obraz. Cel mai delicat praf de argint strălucea pe umerii, faţa şi părul ei. Până şi semnul ei din naştere părea a fi argintiu în seara asta.

— Glumeam. Probabil că e ceva ce a găsit printr-un magazinaş din Paris sau Roma, sau New York. Unchiului Macon îi plac lucrurile frumoase.

Îşi atinse semiluna de la gât, care atârna pe lanţul ei de amintiri. Alt cadou de la Macon, bănuiam.

Vocea tărăgănată cunoscută veni de undeva din holul întunecat, însoţită doar de o singură lumânare argintie:

— Budapesta, nu Paris. Cât despre celelalte vorbe spuse, da, sunt adevărate.

Macon apăru într-un halat de casă purtat pe deasupra unor pantaloni negri şi a unei cămăşi albe. Butonii de argint ai cămăşii sale captau lumina lumânării.

— Ethan, ţi-aş fi nespus de recunoscător dacă ai putea să fii cât se poate de precaut cu nepoata mea în seara asta. Aşa cum ştii, o prefer acasă seara.

Îmi înmână un corsaj pentru Lena, o cunună cu flori de iasomie.

— Orice precauţie posibilă.

— Unchiule M!

Lena părea enervată.

M-am uitat la corsaj mai îndeaproape. Un inel de argint atârna de unul dintre acele de siguranţă care ţineau florile. Avea o inscripţie într-o limbă pe care nu o înţelegeam, dar pe care o recunoşteam din *Cartea Lunilor.* Nu trebuia să mă uit prea de-aproape ca să văd că era inelul pe care el îl purtase zi şi noapte, până acum. Am scos corsajul Ammei aproape identic. Speram ca printre sutele de Casteri care probabil Legaseră inelul, şi printre toţi Cei Mari ai Ammei, nu avea să existe vreun spirit prin oraş care să se ia de noi. Speram.

— Cred că, având ajutorul dumneavoastră şi al Ammei, Lena va supravieţui balului de iarnă de la Jackson fără să aibă vreo problemă.

Am zâmbit.

Macon nu.

— Nu mă îngrijorează balul, însă sunt oricum recunoscător lui Amarie.

Lena se încruntă, uitându-se de la unchiul ei la mine.

Poate că nu arătam precum cei mai tari adolescenţi din oraş.

— Rândul tău. Lena ridică un aranjament de pe masa din hol, un trandafir alb asortat cu o crenguţă de iasomie, prinzându-l de sacoul meu.

— Mi-aş dori să nu mai fiţi îngrijoraţi. Devine prea ruşinos. Pot să am grijă de mine.

Macon nu părea a fi convins.

— Oricum, n-aş vrea ca cineva să fie rănit.

Nu ştiam dacă se referea la vrăjitoarele de la Jackson sau la unul dintre cei mai puternici Casteri întunecaţi, Sarafine. În orice caz, văzusem suficient de multe în ultimele luni ca să iau la modul cel mai serios acest avertisment.

— Şi adu-o înapoi până la miezul nopţii.

— E o oră puternică de-a Casterilor?

— Nu. Atunci se dă stingerea pentru ea.

Am schiţat un zâmbet.

Lena părea nerăbdătoare pe drumul spre şcoală. Stătea ţeapănă pe locul din faţă, jucându-se cu radioul, cu rochia, cu centura.

— Relaxează-te.

— E o nebunie că ieşim împreună în seara asta?

Lena se uită la mine, aşteptând un răspuns.

— Ce vrei să spui?

— Păi, toată lumea mă urăşte.

Privi în jos, spre mâinile ei.

— Vrei să spui că toată lumea *ne* urăşte.

— Bine, toată lumea ne urăşte.

— Nu e obligatoriu să mergem.

— Nu, vreau să merg. Numai că… Răsuci corsajul în jurul încheieturii de câteva ori. Anul trecut, Ridley şi cu mine plănuiserăm să mergem împreună. Dar apoi…

Nu puteam auzi răspunsul, nici măcar în capul meu.

— Lucrurile deja o luaseră pe o altă cale. Ridley împlinise şaisprezece ani. Apoi a plecat, iar eu a trebuit să abandonez şcoala.

— Ei bine, ăsta nu e ultimul an. E doar un bal. N-o să se întâmple nimic.

Se încruntă şi închise oglinda.

Nu încă.

Când am intrat în sala de gimnastică, până şi eu am rămas impresionat de cât de mult muncise Consiliul Elevilor tot sfârşitul de săptămână. Jackson se transformase complet cu tot acest concept de Visul unei Nopţi de Iarnă. Sute de fulgi de hârtie – unii albi, alţii lucind de la staniol, sclipici, paiete şi orice altceva care avea legătură cu strălucirea – atârnau de fire de aţă legate de tavanul sălii de gimnastică. Fulgi asemănători unor baloane de săpun cădeau din colţurile sălii de gimnastică şi luminiţe albe, sclipitoare, erau poziţionate pe scările din sală.

— Bună, Ethan, Lena, arătaţi minunat!

Antrenoarea Cross ne înmână amândurora pahare cu punci de Piersică de Gatlin. Era îmbrăcată într-o rochie neagră cam scurtă, spre fericirea lui Link.

M-am uitat la Lena, gândindu-mă la fulgii de nea argintii care pluteau prin aer la Ravenwood, fără aţă sau staniol argintiu. Totuşi, ochii ei străluceau şi mă strânse de mână cu putere, ca un copil la prima lui aniversare. Nu-l crezusem niciodată pe Link când spunea că balurile şcolare aveau un fel de efect inexplicabil asupra fetelor. Dar era clar că era adevărat pentru toate fetele, chiar şi pentru cele din lumea Casterilor.

— Este minunat.

Ca să fiu sincer, nu era. Era doar un bal jalnic al Liceului Jackson, însă bănuiam că pentru Lena era minunat. Poate că magia nu mai era aşa captivantă atunci când creşteai cu ea.

Apoi am auzit o voce cunoscută. Nu se putea…

— Haideţi să ne distrăm! Să înceapă petrecerea!

Ethan, uite…

M-am întors şi aproape că m-am înecat cu punciul. Link rânji spre mine, purtând ceea ce părea a fi un smoching

argintiu din camgarn. Avea pe dedesubt unul dintre acele tricouri negre pe care erau desenate reverele unui smoching, şi bascheţii săi negri. Arăta ca un cântăreţ de pe strada Charleston.

— Hei, Pai Scurt! Hei, verişoară! am auzit eu din nou vocea inconfundabilă, pe deasupra mulţimii, pe deasupra DJ-ului, pe deasupra boxelor şi pe deasupra cuplurilor de pe ringul de dans. Miere, zahăr, melasă şi acadele cu aromă de cireşe, toate îmbinate într-un singur lucru. Era pentru prima dată în viaţa mea când consideram că totuşi ceva era prea dulce.

Lena mă strânse şi mai tare de mână. La braţul lui Link, de necrezut, se afla o persoană care purta, probabil, cele mai puţine paiete argintii cu putinţă, ceva ce la Jackson sau la oricare alt bal nu aveai să vezi. Ridley. Nici măcar nu ştiam unde să mă uit; era toată numai picioare şi rotunjimi şi păr blond peste tot. Simţeam temperatura încăperii crescând numai privind-o. Uitându-mă la numărul băieţilor care se opriseră din a mai dansa cu partenerele lor care pufneau, era evident că eu nu eram singurul. Într-o lume în care rochiile de bal proveneau de la două magazine, Ridley le învinsese pe toate fetele cu rochii Little Miss. O făcea pe antrenoarea Cross să arate ca Maica Stareţă. Cu alte cuvinte, soarta lui Link era pecetluită.

Lena se uită de la mine la verişoara ei, palidă la faţă.

— Ridley, ce faci aici?

— Verişoaro. În sfârşit o să putem dansa, după tot ce s-a întâmplat. Nu eşti în *extaz?* Nu e *fantastic?*

Vedeam cum părul Lenei începea să se unduiască în vântul inexistent. Clipi o dată şi jumătate din luminile sclipitoare se stinseră. Trebuia să acţionez imediat. L-am luat pe Link aproape de vasul cu punci.

— Ce cauţi aici cu ea?

— Omule, îţi vine să crezi? E cea mai sexy tipă din Gatlin, fără nicio supărare. Arsuri de Gradul Trei. Şi ea se afla la Stop & Steal când am intrat să cumpăr Slim Jims pe drum încoace. Avea până şi o rochie pe ea.

— Nu crezi că e puţin cam ciudat?

— Crezi că-mi pasă?

— Ce-ai zice dacă ai afla că e vreun fel de psihopată?

— Crezi că o să mă lege sau mai ştiu eu ce?

Rânji, deja imaginându-şi.

— Nu glumesc.

— Tu tot timpul glumeşti. Care-i faza? Oh, înţeleg, eşti gelos. Pen'că-mi amintesc că te-ai suit în maşina ei imediat atunci. Să nu-mi spui că ai vrut să te combini cu ea sau…

— Nici gând. E verişoara Lenei.

— Mă rog. Tot ce ştiu e că sunt aici, la bal, cu cea mai sexy dintre toate fetele sexy pe o rază de trei districte. Adică… care sunt şansele ca un meteorit să lovească oraşul ăsta? Asta n-o să se mai întâmple vreodată. Stai calm, bine? Nu-mi strica seara!

Era deja sub vraja ei, nu că aveai nevoie de una când era vorba de Link. Nu conta ce spuneam.

Am mai încercat o dată, fără tragere de inimă.

— E numai belele, omule. Se joacă cu tine. O să te înnebunească și-o să-ți dea un șut în fund când o să termine cu tine.

Link mă apucă de umeri cu ambele mâini.

— Las-o baltă!

Link îşi petrecu braţul în jurul taliei lui Ridley şi se duseră pe ringul de dans. Aproape că nici n-o privi pe antrenoarea Cross când trecu pe lângă ea.

Am tras-o pe Lena în cealaltă direcţie, către colţul unde fotograful făcea poze cuplurilor în faţa unui nămete fals, cu un om de zăpadă fals, în timp ce membrii Consiliului Elevilor făceau cu rândul să arunce zăpadă falsă pe scenă. M-am izbit chiar de Emily.

Emily se uită la Lena.

— Lena. Arăţi… strălucitoare.

Lena se uită la ea.

— Emily. Arăţi… pufoasă.

Era adevărat. Emily-Southern-Belle-cea-care-îl-urăşte-pe-Ethan arăta ca un puf umplut cu cremă de culoarea argintului şi piersicii, jumulită, împopoţonată şi îndoită

într-o tafta. Părul ei, în mici cârlionţi înspăimântători, arăta ca şi când ar fi fost făcut din panglici galbene răsucite. Faţa îi arăta de parcă fusese trasă prea tare de păr când a mers să se coafeze la Snip'n' Curl[48], acesta fiindu-i înjunghiat de prea multe ori cu agrafe de păr.

Ce văzusem eu la ele, oare?

— Nu ştiam că dansaţi.

— Dansăm, să ştii.

Lena o privea fix.

— În jurul unui foc?

Emily schiţă un zâmbet maliţios. Părul Lenei începu din nou să fluture.

— De ce? Nu ştii unde să-ţi dai foc la rochia asta?

Celelalte lumini se stinseră de tot. Îi vedeam pe cei din Consiliul Elevilor începând să verifice cablurile.

N-o lăsa să câştige. Ea e singura vrăjitoare de-aici.

Nu e singura, Ethan.

Savannah apăru lângă Emily, trăgându-l pe Earl după ea. Arăta exact ca Emily, numai că ea purta alte culori, argintiu cu roz. Fusta îi era la fel de înfoiată. Dacă îţi mijeai ochii, puteai vizualiza nunţile amândurora acum. Era îngrozitor.

Earl privea în pământ, încercând să evite să mă privească în ochi.

— Haide, Em, că anunţă Curtea Regală.

Savannah se uită la Emily cu subînţeles.

— Nu mă lăsaţi să vă reţin. Savannah gesticulă către rândul unde se făceau poze. Vreau să zic, crezi că o să apari în poze, Lena?

Plecă în grabă, cu tot cu rochia ei pufoasă.

— Următorii!

Părul Lenei încă flutura.

Sunt nişte idioţi. Nu contează. Nimic nu contează.

Am auzit vocea fotografului din nou:

— Următorii!

Am apucat-o pe Lena de mână şi am tras-o către nămetele fals. Ea se uită la mine, cu ochii înceţoşaţi. Iar

[48] Taie şi ondulează (în engl. în original) (n.tr.)

apoi, norii trecură, iar ea reveni. Simţeam că furtuna se liniştea.

— Dă drumul la zăpadă, am auzit pe fundal.

Ai dreptate. Nu contează.

M-am aplecat s-o sărut.

Tu eşti ceea ce contează.

Ne-am sărutat, iar apoi bliţul aparatului foto se declanşă. Pentru o secundă, o secundă perfectă, am simţit că nu mai exista nimeni în lume şi nimic altceva nu conta.

Lumina orbitoare a unui bec, iar apoi o substanţă albă, vâscoasă şi cleioasă cădea pe noi doi din toate părţile.

Ce naiba…

Lena icni. Am încercat să-mi dau la o parte substanţa din ochi, dar era peste tot. Când am văzut-o pe Lena, a fost şi mai rău; părul ei, faţa, rochia frumoasă. Primul ei bal. Totul era distrus.

Era spumă, de consistenţa unui aluat pentru tort, curgând dintr-o găleată de deasupra noastră, cea din care trebuiau să curgă fulgii de zăpadă falşi pentru poză. M-am uitat în sus, doar ca să mai primesc o găleată cu substanţa aceea pe faţă. Găleata căzu pe podea.

— Cine a pus apă în zăpadă?

Fotograful era furios. Nimeni nu spunea nimic, iar eu eram dornic să pariez că îngerii de la Jackson nu văzuseră nimic.

— Se topeşte! strigă cineva.

Ne aflam într-o băltoacă de săpun alb sau lipici, sau orice era aia, dorindu-mi să ne putem micşora şi să dispărem; cel puţin, aşa probabil că arătam în faţa adunăturii de oameni din jurul nostru care râdeau. Savannah şi Emily stăteau la o parte, bucurându-se de fiecare minut din ceea ce probabil că era cel mai umilitor moment din viaţa Lenei.

Un băiat strigă:

— Ar fi trebuit să stai acasă!

Aş fi recunoscut vocea aceea tâmpită oriunde. O auzisem de multe ori pe teren, fiind aproape singurul loc unde şi-o folosea. Earl şoptea ceva la urechea Savannei, cu mâna

petrecută în jurul umerilor ei.

Am izbucnit. Am traversat încăperea atât de rapid, că Earl nici nu mă văzu venind. Mi-am ridicat pumnul acoperit de săpun şi l-am izbit în maxilar, iar el a căzut pe jos, lovind-o şi pe Savannah peste fund în acest timp.

— Ce dracu'? Ţi-ai pierdut minţile, Wate?

Earl începu să se ridice, însă l-am împins înapoi cu piciorul.

— Ai face mai bine să stai jos.

Earl se ridică în fund şi îşi aranjă sacoul, de parcă încă putea arăta OK stând pe podeaua sălii de gimnastică.

— Sper că ştii ce faci.

Dar nu se ridică. Putea să spună ce voia, însă amândoi ştiam că, dacă avea să se ridice, avea să ajungă înapoi pe podea.

— Ştiu.

Am scos-o pe Lena din balta ce ar fi trebuit să fie un nămete fals.

— Să mergem, Earl, că anunţă Curtea Regală, spuse Savannah enervată.

Earl se ridică şi se scutură.

Mi-am şters ochii, clătinându-mi capul umed. Lena tremura, de pe ea curgând fulgi de zăpadă de săpun. Nimeni nu îndrăznea să se apropie, cu excepţia mea. Am încercat să-i şterg faţa cu mâneca, însă se îndepărtă.

Aşa se întâmplă mereu.

— Lena.

Ar fi trebuit să ştiu.

Ridley apăru lângă ea, cu Link în spatele ei. Era furioasă, de asta îmi puteam de seama.

— Nu înţeleg, verişoară. Nu înţeleg de ce vrei să ieşi cu *speţa asta.* Scuipă cuvintele, sunând exact ca Emily. Nimeni nu ne tratează aşa, Întunecaţi sau Luminaţi – *nimeni!* Unde ţi-e respectul de sine, Lena Beana?

— Nu merită. Nu azi. Vreau să merg acasă.

Lena era prea ruşinată ca să fie la fel de furioasă ca Ridley. Ori luptai, ori fugeai, iar acum Lena alegea să fugă.

— Du-mă acasă, Ethan.

Link îşi dădu jos sacoul argintiu şi îl puse pe umerii ei.

— Asta a fost nasol.

Ridley nu se putea calma sau nu voia.

— Nu sunt buni de nimic, verişoară, cu excepţia lui Pai Scurt. Şi a noului meu prieten, Shrinky Dink.

— Link. Ţi-am spus, mă cheamă Link.

— Taci, Ridley! De-ajuns!

Efectul de Sirenă nu mai mergea asupra mea acum.

Ridley se uită în spatele meu, şi zâmbi – un zâmbet întunecat.

— Gândindu-mă la asta, şi mie mi-a ajuns.

I-am urmărit direcţia privirii. Crăiasa Gheţurilor şi Curtea ei îşi croiau drum către scenă, şi rânjeau superioare. Din nou, Savannah era Crăiasa Zăpezilor. Nimic nu se schimba vreodată. Radia spre Emily, din nou Prinţesa Gheţurilor, la fel ca anul trecut.

Ridley îşi scoase ochelarii de vedetă de cinema, doar puţin. Ochii începură să-i lucească – aproape că simţeai căldura pe care o emana. O acadea îi apăru în mână, iar eu simţeam în aer aroma dulceagă.

N-o face, Ridley.

Nu are legătură cu tine, verişoară. E mai mult de-atât. Lucrurile se vor schimba în acest oraş de rahat.

Auzeam vocea lui Ridley în mintea mea, la fel de clară ca aceea a Lenei. Am clătinat din cap.

Las-o baltă, Ridley. N-o să faci decât să înrăutăţeşti lucrurile.

Deschide-ţi ochii; ei nu se pot înrăutăţi. Sau poate că da.

O bătu pe Lena pe umăr.

Priveşte şi învaţă.

Se uita fix la Curtea Regală, sugându-şi acadeaua cu aromă de cireşe. Speram că era prea întunecat pentru ele ca să-i vadă înfiorătorii ochi de pisică.

Nu! O să dea vina pe mine, Ridley. N-o face.

Gat-baligă trebuie să înveţe nişte lecţii. Iar eu sunt persoana potrivită care s-o facă.

Ridley se îndreptă către scenă, tocurile ei strălucitoare auzindu-se puternic pe podea.

— Hei, iubire, unde te duci?

Link era chiar în spatele ei.

Charlotte urca scările, în metri întregi de tafta strălucitoare de culoarea levănţicii, cu două numere mai mică, spre coroana strălucitoare aurie de plastic şi spre locul ei obişnuit de locul al patrulea la Curtea Regală, după Eden – Slujnica Gheţurilor, bănuiesc. Tocmai când era pe cale să urce şi ultima treaptă, creaţia ei uriaşă, de culoarea levănţicii, se agăţă de bară, iar când urcă pe ultima treaptă, rochia ei se rupse la spate, chiar la cusătură. Îi luă câteva secunde ca să-şi dea seama şi, când o făcu, jumătate din școală se holba la chiloţii ei roz de mărimea Texasului. Charlotte urlă din rărunchi, de-ţi îngheţa sângele în vene, un urlet de genul acum-toată-lumea-ştie-cât-de-grasă-sunt-de-fapt.

Ridley rânji.

Uuups!

Ridley, gata!

Abia am început.

Charlotte urla, în timp ce Emily, Eden şi Savannah încercau să o acopere cu rochiile lor de nuntă. Sunetul unui disc rupându-se se auzi în boxe, în acelaşi timp în care melodia se schimbă cu una a celor de la Rolling Stones.

Sympathy for the Devil. Putea fi cântecul-temă al lui Ridley. Se prezenta singură într-un fel măreţ.

Oamenii de pe ringul de dans se gândeau că era probabil Dickey Wix şi datul lui în bară în calea sa de a deveni cel mai faimos DJ de treizeci şi cinci de ani în circuitul balurilor. Însă gluma era pe seama lor. Daţi uitării luminiţele care se stingeau; în câteva secunde, toate becurile de deasupra scenei şi luminile de pe ringul de dans începură să se stingă pe rând, ca într-un joc de domino.

Ridley îl conduse pe Link pe ringul de dans, iar el o învârtea pe acolo, în timp ce elevii de la Jackson urlau, încercând să iasă de pe ring, să scape de ploaia de scântei. Sunt sigur că se gândeau cu toţii că se aflau în mijlocul

unui dezastru electric pentru care Red Sweet, singurul electrician din Gatlin, avea s-o încaseze. Ridley îşi dădu capul pe spate, râzând şi unduindu-se în faţa lui Link în acea cârpă pe post de rochie.

Ethan – trebuie să facem ceva!

Ce anume?

Era prea târziu ca să mai faci ceva. Lena se întoarse şi fugi, iar eu eram chiar în spatele ei. Înainte ca vreunul din noi să fi ajuns la uşile sălii, stropitoarele porniră peste tot pe tavan. În sală începu efectiv să plouă din stropitoare. Echipamentul audio începu să scoată scântei, pe cale să electrocuteze pe oricine.

Fulgi de zăpadă umezi cădeau pe podea ca nişte clătite umede, iar fulgii de zăpadă de săpun se transformară într-o mizerie de spumă.

Toată lumea începu să ţipe, iar fetele cărora le curgea rimel pe faţă şi soluţii de păr pe haine începură să fugă spre uşă în fustele lor de tafta ude leoarcă. În învălmăşeala aceea, nu puteai deosebi o Little Miss de o Southern Belle. Arătau cu toatele ca nişte şobolani uzi coloraţi în pastel.

Când am ajuns la uşă, am auzit o bubuitură puternică. M-am întors cu faţa către scenă, la timp, să văd un uriaş fulg de zăpadă strălucitor cum cade. Emily se dezechilibră pe scena alunecoasă. Încă făcând din mână mulţimii, încercă să-şi recapete echilibrul, însă piciorul îi alunecă, iar ea căzu de tot de pe scenă, prăbuşindu-se într-o grămadă de tafta de culoarea argintului şi piersicii. Antrenoarea Cross porni în goană spre ea.

Nu-mi părea rău pentru ea, cu toate că-mi părea rău pentru oamenii care aveau să fie învinuiţi pentru acest coşmar: Consiliul Elevilor, pentru decorul lor periculos de instabil, Dickey Wix pentru că a râs de ghinionul unei majorete grase în chiloţi, şi Red Sweet pentru reţeaua sa electrică neprofesionistă, care a pus în pericol vieţile elevilor de la Jackson.

Ne vedem mai târziu, verişoară. Chestia asta a fost mai tare decât un bal.

Am împins-o pe Lena pe uşă.

— Mergi!

Era atât de rece, că abia o puteam atinge. Când am ajuns la maşină, Boo Radley era deja lângă noi.

Macon nu ar fi trebuit să se îngrijoreze în legătură cu ora stingerii.

Nu era nici măcar nouă şi jumătate.

❖

Macon era furios sau poate doar îngrijorat. Nu puteam spune care din ele, deoarece, de fiecare dată când se uita la mine, eu mă uitam în altă parte. Nici măcar Boo nu îndrăznea să se uite la el, stând întins la picioarele Lenei, izbind în podea cu coada.

Casa nu mai semăna cu balul. Pun pariu că Macon nu mai avea să permită să apară vreun fulg de zăpadă argintiu prin interiorul casei Ravenwood. Totul era negru acum. Totul: podelele, mobila, draperiile, tavanul. Numai focul din birou ardea necontenit, aruncând lumini din şemineu în încăpere. Poate că Ravenwood reflecta stările lui de spirit, iar starea asta era una întunecată.

— Bucătărie!

O cană neagră de ciocolată caldă apăru în mâna lui Macon. I-o întinse Lenei, care se afla învăluită într-o pătură de lână în faţa focului. Apucă de cană cu ambele mâini, părul ud fiindu-i dat pe după urechi. Macon se plimba de colo-colo prin faţa ei.

— Ar fi trebuit să pleci în clipa în care ai văzut-o, Lena!

— Eram un pic ocupată ştergându-mă de săpun şi admirând râsetele colegilor de la şcoală.

— Ei bine, n-ai să mai fii ocupată deloc. Eşti pedepsită până la aniversarea ta, pentru binele tău.

— Binele meu în mod evident nu e relevant aici.

Încă tremura, dar nu credeam că era de la frig.

El se uită la mine lung, cu ochii reci şi întunecaţi. Era furios, de asta eram sigur acum.

— Ar fi trebuit s-o faci să plece.

— Nu ştiam ce să fac, domnule. Nu aveam de unde să ştiu că Ridley era pe cale să distrugă sala de gimnastică.

Iar Lena nu fusese la niciun bal.

Suna prostesc chiar şi când rosteam cuvintele.

Macon pur şi simplu se zgâi la mine, învârtind paharul cu whisky.

— Interesant de reţinut că nici măcar n-ai dansat. Niciun dans.

— De unde ştii?

Lena îşi puse jos cana.

Macon începu să facă din nou paşi.

— Asta nu e important.

— De fapt, este important pentru mine.

Macon ridică din umeri.

— Boo. El e, în lipsa unei formulări mai bune, ochii mei.

— Poftim?

— El vede ceea ce văd eu. Eu văd ceea ce vede el. E un câine Caster, ştii asta.

— Unchiule Macon! M-ai spionat!

— Nu pe tine în mod special. Cum crezi că mă descurc pe post de încuiatul oraşului? N-aş ajunge prea departe fără cel mai bun prieten al omului. Boo vede totul, aşa că eu văd totul.

M-am uitat la Boo. Îi vedeam ochii, ochi de om. Ar fi trebuit să ştiu, poate că mereu ştiusem. Avea ochii lui Macon.

Şi altceva, ceva ce mesteca. Avea o minge de ceva în gură. Am îngenuncheat ca să iau acel ceva de la el. Era o poză Polaroid mototolită şi umedă. O adusese tocmai de la sala de gimnastică.

Poza noastră de la bal. Mă aflam acolo, cu Lena, în mijlocul zăpezii false. Emily se înşela. Cei din neamul Lenei chiar apăreau în poze, numai că ea chiar strălucea, transparentă, ca şi cum, de la talie în jos începuse deja să se dizolve într-un fel de apariţie fantomatică. De parcă se topea, înainte ca zăpada să o fi lovit.

L-am mângâiat pe Boo pe cap şi am băgat poza în buzunar. Asta nu era ceva ce trebuia să vadă Lena, nu chiar acum. Două luni până la aniversarea ei. Nu aveam nevoie de poză ca să ştiu că timpul se scurgea cu

repeziciune.

16 decembrie

Când sfinţii mărşăluiesc[49]

Lena se afla pe verandă când am ajuns. Insistasem să conduc eu, deoarece Link voia să meargă cu noi, iar el nu putea să rişte să fie văzut în dric. Iar eu nu voiam ca Lena să meargă singură. Nici măcar nu voiam să meargă, însă nu aveam ce să fac în această privinţă. Arăta de parcă era pregătită de bătălie. Purta un pulover pe gât, negru, jeanşi negri şi o vestă neagră cu o glugă îmblănită. Era pe cale să facă faţă trupei de bombardamente, iar ea o ştia.

Trecuseră doar trei zile de la bal, însă DAR-ul nu irosise timpul. Întrunirea Comitetului Disciplinar Jackson din această după-amiază nu avea să fie cu mult diferită faţă de un proces de vrăjitoare, şi nu era necesar să fii Caster ca să-ţi dai seama de asta. Emily şchiopăta cu piciorul în ghips, balul de iarnă devenise subiect de discuţie în tot oraşul, iar doamna Lincoln avea în sfârşit suportul necesar. Martorii ieşiseră în faţă. Şi dacă răstălmăceai ceea ce toată lumea afirma că văzuse, auzise sau îşi amintea, puteai să-ţi îngustezi ochii, să-ţi ţii capul drept şi să încerci să vezi logica: că Lena Duchannes era responsabilă.

Totul fusese bine în oraş până a venit ea.

❖

Link sări din maşină şi deschise portiera pentru Lena. Părea atât de vinovat, că mai avea puţin şi vomita.

---

[49] *When the Saints Go Marching In,* imn gospel american, numit deseori *The Saints* (Sfinţii), folosit în mod tradiţional la marşurile funebre. Cu toate că este considerat un cântec spiritual, în ziua de azi oamenii îl folosesc mai mult sub formă de cântec jazz. (n.tr.)

— Hei, Lena! Ce mai faci?

— Bine.

Mincinoaso.

Nu vreau să-l fac să se simtă prost. Nu e vina lui.

Link îşi drese vocea:

— Îmi pare tare rău pentru asta. M-am certat cu mama tot week-endul pe tema asta. Ea mereu a fost nebună, dar de data asta a întrecut orice măsură.

— Nu e vina ta, însă îţi sunt recunoscătoare că ai încercat să vorbeşti cu ea.

— Ar fi fost altceva dacă toate hoaştele alea de la DAR nu i-ar fi luat partea. Doamnele Snow şi Asher au sunat cam de o sută de ori acasă la mine în ultimele două zile.

Am trecut de Stop & Steal. Nici Fatty nu era acolo. Străzile erau pustii, ca şi cum conduceam printr-un oraş fantomă. Întrunirea Comitetului Disciplinar era la ora cinci fix, iar noi aveam să ajungem acolo la timp. Întrunirea se desfăşura la sala de gimnastică deoarece era singurul loc de la Jackson suficient de încăpător pentru numărul de oameni care aveau să vină. Acesta era alt lucru în legătură cu Gatlin: tot ce se întâmpla îi implica pe toţi. Nu existau dezbateri închise pe aici. După cum arătau străzile, întregul oraş erau pustiu, ceea ce însemna că toată lumea avea să vină la întrunire.

— Nu pricep cum de mama ta a făcut totul atât de repede. Chestia asta e rapidă până şi pentru ea.

— Din câte am auzit, Doc Asher a fost implicat şi el. El merge la vânătoare cu directorul Harper şi cu vreun ştab din comisia şcolară.

Doc Asher era tatăl lui Emily şi singurul doctor adevărat din oraş.

— Minunat.

— Băieţi, voi ştiţi că probabil eu o să fiu exmatriculată, nu?

Lucrurile au fost decise. Întrunirea asta e pentru spectacol.

Link părea confuz.

— Nu te pot da afară fără să audă şi versiunea ta. Tu nu

ai făcut nimic.

— Nimic nu contează. Lucrurile astea se decid cu uşa închisă. Tot ce voi spune va fi de prisos. N-o să conteze.

Avea dreptate, iar noi ştiam asta. Aşa că n-am spus nimic. În schimb, i-am luat mâna şi i-am sărutat-o, dorindu-mi pentru a mia oară ca eu să fi fost cel care avea să înfrunte comisia şcolară, şi nu Lena.

Însă problema era că eu nu voi fi niciodată. Indiferent de ceea ce făceam, indiferent de ceea ce spuneam, mereu aveam să fiu unul dintre ei. Lena nu va fi niciodată. Şi cred că asta mă înfuria cel mai tare şi mă ruşina deopotrivă. Îi uram cu şi mai multă înverşunare deoarece, în străfunduri, ei încă mă considerau al lor, chiar şi fiind prietenul nepoatei lui Macon Ravenwood, chiar şi certându-mă cu doamna Lincoln, chiar şi nefiind invitat la petrecerile Savannei Snow. Eram unul dintre ei. Le aparţineam şi nu puteam face nimic să schimb asta. Şi dacă opusul ar fi fost adevărat, şi într-un fel ei îmi aparţineau mie, atunci Lena avea să-i înfrunte nu doar pe ei, ci şi pe mine.

Adevărul mă omora. Poate că Lena avea să fie Revendicată la cea de-a şaisprezecea aniversare, însă eu fusesem revendicat de când mă născusem. Nu aveam mai mult control asupra destinului meu decât avea ea. Poate că niciunul din noi nu avea.

Am tras maşina în parcare. Era plină. Mulţi oameni se aflau aliniaţi la intrarea principală, aşteptând să intre. Nu mai văzusem atât de mulţi oameni într-un singur loc de la deschiderea filmului *Zei şi Generali*[50], cel mai lung şi mai plictisitor film despre Războiul Civil făcut vreodată, şi unul în care jumătate dintre rudele mele au făcut figuraţie, deoarece deţineau propriile uniforme.

Link se piti pe bancheta din spate.

— Eu o să mă furişez pe aici. Ne vedem înăuntru.

Deschise portiera şi se strecură printre maşini.

— Mult noroc!

Lena îşi ţinea mâinile în poală, tremurând. Mă omora s-o văd atât de agitată.

---

[50] *Gods and Generals* (n.tr.)

— Nu trebuie să mergi acolo. Putem să întoarcem, iar eu te voi conduce înapoi acasă.

— Nu. Intru.

— De ce vrei să-ţi faci rău singură? Tu ai spus-o cu gura ta că asta e probabil doar pentru spectacol.

— Nu o să le permit să creadă că mi-e frică să-i înfrunt. Mi-am abandonat fosta şcoală, însă n-am de gând să fug de data asta.

Respiră adânc.

— Dar nu fugi.

— Pentru mine e ca o fugă.

— Vine şi unchiul tău măcar?

— Nu poate.

— De ce naiba nu poate?

Ea era singură aici, cu toate că eu mă aflam lângă ea.

— E prea devreme. Nici măcar nu i-am spus.

— Prea devreme? Despre ce e vorba, totuşi? E blocat cumva în cripta sa sau aşa?

— Mai degrabă sau aşa.

Nu avea rost să încerc să mai vorbim despre asta. Avea de înfruntat alte lucruri în următoarele minute.

Am mers spre clădire. Începuse să plouă. M-am uitat la ea.

Crede-mă, încerc. Dacă îi dau drumul, va fi o tornadă.

Oamenii se holbau, unii chiar arătau cu degetul, nu că aş fi fost surprins. Era prea mult să ceri puţină decenţă. M-am uitat prin jur, oarecum aşteptându-mă să-l văd pe Boo Radley şezând lângă uşă, însă astă-seară nu era pe nicăieri la vedere.

Am intrat în sală pe lateral, întâmplător fiind intrarea Vizitatorilor, ideea lui Link, care se dovedi a fi o idee bună. Deoarece, odată intraţi, mi-am dat seama că oamenii nu stăteau în fată aşteptând să intre, ci doar sperau să audă şedinţa. Înăuntru era doldora de oameni.

Arăta ca o versiune patetică a unui juriu mare ce asculta un episod din acele drame TV despre judecată. În faţa încăperii se afla o masă mare, pliantă, din plastic, şi câţiva

profesori – domnul Lee, desigur, etalându-şi un papion roşu şi propria marcă de prejudecată; directorul Harper; şi câţiva oameni care probabil că erau membrii comitetului şcolar – stând pe un rând la masă. Cu toţii păreau bătrâni şi enervaţi, de parcă îşi doreau să se afle acasă, urmărind canalul de teleshopping sau posturi religioase.

Tribunele erau pline cu oamenii buni din Gatlin. Doamna Lincoln şi gloata ei de membre ale DAR-ului ocupau primele trei rânduri, cu cei din Surorile Confederaţiei, Primul Cor Metodist şi Societatea Istorică ocupând următoarele câteva. Chiar în spatele lor se aflau Îngerii Păzitori – cunoscuţi şi ca fetele-care-voiau-să-fie- Emily-şi-Savannah, iar băieţii-care-voiau-să-le-intre-în-graţii-lui-Emily-şi-Savannei – etalându-şi noile tricouri cu Îngerii Păzitori. Tricourile aveau pe ele un desen cu un înger care semăna suspicios de mult cu Emily Asher, cu aripile mari şi albe larg deschise, purtând ce altceva decât… un tricou cu Jackson Wildcats. Pe spate se afla pur şi simplu o pereche de aripi albe, desenate să pară că ieşeau chiar din spatele persoanei, şi vorbele de bătălie ale îngerilor: „Te vom urmări“.

Emily se afla lângă doamna Asher, piciorul şi ghipsul fiindu-i urcate pe unul din scaunele portocalii de la cantină. Doamna Lincoln îşi îngustă ochii când ne văzu, iar doamna Asher îşi puse protector braţele în jurul lui Emily, de parcă unul din noi ar putea să dea o fugă până acolo să o bată cu un ciomag ca pe un pui de focă lipsit de apărare. Am văzut-o pe Emily scoţându-şi telefonul din poşeta ei mică argintie, pregătită să trimită mesaje. Curând, degetele ei aveau să zboare deasupra tastaturii. Sala noastră de gimnastică era, probabil, în această seară, epicentrul bârfelor locale pentru patru districte.

Amma se afla câteva rânduri mai în spate, frecând între degete amuleta din jurul gâtului. Speram ca asta să facă să-i crească doamnei Lincoln coarnele pe care, în toţi aceşti ani, fusese în stare, cu măiestrie, să le ascundă. Desigur, tata nu era, însă Surorile se aflau lângă Thelma, pe rândul pe care se afla Amma. Lucrurile probabil că erau

mai rele decât am crezut. Surorile nu ieşiseră din casă la o oră atât de târzie, încă de prin 1980, când mătuşa Grace mâncase prea mult Hoppin' John piperat şi crezuse că avea un atac de inimă. Mătuşa Mercy se uită la mine şi îmi făcu din mână.

Am condus-o pe Lena pe scaunul din faţa încăperii, evident rezervat pentru ea. Era chiar în faţa trupei de bombardamente, punctul mort.

Va fi bine.

Îmi promiţi?

Auzeam ploaia căzând pe acoperiş.

Îţi promit că asta nu contează. Îţi promit că oamenii ăştia sunt nişte idioţi. Îţi promit că nimic din ce vor spune nu va schimba vreodată ceea ce simt pentru tine.

O iau ca pe un nu.

Ploaia lovea şi mai tare pe acoperiş – nu era un semn bun. I-am luat mâna şi am pus ceva în ea. Nasturele de argint de la vesta Lenei pe care îl găsisem în tapiţeria crăpată a Rablei în noaptea în care ne-am întâlnit în ploaie. Nu era cine ştie ce, însă îl luasem cu mine în buzunarul de la jeanşi de atunci.

Uite. E un fel de amuletă pentru noroc. Cel puţin mi-a adus mie ceva bun.

Vedeam cât de tare se străduia să nu explodeze. Fără să spună ceva, Lena îşi dădu jos lanţul şi îl adăugă la propria colecţie de prostii valoroase.

Mersi.

Dacă ar fi putut să zâmbească, ar fi făcut-o.

Mi-am croit drum către rândul unde se aflau Surorile şi Amma. Mătuşa Grace se ridică, sprijinindu-se de baston.

— Ethan, aici. Ţi-am păstrat un loc, dragule.

— Ce-ar fi să stai jos, Grace Statham? sâsâi o bătrână cu părul albastru din spatele Surorilor.

Mătuşa Prue se întoarse.

— Mai bine-ţi vezi de treabă, Sadie Honeycutt, de nu, o să-ţi fac eu de lucru.

Mătuşa Grace se întoarse spre doamna Honeycutt şi zâmbi.

— Vino aici, Ethan!

M-am înghesuit între mătuşa Mercy şi mătuşa Grace.

— Cum te mai simţi, scumpule?

Thelma zâmbi şi mă ciupi de braţ.

Afară trosni un tunet, iar luminile licăriră. Câteva bătrâne icniră.

Un tip ţâfnos aflat în mijlocul mesei de plastic îşi drese vocea.

— Nu s-a întâmplat nimic, e normal la vremea de afară. De ce nu vă aşezaţi, ca să putem începe? Numele meu e Bertrand Hollingsworth, iar eu sunt şeful comitetului şcolar. Această întrunire a fost convocată pentru a răspunde petiţiei de exmatriculare a unei eleve de la Jackson, şi anume a domnişoarei Lena Duchannes, corect?

Directorul Harper îi spuse domnului Hollingsworth de pe scaunul său de la masă Acuzaţia sau, mai bine zis, Condamnarea la spânzurătoare a doamnei Lincoln.

— Da, domnule. Petiţia a fost depusă de către nişte părinţi *îngrijoraţi* şi a fost semnată de mai bine de două sute dintre cei mai respectaţi părinţi şi cetăţeni ai oraşului Gatlin, şi de câţiva elevi de la Jackson.

Desigur.

— Care sunt motivele pentru exmatriculare?

Domnul Harper răsfoi câteva pagini din dosarul său galben, de parcă citea un cazier judiciar.

— Atac. Distrugerea unor bunuri ale şcolii. Iar domnişoara Duchannes era deja pusă sub supraveghere.

Atac? Nu am atacat pe nimeni.

E doar o acuzaţie. Nu pot dovedi nimic.

Eram deja în picioare înainte ca el să fi terminat.

— Nimic din cele spuse nu e adevărat!

Un alt ţâfnos de la celălalt capăt al mesei îşi ridică vocea, pentru a se face auzit pe deasupra zgomotului produs de ploaie, şi pentru a le acoperi pe cele douăzeci sau treizeci de bătrâne care şuşoteau în legătură cu manierele mele.

— Tinere, stai jos! Aici nu poate participa oricine.

Domnul Hollingsworth îşi ridică tonul.

— Avem martori care pot fundamenta aceste acuzaţii?

O mulţime de oameni începură să-şi şoptească unii altora, pentru a vedea dacă cineva ştia ce însemna cuvântul „fundamenta“.

Directorul Harper îşi drese vocea stânjenit.

— Da. Şi recent am primit informaţii care indică faptul că domnişoara Duchannes a avut probleme similare la şcoala pe care a frecventat-o anterior.

Despre ce vorbeşte? De unde ştiu despre fosta mea şcoală?

Nu ştiu. Ce s-a întâmplat acolo?

Nimic.

O femeie din comitetul şcolar răsfoia paginile aflate în faţa ei.

— Cred că am dori s-o auzim mai întâi pe doamna Lincoln, preşedinta Comitetului de părinţi de la Jackson.

Mama lui Link se ridică dramatic şi coborî spre Marele Juriu al orașului Gatlin. Era evident că urmărise câteva seriale de acest tip.

— Bună seara, doamnelor şi domnilor.

— Doamnă Lincoln, ne puteţi spune ce ştiţi despre această situaţie, de vreme ce sunteţi unul dintre petiţionarii principali?

— Desigur. Domnişoara Ravenwood, vreau să zic, domnişoara Duchannes s-a mutat aici acum câteva luni şi de atunci au început să apară tot soiul de *probleme* la Jackson. Mai întâi, a spart geamul la ora de engleză…

— Care aproape că a tăiat-o bucăţele pe fetiţa mea, strigă doamna Snow.

— Aproape că a rănit mai mulţi copii, iar mulţi dintre ei au suferit tăieturi de la sticla spartă.

— Nimeni în afară de Lena n-a fost rănit, iar acela a fost un accident! strigă Link de pe locul în care se afla, în spatele încăperii.

— Wesley Jefferson Lincoln, mai bine te-ai duce acasă dacă ştii ce e bine pentru tine! şuieră doamna Lincoln.

Îşi recăpătă calmul, aranjându-şi fusta, şi se întoarse spre Comitetul Disciplinar.

— Farmecele domnişoarei Duchannes se pare că funcţionează destul de bine asupra sexului slab, zise doamna Lincoln zâmbind. Aşa cum spuneam, a spart un geam la ora de engleză, ceea ce i-a îngrozit pe elevi atât de tare, că un număr de domnişoare cu o înaltă conştiinţă civică au luat problema în *propriile mâini* şi au format Îngerii Păzitori ai Liceului Jackson – un grup al cărui singur scop este să-i protejeze pe elevii de la Jackson.

Îngerii Căzuţi dădură din cap la unison din scaunele lor din tribună, ca şi cum cineva trăgea de nişte sfori invizibile ataşate de capetele lor, ceea ce, într-un fel, era adevărat.

Domnul Hollingsworth mâzgălea într-un dosar galben.

— A fost singurul incident care a implicat-o pe domnişoara Duchannes?

Doamna Lincoln încercă să pară şocată.

— Dumnezeule, nu! La balul de iarnă a tras alarma de incendiu, distrugând balul şi distrugând un echipament audio în valoare de patru mii de dolari. Şi, ca şi când n-ar fi fost îndeajuns, a împins-o pe domnişoara Asher de pe scenă, făcând-o să-şi rupă piciorul care, aşa cum mi s-a spus, va avea nevoie de luni întregi până să se vindece.

Lena se uita fix în faţă, refuzând să privească pe altcineva.

— Vă mulţumesc, doamnă Lincoln.

Mama lui Link se întoarse şi zâmbi spre Lena. Nu era un zâmbet pur sau sarcastic, ci un zâmbet de genul am-să-ţi-distrug-viaţa- şi-am-să-mă-bucur-de-asta.

Doamna Lincoln se întoarse la locul ei. Apoi se opri şi se uită la Lena.

— Aproape că am uitat. Mai e ceva.

Scoase nişte hârtii fărâmicioase din poşeta ei.

— Am nişte documente de la şcoala anterioară a domnişoarei Duchannes, cea din Virginia. Cu toate că ar părea mai normal s-o numim *instituţie.*

N-am fost la nicio instituţie. Era o şcoală privată.

— Aşa cum a menţionat domnul director Harper, aceasta nu este prima dată când domnişoara Duchannes a avut episoade violente.

Vocea Lenei din capul meu era la marginea isteriei. Am încercat s-o consolez.

Nu-ţi face griji!

Însă eu eram îngrijorat. Doamna Lincoln nu avea să spună asta aici dacă n-avea dovezi în vreun fel.

— Domnişoara Duchannes este o fată foarte *tulburată.* Suferă de o boală mintală. Staţi să văd…

Doamna Lincoln coborî cu degetul pe foaie ca şi cum căuta ceva. Am aşteptat să aud diagnosticul de boală mintală pe care doamna Lincoln credea că o are Lena – natura de a fi diferită.

— A, da, e-aici. Se pare că domnişoara Duchannes suferă de o afecţiune bipolară, despre care domnul doctor Asher vă poate confirma că e o boală mintală foarte serioasă. Aceşti *oameni* care suferă de această afecţiune sunt predispuşi la violenţă şi la comportament neprevăzut. Aceste lucruri merg pe cale ereditară; şi mama dânsei a suferit de această boală.

Acest lucru nu se poate întâmpla.

Ploaia făcea ravagii pe acoperiş. Vântul se stârni, izbind uşa sălii.

— De fapt, mama ei i-a omorât tatăl acum paisprezece ani.

Întreaga încăpere icni.

Pe locuri! Fiţi gata! Start!

Toată lumea începu să vorbească deodată.

— Doamnelor, domnilor, vă rog!

Directorul Harper încercă să-i calmeze pe toţi, dar era în van. Odată ce începuse, nu mai putea fi oprit.

❖

Dură câteva minute pentru ca sala să se potolească, însă Lena rămase la fel de furioasă. Îi simţeam inima luându-i-o la galop de parcă era propria inimă, şi nodul din gât pentru că-şi reţinea lacrimile. Cu toate că, judecând după ploaia de afară, erau probleme cu asta. Eram surprins că încă nu fugise din sală, însă ori era prea curajoasă, ori prea împietrită pentru a se mişca.

Ştiam că doamna Lincoln minţea. Gândul că Lena fusese într-o instituţie era ca şi cum te-ai gândi că Îngerii Păzitori chiar doreau să-i protejeze pe toţi elevii de la Jackson. Ceea ce nu ştiam era dacă doamna Lincoln minţea în legătură cu restul, partea cu mama ei care-şi omorâse soţul.

Însă ştiam că eu voiam s-o omor pe doamna Lincoln. O cunoşteam pe mama lui Link de-o viaţă, însă, în ultima vreme, n-o mai consideram aşa. Nu mai părea a fi femeia care a rupt cutia de cablu de pe perete sau care ne ţinea cursuri despre virtuţile abstinenţei ore întregi. Asta nu mai părea a fi una dintre cauzele ei enervante sau nevinovate. Asta părea a fi acum mai mult un caz personal şi răzbunător. Nu-mi puteam da seama de ce o ura pe Lena atât de tare.

Domnul Hollingsworth recăpătă din nou controlul.

— În regulă, toată lumea, haideţi să ne potolim! Doamnă Lincoln, vă mulţumesc că aţi venit la întrunire. Aş dori să revizuiesc acele documente, dacă nu vă supăraţi.

M-am ridicat din nou.

— Toată treaba asta e ridicolă. De ce nu îi daţi foc să vedeţi dacă arde?

Domnul Hollingsworth încerca să câştige controlul acestei întruniri, care era pe cale să devină un episod din *Jerry Springer*[51].

— Domnule Wate, vă rog să vă aşezaţi, altminteri o să vă cer să părăsiţi sala. Nu mai accept izbucniri pe durata acestei întruniri. Am revizuit acuzaţiile scrise ale martorilor a ceea ce s-a întâmplat, şi se pare că această problemă este destul de simplă, şi nu e de făcut decât un singur lucru de bun-simţ.

Se auzi un bubuit, iar uriaşele porţi de metal din spatele încăperii se deschiseră. O rafală de vânt intră în încăpere, împreună cu picături mari de ploaie.

Şi cu ceva în plus.

---

[51] The Jerry Springer Show, emisiune TV prezentată de Jerry Springer (n.tr.)

Macon Ravenwood păşi în sală, îmbrăcat într-un palton negru de caşmir şi un costum gri la dungă, cu Marian Ashcroft la braţ. Marian avea o umbrelă mică, în carouri, destul de largă cât să o apere de ploaie. Macon nu avea umbrelă, însă era complet uscat. Boo apăru în spatele lor, blana lui neagră, umedă, fiindu-i ridicată, arătând că era de fapt mai mult lup decât câine.

Lena se întoarse în scaunul ei portocaliu de plastic şi, pentru o clipă, păru la fel de vulnerabilă pe cât se simţea. Vedeam uşurarea din ochii ei şi vedeam cât de greu încerca să stea locului, încercând să nu se arunce, plângând, în braţele unchiului ei.

Ochii lui Macon licăriră în direcţia ei, iar ea se aşeză mai bine pe scaun. Macon se îndreptă către membrii comitetului şcolar.

— Îmi cer scuze că am întârziat. Vremea este cam schimbătoare pe aici. Dar nu vreau să vă întrerup. Dacă am auzit bine, eraţi pe cale să faceţi ceva *de bun-simt.*

Domnul Hollingsworth părea confuz. De fapt, cei mai mulţi oameni din sală păreau confuzi. Niciunul dintre ei nu-l văzuseră pe Macon Ravenwood în carne şi oase.

— Mă scuzaţi, domnule. Nu ştiu cine vă credeţi, dar noi ne aflam în mijlocul unei dezbateri. Şi nu puteţi aduce acel… acel câine aici. Numai animalele însoţitoare au voie pe domeniul şcolii.

— Înţeleg pe deplin. Însă se întâmplă că Boo Radley să fie câinele meu însoţitor… câine pentru orbi, dacă preferaţi.

Nu puteam să nu zâmbesc. Bănuiesc că, într-un fel, asta era adevărat. Boo îşi scutură trupul uriaş, udându-i pe toţi oamenii din apropiere.

— Ei bine, domnule…

— Ravenwood. Macon Ravenwood.

Alt icnet se auzi dinspre tribună, urmat de nişte freamăte şi şoapte de printre rânduri. Întregul oraş aşteptase ziua asta încă de dinainte ca eu să mă fi născut. Puteai simţi energia din încăpere adunându-se laolaltă în acest spectacol absolut. Gatlin nu iubea nimic, *nimic* mai

mult decât un spectacol bun.

— Doamnelor şi domnilor din Gatlin. Cât de încântător este să vă întâlnesc, în sfârşit, pe toţi! Bănuiesc că o cunoaşteţi pe draga mea prietenă, frumoasa doamnă doctor Ashcroft. Ea a fost suficient de amabilă să mă însoţească în această seară, având în vedere că nu prea cunosc străzile frumosului nostru oraş.

Marian făcu din mână.

— Vreau să-mi cer scuze, din nou, pentru întârzierea mea; vă rog să continuaţi. Sunt sigur că tocmai eraţi pe cale să explicaţi că acuzaţiile aduse împotriva nepoatei mele sunt complet nefondate şi să încurajaţi aceşti copii să meargă acasă şi să doarmă bine, căci mâine au şcoală.

Pentru o clipă, domnul Hollingsworth păru a fi convins să facă asta şi mă întrebam dacă nu cumva unchiul Macon avea aceeaşi Putere a Persuasiunii pe care o poseda Ridley. O femeie cu un coc ca un stup de albine îi şopti ceva domnului Hollingsworth, iar acesta păru să-şi reamintească gândurile sale anterioare.

— Nu, domnule, nu asta eram pe cale să fac, chiar deloc. De fapt, acuzaţiile aduse împotriva nepoatei dumneavoastră sunt destul de serioase. Se pare că există câţiva martori la evenimentele petrecute. Având la bază mărturiile scrise şi informaţiile prezentate la această întrunire, mă tem că nu avem altă opţiune decât să o exmatriculăm.

Macon întinse mâna spre Emily, Savannah, Charlotte şi Eden.

— Aceştia sunt *martorii* dumneavoastră? O gaşcă *fantezistă* de fetiţe care suferă de comportament invidios?

Doamna Snow se ridică în picioare.

— Insinuezi că fata mea minte?

Macon îşi folosi zâmbetul de star de cinema.

— Deloc, draga mea. *Afirm* că fata ta minte. Sunt sigur că poţi aprecia diferenţa.

— Cum îndrăzneşti! Mama lui Link îşi scoase ghearele ca o pisică sălbatică. N-ai niciun drept să te afli aici, dându-ţi cu părerea asupra acestor dezbateri.

Marian zâmbi şi făcu un pas în faţă.

— Aşa cum spunea un mare om, „Injustiţia de oriunde este o ameninţare pentru Justiţia de peste tot“. Şi nu prea văd să fie justiţie prin această încăpere, doamnă Lincoln.

— Nu-ţi adu vorbele de Harvard[52] pe-aici!

Marian îşi închise umbrela.

— Nu prea cred că Martin Luther King Jr.[53] a mers la Harvard.

Domnul Hollingsworth vorbi autoritar:

— Faptul e, după cum au afirmat martorii, că domnişoara Duchannes a tras alarma de incendiu, ceea ce a dus la pagube de mii de dolari Liceului Jackson, şi a împins-o pe domnişoara Asher de pe scenă, ceea ce i-a provocat răni grave. Luând în consideraţie aceste evenimente, avem motive întemeiate pentru a o exmatricula.

Marian oftă puternic.

— „Este dificil să eliberezi proştii din lanţurile pe care le venerează.“

Marian se uită fix la doamna Lincoln.

— Voltaire, un alt om care n-a mers la Harvard.

Macon rămase calm, ceea ce părea să-i enerveze pe ceilalţi şi mai tare.

— Domnule?

— Hollingsworth.

— Domnule Hollingsworth, ar fi o ruşine pentru dumneavoastră să continuaţi cursul acestei acţiuni. Vedeţi dumneavoastră, este ilegal să-i interziceţi unui minor să meargă la şcoală în Marele Stat al Carolinei de Sud. Educaţia este obligatorie, ceea ce înseamnă că este necesară. Nu puteţi exmatricula de la şcoală o fată nevinovată fără să aveţi motive. Acele zile s-au sfârşit,

---

[52] Una dintre cele mai cunoscute universităţi din SUA, fiind totodată şi cea mai veche instituţie de studii superioare (n.tr.)

[53] Martin Luther King Jr. (1929 -1968), a fost un pastor baptist nord-american, activist politic, cunoscut mai ales ca luptător pentru drepturile civile ale persoanelor de culoare din Statele Unite ale Americii. (n.tr.)

până şi în Sud.

— Aşa cum v-am explicat, domnule Ravenwood, noi chiar avem motive, şi chiar avem dreptul să vă exmatriculăm nepoata.

Doamna Lincoln se ridică în picioare.

— Nu poţi veni aici, nitam-nisam, şi să te bagi în treburile oraşului. Nu ai ieşit din casă de ani de zile! Ce-ţi dă dreptul să ai un cuvânt de spus în ceea ce se întâmplă oraşului sau copiilor noştri?

— Te referi la micuţa ta colecţie de marionete îmbrăcate în… ce sunt ăştia… inorogi? Vă rog să mă iertaţi dacă nu văd bine.

Macon gesticulă către Îngeri.

— Sunt Îngeri, domnule Ravenwood, nu inorogi. Nu că m-aş aştepta ca *tu* să recunoşti mesagerii Domnului Nostru, de vreme ce nu prea-mi amintesc să te fi văzut la biserică.

— „Lasă-l pe cel fără de păcat să arunce prima piatră“, doamnă I.incoln. Macon făcu o pauză de o secundă, de parcă se gândea că doamna Lincoln ar putea avea nevoie de un moment sau două pentru a pricepe cele spuse. Cât despre afirmaţiile dumneavoastră, aveţi dreptate, doamnă Lincoln. Petrec mult timp în casa mea, ceea ce nu mă deranjează. Este un loc încântător, zău. Dar poate că ar trebui să petrec mai mult timp în oraş, să petrec mai mult timp cu voi toţi. Să ne distrăm puţin, că nu-mi vine altă expresie în minte acum.

Doamna Lincoln părea oripilată, iar membrii DAR se suceau în scaunele lor, uitându-se unii la ceilalţi miraţi auzind cele spuse de Macon.

— De fapt, dacă Lena nu se va întoarce la Jackson, va trebui să fie şcolită acasă. Poate că ar trebui să-i invit pe câţiva dintre verişorii ei să stea cu noi, de asemenea. Nu aş vrea să-i înlătur din educaţie aspectul social al vieţii. Câţiva dintre verişorii ei sunt destul de încântători. De fapt, sunt sigur că i-aţi văzut pe câţiva dintre ei la Mascarada Solstiţiului de Iarnă.

— Nu a fost o mascaradă.

— Scuzele mele. Mi-am spus că acele rochii erau costume, bazându-mă pe prostul gust în alegerea penelor.

Doamna Lincoln se înroşi de furie. Nu mai era femeia care încerca să interzică nişte cărţi. Aceasta nu era o femeie de care să te iei. Eram îngrijorat pentru Macon. Eram îngrijorat pentru noi toţi.

— Să fim sinceri, domnule Ravenwood. Nu ai niciun loc în acest oraş. Nu eşti parte din el şi, în mod clar, nici nepoata ta nu e. Nu cred că te afli în poziţia care să-ţi permită să ceri drepturi.

Expresia lui Macon se schimbă uşor. Îşi roti inelul de pe deget.

— Doamnă Lincoln, vă apreciez candoarea şi voi încerca să fiu cât se poate de onest cu dumneavoastră, aşa cum şi dumneavoastră aţi fost cu mine. Ar fi o greşeală uriaşă pentru voi toţi să continuaţi cu asta, zău. Vedeţi dumneavoastră, am mulţi bani. Şi sunt un pic cam prea risipitor, dacă preferaţi să-i spun aşa. Astfel că, dacă veţi încerca să-i interziceţi nepoatei mele să mai meargă la Liceul Stonewall Jackson, voi fi forţat să-mi cheltuiesc o parte din avere. Cine ştie, poate că voi aduce în oraş un Wal-Mart…

Alt icnet veni dinspre tribună.

— E o ameninţare?

— Deloc. Întâmplător, deţin şi terenul pe care se află Hotelul Southern Comfort. Închiderea lui nu ar fi foarte convenabilă pentru dumneavoastră, doamnă Snow, deoarece soţul dumneavoastră va fi nevoit să conducă mult mai departe pentru a se întâlni cu prietenele dânsului, ceea ce, bănuiesc, îl va împiedica să mai ajungă la timp la cină. Acum, nu vreţi ca asta să se întâmple, nu-i aşa?

Domnul Snow se înroşi de tot şi se piti în spatele unor băieţi din echipa de fotbal, însă Macon abia începuse.

— Şi domnule Hollingsworth, îmi păreţi foarte cunoscut. La fel cum îmi pare şi frumoasa domniţă din stânga dumneavoastră. Macon gesticulă către doamna din comitet care se afla lângă el. Nu v-am mai văzut pe voi doi pe undeva? Aş jura că…

Domnul Hollingsworth alunecă puţin în scaun.

— Absolut deloc, domnule Ravenwood. Eu sunt un om însurat!

Macon îşi întoarse atenţia către omul cu un început de chelie ce se afla în dreapta domnului Hollingsworth.

— Şi domnule Ebitt, dacă mă hotărăsc să nu mai arendez pământul de pe Wayward Dog, unde v-aţi mai petrece serile bând, când soţia dumneavoastră crede că studiaţi cu grupul Good Book Bible?

— Wilson, cum ai îndrăznit să-L foloseşti pe Domnul nostru atotputernic ca alibi? Ai să arzi în flăcările Iadului, la fel de sigur cum stau eu aici pe două picioare!

Doamna Ebitt îşi luă poşeta şi începu să-şi facă loc pe rând să iasă.

— Nu e adevărat, Rosalie!

— Nu e? Sigur? zâmbi Macon. Nici nu vreau să-mi imaginez ce mi-ar spune Boo dacă ar putea să vorbească. Ştiţi voi, a cutreierat fiecare metru de pământ din oraşul nostru, şi sunt convins că a văzut ceva lucruri.

Mi-am înăbuşit un râs.

Urechile lui Boo se ciuliră când îşi auzi numele şi mai mulţi oameni începură să se foiască în scaunele lor, de parcă Boo ar putea să-şi deschidă botul să vorbească. După noaptea de Halloween, nu m-ar surprinde, şi ţinând cont de reputaţia lui Macon Ravenwood, nimeni din Gatlin nu ar fi prea surprins.

— După cum puteţi vedea, există mai mulţi oameni în Gatlin care nu sunt oneşti. Aşa că vă puteţi imagina îngrijorarea mea când am aflat că patru adolescente sunt singurii martori în aceste acuzaţii nimicitoare împotriva familiei mele. Nu credeţi că ar fi în interesul vostru să lăsaţi baltă această problemă? Nu ar fi cel mai *manierat* lucru de făcut, domnule?

Domnul Hollingsworth părea că avea să se îmbolnăvească, iar femeia de lângă el arăta ca şi când ar fi vrut să fie înghiţită de pământ. Domnul Ebitt, al cărui nume mi-am dat seama că nu mai fusese menţionat înainte ca Macon să-l spună, deja plecase, urmându-şi soţia.

Ceilalţi membri ai tribunalului erau speriaţi ca de moarte, de parcă, într-un minut, Macon Ravenwood sau câinele său ar putea începe să dezvăluie întregului oraş micile lor secrete.

— Cred că aveţi dreptate, domnule Ravenwood. Poate că ar trebui să *investigăm* aceste acuzaţii mai bine înainte să continuăm cu această problemă. Ar putea fi, în fapt, *contradicţii.*

— O alegere înţeleaptă, domnule Hollingsworth. O alegere foarte înţeleaptă.

Macon se îndreptă către măsuţa la care se afla Lena şi îi oferi braţul.

— Haide, Lena. E târziu. Mâine ai şcoală.

Lena se ridică, stând şi mai dreaptă decât de obicei. Ploaia începuse să se mai domolească. Marian îşi legă o eşarfa în jurul părului, iar cei trei porniră, cu Boo în spatele lor. Nu priviră pe nimeni altcineva din încăpere.

Doamna Lincoln era deja în picioare.

— Mama ei e o criminală! strigă ea, arătând spre Lena.

Macon se răsuci pe călcâie şi ochii lor se întâlniră. Era ceva în expresia lui – era aceeaşi expresie pe care o avusese când îi arătasem medalionul lui Genevieve. Boo mârâi amenințător.

— Ai grijă, Martha! Nu ştii niciodată când o să ne reîntâlnim.

— Oh, dar eu ştiu, Macon.

Zâmbi, însă numai zâmbet nu era. Nu ştiu ce s-a întâmplat între ei, dar era ca şi când Macon nu se mai lupta doar cu ea.

Marian îşi deschise umbrela din nou, cu toate că nu erau încă afară. Oferi un zâmbet diplomatic spre mulţime.

— Sper să ne mai întâlnim pe la bibliotecă. Nu uitaţi, în zilele de lucru e deschisă până la ora şase.

Dădu din cap spre încăpere.

— „Fără biblioteci, ce avem? Nu avem nici trecut, şi nici viilor.“ întrebaţi-l pe Ray Bradbury[54]. Sau mergeţi la

[54] Ray Douglas Bradbury (n. 1920), autor american de fantasy, SF, mystery şi

Charlotte şi citiţi singuri pe peretele bibliotecii publice. Macon o luă pe Marian de braţ, însă ea nu terminase: Nici el n-a mers la Harvard, doamnă Lincoln! N-a fost deloc la colegiu.

Şi, cu asta, plecară.

---

horror (n.tr.)

19 decembrie

Crăciun alb

După întrunirea Comitetului Disciplinar, nu ştiam dacă cineva mai credea că Lena avea să vină în următoarea zi la şcoală. Însă o făcuse, exact aşa cum bănuisem eu. Nimeni altcineva nu mai ştia că ea renunţase odată la dreptul de a merge la şcoală. Lena nu avea să lase pe cineva să o facă să retrăiască acea situaţie. Pentru toţi ceilalţi, şcoala era închisoare. Pentru Lena, era libertate. Numai că nu conta, deoarece aceea era ziua în care Lena deveni o fantomă la Jackson – nimeni nu o privea, nimeni nu-i vorbea, nimeni nu se aşeza lângă ea la masă, în tribună sau în bancă. Joi, jumătate dintre copiii de la şcoală purtau tricouri cu Îngerii de la Jackson, cu acele aripi albe pe spate. Felul în care o priveau scotea la iveală faptul că mai bine de jumătate dintre profesori îşi doreau să le poarte şi ei. Vineri, am returnat echipamentul de baschet. Deja simţeam că noi nu mai făceam parte din aceeaşi echipă.

Antrenorul s-a înfuriat. După ce a terminat cu zbieratul, a clătinat pur şi simplu din cap.

— Eşti nebun, Wate. Uită-te ce bine ai jucat până acum, şi renunţi la tot din cauza unei fete.

Îi înţelesesem vorbele. „Unei fete.“ Nepoata bătrânului Ravenwood.

Totuşi, nimeni nu spuse nimic, cel puţin nu pe faţă. Dacă doamna Lincoln băgase frica lui Dumnezeu în ei, Macon Ravenwood le dăduse oamenilor din Gatlin un motiv pentru a le fi frică de ceva mai rău. De adevăr.

Pe măsură ce numerele de pe peretele Lenei şi de pe mână deveneau din ce în ce mai mici, posibilitatea devenea

şi mai reală. Dacă nu puteam opri asta? Dacă Lena avusese dreptate în tot acest timp şi, după aniversarea ei, fata pe care o ştiam avea să dispară? Ca şi când nu fusese niciodată aici.

Nu aveam decât *Cartea Lunilor.* Şi mereu, încercam să scot din capul Lenei şi din capul meu un singur gând.

Nu eram sigur că doar această Carte era de-ajuns.

❖

— PRINTRE PERSOANELE PUTERII, FIIND FORŢE ÎNGEMĂNATE DIN CARE IZVORĂŞTE MAGIA, ÎNTUNERICUL ŞI LUMINA.

— Cred că ne-am cam prins cum stă toată treaba cu Întunericul şi Lumina. Crezi că putem ajunge şi la partea cea bună? Cea numită Portiţe de Scăpare pentru Ziua Revendicării Tale? Cum să învingi un Cataclist Sălbatic? Cum să Inversezi Scurgerea Timpului?

Eram frustrat, iar Lena nu vorbea.

De acolo de unde ne aflam noi, în tribună, şcoala părea pustie. Trebuia să fim la târgul de ştiinţe, privind-o pe Alice Milkhouse fierbând un ou în vin, ascultându-l pe Jackson Freeman discutând despre faptul că încălzirea globală nu există şi pe Annie Honeycutt dezbătând modalitatea prin care să transformăm Jackson într-o şcoală eco. Poate că Îngerii aveau să fie puşi să înceapă să-şi recicleze fluturaşii.

Priveam fix la manualul de Algebră II care atârna în afara ghiozdanului. Nu se părea că mai exista ceva bun de învăţat în acest loc. Învăţasem destule în ultimele câteva luni. Lena se afla la kilometri depărtare, încă îngropată în Carte. Începusem s-o car peste tot în rucsac, de teamă ca nu cumva Amma s-o găsească în camera mea.

— Uite, am mai găsit ceva despre Cataclişti: CEI MAI MARI CASTERI AI ÎNTUNERICULUI, FIIND PUTEREA CEA MAI APROPIATĂ DE LUME ŞI DE VIAŢA DE APOI, SUNT CATACLIŞTII. CEI MAI MARI CASTERI AI LUMINII, FIIND PUTEREA CEA MAI APROPIATĂ DE LUME ŞI DE VIAŢA DE APOI, SUNT NATURALII. UNDE NU E NICIUNUL, NU POATE FI CELĂLALT, AŞA CUM UNDE NU ESTE ÎNTUNERIC, NU

POATE EXISTA LUMINĂ.

— Vezi? N-o să devii Întunecată. Aparţii Luminii, deoarece eşti Naturală.

Lena clătină din cap şi arătă spre celălalt paragraf.

— Nu neapărat. Asta e ceea ce crede unchiul meu. Dar ascultă asta: LA VREMEA REVENDICĂRII, CEEA CE LA O PRIMĂ VEDERE PARE ÎNTUNERIC POATE FI MAREA LUMINĂ, CEEA CE LA O PRIMĂ VEDERE PARE LUMINĂ POATE FI MARELE ÎNTUNERIC.

Avea dreptate, nu aveam nimic care să ne asigure de asta.

— Şi aici devine şi mai complicat. Nici măcar nu sunt sigură că înţeleg cuvintele. PENTRU CĂ MATERIA ÎNTUNECATĂ A FĂCUT FOCUL ÎNTUNECAT, IAR FOCUL ÎNTUNECAT A FĂCUT PUTEREA TUTUROR LILUMILOR DIN LUMEA DEMONILOR ŞI CASTERILOR ÎNTUNERICULUI ŞI LUMINII. FĂRĂ TOATĂ PUTEREA, NU POATE EXISTA PUTERE. FOCUL ÎNTUNECAT A FĂCUT MARELE ÎNTUNERIC ŞI MAREA LUMINĂ. TOATĂ PUTEREA ESTE PUTERE ÎNTUNECATĂ, AŞA CUM PUTEREA ÎNTUNECATĂ ESTE CHIAR LUMINĂ.

— Materia Întunecată? Focul Întunecat? Ce e ăsta, Big Bangul Casterilor?

— Ce zici de Lilum? N-am auzit niciodată de aşa ceva, dar nu mă miră, că nimeni nu-mi spune niciodată ceva. Nici măcar n-am ştiut că propria mamă e în viaţă.

Încercă să pară sarcastică, însă îi înţelegeam substratul dureros din voce.

— Poate că Lilum e un cuvânt străvechi pentru Casteri sau ceva de genul.

— Cu cât aflu mai multe, cu atât înţeleg mai puţin.

Şi cu atât mai puţin timp avem.

Nu spune asta.

Clopoţelul sună, iar eu eram în picioare.

— Vii?

Clătină din cap.

— Am să mai stau un pic pe aici.

Singură, în frig. Cu fiecare zi devenea tot mai rău; nici măcar nu mă privise în ochi de când se terminase

întrunirea Comitetului disciplinar, aproape ca şi când eu eram unul dintre ei. Nu o învinuiam, luând în consideraţie că întreaga şcoală şi jumătate din oamenii din oraş hotărâseră, practic, că ea era copila instituţionalizată şi bipolară a unei criminale.

— Ar fi mai bine să apari mai devreme sau mai târziu la oră. Nu-i mai da apă la moară directorului Harper.

Se uită spre clădire.

— Nu văd cum mai contează asta acum.

Pentru tot restul după-amiezii, nu fu de găsit. Cel puţin, dacă era, nu asculta. La ora de chimie nu veni să dea testul pentru tabelul periodic al elementelor.

Nu eşti Întunecată, L. Aş şti asta.

La ora de istorie, nu fu acolo când am reconstituit Dezbaterea Lincoln-Douglas, iar domnul Lee a încercat să mă facă să pledez pentru Pro-Sclavie, mai degrabă un fel de pedeapsă pentru un viitor referat „liberal“ pe care va trebui să-l scriu.

Nu-i lăsa să-şi bată joc de tine. Ei nu contează.

La American Sign Language, nu fu acolo când a trebuit să ies în faţa clasei şi să mă folosesc de mâini pentru a arăta cuvintele „Twinkle, Twinkle, Little Star“[55], în timp ce restul echipei de baschet pur şi simplu râneja.

Nu plec nicăieri, L. Nu mă poţi exclude pur şi simplu.

Abia atunci mi-am dat seama că o putea face.

La prânz, deja nu mai puteam suporta. Am aşteptat-o să vină de la ora de Trigonometrie şi am lipit-o de peretele culoarului, dându-mi drumul la rucsac pe jos. I-am luat faţa în mâini şi am tras-o spre mine.

Ethan, ce faci?

Asta.

I-am lipit faţa de a mea cu ambele mâini. Când buzele noastre s-au atins, am simţit căldura corpului meu pătrunzând în corpul ei rece. Simţeam corpul ei topindu-se în al meu, inexplicabila atracţie care ne-a legat împreună

[55] Cântec popular englezesc (n.tr.)

de la început, aducându-ne din nou înapoi. Lena dădu drumul pe jos cărţilor ei şi îşi puse mâinile în jurul gâtului meu, răspunzând atingerii mele. Deveneam neastâmpărat.

Clopoţelul sună. Ea mă îndepărtă, gâfâind. M-am aplecat să-i ridic exemplarul din *Plăcerile damnaţilor* a lui Bukowski şi caietul ei de notiţe. Caietul era practic complet jerpelit, însă avusese o mulţime de lucruri de scris în ultima vreme.

N-ar fi trebuit să faci asta.

De ce nu? Eşti prietena mea şi-mi lipseşti.

Cincizeci şi patru de zile, Ethan. Atât mi-a mai rămas. E vremea să încetez a mai pretinde că putem schimba lucrurile. Va fi mult mai uşor dacă vom accepta amândoi acest lucru.

Era ceva în felul în care spuse asta, de parcă vorbea despre mai mult decât aniversarea ei. Vorbea despre alte lucruri pe care nu le puteam schimba.

Se întoarse, însă am prins-o de braţ înainte să-şi poată întoarce spatele la mine. Dacă vorbea despre ceea ce credeam eu că vorbeşte, voiam să mă privească atunci când o spunea.

— Ce vrei să spui, L?

Aproape că nu puteam să rostesc aceste cuvinte.

Se uită în altă parte.

— Ethan, ştiu că tu crezi că toată tărăşenia asta poate avea un final fericit, şi poate că pentru că o perioadă am crezut şi eu asta. Însă noi nu trăim în aceeaşi lume, iar în lumea mea, numai pentru că îţi doreşti ceva cu ardoare nu înseamnă că o să se şi împlinească.

Nu se uita la mine.

— Suntem mult prea diferiţi.

— Acum suntem prea diferiţi? După ce-am trecut prin tot ce-am trecut?

Vocea îmi devenea din ce în ce mai puternică. Câţiva oameni se întoarseră să se uite la mine. Nu şi la Lena.

Suntem diferiţi. Tu eşti Muritor, iar eu sunt Caster, iar acele lumi poate că se intersectează, însă nu vor fi niciodată la fel. Nu suntem meniţi să trăim în ambele.

Ceea ce spunea era că *ea* nu era menită să trăiască în ambele. Emily şi Savannah, echipa de baschet, doamna Lincoln, domnul Harper, Îngerii de la Jackson – primeau cu toţii, în sfârşit, ceea ce îşi doreau.

Asta are legătură cu întrunirea disciplinară, nu? Nu-i lăsa să…

Nu are legătură doar cu întrunirea. E totul. Nu aparţin acestui loc, Ethan! Iar tu aparţii.

Deci acum sunt unul dintre ei. Asta vrei să spui?

Îşi închise ochii şi aproape că-i puteam vedea gândurile împletindu-i-se în minte.

Nu spun că eşti ca ei, ci că eşti unul dintre ei. Aici ţi-ai trăit întreaga viaţă. Şi după ce totul se va termina, după ce voi fi Revendicată, tu vei fi aici. Vei merge pe aceste culoare şi pe acest străzi din nou, iar eu probabil nu voi fi aici. Însă tu vei fi, pentru cine ştie cât timp, şi chiar tu ai spus-o – oamenii din Gatlin nu uită niciodată nimic.

Doi ani.

Poftim?

Atât voi mai sta aici.

Doi ani e o perioadă lungă în care să fii invizibil. Crede-mă, ştiu prea bine.

Timp de un minut, nimeni nu spuse nimic. Ea rămase locului, scoţând bucăţele de hârtie din arcul caietului.

— M-am săturat să mă lupt. M-am săturat să încerc să mă prefac că sunt normală.

— Nu poţi renunţa. Nu acum, nu după tot ce-am făcut. Nu-i poţi lăsa să învingă.

— Deja au învins. Au învins în ziua când am spart geamul la ora de engleză.

Era ceva în vocea ei care-mi spunea că renunţa la mai mult decât la Jackson.

— Nu mai vrei să fim împreună?

Îmi ţineam respiraţia.

— Te rog, nu îngreuna lucrurile. Nici asta nu vreau.

Atunci, n-o face.

Nu puteam respira. Nu puteam gândi. Era ca şi când timpul s-ar fi oprit în loc din nou, aşa cum se întâmplase la

cina de Ziua Recunoştinţei. Doar că, de data asta, nu era magie la mijloc. Era opusul magiei.

— Pur şi simplu cred că va fi mai uşor în acest fel. Nu schimbă cu nimic din ceea ce simt pentru tine.

Se uită la mine, ochii ei mari şi verzi strălucind din pricina lacrimilor. Apoi se întoarse şi fugi pe culoarul care era atât de liniştit, că puteai auzi un creion căzând pe jos.

Crăciun fericit, Lena.

Însă nu mai era nimic de auzit. Plecase, iar asta nu era ceva pentru care să fi fost pregătit, nu în cincizeci şi trei de zile, nu în cincizeci şi trei de ani, nu în cincizeci şi trei de secole.

Cincizeci şi trei de minute mai târziu, eram singur, privind pe fereastră, ceea ce nu era tocmai adevărat, dat fiind faptul că era plin ochi în cantină. Gatlin era gri; norii se adunaseră deasupra oraşului. N-o puteam numi furtună; nu ninsese de ani buni. Dacă aveam noroc, puteam zări câţiva fulgi, o dată pe an. Însă aici nu mai ninsese cu adevărat de când aveam eu doisprezece ani.

Îmi doream să ningă. Îmi doream să pot apăsa un buton de derulare, ca să mă pot întoarce înapoi pe culoar alături de Lena.

Îmi doream să-i pot spune că nu-mi păsa că toţi cei din oraş mă urau, deoarece chiar nu conta. Fusesem pierdut înainte s-o găsesc în visele mele, iar ea m-a găsit pe mine în ziua aceea, în ploaie. Ştiam că eu păream a fi mereu cel care încerca s-o salveze pe Lena, însă adevărul era că ea mă salvase pe mine, iar eu nu eram pregătit ca ea să se oprească din asta acum.

— Hei, omule! Link se aşează pe banca din faţa mea la masa goală. Unde-i Lena? Voiam să-i mulţumesc.

— Pentru ce?

Link scoase din buzunar o foaie de caiet împăturită.

— Mi-a scris un cântec. Mişto, nu?

Nici măcar nu mă puteam uita peste el. Vorbea până şi cu Link, numai cu mine nu.

Link luă o felie din pizza mea neatinsă.

— Ascultă, vreau să mă ajuţi cu ceva.

— Sigur. Ce ai nevoie?

— Eu şi Ridley ne ducem în New York în vacanţă. Dacă întreabă cineva ceva, sunt la tabăra bisericească în Savannah.

— Nu există tabără bisericească în Savannah.

— Mda, dar mama nu ştie asta. I-am spus că m-am înscris deoarece au un fel de formaţie rock baptistă.

— Şi te-a crezut?

— Se comportă cam aiurea în ultima vreme, dar ce-mi pasă mie? A spus că pot să merg.

— Nu contează ce a spus mama ta, nu poţi merge. Există anumite lucruri în legătură cu Ridley, lucruri pe care nu le ştii. Ea e… periculoasă. Ţi s-ar putea întâmpla nişte lucruri.

Ochii lui licăriră. Nu-l mai văzusem niciodată pe Link în felul ăsta. În orice caz, nu-l prea văzusem în ultima vreme. Îmi petrecusem timpul cu Lena sau gândindu-mă la Lena, la Carte, la ziua ei de naştere. Lucrurile prin jurul cărora se învârtea lumea mea sau se învârtise, până acum o oră.

— Asta şi sper. În plus, sunt îndrăgostit nebuneşte de fata aia. Chiar m-a înnebunit, ştii?

Luă ultima felie de pizza de pe tava mea.

Pentru o clipă mă gândisem să-i spun lui Link totul, aşa, ca în vremurile de demult – despre Lena şi familia ei, despre Ridley, Genevieve şi Ethan Carter Wate. Link ştiuse totul la început, însă nu ştiam dacă avea să creadă şi restul, sau dacă putea. Unele lucruri erau prea mult, chiar şi pentru prietenul tău cel mai bun. Chiar acum, nu puteam risca să-l pierd şi pe Link, dar trebuia să fac ceva. Nu-l puteam lăsa să plece la New York sau în oricare altă parte, cu Ridley.

— Ascultă, frate, trebuie să mă crezi. Nu te combina cu ea. Te folosește doar. O să te rănească.

Strânse în pumn o doză de cola.

— O, înţeleg. Dacă cea mai sexy tipă din oraş iese cu mine înseamnă că mă foloseşte? Cred că tu ai senzaţia că eşti singurul care poate să atragă o gagică sexy. De când

ai devenit atât de plin de tine?

— Nu la asta mă refer.

Link se ridică.

— Cred că știm amândoi la ce te referi. Uită că te-am întrebat.

Era prea târziu. Ridley deja îl învrăjbise. Nimic din ce spuneam nu avea să-i schimbe gândurile. Şi nu-mi permiteam să-mi pierd şi prietena, şi prietenul cel mai bun în aceeaşi zi.

— Ascultă, n-am vrut să spun asta. Nu voi mai spune nimic, nu în felul în care mama ta vorbeşte cu mine, oricum.

— E în regulă. Trebuie să fie greu cu un prieten bun care e şi frumos, şi talentat, aşa ca mine.

Link luă prăjitura de pe tava mea şi o rupse în două. Ar fi putut la fel de bine să fie Twinkie-ul de pe podeaua autobuzului. Se terminase. Era nevoie de mai mult de o fată, chiar şi o Sirenă, să se întâmple ceva între noi.

Emily îi făcu din ochi.

— Ar fi mai bine să pleci, înainte ca Emily să te toarne maică-tii. Atunci n-o să mai pleci la nicio tabără bisericească, reală sau imaginară.

— Nu sunt îngrijorat.

Ba era. Nu voia să fie închis în casă cu mama lui pe toată durata vacanţei de iarnă. Şi nu voia să fie dat la o parte de echipă, de oricine de la Jackson, chiar dacă era prea prost sau prea loial ca să-şi dea seama de asta.

❖

Luni am ajutat-o pe Amma să aducă jos din pod cutiile cu decoraţiunile de Crăciun. Praful îmi făcu ochii să-mi lăcrimeze; cel puţin, asta mi-am spus mie însumi. Am găsit un întreg orăşel, luminat de nişte beculeţe albe, pe care mama obişnuia să-l pună în fiecare an sub bradul de Crăciun, pe o bucată de vată care imita zăpada. Casele aparţinuseră bunicii ei şi le iubise atât de mult, cu toate că erau făcute din carton, lipici şi sclipici, şi mai tot timpul căpeau când încercam să le pun în picioare. „Lucrurile

vechi sunt mai bune decât lucrurile noi, deoarece sunt pline de poveşti, Ethan.“ Ridica o maşinuţă de tinichea şi spunea: „Imaginează-ţi-o pe străbunica mea jucându-se cu aceeaşi maşină, aranjând acelaşi orăşel sub brad, aşa cum facem şi noi acum“.

Nu mai văzusem orăşelul de… cât timp? De când o văzusem pe mama, cel puţin. Părea mai mic decât de obicei, iar cartonul mai scorojit şi mai îndoit. Nu găseam omuleţii în nicio cutie, şi nici animalele. Oraşul părea pustiu, şi asta mă întristă. Cumva, magia dispăruse fără ea. Încercam să dau de Lena, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase.

Totul lipseşte. Cutiile sunt aici, dar totul e pe dos. Ea nu e aici. Ăsta nici măcar nu mai e orăşel. Iar ea nu te va întâlni niciodată…

Niciun răspuns. Lena dispăruse sau mă alungase. Nu ştiam ce era mai rău. Eram cu adevărat singur, şi mai rău decât faptul de a fi singur era ca toată lumea să te vadă cât de singur erai. Aşa că m-am dus în singurul loc din oraş unde ştiam că nu aveam să dau peste nimeni. Biblioteca districtului Gatlin.

❖

— Mătuşă Marian?

În bibliotecă domnea frigul şi era complet goală, ca de obicei. După felul în care luase sfârşit întrunirea Comitetului Disciplinar, bănuiam că Marian nu mai avusese niciun vizitator.

— Sunt aici, în spate.

Stătea pe jos în paltonul ei, îngropată într-un teanc de cărţi deschise, de parcă ele tocmai ar fi căzut de pe rafturi în jurul ei. Avea în mână o carte, din care citea cu voce tare, într-una dintre bine cunoscutele ei transe când venea vorba de lectură:

Îl vedem venind, şi Îl ştim al nostru
Care, cu Raza Lui de soare, şi ploile Sale
Face ca tot pământul răbdător să înflorească

Închise cartea.

— Robert Herrick. E un colind de Crăciun, cântat pentru rege la Whitehall Palace.

Părea a fi la fel de departe, aşa cum fusese şi Lena în ultima vreme şi aşa cum mă simţeam şi eu în ultima vreme.

— Scuze, nu-l cunosc pe tip.

Era atât de frig, că vedeam aburi ieşind din gură când vorbea.

— De cine îţi aminteşte? Făcând pământul să înflorească, preaiubitul lumii.

— Te referi la Lena? Pariez că doamna Lincoln ar avea ceva de spus în legătură cu asta.

M-am aşezat lângă Marian, dând la o parte nişte cărţi.

— Doamna Lincoln. Ce creatură tristă! Clătină din cap şi trase o altă carte din grămadă. Dickens crede că Crăciunul este o perioadă când oamenii pot „să îşi deschidă inimile zăvorâte şi să se gândească la cei răposaţi ca şi când le-ar fi fost tovarăşi de călătorie pe drumul spre mormânt, şi nu un alt soi de creaturi“.

— S-a stricat ceva la încălzire? Vrei să sun la Gatlin Electric?

— Nu am pornit încălzirea. Bănuiesc că am fost distrată. Vârî cartea înapoi în mormanul ce o înconjura. Păcat că Dickens n-a venit niciodată în Gatlin! Avem mai mult decât nişte inimi zăvorâte pe aici.

Am ridicat o carte. Richard Wilbur. Am deschis-o, îngropându-mi nasul în mirosul paginilor. Am aruncat o privire spre cuvinte.

— „Care este opusul la doi? Singur eu, singur tu, nu împreună noi.“

Ciudat, exact aşa mă simţeam şi eu. Am închis cartea cu zgomot şi m-am uitat la Marian.

— Mulţumesc că ai venit la întrunire, mătuşă Marian! Sper că nu ţi-a creat probleme. Simt că e vina mea. Numai vina mea.

— Nu a fost vina ta.

— Aşa simt eu.

Am pus cartea jos.

— Ce, acum eşti autorul ignoranţei desăvârşite? Ai învăţat-o pe doamna Lincoln să urască şi pe domnul Hollingsworth să îi fie frică?

Am rămas amândoi acolo, înconjuraţi de un munte de cărţi. Ea se întinse şi mă strânse de mână.

— Această bătălie nu a început cu tine, Ethan. Nici nu se va termina cu tine, mi-e teamă, sau cu mine, în caz de contează. Faţa îi deveni serioasă. Când am intrat aici dimineaţă, aceste cărţi erau toate pe jos. Nu ştiu cum de au ajuns aici sau de ce. Am încuiat uşile când am plecat aseară târziu, şi ele încă erau încuiate în această dimineaţă. Tot ce ştiu e că m-am aşezat să mă uit prin ele, şi fiecare carte avea un fel de mesaj pentru mine în această clipă, în acest oraş, chiar acum. Despre Lena, despre tine şi despre mine.

Am clătinat din cap.

— E o coincidenţă. Aşa sunt cărţile.

Pescui o carte la întâmplare din teanc şi mi-o întinse.

— Încearcă. Deschide-o.

Am luat cartea din mâinile ei.

— Ce e?

— Shakespeare. *Iuliu Cezar.*

Am deschis-o, şi am început să citesc:

Dar omul ştie a-şi struni destinul.
Nu stelele-s de vină, scumpe Brutus,
Supuşi de suntem vina este-a noastră[56]*.*

— Ce are asta de-a face cu mine?

Marian se uită la mine pe deasupra ochelarilor.

— Eu sunt doar bibliotecara. Îţi pot da doar cărţile. Nu îţi pot da şi răspunsurile. Chiar şi-aşa, zâmbi. Problema cu destinul e – eşti tu stăpânul destinului tău sau stelele sunt?

— Vorbeşti despre Lena sau despre Iuliu Cezar?

[56] Actul I, scena II – în Shakespeare, *Opere,* vol. II, traducere de Mihnea Gheorghiu, ESPLA, Bucureşti, 1955 (n.tr.)

Deoarece, îmi pare rău să ţi-o spun, însă n-am citit niciodată piesa.

— Mie îmi spui?!

Ne-am petrecut restul orei răsfoind cărţile din morman, făcând cu rândul la citit. În cele din urmă, ştiam de ce venisem.

— Mătuşă Marian, cred că am nevoie să merg în arhivă.

— Azi? Nu ai lucruri mai bune de făcut? Măcar cumpărături pentru sărbători?

— Nu fac cumpărături.

— Înţelepte vorbe! Cât despre mine, „îmi place Crăciunul ca întreg… În felul său stângaci, chiar aduce Pace şi Bunăstare. Însă e din ce în ce mai stângaci cu fiecare an“.

— Iarăşi Dickens?

— E.M. Forster.

Am oftat.

— Nu pot explica. Cred că trebuie doar să fiu cu mama.

— Ştiu. Şi mie-mi lipseşte.

Nu prea gândisem la ce să-i spun lui Marian în legătură cu felul în care mă simţeam. În legătură cu oraşul şi cum totul era pe dos. Acum, cuvintele îmi păreau a fi blocate în gât, ca şi cum o altă persoană se împiedica de ele.

— M-am gândit că, dacă aş fi printre cărţile ei, poate că m-aş putea simţi ca înainte. Poate că aş putea să vorbesc cu ea. Am mers la cimitir odată, însă asta nu m-a făcut să simt că ea se afla acolo, în pământ.

M-am uitat lung la o firimitură de pe carpetă.

— Ştiu.

— Încă nu mă pot gândi la ea fiind acolo. Nu are nicio noimă. De ce ai pune pe cineva pe care-l iubeşti într-o groapă veche, izolată, în pământ? Unde e frig şi e murdar, şi plin de gândaci? Nu aşa trebuie să se termine, după tot, după tot ce-a fost ea.

Am încercat să nu mă gândesc la asta, la trupul ei transformându-se în oase şi pământ şi praf acolo jos. Uram ideea că trebuia ca ea să treacă prin toate astea singură, aşa cum şi eu treceam acum singur prin aceste probleme.

— Cum vrei să se termine asta?

Marian îşi puse mâna pe umărul meu.

— Nu ştiu. Poate că ar trebui ca ea sau cineva să-i construiască un monument sau aşa ceva.

— Ca al Generalului? Mama ta ar fi râs bine la gluma asta. Marian îşi petrecu braţul în jurul meu. Ştiu ce vrei să spui. Ea nu e acolo, e aici.

Îşi întinse mâna, iar eu am ridicat-o. Ne-am ţinut de mână până la arhivă, de parcă eram un copil mic, iar ea bona mea în timp ce mama lucra în spate. Scoase un inel mare cu chei şi deschise uşa. Nu mă urmă înăuntru.

În arhivă, m-am aşezat pe scaunul din faţa biroului mamei mele. Scaunul mamei mele. Era din lemn şi avea emblema Universităţii Duke. Cred că i-l dăduseră pentru că absolvise cu onoruri. Nu era confortabil, ci alinător şi cunoscut. Am simţit mirosul aceluiaşi lac vechi, acelaşi lac pe care probabil l-am ros când eram mic, şi imediat m-am simţit mai bine aşa cum nu mă mai simţisem de luni întregi. Puteam inhala mirosul vrafurilor de cărţi îmbrăcate în folie de plastic, vechiul pergament fărâmiţat, praful şi dulăpioarele ieftine de dosare. Puteam mirosi aerul special din atmosfera specială din planeta foarte specială a mamei mele. Pentru mine, era ca şi când aveam din nou şapte ani şi stăteam în braţele ei, îngropându-mi faţa în umărul ei.

Voiam să merg acasă. Fără Lena, nu aveam unde altundeva să mă duc.

Am ridicat o fotografie mică, înrămată, de pe biroul mamei mele, aproape ascunsă printre cărţi. Era ea cu tata, în biroul de la noi de-acasă. Cineva o făcuse în alb şi negru, cu mult timp în urmă. Probabil, pentru a patra copertă a vreunei cărţi, vreun proiect de-al lor, când tata era încă om de istorie, iar ei lucrau împreună. Când aveau tunsori comice şi pantaloni urâţi şi puteai vedea fericirea de pe feţele lor. Era dureros să privesc fotografia, dar şi mai dureros s-o pun jos. Când m-am întors să o pun înapoi pe biroul mamei, lângă teancurile de cărţi prăfuite, o carte îmi atrase privirile. Am scos-o de sub o enciclopedie a

armelor din Războiul Civil şi un catalog cu plante originare din Carolina de Sud. Nu ştiam ce era cartea. Ştiam doar că semnul de carte era o crenguţă de rozmarin. Am zâmbit. Cel puţin nu era o şosetă sau o lingură murdară de budincă.

Cartea de bucate a Ligii Juniorilor din Districtul Gatlin, *Pui prăjit cu sos.* Se deschise, singură, la o pagină. „Reţeta lui Betty Burton de şniţele de roşii prăjite în lapte bătut“, preferata mamei mele. Mirosul de rozmarin se ridică dintre pagini. M-am uitat la crenguţa de rozmarin mai îndeaproape. Era proaspătă, ca şi când fusese culeasă din grădină ieri. Mama n-ar fi putut-o pune acolo, însă nimeni altcineva n-ar fi folosit rozmarin pe post de semn de carte. Reţeta preferată a mamei mele avea ca semn de carte bine cunoscutul miros al Lenei. Poate că această carte chiar încerca să-mi spună ceva.

— Mătuşă Marian? Ai vrut cumva să prăjeşti nişte roşii?

Marian îşi băgă capul pe uşă.

— Crezi că aş atinge o roşie, nemaivorbind de prăjit?

M-am uitat la rozmarinul din mână.

— Aşa ziceam şi eu.

— Cred că ăsta a fost singurul lucru cu care eu şi mama ta nu eram de acord.

— Pot să împrumut cartea asta? Pentru câteva zile?

— Ethan, nu trebuie să întrebi. Acestea sunt lucrurile mamei tale; nu există ceva în încăperea asta pe care ea să nu fi vrut să ţi-l dea.

Voiam să o întreb pe Marian despre rozmarinul din cartea de bucate, dar n-am putut. Nu suportam să i-l arăt altcuiva. Cu toate că niciodată nu prăjisem şi nici n-aveam de gând să prăjesc vreo roşie în viaţa mea. Mi-am vârât cartea la subraţ, în timp ce Marian mă conduse la uşă.

— Dacă ai nevoie de mine, sunt aici pentru tine. Pentru tine şi pentru Lena. Ştii asta. Nu e nimic în lume pe care să nu-l fac pentru tine. Îmi dădu la o parte părul din ochi şi îmi zâmbi. Nu era zâmbetul mamei mele, însă era unul dintre zâmbetele preferate ale mamei mele.

Marian mă îmbrăţişă şi strâmbă din nas.

— Simţi cumva miros de rozmarin?

Am ridicat din umeri şi am ieşit pe uşă afară, în ziua cea gri. Poate că Iuliu Cezar avea dreptate. Poate că era timpul să-mi înfrunt destinul, dar şi pe cel al Lenei. Indiferent dacă asta ţinea de noi sau ţinea de stele, nu puteam să stau neputincios şi să aştept să aflu.

❖

Când am păşit afară, ningea. Nu-mi venea să cred. Am ridicat privirea în sus spre cer şi am lăsat zăpada să-mi cadă pe faţa îngheţată. Fulgii groşi, albi, căzeau fără niciun scop special. Nu era o furtună, deloc. Era un dar, poate un miracol: un Crăciun alb, precum cântecul[57].

Când am urcat pe verandă, ea se afla acolo, stând cu capul gol pe trepte, cu gluga dată jos. În clipa în care am văzut-o, am ştiut ce însemna cu adevărat zăpada. Semn de pace.

Lena îmi zâmbi. În acea clipă, bucăţile din viaţa mea se îmbinară la loc. Tot ceea ce fusese pe dos îşi revenise; poate că nu chiar de tot, dar suficient.

M-am aşezat lângă ea pe treaptă.

— Mersi, L.

Se sprijini de mine.

— Voiam doar să te fac să te simţi mai bine. Sunt atât de confuză, Ethan! Nu vreau să ţi se întâmple nimic rău. Nu ştiu ce m-aş face dacă ţi s-ar întâmpla vreodată ceva.

Mi-am trecut mâna prin părul ei ud.

— Nu mă îndepărta, te rog! Nu aş mai suporta să pierd pe cineva la care ţin.

I-am deschis hanoracul, petrecându-mi braţul în jurul taliei sale, prin interiorul jachetei, şi am tras-o spre mine.

Am sărutat-o până când am simţit că vom topi întreaga curte dacă nu ne oprim.

— Ce-a fost asta? întrebă ea, începând să respire normal.

Am sărutat-o din nou, până când n-am mai suportat şi m-

[57] *White Christmas,* în engleză în original (n.tr.)

am tras înapoi.

— Cred că se numeşte destin. Aşteptasem să fac asta de la balul de iarnă şi nu mai aveam de gând să mai aştept.

— Nu?

— Nu.

— Ei bine, va trebui să mai aştepţi puţin. Încă sunt pedepsită. Unchiul M crede că sunt la bibliotecă.

— Nu-mi pasă dacă eşti pedepsită. Eu nu sunt. O să mă mut la tine dacă trebuie şi voi dormi cu Boo în cuşca lui.

— Boo are dormitor. Doarme într-un pat cu baldachin.

— Şi mai bine.

Zâmbi şi îşi întinse mâna. Fulgii de zăpadă se topeau când aterizau pe pielea noastră caldă.

— Mi-a fost dor de tine, Ethan Wate. Mă sărută şi ea. Zăpada cădea puternic, curgând de pe noi. Eram practic radioactivi. Poate că ai dreptate. Poate că ar trebui să petrecem mai mult timp împreună cât putem înainte ca…

Se opri, dar ştiam ce gândea.

— O să-i dăm noi de capăt, L. Îţi promit.

Dădu din cap fără tragere de inimă şi se cuibări în braţele mele. Simţeam calmul începând să se împrăştie printre noi.

— Nu vreau să mă gândesc la asta azi.

Mă îndepărtă, în joacă, înapoi printre cei vii.

— Da? La ce vrei să te gândeşti, atunci?

— La îngeri de zăpadă. N-am făcut niciodată unul.

— Pe bune? Voi nu faceţi îngeri?

— Nu e vorba de îngeri. Ne-am mutat în Virginia pentru câteva luni, aşa că n-am locuit niciodată undeva unde să ningă.

O oră mai târziu, eram uzi leoarcă şi ne aflam la masa din bucătărie. Amma se dusese la Stop & Steal, iar noi beam o amărâtă de ciocolată caldă pe care încercasem s-o fac singur.

— Nu sunt sigură că aşa se face ciocolata caldă, mă necăji Lena când am turnat în laptele fierbinte un castron de fulgi de ciocolată topiţi la microunde.

Rezultatul era maro şi alb şi cu cocoloaşe. Arăta bine, în viziunea mea.

— Da? De unde ştii tu? „Bucătărie, o ciocolată caldă, te rog.“

Am mimat vocea ei subţire cu cea groasă a mea, iar rezultatul a fost un *falsetto* îngrozitor. Ea zâmbi. Îmi lipsise zâmbetul acela, cu toate că nu trecuseră decât câteva zile; îmi lipsea chiar şi când era vorba de câteva minute.

— Apropo de Bucătărie, trebuie să plec. I-am spus unchiului meu că voi fi la bibliotecă, iar biblioteca s-a închis de-acum.

Am tras-o în braţele mele. Mi-era greu să n-o ating în fiecare clipă, acum că puteam din nou. Găseam tot felul de scuze s-o gâdil, orice ca să-i ating părul, mâinile, genunchii. Atracţia dintre noi era ca un magnet. Se sprijini de pieptul meu şi am rămas amândoi aşa, până când am auzit nişte paşi deasupra noastră. Sări ca fulgerul din braţele mele, ca o pisică speriată.

— Nu-ţi face griji, e tata. Face duş. E singurul lucru pentru care iese din birou.

— Devine din ce în ce mai rău, nu?

Mă luă de mână. Ştiam amândoi că nu era chiar o întrebare.

— Tata n-a fost aşa până la moartea mamei. A decăzut doar după asta. Nu trebuia să continui; mă auzise gândind asta de multe ori. Despre cum murise mama şi cum nu mai gătisem roşii prăjite, şi pierdusem piesele orăşelului de Crăciun, şi ea nu era acolo s-o înfrunte pe doamna Lincoln, şi nimic nu era la fel ca înainte.

— Îmi pare rău.

— Ştiu.

— De asta ai fost la bibliotecă azi? S-o cauţi pe mama ta?

M-am uitat la Lena, îndepărtându-i părul de pe faţă. Am dat din cap, scoţând rozmarinul din buzunar şi punându-l pe tejghea.

— Haide! Vreau să-ţi arăt ceva.

Am ridicat-o de pe scaun şi am luat-o de mână. Am

alunecat pe podeaua veche din lemn cu şosetele noastre ude şi ne-am oprit la uşa biroului. M-am uitat sus, la etaj, la uşa dormitorului tatei. Încă nu auzeam duşul; deci mai aveam timp. Am încercat mânerul.

— E încuiat. Lena se încruntă. Ai cheia?

— Aşteaptă, să vezi ce se întâmplă.

Am rămas pe loc, privind uşa. Mă simţeam prost stând acolo, iar Lena probabil că se simţea la fel, deoarece începu să chicotească. Tocmai când eram pe cale să râd, uşa se descuie singură. Ea se opri din râs.

Asta nu e magie. Aș fi simţit-o.

Bănuiesc că se presupune că trebuie să intru sau că trebuie să intrăm.

Am făcut un pas înapoi, iar uşa se încuie din nou. Lena îşi ridică mâna, de parcă urma să-şi folosească puterile pentru a deschide uşa. Am atins-o pe spate, uşor.

— L. Cred că eu trebuie s-o fac.

Am atins din nou mânerul. Uşa se descuie şi se deschise, iar eu am păşit în birou pentru prima dată în ultimii ani. Încă era un loc întunecat, înspăimântător. Tabloul, acoperit cu un cearşaf, încă se afla deasupra vechii canapele spălăcite. Sub fereastră, biroul de mahon sculptat era plin cu hârtiile ce însumau ultimul său roman, hârtii puse pe calculator, pe scaun, puse meticulos pe covorul persan de pe podea.

— Nu atinge nimic! Va şti.

Lena se aşeză pe vine şi se uită la cel mai apropiat teanc de foi. Apoi, luă o coală şi aprinse lampa de pe birou.

— Ethan.

— Nu aprinde lumina. Nu vreau să coboare şi să urle la noi. O să mă omoare dacă află că am fost aici. Nu-i pasă decât de carte.

Îmi întinse coala de hârtie, fără să spună nimic. Am luat-o. Era acoperită de mâzgălituri. Niciun cuvânt scris, ci doar mâzgălituri. Am luat în mână cel mai apropiat teanc de lângă mine. Foile erau acoperite de linii şi forme răsucite, şi alte mâzgălituri. Am ridicat o foaie de pe jos, nimic altceva decât nişte cerculeţe. Am trecut prin

teancurile de foi albe de pe birou şi de pe jos. Alte mâzgăliturі şi forme, pagini şi pagini pline cu asemenea lucruri. Niciun cuvinţel. Pe nicio foaie.

Apoi am înţeles. Nu exista nicio carte.

Tatăl meu nu era scriitor. Nici vampir.

Era nebun.

M-am aplecat, cu mâinile pe genunchi. Mi-era rău. Trebuia să-mi fi imaginat asta. Lena mă frecă pe spate.

E în regulă. Trece printr-o perioadă proastă. O să-şi revină.

Ba nu. A... plecat. Ea a plecat, iar acum îl pierd şi pe el.

Ce făcuse tata în tot acest timp, mă evitase? Care era scopul în a dormi toată ziua şi în a lucra toată noaptea, dacă nu scriai marele roman american? Dacă făceai cerculeţe peste cerculeţe? Evitându-l pe singurul tău copil? Ştia Amma asta? Toată lumea ştia în afară de mine?

Nu e vina ta. Nu face asta, nu te învinui.

De data aceasta, eu eram cel care trebuia consolat. Furia puse stăpânire pe mine şi am împins laptopul de pe birou, făcând foile să zboare peste tot. Am dărâmat lampa şi, fără să mă gândesc, am tras de cearşaful de pe tabloul de deasupra canapelei. Tabloul căzu pe jos, izbind un raft din bibliotecă. Un teanc de cărţi căzu pe jos, împrăştiindu-se pe covor.

— Uită-te la tablou.

Lena îl îndreptă, printre cărţile de pe podea.

Era un tablou care mă înfăţişa pe mine.

Eu, îmbrăcat în soldat al armatei confederate, în 1865. Însă eu eram, oricum.

Niciunul din noi nu avu nevoie să citească eticheta scrisă cu creionul pe spatele ramei ca să ştim cine era în tablou. El avea până şi părul şaten-închis ce-i intra în ochi.

— Era şi timpul să ne întâlnim, Ethan Carter Wate, am spus, tocmai când l-am auzit pe tata coborând scările.

— Ethan Wate!

Lena se uită spre uşă, începând să se panicheze.

— Uşa!

Se închise cu putere şi se încuie. Am ridicat din

sprânceană. Nu cred că aveam să mă obişnuiesc prea curând cu asta.

Tata începu să bată cu putere în uşă.

— Ethan, eşti bine? Ce se întâmplă acolo?

L-am ignorat. Nu-mi dădeam seama ce altceva puteam să fac şi nu suportam să-l privesc în acest moment. Apoi am observat cărţile.

— Priveşte!

Am îngenuncheat pe podea în faţa celei mai apropiate. Era deschisă la pagina 18. Am dat la pagina 19, iar cartea reveni la 18. Asemenea uşii de la birou.

— Tu ai făcut asta?

— Despre ce vorbeşti? Nu putem sta aici toată noaptea.

— Eu şi Marian ne-am petrecut toată ziua la bibliotecă. Oricât de nebunesc ar părea, ea afirmă că ele, cărţile, ne spun anumite lucruri.

— Ce lucruri?

— Nu ştiu. Lucruri despre destin, despre doamna Lincoln, despre tine.

— Despre mine?

— Ethan! Deschide uşa!

Tata bătea cu putere în uşă, însă mă ţinuse departe de birou mult timp. Acum era rândul meu.

— În arhivă am găsit o poză cu mama în biroul ăsta, iar apoi o carte de bucate, deschisă la pagina cu reţeta ei preferată, cu un semn de carte făcut din rozmarin. Rozmarin proaspăt. Nu înţelegi? Are de-a face cu tine, cumva, şi cu mama. Iar acum noi ne aflăm aici, ca şi cum ceva a vrut ca eu să vin aici. Sau, nu ştiu… cineva.

— Sau poate că pur şi simplu te-ai gândit la ea deoarece i-ai văzut poza.

— Poate, dar uită-te la asta. Am dat din nou pagina din cartea *Istorie Constituţională,* de la 18 la 19. Din nou, imediat ce am dat pagina, reveni la 18.

— Asta-i ciudat. Lena se duse spre următoarea carte. *Carolina de Sud: De la început, până la sfârşit.* Era deschisă la pagina 5. Dădu la pagina 4. Aceasta reveni la pagina 5.

Mi-am dat părul la o parte din ochi.

— Dar pe pagina asta nu scrie nimic, e o diagramă. Cărţile lui Marian erau deschise la anumite pagini deoarece încercau să ne spună ceva, cum ar fi mesaje. Cărţile mamei nu par să ne spună ceva anume.

— Poate că e un fel de cod.

— Mama era paralelă cu matematica. Era *scriitoare,* am spus eu, de parcă asta explica totul. Însă eu nu eram, iar mama ştiuse asta mai bine decât oricine.

Lena se uită la următoarea carte. Pagina 22. O pagină normală.

— De ce mi-ar lăsa un cod?

Gândeam cu voce tare, însă Lena avea răspunsul.

— Deoarece tu mereu sfii sfârşitul filmului. Deoarece ai crescut cu Amma şi cu romane mystery şi cuvinte încrucişate. Poate că mama ta s-a gândit că-ţi vei da seama de ceva ce altcineva n-o să priceapă.

Tata bătu la uşă, de data asta mai încet, de parcă deja ceda. M-am uitat la următoarea carte. Pagina 5, iar apoi 14. Niciunul dintre numere nu era mai mare de 26. Şi totuşi, multe dintre cărţi aveau mult mai multe pagini…

— Sunt 26 de litere în alfabet, nu?

— Da.

— Asta-i. Când eram mic şi nu puteam sta locului în biserică cu Surorile, mama venea cu fel de fel de jocuri să ne pierdem vremea, scriindu-le pe spatele programului de biserică. Spânzurătoarea, cuvinte amestecate şi codul alfabetului.

— Stai să iau un creion!

Apucă un creion de pe birou.

— Dacă A e 1 şi B e 2… stai să scriu!

— Ai grijă! Uneori eu o făceam invers, unde Z era 1.

Eu şi Lena ne-am aşezat în mijlocul cercului de cărţi, trecând de la o carte la alta, în timp ce tata bătea la uşă. L-am ignorat, aşa cum şi el mă ignorase. Nu aveam de gând să-i răspund sau să-i ofer vreo explicaţie. Îl lăsam să vadă cum era să te simţi aşa.

— 18, 5, 22, 5, 14, 4, 9,3, 1,20,5…

— Ethan! Ce faci acolo? Ce-a fost toată zarva aia?

— 19, 9, 14, 7, 21, 18, 1.

M-am uitat la Lena şi i-am întins foaia. Eram deja cu un pas înaintea ei.

— Cred că… e pentru tine.

Era la fel de clar, exact ca şi când mama s-ar fi aflat în birou, spunându-ne în propriile cuvinte, cu vocea ei:

REVENDICĂ-TE SINGURĂ

Era un mesaj pentru Lena.

Mama se afla acolo, într-un fel, într-un sens, într-un univers. Mama încă era mama mea, chiar dacă trăia numai prin cărţi şi clanţe şi mirosul de roşii prăjite şi hârtie veche.

Trăia.

Când în cele din urmă am deschis uşa, tata se afla acolo în halatul său de baie. Se uită în spatele meu, în birou, unde paginile romanului său fictiv erau împrăştiate pe întreaga podea, iar tabloul lui Ethan Carter Wate era sprijinit de canapea, descoperit.

— Ethan, eu…

— Ce? Aveai de gând să-mi spui că te-ai încuiat în biroul ăsta lungi întregi făcând asta?

Am luat în mână una dintre hârtiile mototolite.

Îşi mută privirea în pământ. Poate că era nebun, însă era suficient de întreg la minte cât să-şi dea seama că pricepusem adevărul. Lena se aşează pe canapea, părând agitată.

— De ce? Asta e tot ce vreau să ştiu. A existat vreodată o carte sau pur şi simplu încercai să mă eviţi?

Tata îşi ridică încet capul, ochii fiindu-i obosiţi şi înroşiţi. Părea bătrân, de parcă viaţa îl extenuase cu dezamăgiri peste dezamăgiri.

— Voiam doar să fiu aproape de ea. Când sunt aici, cu cărţile şi lucrurile ei, simt ca şi când ea n-a plecat cu adevărat. Încă o pot mirosi. Roşii prăjite…

Vocea i se stinse, de parcă era din nou pierdut în gânduri şi rarul moment de luciditate dispăruse.

Trecu de mine, intrând în birou, şi se aplecă să ridice una dintre paginile cu cerculeţe. Mâna îi tremura.

— Am încercat să scriu.

Se uită la scaunul mamei.

— Doar că nu mai ştiu ce să scriu.

Nu avea legătură cu mine. Nu avusese niciodată. Totul avea legătură cu mama. Acum câteva ore mă simţisem la fel în bibliotecă, stând printre lucrurile ei, încercând s-o simt acolo, cu mine. Însă acum ştiam că ea nu plecase, şi totul era diferit. Tata nu ştia. Ea nu-i lăsa lui mesaje şi nu-i descuia lui uşi. El nu avea nici măcar asta.

❖

În ziua următoare, în Ajunul Crăciunului, orăşelul ponosit de carton nu mai părea atât de mic. Turla înclinată stătea pe biserică, iar ferma stătea în picioare, dacă o puneai cum trebuie. Lipiciul alb sclipitor strălucea, iar vechea bucată de vată care imita zăpada împrejmuia orăşelul.

M-am întins pe burtă, cu capul sub cele mai joase crengi ale pinului argintiu, aşa cum o făceam mereu. Acele albastre-verzui îmi zgâriau gâtul, în timp ce trăgeam un fir de beculeţe albe, unul câte unul, în găurile circulare din spatele satului stricat. M-am dat înapoi ca să mă uit, lumina albă blândă transformându-se în culori prin ferestrele din hârtie colorată ale orăşelului. Nu am găsit niciodată oamenii, iar maşinile din tinichea şi animalele dispăruseră. Orăşelul era gol, dar pentru prima dată nu părea pustiu, iar eu nu mă simţeam singur.

Stând acolo, ascultând creionul Ammei mâzgălind şi pick-upul vechi al tatei, ceva îmi atrase atenţia. Era mică şi neagră, şi ascunsă între straturile de vată. Era o stea, cam de mărimea unei monede, pictată în auriu şi argintiu, şi înconjurată de o aureolă răsucită făcută din ceea ce părea a fi o agrafa de hârtie. Era din bradul de Crăciun al oraşului, pe care nu o mai găsisem de ani de zile. Mama o făcuse la şcoală, când fusese mică şi locuise în Savannah.

Am pus-o în buzunar. Aveam să i-o dau Lenei cu prima

ocazie, ca să şi-o pună pe colier. Aşadar, nu se pierduse din nou. Aşadar, eu nu mă pierdusem din nou.

Mamei i-ar fi plăcut asta. I-ar plăcea asta. Aşa cum i-ar fi plăcut de Lena – sau mai degrabă, îi plăcea de Lena.

Revendică-te singură.

Răspunsul fusese în faţa noastră tot timpul. Fusese pur şi simplu blocat cu toate cărţile în biroul tatei, blocat între paginile cărţii de bucate a mamei.

Agăţat puţin în zăpada prăfuită.

12 ianuarie

Promisiune

Plutea ceva în aer. De obicei, când auzeai asta, nu exista cu adevărat ceva în aer. Dar cu cât ne apropiam mai tare de ziua Lenei, cu atât eram mai neliniştit. Când ne-am întors din vacanţa de-iarnă, culoarele fuseseră vopsite cu spray, acoperind dulapurile şi pereţii. Numai că nu era un graffiti obişnuit; cuvintele nici măcar nu păreau a fi în engleză. Nu ai fi crezut că erau cuvinte, de fapt, dacă nu ai fi văzut *Cartea Lunilor.*

O săptămână mai târziu, fiecare geam de la clasa de engleză a fost spart. Din nou, ar fi putut să fie vântul de vină, doar că nu adia nici măcar o briză. Şi cum ar fi putut vântul să ţintească numai o singură sală de clasă?

Acum, că nu mai jucam baschet, trebuia să fac educaţie fizică pentru tot restul anului, de departe cea mai groaznică oră la Jackson. După o oră de alergări cronometrate şi mâini îndurerate după ce a trebuit să mă caţăr până în tavan pe o frânghie înnodată, m-am întors la dulapul meu, ca să găsesc uşa deschisă şi toate hârtiile mele împrăştiate pe culoar. Ghiozdanul îmi dispăruse. Cu toate că Link l-a găsit câteva ore mai târziu, aruncat la un coş de gunoi din afara sălii de gimnastică, îmi învăţasem lecţia. Liceul Jackson nu era un loc sigur pentru *Cartea Lunilor.*

Începând din acea clipă, am ţinut ascunsă cartea în dulapul meu de acasă. Am aşteptat ca Amma s-o descopere sau să spună ceva, să-mi acopere camera cu sare, însă n-a făcut-o. Răsfoisem cartea pagină cu pagină, cu sau fără Lena, folosind vechiul dicţionar de latină al mamei, în

ultimele şase săptămâni. Mănuşile de bucătărie ale Ammei mă protejau de arsuri. Existau sute de Incantaţii şi numai câteva erau în engleză. Restul Incantaţiilor erau scrise în limbi pe care nu le înţelegeam, printre ele limba Casterilor, pe care n-o puteam descifra. Cu cât începeam să cunoaştem mai bine paginile, cu atât Lena devenea din ce în ce mai obosită.

— Revendică-te singură. Asta nici măcar nu înseamnă ceva.

— Ba sigur că înseamnă.

— Niciun capitol nu spune nimic despre asta. Nu e în nicio descriere din Revendicarea din Carte.

— Trebuie să continuăm să ne uităm. Doar n-o să găsim ceva despre ea în Cliff Notes[58]. *Cartea Lunilor* probabil că avea răspunsul, dacă îl şi găseam. Nu ne puteam gândi la nimic altceva, ci numai la faptul că de azi într-o lună puteam pierde totul.

Noaptea vorbeam până târziu, din paturile noastre, deoarece, chiar şi acum, fiecare noapte părea mai aproape de noaptea care putea fi ultima.

La ce te gândeşti, L?

Chiar vrei să ştii?

Mereu vreau să ştiu.

Chiar voiam? M-am uitat la harta de pe peretele meu, linia subţire, verde, care unea toate locurile despre care citisem. Toate oraşele viitorului meu imaginar se aflau acolo, legate împreună cu bandă adezivă şi marker şi piuneze. În şase luni se schimbaseră o mulţime de lucruri. Nu mai exista nicio linie verde care mă putea conduce către viitorul meu. Ci doar o fată.

Însă acum, vocea îi era mică, iar eu trebuia să fac eforturi ca s-o aud.

Există o parte din mine care-şi doreşte ca noi să nu ne fi cunoscut vreodată.

Glumeşti, nu?

---

[58] Cliff Notes e o serie de culegeri de studiu pentru elevi şi studenţi. (n.tr.)

Nu răspunse. Nu imediat.

Asta nu face decât să îngreuneze lucrurile. Am crezut că am avut înainte o mulţime de lucruri de pierdut, însă acum te am pe tine.

Ştiu ce vrei să spui.

Am scos abajurul veiozei de lângă patul meu şi am privit drept la bec. Dacă mă uitam drept la el, din cauza strălucirii aveau să mă usture ochii şi n-aveam să plâng.

Şi te-aş putea pierde.

Asta n-o să se întâmple niciodată, L.

Era tăcută. Ochii mei erau temporar orbiţi de dungile şi dârele de lumină. Nu puteam vedea nici albastrul de pe tavanul dormitorului meu, cu toate că mă uitam fix la el.

Promiţi?

Promit.

Era o promisiune pe care ea ştia că aş fi putut să nu mi-o ţin. Însă promisesem, deoarece aveam să găsesc o cale de a mă ţine de ea.

Mi-am ars mâna încercând să sting lumina.

4 februarie

Sandman[59] *sau ceva asemănător cu el*

Aniversarea Lenei era într-o săptămână.

Şapte zile.

O sută şaizeci şi opt de ore.

Zece mii opt secunde.

Revendică-te singură.

Eu şi Lena eram extenuaţi, însă chiulisem de la şcoală pentru a ne petrece ziua răsfoind *Cartea Lunilor.* Devenisem expert în a falsifica semnătura Ammei, iar domnişoara Hester nu îndrăznea să-i ceară Lenei un bilet de învoire de la Macon Ravenwood. Era o zi friguroasă, limpede, iar noi eram ghemuiţi unul în celălalt în grădina îngheţată de la Greenbrier, înghesuiţi în sacul de dormit din Rablă, încercând să ne dăm seama pentru a mia oară dacă ceva din Carte era de folos.

Îmi puteam da seama că Lena începea să bată în retragere. Tavanul din camera ei era complet acoperit cu marker, pe el fiind scrise cuvintele pe care ea nu le putea spune şi gândurile pe care se temea să le rostească.

foc Întunecat, luminat întunecat / materie întunecată, ce mai contează? *marele întuneric înghite marea lumină, în timp ce ambele îmi înghit viaţa / fată/caster supra/natural înainte/la prima vedere şapte zile şapte zile şapte zile* 777777777777777.

Nu o învinuiam. Părea cam fără speranţă, însă eu nu

[59] Sandman este un personaj mitologic din folclor care aduce vise frumoase copiilor care dorm, aruncându-le în ochi un praf magic. (n.tr.)

eram pregătit să renunţ. N-aveam să fiu niciodată. Lena se sprijini de vechiul perete de piatră, fiind terminată de gândul că ne mai rămăseseră puţine şanse.

— Asta e imposibil. Sunt prea multe Incantaţii. Nici măcar nu ştim ce căutăm.

Existau Incantaţii pentru orice scop imaginabil: *Incantaţie pentru a orbi necredincioşii, Incantaţie pentru a scoate apa din mare, Incantaţie pentru a lega Runele.*

Însă nimic care spunea *Incantaţie pentru a-ţi dezlega familia de un legământ Întunecat* sau *Incantaţie pentru a reface actul de a încerca să aduci înapoi la viaţă eroul de război al stră-stră-stră-străbunicii Genevieve,* sau *Incantaţie pentru a evita transformarea în Caster Întunecat în Ziua Revendicării Tale.* Sau cea pe care o căutam eu – *Incantaţie pentru a-ţi salva prietena (acum că în sfârşit ai una) înainte să fie prea târziu.*

Am dat pagina la cuprins: OBSCERATIONES, INCANTAMINA, NECTENTES, MALEDICENTES, MALEFICIA.

— Nu-ţi face griji, L. O să-i dăm de cap.

Dar chiar şi spunând aceasta, tot nu eram foarte sigur.

❖

Cu cât stătea Cartea mai mult pe raftul de sus al dulapului meu, cu atât mai mult simţeam că dormitorul mi-era bântuit. Ni se întâmpla amândurora, în fiecare noapte; visele, care păreau să semene mai mult cu nişte coşmaruri, deveneau din ce în ce mai rele. Nu mai dormisem mai mult de câteva ore în fiecare noapte. De fiecare dată când îmi închideam ochii, de fiecare dată când adormeam, ele erau acolo. Aşteptând. Însă şi mai rău, era acelaşi coşmar pus pe modul replay. În fiecare noapte, o pierdeam pe Lena, iar asta mă omora.

Singura mea strategie era să stau treaz. Îmbuibând-mă cu zahăr şi cafeină de la cola şi Red Bull, jucându-mă ore întregi pe calculator. Citind orice, de la *Inima întunericului*[60] până la numărul meu preferat din *Silver*

[60] *Heart of Darkness*, nuvelă de Joseph Conrad (n.tr.)

Surfer, cel în care Galactus înghite universul, mereu şi mereu. Dar oricine care nu a dormit zile întregi ştie că, după a treia sau a patra noapte, eşti atât de obosit, că ai putea adormi în picioare.

Nici măcar Galactus n-ar fi avut vreo şansă.

❖

Ardea.

Peste tot era foc.

Şi fum. M-am înecat de la fum şi de la cenuşă. Era negru ca smoala, imposibil să vezi ceva. Iar căldura era ca un şmirghel ce se freca de obrazul meu.

Nu auzeam nimic în afară de vuietul focului.

N-o auzeam pe Lena ţipând decât în capul meu.

Dă-mi drumul! Trebuie să te eliberezi!

Simţeam oasele încheieturii mâinii mele pocnind, precum coardele unei chitare în miniatură care se rupeau una câte una. Începu să-mi dea drumul la încheietura mâinii de parcă se pregătea ca eu s-o eliberez, însă n-am dat drumul deloc.

Nu face asta, L! Nu-ţi da drumul!

Lasă-mă să mă duc! Te rog… salvează-te!

N-am dat drumul.

Însă o simţeam alunecându-mi printre degete. Am încercat să o ţin mai bine, însă ea aluneca…

M-am ridicat imediat în pat, tuşind. Era atât de real, că puteam simţi gustul fumului. Însă camera mea nu era fierbinte; era răcoare în ea. Fereastra mi-era din nou deschisă. Lumina lunii îmi ajută ochii să se adapteze la întuneric mai repede.

Am observat ceva cu coada ochiului. Ceva se mişca în întuneric.

Era cineva în camera mea!

— Sfinte Dumnezeule! Rahat!

Încercă să iasă înainte să-l observ, însă nu fu destul de rapid. Ştia că-l văzusem. Aşa că făcu singurul lucru pe care-l putea face. Se întoarse să mă înfrunte.

— Deşi eu însumi nu mă consider în mod special sfânt, cine sunt eu să te corectez după o izbucnire atât de *dizgraţioasă?*

Macon îmi oferi zâmbetul de Gary Grant şi se apropie de picioarele patului meu. Purta un palton lung, negru, şi pantaloni largi de culoare închisă. Arăta ca şi când s-ar fi îmbrăcat pentru un fel de petrecere de trecere într-un nou secol, şi nu pentru a comite un delict.

— Bună, Ethan.

— Ce dracu' cauţi în camera mea?

Nu părea să-şi găsească cuvintele, ceea ce la Macon însemna că nu avea o explicaţie imediată şi încântătoare pe vârful limbii.

— E complicat.

— Ei bine, simplifică lucrurile. Deoarece ai intrat pe fereastra mea în toiul nopţii, aşa că ori eşti un fel de vampir, ori un fel de pervers, sau amândouă. Care dintre ele e?

— Voi, muritorii, totul e atât de alb şi negru pentru voi! Nu sunt Vânător, şi nici Răufăcător. Probabil că mă confunzi cu fratele meu, Hunting[61]. Sângele nu mă interesează. Se înfioră la gândul acesta. Nici sângele şi nici carnea.

Îşi aprinse o ţigară, rotind-o între degete. Amma va avea o criză dimineaţă când va mirosi camera. De fapt, toate astea îmi produc greaţă.

Îmi pierdeam răbdarea. Nu dormisem de zile bune şi mă săturasem ca toată lumea să-mi ocolească întrebările. Voiam răspunsuri, şi le voiam acum.

— M-am săturat de enigmele dumitale. Răspunde la întrebare. Ce cauţi în camera mea?

Se duse către scaunul rotitor ieftin de la biroul meu şi se aşează cu o bufnitură.

— Să spunem că trăgeam cu urechea.

Am luat de pe jos tricoul de baschet, ce era mototolit

[61] Joc de cuvinte intraductibil. În limba engleză, „hunter“ se traduce prin „vânător“, iar „hunting“, numele personajului menţionat de Macon, prin „vânătoare“. (n.tr.)

într-un colţ, şi mi l-am tras pe cap.

— Şi la ce anume trăgeai cu urechea? Nu e nimeni aici. Iar eu dormeam.

— Nu, tu de fapt visai.

— De unde ştii asta? Asta este una dintre puterile tale de Caster?

— Mi-e teamă că nu. De fapt, nu sunt Caster.

Respiraţia mi se opri în gât. Macon Ravenwood nu-şi părăsea niciodată casa pe timpul zilei; putea să apară de nicăieri, putea să urmărească oameni prin ochii lupului său care se deghiza în câine şi putea aproape să lase fără suflu un Caster Întunecat fără să clipească. Dacă nu era Caster, atunci exista o singură altă explicaţie.

— Eşti vampir.

— În mod sigur, nu. Părea enervat. E o frază atât de comună, aşa un clişeu, şi atât de neflatant. Nu există vampiri. Presupun că tu crezi şi în vârcolaci şi extratereștri. Dau vina pe televizor. Inhală profund din ţigară. Îmi pare rău să te dezamăgesc. Sunt Incub. Bănuiesc că era oricum doar o chestiune de timp până ce Amarie avea să-ţi spună ea asta, de vreme ce pare atât de dornică să-mi dezvăluie toate secretele.

Un Incub? Nu ştiam de ce anume trebuia să fiu mai înspăimântat. Probabil că arătam foarte confuz, deoarece Macon se simţi obligat să dezvolte.

— Prin natură, gentilomii ca mine au anumite *puteri,* însă acele puteri sunt doar periodice, deci trebuie să le *reumplem* în mod regulat. Era ceva tulburător în legătură cu pronunţarea lui ciudată a cuvântului *reumplem.*

— Ce vrei să spui prin a reumple?

— Ne hrănim, că nu găsesc alt cuvânt, cu Muritorii pentru a ne reumple forţa.

Încăperea începu să se învârtă. Sau poate că Macon se învârtea.

— Ethan, aşază-te! Arăţi foarte palid. Macon făcu un pas şi mă ghidă către marginea patului. Aşa cum am spus, eu folosesc cuvântul „a hrăni“ din lipsa unui termen mai bun. Numai un Incub de Sânge se hrăneşte cu sânge de

Muritor, iar eu nu sunt Incub de Sânge. Cu toate că suntem amândoi Lilumi – aceia care sălăşluiesc în întunericul Absolut –, eu sunt pe de-a-ntregul ceva mai *evoluat.* Iau ceva ce voi, Muritorii, aveţi din abundenţă, ceva ce nici măcar nu doriţi.

— Ce anume?

— Vise. Bucăţi fragmentate. Idei, dorinţe, temeri, amintiri – nimic din ce duceţi lipsă.

Cuvintele ieşiră din gura sa de parcă rostea un farmec. Mi-era greu să le procesez, încercând să pricep ce spunea. Mintea parcă mi-era învăluită în lână groasă.

Dar apoi am înţeles. Simţeam cum piesele se îmbinau ca un puzzle în mintea mea.

— Visele… ai fost parte din ele? Mi le-ai supt din cap? Asta e motivul pentru care nu-mi pot aminti întregul vis?

Zâmbi şi îşi stinse ţigara într-o doză goală de cola de pe biroul meu.

— Mă declar vinovat. Exceptând cuvântul „supt“. Nu e cel mai politicos mod de exprimare.

— Dacă tu eşti cel care-mi suge… fură visele, atunci cunoşti şi restul. Ştii ce se întâmplă la final. Ne poţi spune, pentru a putea opri asta.

— Mi-e teamă că nu. Bucăţile pe care le-am luat, le-am selectat mai degrabă intenţionat.

— De ce nu vrei ca noi să ştim ce se întâmplă? Dacă aflăm şi restul visului, poate că-l putem opri din a se petrece.

— Se pare că ştii deja prea multe, nu că eu înţeleg totul pe deplin.

— Nu mai vorbi în enigme, vrei? Tot spui că eu o pot proteja pe Lena, că am puteri. De ce nu-mi spui ce se petrece cu adevărat, domnule Ravenwood, deoarece sunt obosit şi m-am săturat să tot fiu dat la o parte.

— Nu-ţi pot spune ceea ce nu ştiu, fiule. Tu însuţi eşti un… mister.

— Nu sunt fiul tău.

— Melchizedek Ravenwood!

Vocea Ammei sună ca un clopot. Macon începu să-şi

piardă calmul.

— Cum îndrăzneşti să vii în casa asta fără permisiune? Amma se afla în halatul ei de baie, ţinând un şirag lung de mărgele. Dacă n-aş fi ştiut ce erau, l-aş fi luat drept colier. Amma scutură furioasă amuleta cu mărgele din pumnul ei. Avem o înţelegere. Casa asta are accesul interzis. Găsește-ți alte locuri în care să-ți faci treburile necurate.

— Nu e atât de simplu, Amarie. Băiatul vede anumite lucruri în visele sale, lucruri care sunt periculoase pentru ei *amândoi.*

Ochii Ammei erau sălbatici.

— Te hrăneşti din băiatu' meu? Asta-mi spui? Şi asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

— Calmează-te! Nu fi atât de prozaică! Fac doar ce consider necesar pentru a-i proteja pe amândoi.

— Ştiu ce faci şi ce eşti, Melchizedek, şi o să ai de-a face cu diavolul în scurt timp. Nu aduce răul ăla la mine-n casă!

— Am făcut o alegere cu mult timp în urmă, Amarie. M-am luptat cu ceea ce eram menit a fi. Mă lupt cu asta în fiecare noapte din viaţa mea. Însă nu sunt Întunecat, nu atâta timp cât am copila aia care e responsabilitatea mea.

— Asta nu schimbă cu nimic ceea ce eşti. Asta nu e o alegere pe care o faci.

Ochii lui Macon se îngustară. Era clar că înţelegerea dintre ei doi era una delicată, iar el o pusese în pericol venind aici. De câte ori? Nici măcar nu ştiam.

— De ce nu-mi spui ce se întâmplă la sfârşitul visului? Am dreptul să ştiu. E visul meu.

— Este un vis puternic, un vis tulburător, iar Lena nu are nevoie să-l vadă. Nu e pregătită să-l vadă, iar voi doi sunteţi în mod inexplicabil conectaţi. Ea vede ceea ce vezi şi tu. Aşa că înţelegi de ce a trebuit să ți-l iau.

Furia crescu în mine. Eram atât de enervat, mai enervat decât atunci când doamna Lincoln s-a ridicat şi a minţit în legătură cu Lena la întrunirea Comitetului Disciplinar, mai enervat decât atunci când am găsit pagini şi pagini de mâzgăluri în biroul tatălui meu.

— Nu. Nu înţeleg. Dacă ştii ceva ce o poate ajuta, de ce

nu ne spui? Sau nu-ţi mai folosi trucurile mintale de Jedi asupra mea şi a viselor mele şi lasă-mă să-l văd singur.

— Încerc să o protejez. O iubesc pe Lena, şi nu niciodată nu…

— … Ştiu, am auzit. Nu i-ai face niciodată vreun rău. Ceea ce ai uitat să spui e că nici nu ai face ceva care să o ajute.

Macon îşi încleştă maxilarul. Acum el era cel furios; ştiam cum să recunosc asta. Însă nu izbucni, nici măcar pentru o clipă.

— Încerc să o protejez, Ethan, şi pe tine la fel. Ştiu că-ţi pasă de ea, şi tu îi conferi un fel de protecţie, însă există lucruri pe care nu le vezi chiar acum, lucruri care sunt dincolo de puterea noastră. Într-o zi vei înţelege. Tu şi Lena sunteţi mult prea diferiţi.

„O specie aparte.“ Aşa cum celălalt Ethan îi scrisese lui Genevieve. Înţelegeam prea bine. Nimic nu se schimbase în mai bine de o sută de ani.

Ochii i se îmblânziră. Mă gândeam că poate îi era milă de mine, însă era altceva.

— În cele din urmă, va fi povara ta de suportat. Mereu Muritorul e cel care o suportă. Crede-mă, ştiu asta.

— Nu am încredere în tine şi tu te înşeli. Noi nu suntem prea diferiţi.

— Muritorilor! Cât vă invidiez! Voi credeţi că puteţi schimba lucrurile. Că puteţi opri universul. Că puteţi desface ceea ce s-a făcut cu mult timp înainte să veniţi pe lume. Sunteţi aşa nişte creaturi minunate!

Îmi vorbea mie, însă eu nu mai avem impresia că mi-ar fi vorbit.

— Îmi cer iertare pentru deranj. Am să te las să dormi.

— Stai departe de camera mea, domnule Ravenwood! Şi de capul meu.

Se întoarse către uşă, ceea ce mă surprinse. Mă aşteptam să plece aşa cum venise.

— Încă un lucru. Lena ştie ce eşti?

El zâmbi.

— Desigur. Nu există secrete între noi.

Eu nu i-am întors zâmbetul. Existau destule secrete între ei, cu toate că acesta nu era unul dintre ele, iar eu şi Macon ştiam asta. Se întoarse cu o rotire a paltonului său şi dispăru.

Uite-așa.

5 februarie

Bătălia de pe Dealul Honey

În următoarea dimineaţă m-am trezit cu o durere de cap bubuitoare. Aşa cum se întâmplă deseori în poveşti, nu credeam că toată treaba nu se petrecuse. N-am crezut că apariţia şi dispariţia lui Macon Ravenwood în noaptea anterioară fusese un vis. În fiecare dimineaţă, luni întregi după accidentul mamei mele, mă trezisem crezând că fusese un vis urât. Nu aveam să mai fac aceeaşi greşeală niciodată.

De data asta ştiam că părea că, dacă totul se schimbase, atunci chiar aşa se şi întâmplase. Dacă se părea că lucrurile deveneau din ce în ce mai ciudate era din cauză că aşa se întâmpla. Dacă se părea că Lena şi cu mine nu mai aveam timp la dispoziţie era din cauză că aşa se întâmpla.

Şase zile şi numărătoarea continua. Lucrurile nu arătau prea bine pentru noi. Asta era tot ce se putea spune. Aşa că, desigur, noi nu am spus nimic. La şcoală făceam ceea ce făceam mereu. Ne ţineam de mână pe culoar. Ne sărutam în spatele dulapurilor până când ne dureau buzele şi până când mă simţeam aproape la un pas de a mă electrocuta. Am stat în bula noastră, ne-am bucurat de ceea ce pretindeam a fi vieţile noastre obişnuite sau cât de puţin ne mai rămăsese din ele. Şi vorbeam, toată ziua, în fiecare minut al fiecărei ore, până şi la orele pe care nu le aveam împreună.

Lena îmi povesti despre Barbados, unde apa şi cerul se întâlneau într-o linie subţire, albastră, până ce nu-ţi mai

puteai da seama care era care, în timp ce se presupunea că eu făceam la ora de ceramică un bol sub formă sfoară încolăcită.

Lena îmi povesti despre bunica ei, care o lăsa să bea 7-Up folosind lemn dulce pe post de pai, în timp ce noi scriam un eseu despre *Straniul caz al doctorului Jekyll şi al domnului Hyde*[62] la ora de engleză, iar Savannah Snow îşi clefăia guma de mestecat.

Lena îmi povesti despre Macon care, în pofida tuturor lucrurilor petrecute, fusese prezent pentru ziua ei de naştere, oriunde se afla ea în acel moment.

În acea noapte, după ce am stat treji până târziu, oră de oră, împreună cu *Cartea Lunilor,* am urmărit răsăritul soarelui – cu toate că ea era la Ravenwood, iar eu – acasă la mine.

Ethan?

Sunt aici.

Mi-e frică.

Ştiu. Ar trebui să încerci să dormi puţin, L.

Nu vreau să pierd timpul dormind.

Nici eu.

Însă amândoi ştiam că nu asta era problema. Niciunul din noi nu avea chef de vise.

❖

— NOAPTEA REVENDICĂRII FIIND NOAPTEA MARII SLĂBICIUNI, CÂND ÎNTUNERICUL LĂUNTRIC ORDONĂ ÎNTUNERICULUI DIN AFARĂ ŞI PERSOANEI PUTERII SĂ SE DESCHIDĂ MARELUI ÎNTUNERIC, ATÂT DE LIPSIT DE PROTECŢII, DE LEGĂMINTE ŞI DE INCANTAŢII DE PROTECŢIE ŞI IMUNITATE. MOARTEA, LA ORA REVENDICĂRII, ESTE ETERNĂ ŞI LA APOGEU…

Lena închise Cartea.

— Nu mai pot să citesc din asta.

— Te cred. Nu e de mirare că unchiul tău e atât de îngrijorat tot timpul.

---

[62] *The Strange Case of Dr. Jekyll and Mr. Hyde* sau, pe scurt, *Dr. Jekyll and Mr. Hyde (n.tr.)*

— Nu e de ajuns că aş putea să mă transform într-un demon. Aş putea, de asemenea, să sufăr de moarte eternă. Adaugă asta pe listă sub osândă iminentă.

— Am înţeles. Demon. Moarte. Osândă.

Ne aflam din nou în grădina de la Greenbrier. Lena îmi înmână Cartea şi se întinse pe spate, privind fix spre cer. Speram că se juca cu norii în loc să se gândească la cât de puţine lucruri aflaserăm din Carte în toate aceste după-amiezi. Insă nu i-am cerut ajutorul în timp ce răsfoiam Cartea, purtând mănuşile de grădinărit ale Ammei, care erau mult prea mici.

Existau mii de pagini în *Cartea Lunilor,* iar unele pagini conţineau mai mult decât o Incantaţie. Nu era nicio rimă sau motiv în felul în care era organizată, sau cel puţin nu ceva ce eu puteam vedea. Cuprinsul se dovedise a fi un fel de păcăleală care corespundea vag lucrurilor care puteau fi găsite în interior. Am întors paginile, sperând să dau peste ceva. Însă majoritatea erau fără înţeles. Mă uitam lung la cuvintele pe care nu le înţelegeam:

I DDARGANFORD YR HYN SYDD AR GOLL
DATODWCH Y CWLWM, TROELLWCH A THROWCH EF
BWRIWCH Y RHYVYMYN HWN
FEE Y CAF GANFOD
YR HYN RWY'N DYHEU AMDANO
YR HYN RWY'N EI GEISIO.

Ceva îmi atrase atenţia, un cuvânt pe care l-am recunoscut dintr-un citat ce se afla pe peretele din biroul părinţilor mei: „PETE ET INVENIES". Căută şi vei găsi. „INVENIES." Găseşte.

UT INVENIAS QUOD ABEST
EXPEDI NODUM, TORQUE ET CONVOLVE
ELICE HOC VINCULUM
UT INVENIAM
QUOD DESIDERO
QUOD PETO.

Am răsfoit cu viteză dicţionarul de latină al mamei, mâzgălind cuvintele pe spate pe măsură ce le traduceam. Mă uitam lung la cuvintele Incantaţiei:

Ca să Găsesc ceea Ce Lipseşte
Desfac nodul, răsucesc şi învârtesc
Arunc această Legătură
Ca să pot găsi
Acel ceva după care tânjesc
Acel ceva pe care-l caut.

— Am găsit ceva!

Lena se ridică, privind peste umărul meu.

— Despre ce vorbeşti?

Nu părea convinsă. Am ridicat scrisul meu urât ca să poată citi.

— Am tradus asta. Cred că o foloseşti ca să găseşti ceva.

Lena se dădu mai aproape, verificându-mi traducerea. Ochii i se lărgiră.

— E o Incantaţie Detectoare.

— Sună a ceva ce am putea folosi pentru a găsi răspunsul, ca să ne dăm seama cum putem desface blestemul.

Lena trase cartea în poală, uitându-se la pagina deschisă de mine. Arătă cu degetul la Incantaţia de deasupra.

— E aceeaşi Incantaţie în galeză, cred.

— Dar ne poate ajuta?

— Nu ştiu. Nu știm cu adevărat ceea ce căutăm. Se încruntă, deodată mai puţin entuziastă. În plus, o Incantaţie Rostită nu e atât de uşoară precum pare şi nu am făcut niciodată una înainte. Lucrurile se pot înrăutăţi.

Glumea?

— Cum adică? Lucruri mai rele decât transformarea ta într-un Caster Întunecat la aniversarea de şaisprezece ani? Am luat Cartea din mâinile ei, arzând margaretele de pe vârfurile mănuşilor. De ce am săpat un mormânt ca să găsim chestia asta şi am petrecut săptămâni încercând să ne dăm seama ce zice, dacă nici măcar nu încercăm?

Am ţinut Cartea până ce una din mănuşi începu să scoată fum.

Lena clătină din cap.

— Dă-mi aia!

Respiră adânc.

— Bine, am să încerc, însă habar n-am ce-o să se întâmple. Nu aşa fac de obicei lucrurile.

— Lucrurile?

— Ştii tu, felul în care-mi folosesc puterile, toată treaba cu partea Naturală. Vreau să zic, ăsta-i scopul, nu? Se presupune că sunt Naturală. Nici măcar nu ştiu ce fac câteodată.

— Bine, de data asta ştii, iar eu te voi ajuta. Ce trebuie să fac? Să desenez un cerc? Să aprind nişte lumânări?

Lena îşi dădu ochii peste cap.

— Ce-ai zice să te aşezi aici? Arătă spre un loc la un metru depărtare. În caz de necesitate.

Mă aşteptam la un pic mai multă pregătire, însă eu eram doar un Muritor. Ce ştiam eu? Am ignorat ordinul Lenei de a mă distanţa de prima ei Incantaţie Rostită, însă am făcut, totuşi, câţiva paşi înapoi. Lena ridică într-o mână Cartea, ceea ce era o faptă vitejească deoarece era incredibil de grea, iar eu am respirat adânc. Ochii ei alunecau încet pe pagină în timp ce citea:

Desfac nodul, răsucesc şi învârtesc
Arunc această Legătură
Ca să pot găsi
Acel ceva după care tânjesc…

Se uită în sus şi rosti ultimul rând, clar şi puternic:

Acel ceva pe care-l caut.

❖

Pentru o secundă, nu se întâmplă nimic. Norii încă se aflau deasupra capetelor noastre, iar aerul încă era rece. Nu funcţionase. Lena ridică din umeri. Ştiam că gândea

acelaşi lucru. Până ce amândoi l-am auzit, un sunet ca un iureş de aer reverberând printr-un tunel. Copacul din spatele meu luă foc. De fapt, se inflamă de jos până sus. Flăcări se ridicară pe trunchi, vuind, cuprinzând fiecare creangă. Nu văzusem niciodată nimic care să ia foc atât de repede.

Lemnul începu să scoată fum imediat. Am tras-o pe Lena departe de foc, tuşind.

— Eşti bine? Şi ea tuşea. I-am dat la o parte buclele de pe faţă. Ei bine, e evident că n-a funcţionat. Doar dacă nu căutai cumva să arzi nişte bezele uriaşe.

Lena zâmbi vag.

— Ţi-am spus că lucrurile ar putea să meargă rău.

— Asta e o afirmaţie modestă.

Priveam fix spre chiparosul în flăcări. Asta însemna cinci zile şi numărătoarea continua.

❖

Patru zile şi numărătoarea continua, norii de furtună se adunară deasupra oraşului, iar Lena rămase acasă, fiind bolnavă. Râul Santee se inundă din nou, iar drumurile erau pline de ploaie în nordul oraşului. Ştirile locale dădeau vina pe încălzirea globală, însă eu ştiam adevărul. Aflându-mă la ora de Algebră II, Lena şi cu mine ne certam în legătură cu Cartea, ceea ce nu avea să mă ajute la nota testului grilă.

Uită de Carte, Ethan. Mi-a ajuns. Nu ne ajută cu nimic.

Nu putem uita de ea. Este singura ta şansă. L-ai auzit pe Macon. Este Cartea cea mai puternică din lumea Casterilor.

Este, de asemenea, şi Cartea care mi-a blestemat întreaga familie.

Nu renunţa. Răspunsul trebuie să fie pe undeva prin Carte.

O pierdeam deja, şi ea nu voia să mă asculte, iar eu eram pe cale să pic la al treilea test grilă din acest semestru. Minunat!

Apropo, poţi să simplifici 7x – 2(4x— 6)?

Ştiam că putea. Era deja la Trigonometrie.
Ce are asta de-a face cu problemele noastre?
Nimic. Însă pic la testul ăsta.
Ea oftă.
O prietenă Caster venea cu ceva lucruri bune.

❖

Trei zile şi numărătoarea continua, în oraş începură să fie inundaţii masive de ploaie cu noroi, care se umflau cu o viteză ameţitoare, iar noroiul de pe câmpul de sus începu să pătrundă în sala de gimnastică. Trupa de majorete nu avea să mai danseze pentru câtva timp, iar Comitetul Disciplinar avea să-şi caute alt loc pentru a-şi desfăşura procesele de vrăjitoare. Lena încă nu se întorsese la scoală, însă fu în capul meu întreaga zi. Vocea ei devenea din ce în ce mai mică, până ce abia o puteam auzi în haosul altei zile la Liceul Jackson.

Am stat singur la cantină. Nu puteam mânca. Pentru prima dată de când o întâlnisem pe Lena, m-am uitat la toată lumea din jurul meu şi am simţit un junghi de, nu ştiu, ceva. Ce era? Gelozie? Vieţile lor erau atât de simple, atât de uşoare! Problemele lor erau de măsură-de-Muritor, mici. Aşa cum fuseseră ale mele. Am prins-o pe Emily uitându-se la mine. Savannah o lovi pe Emily peste picior, iar cu Savannah veni şi mormăitul cunoscut. Nu era gelozie. N-aş fi dat-o pe Lena la schimb pentru aşa ceva.

Nu-mi puteam imagina cum ar fi să mă întorc la o asemenea viaţă neînsemnată.

❖

Două zile şi numărătoarea continua, iar Lena nici măcar nu voia să-mi vorbească. Jumătate din acoperişul de la DAR a fost distrus când vânturile puternice dădură buzna în oraş. Membrii Evidenţei, doamna Lincoln şi doamna Asher petrecuseră ani de zile alcătuind arborii genealogici care duceau înapoi la Mayflower şi la Revoluţie; şi aceştia fură distruși. Patrioţii districtului Gatlin trebuiau să dovedească, din nou, că sângele lor era mai bun decât cel

al nostru.

Am condus până la Ravenwood în drum spre şcoală şi am bătut la uşă mai tare decât puteam. Lena nu voia să iasă din casă. Când în cele din urmă am făcut-o să deschidă uşa, am înţeles de ce. Ravenwood se schimbase din nou. Înăuntru, arăta ca o închisoare de maximă siguranţă. Ferestrele aveau gratii, iar pereţii erau făcuţi din beton neted, exceptând holul principal, unde erau portocalii şi căptuşiţi. Lena purta o uniformă portocalie specifică deţinuţilor, cu cifrele 1102, ziua ei de naştere, stanţate pe ea, iar mâinile îi erau acoperite de marker. Arăta, de fapt, destul de mişto, cu părul ei negru ciufulit. Putea să facă uniforma de deţinut să arate bine.

— Ce se întâmplă, L?

Se întoarse să vadă unde mă uitam eu.

— O, asta? Nu e nimic. E o glumă.

— Nu ştiam că Macon mai şi glumeşte.

Trase de un fir de aţă de pe mânecă.

— El nu glumeşte. E gluma mea.

— De când poţi tu controla Ravenwoodul?

Ridică din umeri.

— M-am trezit ieri şi asta am găsit. Probabil c-a fost mintea mea. Casa doar m-a ascultat, bănuiesc.

— Hai să ieşim de-aici. Închisoarea te face să fii şi mai deprimată.

— Aş putea să devin Ridley în două zile. E destul de deprimant. Clătină din cap tristă şi se aşează pe marginea verandei. M-am aşezat lângă ea. Ea nu mă privea pe mine, ci se uita la papucii ei albi de închisoare. Mă întrebam cum de ştia cum arată papucii deţinuţilor.

— Şnururile. Ai greşit aici.

— Poftim?

Am arătat cu degetul.

— Le scot şnururile în închisorile adevărate.

— Trebuie s-o laşi baltă, Ethan. S-a terminat. Nu-mi pot opri aniversarea din a sosi sau blestemul. Nu mă mai pot preface că sunt o fată obişnuită. Nu sunt Savannah Snow sau Emily Asher. Fac parte din lumea Casterilor.

Am ridicat un pumn de pietricele de pe prima treaptă a verandei şi am aruncat una cât de departe am putut.

N-am să-mi iau rămas-bun, L. Nu pot.

Ea luă o piatră din mâna mea şi o aruncă. Degetele ei le atinseră pe ale mele, iar eu am simţit un mic puls de căldură. Am încercat să-l reţin.

N-o să ai vreo șansă. Eu voi pleca, şi nici măcar nu-mi voi aminti că mi-a păsat de tine.

Eram încăpăţânat. Nu puteam asculta asta. De data asta, piatra lovi un copac.

— Nimic n-o să schimbe felul în care simţim ceea ce simţim unul pentru celălalt. Asta e un lucru pe care-l ştiu sigur.

— Ethan, s-ar putea să nu mai fiu în stare să am sentimente.

— Nu cred asta.

Le-am făcut vânt la restul pietrelor în grădina năpădită de buruieni. Nu ştiu unde au aterizat; n-au scos niciun sunet. Însă am rămas cu privirea aţintită în acel loc, cât de mult am putut, înghiţind în sec.

Lena se întinse spre mine, apoi ezită. Îşi puse mâna jos, fără să mă atingă.

— Nu fi supărat pe mine. Nu eu am cerut asta.

Atunci i-am trântit-o:

— Poate că nu, dar ce s-ar întâmpla dacă mâine va fi ultima noastră zi împreună? Iar eu aş putea să mi-o petrec cu tine, însă tu eşti aici, văitându-te de parcă ai fost deja Revendicată.

Lena se ridică.

— Nu înţelegi.

Am auzit uşa trântindu-se în spatele meu când ea se întoarse în casă, în celulă sau ce era aceea.

Nu mai avusesem o prietenă înainte, aşa că nu eram pregătit să am de-a face cu asta – nici măcar nu ştiam cum s-o numesc. În special nu cu o fată-Caster. Neavând o idee mai bună cum să procedez, m-am ridicat, am renunţat şi am plecat la şcoală – întârziind, ca de obicei.

❖

Douăzeci şi patru de ore şi numărătoarea continua. Presiunea atmosferică din zona oraşului era scăzută. Nu-ţi puteai da seama dacă urma să ningă sau să cadă grindină, însă cerul nu părea a fi în regulă. Astăzi se putea întâmpla orice. M-am uitat pe fereastră pe durata orei de istorie şi am văzut ceea ce părea a fi un fel de procesiune funerară, numai că nu era o înmormântare care avusese deja loc. Era dricul lui Macon Ravenwood urmat de şapte maşini negre Lincoln Town Car. Trecură de Liceul Jackson, ducându-se spre Ravenwood. Nimeni nu-l asculta pe domnul Lee bâzâind în legătură cu viitoarea Reconstituire a Bătăliei de pe Dealul Honey – nu una dintre cele mai cunoscute bătălii ale Războiului Civil, ci una de care oamenii din Gatlin erau cei mai mândri.

— În 1864, Sherman a ordonat Generalului Maior al Uniunii, John Hatch, şi trupelor sale să blocheze căile ferate din Charleston şi Savannah pentru a-i împiedica pe soldaţii armatei confederate să-i întrerupă cu *Marşul către Mare.* Dar, din cauza unor „calcule de navigaţie eronate“, forţele Uniunii au fost întârziate.

Zâmbi mândru, scriind pe tablă Calcule de navigaţie eronate. Bine, Uniunea a fost tâmpită. Am înţeles. Asta a fost scopul Bătăliei de pe Dealul Honey, scopul Războiului dintre State, aşa cum ne-a fost predat tuturor, încă de la grădiniţă. Neglijând, desigur, faptul că Uniunea câştigase, de fapt, războiul. În Gatlin, cam toată lumea vorbea despre asta ca de o cedare manierată din partea şi mai manieratului Sud. Sudul îşi dovedise, istoric vorbind, generozitatea, cel puţin după spusele domnului Lee.

Însă astăzi nimeni nu privea la tablă. Toată lumea se uita pe geam. Lincolnurile negre urmau dricul pe stradă într-un convoi, în spatele stadionului. Acum că Macon îşi făcuse apariţia în oraş, ca să spunem aşa, se părea că îi făcea plăcere să se dea în spectacol.

Pentru un tip care nu ieşea decât noaptea, reuşise să atragă multă atenţie asupra sa.

Am simţit o lovitură în fluierul piciorului. Link se

întorsese pe-o parte în bancă, pentru ca domnul Lee să nu-i poată vedea faţa.

— Frate. Cine crezi că se află în toate maşinile alea?

— Domnule Lincoln, vreţi să ne spuneţi dumneavoastră ce s-a întâmplat în continuare? De vreme ce tatăl dumneavoastră va conduce mâine cavaleria?

Domnul Lee se uita la noi cu braţele încrucişate la piept.

Link se prefăcu că tuşeşte. Tatăl lui, un bărbat cu mulţi muşchi pe el, avea onoarea de a conduce cavaleria în Reconstituire, de vreme ce Big Earl Eaton murise anul trecut, ceea ce era singura modalitate în care o persoană din echipa celor cu reconstituirea avansa vreodată în rang. Cineva trebuia să moară. Ar fi fost o mare chestie în familia Savannei Snow. Link nu era cine ştie ce impresionat de problema cu Istorie Trăită.

— Să vedem, domnule Lee. Staţi puţin, a, gata, ştiu. Noi, ăă, am câştigat bătălia şi am pierdut războiul, sau era invers? Pen'că pe aici e greu să-ţi dai seama câteodată de adevăr.

Domnul Lee ignoră comentariul lui Link. El probabil că ridica steagul Statelor Confederate ale Americii în faţa casei sale tot anul, vreau să zic, în faţa căsuţei sale.

— Domnule Lincoln, când Hatch şi Fed'ralii au ajuns pe Dealul Honey, Colonelul Colcock… – colegii chicotiră, în timp ce domnul Lee se încruntă. Da, ăsta a fost numele său adevărat[63]. Colonelul şi brigada sa de soldaţi confederaţi şi oştirea au format un divizion de netrecut de şapte tunuri de-a lungul drumului.

De câte ori mai trebuia să auzim despre cele şapte tunuri? Ai fi zis că era minunea înmulţirii pâinilor şi a peştilor.

Link se uită înapoi la mine, dând din cap spre strada Principală.

— Ei bine?

— Cred că e familia Lenei. Cred că au venit pentru aniversarea ei.

— Mda. A zis Ridley ceva despre asta.

[63] Cock - „penis", în argou (n.tr.)

— Încă mai sunteţi împreună?

Aproape că mi-era teamă să întreb.

— Da, omule. Poţi să ţii un secret?

— Nu le-am ţinut mereu?

Link îşi ridică mâneca tricoului cu Ramones ca să-mi arate un tatuaj care părea a fi versiunea anime a lui Ridley, completă cu fustiţa de şcolăriţă şi şosetele până la genunchi. Speram ca fascinaţia lui Link asupra lui Ridley să se fi pierdut pe undeva pe drum, însă adânc în suflet, ştiam adevărul. Link nu avea s-o uite pe Ridley decât atunci când ea avea să-i dea papucii, asta dacă mai întâi nu-l făcea să sară de pe o stâncă. Şi chiar şi atunci, s-ar putea ca el să n-o uite.

— Mi l-am făcut în vacanţa de Crăciun. Destul de mişto, nu? Ridley l-a desenat pentru mine. E o artistă criminală.

Credeam partea cu „criminală“. Ce puteam să spun? Ţi-ai tatuat versiunea de benzi desenate a unui Caster Întunecat pe braţ, care, apropo, te are sub o vrajă de iubire şi care se întâmplă să fie şi prietena ta?

— Mama ta o să facă o criză când o să-l vadă.

— N-o să-l vadă. Mâneca mi-l acoperă, şi avem o nouă regulă în casă. Trebuie să bată la uşă.

— Înainte să dea buzna şi să facă ce are chef?

— Mda, ei bine, măcar o să bată mai întâi.

— Sper, pentru binele tău.

— În orice caz, Ridley şi cu mine avem o surpriză pentru Lena. Să nu-i spui lui Rid că ţi-am zis, că o să mă omoare, însă dăm o petrecere mâine pentru aniversarea zilei de naştere a Lenei. Pe câmpul ăla mare de la Ravenwood.

— Ar fi bine să fie o glumă.

— Surpriză.

El, de fapt, părea entuziasmat, de parcă petrecerea asta chiar urma să se întâmple, de parcă Lena avea să meargă sau Macon avea s-o lase.

— Ce-i în capul tău? Lena ar urî aşa ceva. Ea şi Ridley nici măcar nu-şi vorbesc.

— Asta-i problema Lenei, omule. Ar trebui să treacă peste asta, sunt o familie.

Ştiam că era sub influenţa ei, un zombie ridleyfizat, însă tot mă călca pe nervi.

— Nu ştii ce vorbeşti. Stai departe de asta! Crede-mă!

Îşi desfăcu un Slim Jim şi muşcă din el.

— Cum zici tu, omule. Încercam să facem ceva frumos pentru Lena. Nu e ca şi când ar avea mulţi oameni care să vrea să dea o petrecere pentru ea.

— Uite-un motiv pentru care să n-aibă parte de una. Nimeni nu va veni.

El rânji şi îşi băgă în gură şi restul de Slim Jim.

— Toată lumea o să vină. Toată lumea vine deja. Cel puţin, asta a zis Ridley.

Ridley. Desigur. O să facă în aşa fel încât tot oraşul s-o urmeze, ca pe cântăreţul din flaut, numai lingându-şi acadeaua.

Asta nu părea să-l facă pe Link să înţeleagă situaţia.

— Formaţia mea, Sfinţii Rolleri, vor cânta pentru prima dată.

— Sfinţii ce?

— Noua mea formaţie. Am început-o, ştii tu, la tabăra bisericească.

Nu mai voiam să ştiu ce se mai întâmplase pe durata vacanţei de iarnă. Eram fericit că venise înapoi întreg.

Domnul Lee bătu cu emfază în tablă, scriind o cifra opt de dimensiuni uriaşe.

— La sfârşit, Hatch nu i-a putut mişca pe soldaţii armatei confederate, şi şi-a retras forţele cu un total de optzeci şi nouă de morţi şi şase sute douăzeci şi nouă de răniţi. Armata confederată a câştigat bătălia, pierzând doar opt oameni. Şi ăsta – domnul Lee lovi cu mândrie în numărul opt – este motivul pentru care mâine o să vă alăturaţi mie în Reconstituirea Istoriei Trăite a Bătăliei de pe Dealul Honey.

Istorie Trăită. Aşa îi spuneau oamenii ca domnul Lee reconstituirilor Războiului Civil, iar ei nu glumeau. Fiecare detaliu era acurat, de la uniforme şi muniţie până la poziţia soldaţilor pe câmpul de luptă.

Link rânji spre mine, tot numai Slim Jim.

— Nu-i spune Lenei. Vrem să-i facem o surpriză. E, cum să-ţi zic, ca un cadou din partea noastră.

M-am uitat fix la el. M-am gândit la Lena în starea ei Întunecată şi în uniforma portocalie de deţinut. Apoi, formaţia lui Link, fără nicio îndoială una îngrozitoare, o petrecere a Liceului Jackson, Emily Asher şi Savannah Snow, Îngerii Căzuţi, Ridley şi Ravenwood, fără să mai menţionez Dealul Honey din depărtare. Toate sub ochiul dezaprobator al lui Macon, al rudelor nebune ale Lenei şi al mamei ei care încerca s-o omoare. Şi câinele care-i permitea lui Macon să vadă fiecare mişcare pe care-o făcea.

Clopoţelul sună. „Surpriză“ nici măcar n-ar descrie cum se va simţi. Iar eu eram cel care trebuia să-i spună.

— Nu uitaţi să vă înscrieţi când ajungeţi la Reconstituire. N-o să primiţi puncte în plus dacă nu vă înscrieţi! Şi ţineţi minte să rămâneţi între frânghiile care marchează Zona Sigură. Dacă vă împuşcă careva, asta n-o să vă aducă nota 10, strigă domnul Lee în timp ce ne înghesuiam să ieşim pe uşă.

În clipa asta, să fii împuşcat nu părea a fi cel mai rău lucru din lume.

❖

Reconstituirile Războiului Civil erau un fenomen cu adevărat ciudat, iar Reconstituirea Bătăliei de pe Dealul Honey nu făcea excepţie. Cine avea să fie interesat cu adevărat să se îmbrace în ceea ce păreau a fi costume de lână pentru Halloween? Cine voia să se plimbe pe acolo trăgând cu arme de foc antice, atât de instabile, că erau cunoscute pentru faptul că rupeau membrele oamenilor când se trăgea cu ele? Şi aşa, apropo, murise Big Earl Eaton. Cui îi păsa de recreările bătăliilor care se întâmplaseră într-un război petrecut acum o sută cincizeci de ani şi în care, de fapt, Sudul nu câştigase? Cine ar face asta?

În Gatlin şi în cea mai mare parte din Sud, răspunsul ar fi: doctorul tău, avocatul tău, preotul tău, mecanicul auto şi

poştaşii, cel mai probabil tatăl tău, toţi unchii şi verişorii, profesorul tău de istorie (în special dacă-l aveai ca profesor pe domnul Lee), şi, cel mai sigur, tipul care deţinea magazinul de arme din oraş. Aşa că, în a doua săptămână din februarie, vreme bună, vreme rea, Gatlin se gândea, vorbea şi făcea mare tam-tam asupra Reconstituirii Bătăliei de pe Dealul Honey.

Dealul Honey era Bătălia Noastră. Nu ştiu cum de hotărâseră asta, însă eram destul de sigur că asta avea de-a face cu cele şapte tunuri. Oamenii din oraş petreceau săptămâni întregi pregătindu-se pentru Dealul Honey. Acum că lucrurile se aflau pe ultima sută de metri, uniformele armatei confederate erau călcate şi apretate prin tot districtul, mirosul lânii calde plutind prin aer. Puştile erau curăţate, iar săbiile lustruite, şi jumătate dintre bărbaţii din oraş îşi petrecuseră ultimul sfârşit de săptămână acasă la Buford Radford, fabricând muniţie, deoarece soţiei lui nu-i păsa de miros. Văduvele erau ocupate spălând cearşafuri şi congelând plăcinte pentru sutele de turişti care veneau în oraş pentru a fi martori la Istoria Trăită. Membrele din DAR petrecuseră săptămâni pregătindu-se pentru propria versiune a Reconstituirii, Turul Moştenirii Sudice, iar fetele lor îşi petrecuseră sâmbetele făcând checuri pentru a le mânca după tururi.

Asta era amuzant, deoarece membrele din DAR, inclusiv doamna Lincoln, conduceau aceste tururi în rochii de modă veche; se forţau să intre în corsete şi straturi de jupoane care le făceau să arate ca nişte cârnaţi pregătiţi să explodeze din învelişul lor. Şi ele nu erau singurele; fetele lor, inclusiv Savannah şi Emily, următoarea generaţie a DAR-ului, trebuiau să piardă vremea pe casele-plantaţie istorice îmbrăcate precum personajele din *Căsuţa din prerie*[64]. Turul mereu începea la departamentele DAR-ului,

[64] *Little House on the Prairie,* o serie de cărţi pentru copii, scrisă de Laura Ingalls Wilder, publicată între anii 1932 -1943, cu alte patru cărţi publicate post-mortem în anii 1962, 1971, 1974 şi 2006. Cărţile au stat la baza a numeroase ecranizări (filme, seriale de televiziune, desene animate) şi dramatizări. (n.tr.)

de vreme ce era a doua cea mai veche casă din Gatlin. Mă întrebam dacă acoperişul avea să fie reparat la timp. Nu-mi puteam imagina toate acele femei umblând fleaura prin Societatea Istorică Gatlin, arătând spre modelele înstelate ale cuverturilor deasupra sutelor de pergamente şi documente ale Casterilor care aşteptau dedesubt următoarea sărbătoare legală.

Însă Fetele Revoluţiei Americane nu erau singurele care să intre în joc. Războiul dintre State era deseori numit ca „primul război modern“, însă, dacă dădeai o tură prin Gatlin cu o săptămână înainte de Reconstituire, nu era nimic modern de găsit. Fiecare relicvă din oraş a Războiului Civil era expusă, de la căruţe trase de cai până la obuziere, despre care orice preşcolar din oraş îţi putea spune că erau tunurile de artilerie care stăteau pe un vechi set de roţi de căruţă. Surorile îşi scoseseră până şi adevăratul steag al Confederaţiei şi îl puseseră deasupra uşii principale, după ce am refuzat să-l agăţ pe verandă pentru ele. Cu toate că era doar pentru spectacol, aveam şi eu o limită.

Era o mare paradă în ziua de dinaintea Reconstituirii, ceea ce oferea şansa oamenilor implicaţi să mărşăluiască prin oraş cu însemne ale regalităţii prin faţa tuturor turiştilor, deoarece în ziua următoare aveau să fie atât de acoperiţi de fum şi pământ, încât nimeni nu mai avea să observe insignele strălucitoare de alamă de pe jachetele lor milităreşti autentice.

După paradă se desfăşura un festival uriaş, cu carne de porc, cabina sărutului şi demodata vânzare de plăcinte. Amma petrecuse zile întregi în bucătărie. În afara Târgului Districtului, acesta era cel mai mare spectacol al ei cu plăcinte, şi şansa ei cea mai mare în a ieşi victorioasă în faţa duşmanilor ei. Plăcintele ei erau mereu foarte bine vândute, fapt care le înnebunea pe doamnele Lincoln şi Snow – motivul principal pentru care Amma le şi făcea. Nu-i plăcea nimic mai mult decât să le facă pe femeile din DAR să se simtă prost şi să se enerveze că ieşeau pe locurile următoare.

Aşa că, în fiecare an, când începea a doua săptămână a lunii februarie, viaţa pe care o ştiam înceta să mai existe, iar noi ne trezeam proiectaţi în timp înapoi în Bătălia de pe Dealul Honey, în jurul anului 1864. Acest an nu făcea excepţie, cu un singur lucru adiţional. În acest an, în timp ce camionete intrau în oraş ducând tunuri cu două ţevi şi rulote cu cai – fiecare om care participa în Reconstituire avea propriul cal –, alte pregătiri se aflau în desfăşurare pentru un alt tip de bătălie.

Numai că de data asta nu începea la a doua cea mai veche casă din Gatlin, ci la cea mai veche. Existau obuziere, iar apoi alte obuziere. Această bătălie nu avea în vedere puşti şi cai, însă asta nu însemna că nu era o bătălie. Ca să fiu sincer, era singura bătălie adevărată din oraşul nostru.

Cât despre cei opt decedaţi pe Dealul Honey, nu puteam face comparaţie. Eram îngrijorat doar în legătură cu o singură persoană. Deoarece, dacă o pierdeam, aveam să fiu şi eu pierdut.

Aşa că am dat uitării Bătălia de pe Dealul Honey. Pentru mine, asta era mai mult un fel de Ziua-Z.

11 februarie

O aniversare de şaisprezece ani

Lăsaţi-mă în pace! V-am spus tuturor să mă lăsaţi! Nu puteţi face nimic!

Vocea Lenei mă trezi dintr-un somn spasmodic de câteva ore. Mi-am pus jeanşii şi un tricou gri fără să mă opresc şi să mă gândesc la asta măcar. Nu mă puteam gândi la nimic altceva în afară de asta: Ziua Unu. Nu mai trebuia să aşteptăm sfârşitul.

Sfârşitul era aici.

cu un suspin nu cu un bang cu un suspin nu cu un bang cu un suspin nu cu un bang

Lena era panicată, şi abia se luminase de ziuă.

Cartea. La naiba, uitasem de ea! Am fugit înapoi în cameră, urcând câte două trepte. Am pus mâna pe ultimul raft al dulapului, acolo unde o ascunsesem, pregătindu-mă de clipa în care aveam să ating cartea Casterilor.

Numai că mă arse… nimic. Deoarece cartea nu era acolo.

Cartea Lunilor, cartea noastră, dispăruse. Astăzi aveam nevoie de Carte mai mult ca oricând. Însă vocea Lenei bubuia încontinuu în capul meu.

aşa sfârşeşte al lumii rang, cu un suspin, nu cu un bang

Lena recitând din T.S. Eliot nu era un semn bun. Am apucat cheile de la Volvo şi am fugit.

Soarele răsărea pe măsură ce conduceam pe strada Dove. Greenbrier sau singurul câmp gol din Gatlin pentru restul oamenilor din oraş – făcându-l locul Bătăliei de pe Dealul Honey – începea să se trezească şi el la viaţă. Partea amuzantă era că nu puteam auzi artileria de afară

deoarece aveam o artilerie în capul meu.

Când am ajuns alergând pe treptele verandei de la Ravenwood, Boo mă aştepta acolo, lătrând. Larkin se afla şi el pe trepte, rezemat de una dintre coloane. Era îmbrăcat cu jacheta sa de piele, jucându-se cu şarpele care se încolăcea şi descolăcea pe braţul său. Prima dată era braţ, apoi şarpe. Se schimbă alene între forme, precum un bişniţar făcând o mână de cărţi. Asta mă luă pe nepregătite pentru o clipă. Asta, şi felul în care el îl făcu pe Boo să latre. Gândindu-mă la asta, nu-mi puteam da seama dacă Boo lătra la mine sau la Larkin. Boo îi aparţinea lui Macon, iar eu şi Macon nu ne înţelegeam prea bine.

— Hei, Larkin!

Larkin dădu din cap, dezinteresat. Era rece afară, iar un norişor de abur ieşi din gura sa, de parcă fuma o ţigară imaginară. Norişorul se transformă într-un cerc, care deveni apoi un şerpişor alb ce îşi muşcă apoi propria coadă, devorând-o, până ce dispăru.

— N-aş intra acolo dacă aş fi în locul tău. Prietena ta e un pic… cum să zic? Veninoasă?

Şarpele se duse spre gâtul său, devenind apoi gulerul jachetei sale de piele.

Mătuşa Del deschise uşa larg.

— În sfârşit, te aşteptam! Lena se află în camera ei şi nu ne lasă să intrăm.

M-am uitat la mătuşa Del, atât de încurcată, eşarfa atârnându-i pe un umăr, ochelarii într-o parte, până şi din cocul ei cărunt, tot timpul aranjat, ieşeau şuviţe de păr în toate direcţiile. M-am aplecat să o îmbrăţişez. Mirosea ca unul dintre dulapurile antice ale Surorilor, pline de săculeţe cu levănţică şi lenjerii de pat, transmise de la soră la soră. Reece şi Ryan se aflau în spatele ei ca o familie întristată ce se afla în sala de aşteptare a unui spital să vină doctorul cu veşti proaste.

Din nou, Ravenwood părea a fi modelat mai degrabă după Lena şi starea ei decât după cea a lui Macon, sau

poate că starea aceasta era acum a amândurora. Macon nu era de găsit nicăieri, aşa că nu-mi puteam da seama. Dacă-ţi puteai imagina culoarea furiei, fusese împrăştiată pe fiecare perete în parte. Mânia sau ceva la fel de dens şi clocotitor atârna de fiecare candelabru, indignarea era ţesută în covoarele din încăpere, ura lumina de sub fiecare lampă. Podeaua era scăldată în nişte tonuri înfiorătoare, o întunecime specială care se strecurase în pereţi, iar în acest moment venea spre încălţările mele aproape ascunzându-le. Întunericul absolut.

Nu puteam spune sigur cum arăta încăperea. Eram prea distras de cum se simţea, şi se simţea destul de părăsită. Am făcut un pas pe marea scară care ducea în sus, spre dormitorul Lenei. Urcasem pe aceste scări de sute de ori înainte; nu era ca şi când n-aș fi ştiut încotro duceau. Şi totuşi, astăzi era oarecum diferit. Mătuşa Del se uită la Reece şi la Ryan, urmându-mă, ca şi cum conduceam drumul spre un front de război necunoscut.

Când am păşit pe a doua treaptă, întreaga casă se cutremură. Miile de lumânări din candelabrul străvechi care se legăna deasupra capului meu se bălăbăniră şi picurară ceară pe faţa mea. Am tresărit şi am sărit înapoi. Fără vreun avertisment, scara se strâmbă sub picioarele mele şi mă aruncă în fund, trimiţându-mă drept în mijlocul podelei lustruite a holului principal. Reece şi mătuşa Del reuşiră să se dea la o parte, însă am luat-o pe Ryan cu mine ca pe o bilă de bowling lovind popicele la sala de bowling a districtului.

M-am ridicat şi am strigat la etaj:

— Lena Duchannes! Dacă asmuţi iar scările alea asupra mea, am să te pârăsc eu însumi Comitetului Disciplinar.

Am făcut un pas pe prima treaptă, iar apoi pe a doua. Nimic nu se întâmplă.

— Am să-l sun pe domnul Hollingsworth şi voi depune eu mărturie împotriva ta, susţinând că eşti o lunatică periculoasă. Am sărit treptele două câte două, până când am ajuns sus. Deoarece, dacă-mi faci asta o dată, aşa ai să fii, m-auzi?

Apoi i-am auzit vocea, desfăcându-se în mintea mea.

Nu înţelegi.

Ştiu că ţi-e frică, L, însă dacă-i ţii pe toţi la distanţă n-o să schimbe cu nimic lucrurile.

Pleacă!

Nu.

Vorbesc serios, Ethan. Pleacă! Nu vreau să ţi se întâmple ceva.

Nu pot.

Acum mă aflam la uşa dormitorului ei, cu obrazul lipit de lemnul alb, rece, al cadrului uşii. Voiam să fiu cu ea, pe cât de aproape puteam să fiu de ea fără să am alt atac de inimă. Iar dacă asta era distanţa la care mă lăsa ea să mă aflu, era suficient pentru mine, deocamdată.

Eşti acolo, Ethan?

Sunt chiar aici.

Mi-e teamă.

Ştiu, L.

Nu vreau să ţi se întâmple ceva rău.

N-o să se întâmple.

Ethan, nu vreau să te părăsesc.

N-ai s-o faci.

Şi dacă o fac?

Am să te aştept.

Chiar dacă sunt Întunecată?

Chiar dacă eşti foarte, foarte Întunecată.

Deschise uşa larg şi mă trase înăuntru. Muzica era la maximum. Ştiam cântecul. Aceasta era o versiune furioasă, aproape metal, însă am recunoscut-o chiar și-așa:

Şaisprezece ani, şaisprezece luni,
Şaisprezece spaime – în suflet genuni,
De şaisprezece ori lacrimi în vise,
Cascadă prin ani şi hăuri deschise…

Arăta de parcă plânsese toată noaptea. Probabil că plânsese. Când i-am atins faţa, am văzut că avea urme de lacrimi. Am ţinut-o în braţe şi ne-am legănat pe măsură ce

cântecul răsuna în jurul nostru.

Şaisprezece ani, şaisprezece luni,
Îţi tună-n timpane nebune furtuni
Şaisprezece mile, şi ea o s-apară
Şaisprezece cată tot ce-i înfioară…

Privind peste umăr, vedeam că încăperea era într-un haos, Tencuiala de pe pereţi avea fisuri şi cădea, iar măsuţa de toaletă era întoarsă cu susul în jos, parcă răscolită de un hoţ. Ochiurile de geam erau sparte. Fără geamuri, micile rame de metal arătau asemenea gratiilor unei închisori dintr-un castel străvechi. Prizoniera era agăţată de mine, în timp ce melodia ne învăluia.

Iar muzica nu se opri:

Şaisprezece ani, şaisprezece luni,
Din spaimele mele în vis faci genuni
Şaisprezece fi-vor, vrând sfere să Lege
Şaisprezece urlă, doar unul înţelege…

Ultima dată când fusesem aici, tavanul era acoperit aproape în totalitate în cuvinte detaliind cele mai profunde gânduri ale Lenei. Însă acum, fiecare suprafaţă a camerei era acoperită cu scrisul ei aparte. Pe marginile tavanului scria: *Singurătatea îl ţine pe cel pe care-l iubeşti / Când ştii că nu vei mai putea să-l ţii din nou.* Pereţii: *Chiar şi pierdută în întuneric/Inima mea te va găsi.* Tocul uşii: *Sufletul moare la mâna celui care îl duce. Oglinzile: Dacă aş putea găsi un loc unde să fug / Ascuns bine, aş fi acolo astăzi.* Până şi măsuţa de toaletă conţinea fraze: *Cea mai întunecată lumină a zilei mă găseşte aici, cei care aşteaptă deja privesc,* şi cea care părea să spună totul, *Cum scapi de tine însăţi?* Vedeam povestea ei în cuvinte, i-o auzeam în muzică:

Şaisprezece ani, şaisprezece luni,
Azi Luna Revendică, azi nu sunt minciuni,

În aceste file totul se limpezeşte
Puterile azi Leagă ce focul pârjoleşte…

Apoi, chitara electrică încetini şi am auzit o nouă strofă, sfârşitul cântecului. În sfârşit, ceva se termina. Am încercat să-mi scot din cap visele cu pământ şi foc şi apă şi vânt, în timp ce ascultam:

Al şaisprezecelea An, a şaisprezecea Lună
Sosită este ziua când spaima te-ncunună,
Revendică sau fii Revendicată,
Varsă lacrimi şi sânge,
Lună sau Soare – slăveşte, înfrânge.

Chitara pieri, iar acum noi stăteam în linişte.

— Ce crezi că…

Îşi puse degetele pe buzele mele. Nu suporta să vorbească despre asta. N-o mai văzusem niciodată atât de distrusă. Un vânt rece sufla în spatele ei, înconjurând-o, şi ieşind prin uşa deschisă din spatele meu. Nu ştiam dacă obrajii-i erau roşii de la frig sau de la lacrimi, şi nici n-am întrebat. Ne-am aşezat pe patul ei şi ne-am ghemuit unul într-altul până ce fu greu să-ţi dai seama care mâini şi picioare aparţineau cui. Nu ne sărutam, dar parcă aşa se întâmpla. Mi-am dat seama că eram mai aproape decât ar putea fi vreodată doi oameni.

Cred că aşa te simţi când iubeşti pe cineva, şi simţi că l-ai pierdut. Chiar şi dacă-l ţii în braţele tale.

Lena tremura. Simţeam fiecare coastă, fiecare os din trupul ei, iar mişcările păreau involuntare. Mi-am retras braţul din jurul gâtului ei şi l-am întins ca să pot apuca pătura de la picioare, pentru a ne înveli pe amândoi. Se ghemui la pieptul meu, iar eu am ridicat şi mai sus pătura. Acum era peste capetele noastre, iar noi ne aflam într-o peşteră întunecată, împreună.

Peştera deveni caldă de la respiraţia noastră. I-am sărutat gura rece, iar ea m-a sărutat la rându-i. Curentul dintre noi se intensifică, iar ea îşi frecă nasul de gâtul meu.

Crezi că putem sta aşa la nesfârşit, Ethan?

Putem face orice vrei. Este ziua ta.

Am simţit-o încordându-se în braţele mele.

Nu-mi aminti.

Dar ţi-am adus un cadou.

Ea ridică pătura puţin, ca să intre un pic de lumină.

— Mi-ai adus? Ţi-am spus că nu vreau.

— De când ascult eu ce spui tu? În plus, Link spune că, dacă o fată îţi zice să nu-i aduci un cadou, asta înseamnă „ia-mi un cadou şi vezi să fie o bijuterie“.

— Nu e adevărat. Nu toate fetele gândesc aşa.

— Bine. Uită de asta.

Lăsă pătura să cadă, apoi se cuibări din nou în braţele mele.

E?

Ce anume?

O bijuterie?

Credeam că nu vrei un cadou.

Eram curioasă doar.

Am zâmbit şi am dat la o parte pătura. Aerul rece ne lovi pe amândoi în acelaşi timp, iar eu am scos repede o cutiuţă din buzunarul de la jeanşi şi m-am băgat înapoi sub pătură. Am ridicat-o puţin, ca ea să poată vedea cutiuţa.

— Trage-o înapoi, e prea frig.

Am lăsat-o să cadă, iar noi eram din nou înconjuraţi de întuneric. Cutia începu să strălucească de o lumină verde, şi am reuşit să văd degetele subţiri ale Lenei scoţând panglica argintie. Lumina se împrăştie, caldă şi strălucitoare, până ce faţa ei era luminată uşor.

— Asta-i o chestie nouă.

I-am zâmbit în lumina verde.

— Ştiu. Se întâmplă de când m-am trezit de dimineaţă. Orice gândesc, se pare că se şi întâmplă.

— Nu-i rău.

Se uită gânditoare la cutiuţă, vrând parcă să aştepte cât putea de mult până s-o deschidă. Mă străbătu gândul că acesta era, posibil, singurul cadou pe care Lena avea să-l primească astăzi. Pe lângă petrecerea surpriză despre care

nu voiam să-i spun până-n ultima clipă.

Petrecere surpriză?

Ups!

Sper că glumeşti.

Spune-i asta lui Ridley şi lui Link.

Da? Surpriza e că nu va fi nicio petrecere.

Desfă cutia!

Se uită urât la mine şi deschise cutia, şi mai multă lumină apăru din neant, cu toate că darul nu avea nimic de-a face cu asta. Faţa i se îmblânzi şi ştia că ieşisem din beleaua cu petrecerea. Era, totuşi, ceva în legătură cu fetele şi bijuteriile. Cine ar fi crezut? Link avusese dreptate până la urmă.

Ridică un colier, delicat şi strălucitor, cu un inel atârnat de el. Era un cerc de aur gravat, cu trei fibre de aur – un fel de roz, galben şi alb –, toate împletite într-o coroniţă.

Ethan! Îmi place la nebunie.

Mă sărută cam de o sută de ori, iar eu am început să vorbesc, cu toate că încă mă mai săruta. Deoarece am simţit că trebuia să-i spun, înainte să o spună ea, înainte să se întâmple ceva.

— A aparţinut mamei mele. L-am luat din cutia ei cu bijuterii.

— Eşti sigur în legătură cu asta? întrebă ea.

Am dat din cap. Nu puteam pretinde că nu era mare lucru. Lena ştia ce simţeam pentru mama. Era important, şi m-am simţit uşurat că amândoi puteam recunoaşte asta.

— Nu e un obiect rar sau mai ştiu eu ce, un diamant sau altă piatră preţioasă, însă înseamnă mult pentru mine. Şi cred că ei i-ar fi plăcut ca eu să ţi-l dau ţie deoarece, ştii tu.

Ce anume?

Ah.

— Vrei să mă faci să spun cu voce tare?

Vocea îmi sună ciudată, tremurândă.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, însă nu eşti aşa de bun la rostit cu voce tare.

Ştia că mă uitam cu ochii îngustaţi, însă mă făcea s-o

spun. Preferam modul nostru tăcut de comunicare. Făcea ca vorbitul, adevărata formă a vorbitului, să fie mult mai uşoară pentru un tip ca mine. I-am dat părul la o parte de pe gât şi i-am pus colierul.

Atârna în jurul gâtului ei, strălucind la lumină, deasupra celui pe care nu şi-l dădea niciodată jos.

— Deoarece eşti foarte specială pentru mine.

Cât de specială?

Cred că porţi răspunsul la gât.

Port o mulţime de lucruri în jurul gâtului meu.

Am atins colierul ei vechi. Toate păreau a fi nişte prostioare, şi majoritatea chiar erau – cele mai importante prostioare din lume. Iar acum devenise şi prostioara mea. O monedă turtită cu o gaură în ea, de la una dintre maşinăriile alea de la restaurantul fast-food din faţa cinematografului, unde merseserăm la prima noastră întâlnire. O bucată de aţă de la puloverul pe care-l purtase când parcase la turnul de apă, care devenise o glumă între noi. Nasturele argintiu pe care i-l dădusem la întrunirea Comitetului Disciplinar. Steluţa-agrafă a mamei mele.

Atunci ar trebui să ştii deja răspunsul.

Se aplecă să mă sărute din nou, un sărut adevărat. Acesta era tipul de sărut care nu putea fi numit sărut adevărat, tipul care implica braţe şi picioare şi gâturi şi capete, tipul unde pătura în cele din urmă cădea pe jos, şi în acest caz, ferestrele se refăceau, biroul se îndrepta singur, hainele se întorceau pe umeraşe, iar camera îngheţată de frig devenea în sfârşit caldă. Un foc izbucni în micul şemineu din camera ei, care nu era nimic în comparaţie cu căldura care-mi străbătea trupul. Simţeam electricitatea, mai puternică decât mă obişnuisem, iar inima începu să bată cu repeziciune.

Am împins-o uşor, căci nu mai aveam aer.

— Unde e Ryan când ai nevoie de ea? Chiar trebuie să găsim o cale să aflăm cum să scăpăm de asta.

— Nu-ţi face griji, e jos.

Mă trase înapoi, iar focul din şemineu pocni şi mai tare, ameninţând să umple hornul cu fum şi flăcări.

Vă spun eu, bijuteriile. Sunt o chestie importantă. Şi dragostea.

Şi poate pericolul.

❖

— Venim, unchiule Macon!

Lena se întoarse spre mine şi oftă.

— Cred că nu mai avem ce face. Trebuie să mergem jos, să-mi văd familia.

Se uită spre uşă. Încuietoarea se descuie singură. Am mângâiat-o pe spate, întristându-mă. Se terminase.

Când am ieşit din camera Lenei, mi-am dat seama că începea să se însereze. Mă gândisem că, pe la prânz, va trebui să ne strecurăm până la Bucătărie să mâncăm ceva, însă Lena pur şi simplu îşi închisese ochii şi un cărucior de tip room-service intrase pe uşă şi se opri în mijlocul camerei. Bănuiesc că până şi Bucătăriei îi părea rău pentru Lena astăzi. Ori asta, ori Bucătăria nu putea rezista puterilor celor noi ale Lenei, aşa cum nici eu nu puteam. Mi-am mâncat greutatea în clătite pufoase cu fulgi de ciocolată, pline de sirop de ciocolată, înghiţite cu lapte cu cacao. Lena mâncase un sendviş şi un măr. Apoi, totul se dizolvase din nou în săruturi.

Cred că amândoi ştiam că asta putea fi ultima oară când stăteam împreună aşa în camera ei. Se părea că nu mai puteam face nimic. Situaţia era cum era şi, dacă azi era tot ce mai aveam, atunci măcar aveam asta.

De fapt, eram la fel de înspăimântat precum eram binedispus. Cu toate astea, nu era nici măcar ora cinei, şi era deja cea mai bună şi cea mai groaznică zi din viaţa mea.

Am luat-o pe Lena de mână şi ne-am îndreptat spre scări. Încă era cald, ceea ce însemna că Lena se afla într-o dispoziţie mai bună. Colierul strălucea la gâtul ei, şi lumânări aurii şi argintii pluteau în aer, în timp ce mergeam printre ele şi pe sub ele, coborând scările. Nu eram obişnuit să văd Ravenwoodul atât de festiv şi plin de lumină, ceea ce, pentru o clipă, făcu totul să pară ca fiind o

petrecere adevărată, unde oamenii erau fericiţi şi într-o dispoziţie bună. Pentru o clipă.

Apoi i-am văzut pe Macon şi pe mătuşa Del. Amândoi aveau lumânări în mână şi, în spatele lor, Ravenwoodul era învăluit în umbre şi întuneric. Mai erau şi alte siluete întunecate mişcându-se pe fundal, de asemenea având în mâini lumânări. Mai rău, Macon şi Del erau îmbrăcaţi în robe lungi, închise la culoare, asemenea acoliţilor vreunui ordin misterios sau preoţilor druizi. Nu părea a fi, ei bine, o petrecere aniversară. Ci mai degrabă o înmormântare înfiorătoare.

La mulţi ani! Nu-i de mirare că nu voiai să ieşi din cameră.

Acum vezi despre ce vorbeam...

Când Lena ajunse pe ultima treaptă, se opri ca să se uite înapoi la mine. Arăta complet nelalocul ei în peisaj cu jeanşii ei vechi şi hanoracul meu uriaş Liceul Jackson. Mă îndoiam că Lena se îmbrăcase vreodată aşa în viaţa ei. Cred că voia să păstreze o parte din mine cu ea pe cât de mult putea.

Nu-ti fie frică. E doar Legământul, ca să mă ţină în siguranţă până la Răsăritul Lunii. Revendicarea nu se poate petrece până ce luna nu e sus pe cer.

Nu mi-e frică, L.

Ştiu. Vorbeam singură.

Îmi dădu drumul mâinii şi coborî ultima treaptă. Când piciorul atinse podeaua lustruită, ea se transformă. Robele lungi şi negre ale Legământului îi ascundeau acum silueta. Negrul părului ei şi negrul robelor se amestecau într-o umbră care o acoperea din cap până-n picioare, cu excepţia feţei, care era la fel de palidă precum luna. Îşi atinse gâtul, iar colierul mamei mele încă se afla la gâtul ei. Aşa cum sperasem, mama era cea care încercase să ne ajute în tot acest timp.

Ce au de gând să-ţi facă? N-o să fie un fel de sex păgân înfricoşător, nu?

Lena izbucni în râs. Mătuşa Del se uită la ea, împietrită.

Reece îi aranjă roba strâmbând din nas, cu o superioritate întinsă pe chip, în timp ce Ryan începu să chicotească.

— Vino-ţi în fire, sâsâi Macon.

Larkin, cumva reuşind să arate la fel de mişto şi în robă, aşa cum arăta cu jacheta de piele, chicoti. Lena îşi ascunse chicotul, îngropându-şi capul în robă.

Pe măsură ce lumânările lor se mişcau, puteam vedea feţele cele mai apropiate de mine: Macon, Del, Lena, Larkin, Reece, Ryan şi Barclay. Mai erau, de asemenea, şi nişte feţe mai puţin cunoscute. Arelia, mama lui Macon, şi o faţă şi mai bătrână, cu riduri, şi bronzată. Dar chiar şi de unde mă aflam eu, semăna destul de tare cu nepoata ei, şi am ştiut imediat cine era.

Lena o văzu chiar atunci.

— Bunico!

— La mulţi ani, scumpo!

Cercul se rupse, uşor, când Lena fugi s-o îmbrăţişeze pe femeia cu părul alb.

— N-am ştiut că ai să vii!

— Bineînţeles că am venit. Voiam să-ţi fac o surpriză. Barbados e o călătorie uşoară. Am ajuns aici într-o clipită.

Vorbeşte serios, nu? Ea ce e? Altă Călătoare, un Incub precum Macon?

Client Fidel, Ethan. La compania de avioane United Airlines.

Simţeam ce simţea şi Lena, un moment de uşurare, chiar dacă eu mă simţeam din ce în ce mai ciudat. Bine, tata era nebun cu acte-n regulă, mama mea murise, într-un fel, iar femeia care mă crescuse ştia câte ceva despre voodoo. Eram OK cu toate astea. Era doar faptul că, stând acolo, înconjurat de Casteri membri ai vreunei organizaţii, purtători de lumânări şi robe, simţeam nevoia să ştiu mai multe decât mă pregătise Amma să ştiu. Înainte ca ei să înceapă cu latina şi cu Incantaţiile.

Macon făcu un pas în cerc. Prea târziu. Îşi ridică lumânarea sus.

— *Cur Luna hac Vinctum convenimus?*

Mătuşa Del păşi lângă el. Lumânarea ei pâlpâi când o

ridică, traducând:

— De ce ne adunăm la această Lună pentru Legământ?

Cercul răspunse, ţinându-şi lumânările în sus în timp ce scanda:

— *Sextusdecima Luna, Sextusdecimo Anno, Illa Capietur.*

Lena le răspunse în engleză. Flacăra lumânării ei se ridică în sus până ce aproape că mai avea puţin şi-i ardea faţa.

— La cea de-a Şaisprezecea Lună, din al Şaisprezecelea An, Ea va fi Revendicată.

Lena se afla în mijlocul cercului, cu capul sus. Lumânările îi luminau faţa din toate direcţiile. Propria lumânare începu să ardă într-o flacără verde ciudată.

Ce se întâmplă, L?

Nu-ţi face griji. Asta e parte din Legământ.

Dacă ăsta era doar Legământul, eram destul de sigur că nu eram pregătit pentru Revendicare.

Macon începu Incantaţia pe care mi-o aminteam de la Halloween. Cum o numeau ei?

Sanguis sanguinis mei, tutela tua est.
Sanguis sanguinis mei, tutela tua est.
Sanguis sanguinis mei, tutela tua est.
Sânge din sângele meu, veghe asupra ta!

Lena se îngălbeni la faţă. Un Cerc *Sanguinis.* Asta era. Ridică lumânarea sus, deasupra capului ei, închizându-şi ochii. Flacăra verde erupse într-o uriaşă flacără portocalie-roşiatică, explodând din lumânarea ei în toate celelalte lumânări din cerc, aprinzându-le şi pe ele, de asemenea.

— Lena!

Am strigat pe deasupra sunetului exploziei, însă ea nu răspunse. Flacăra se ridică în întunericul de deasupra, atât de sus, că mi-am dat seama că nu putea exista în seara asta vreun acoperiş, vreun tavan la Ravenwood. Mi-am pus mâinile la ochi când focul deveni fierbinte şi orbitor. Nu mă gândeam decât la Halloween. Dacă se întâmpla din

nou? Am încercat să-mi amintesc ce făceau ei în seara aia, ca să lupte cu Sarafine. Ce scandaseră? Cum îi spusese mama lui Macon?

Sanguinis. Însă nu-mi puteam aminti cuvintele, nu ştiam limba latină şi, pentru prima dată în viaţă, îmi doream să mă fi înscris la Limbi clasice.

Am auzit pe cineva bătând la uşa principală şi, într-o secundă, flăcările dispărură. Robele, focul, lumânările, întunericul şi lumina dispăruseră. Totul se evaporase. Într-o clipită, deveniră o familie obişnuită, stând în jurul unui tort obişnuit. Cântând.

Ce nai...

— ... trăiască, la mulţi ani!

Ultimele note ale cântecului se terminară, iar bătaia în uşă continua. Un tort uriaş cu trei etaje, roz, alb şi argintiu, se afla pe măsuţa din mijlocul încăperii, împreună cu un serviciu de ceai şi o faţă de masă albă. Lena stinse lumânările, dând la o parte cu mâna fumul care-i intra în ochi, unde cu câteva secunde erau talazuri de loc. Familia ei izbucni în aplauze. Îmbrăcată din nou în hanorac şi jeanşi, părea ca o fată normală de şaisprezece ani.

— Asta-i fata noastră!

Bunica îşi puse jos ceea ce tricota şi începu să taie tortul, în timp ce mătuşa Del turna ceai în ceşti. Reece şi Ryan aduseră înăuntru un morman uriaş de cadouri, în timp ce Macon se aşeză în fotoliul său de tip victorian şi îşi puse lui şi lui Barclay nişte whisky.

Ce se întâmplă, L? Ce s-a petrecut acum câteva clipe?

E cineva la uşă. Ei sunt grijulii, atât.

Nu pot ţine pasul cu familia ta.

Ia nişte tort! Asta se presupune c-ar fi o petrecere de ziua mea, îţi aminteşti?

Bătutul în uşă continua. Larkin îşi ridică privirea din felia lui de tort roşu precum catifeaua, preferatul Lenei.

— Nu se duce nimeni să vadă cine e la uşă?

Macon îndepărtă o scamă de pe jacheta lui de caşmir, privindu-l liniştit pe Larkin.

— Chiar te rog, vezi cine e, Larkin!

Macon se uită la Lena şi clătină din cap. Ea nu avea să deschidă uşa astăzi. Lena dădu din cap şi se sprijini de bunica ei. Zâmbind spre tort precum nepoata senilă care era. Bătu cu mâna pe locul liber de lângă ea. Minunat. Era rândul meu să fac cunoştinţă cu bunica.

Apoi am auzit o voce cunoscută la uşă, şi ştiam că mai bine făceam cunoştinţă cu oricare bunică decât să am de-a face cu persoanele ce se aflau chiar acum la uşă. Deoarece acelea erau Ridley şi Link, Savannah şi Emily şi Eden şi Charlotte, cu restul fan clubului lor, şi echipa de baschet de la Jackson. Nimeni nu purta azi uniforma zilnică, tricourile cu Îngerii de la Jackson. Apoi mi-am amintit de ce. Emily avea un pic de noroi pe obraz. Reconstituirea. Mi-am dat seama că eu şi Lena deja pierdusem mare parte din ea, iar acum aveam să picăm la istorie. Deja era pe sfârşite, exceptând campania de seară şi artificiile. Amuzant cum un 4 ar părea o mare chestie în oricare altă zi.

— SURPRIZĂ!

Cuvântul „surpriză“ nici nu era începutul a ceea ce se întâmpla de fapt. Din nou, permisesem haosului şi pericolului să-şi croiască drum către Ravenwood. Toată lumea se înghesui în holul principal. Bunica făcu din mână de pe canapea. Macon îşi sorbea din whisky, liniştit, ca întotdeauna. Numai dacă-l cunoşteai îndeajuns ştiai că mai avea puţin şi exploda.

De fapt, gândindu-mă la asta, de ce îi lăsase Larkin să intre?

Asta nu se poate întâmpla.

Petrecerea surpriză, am uitat cu desăvârşire de ea.

Emily ieşi în faţă.

— Unde e sărbătorita?

Îşi întinse braţele, aşteptând, de parcă plănuia să o îmbrăţişeze puternic pe Lena. Lena dădu înapoi, însă Emily nu ceda foarte uşor.

Emily îşi trecu braţul prin cel al Lenei de parcă erau nişte prietene vechi ce abia se regăsiră.

— Am plănuit petrecerea toată săptămâna. Avem muzică

live, iar Charlotte a închiriat luminile astea de exterior ca toată lumea să poată vedea, vreau să zic, domeniul Ravenwood e *atât* de întunecat. Emily îşi coborî vocea de parcă discutam de contrabandă pe piaţa neagră. Şi avem şi nişte rachiu de piersici.

— Trebuie să vezi, vorbi tărăgănat Charlotte, forţându-se evident să respire, căci jeanşii îi erau prea strâmţi. Avem şi o maşinărie cu laser. O să fie o petrecere grozavă la Ravenwood, cât de mişto e asta? E ca una dintre petrecerile alea la colegiul din Summerville.

O petrecere grozavă? Ridley probabil că se dăduse peste cap pentru asta. Emily şi Savannah dădeau o petrecere pentru Lena şi săreau pe ea de parcă era Crăiasa Zăpezilor? Asta probabil fusese mai greu de realizat decât să le facă să sară de pe o stâncă.

— Acum, haide să mergem în camera ta să te pregătim, draga noastră sărbătorită!

Charlotte părea mai entuziasmată decât atunci când era majoretă, supracompensând mereu.

Lena era verde la faţă. Camera ei? Jumătate dintre scrierile de pe pereţi aveau probabil legătură cu ele.

— Despre ce vorbeşti, Charlotte? Arată *superb.* Nu, Savannah? Emily o strânse pe Lena bine de tot şi îi aruncă o privire dezaprobatoare lui Charlotte, în genul „mai lasă plăcintele şi depune oleacă de efort în a arăta aşa de superb“.

— Glumeşti? Aş muri să am părul ei, spuse Savannah, rotind o şuviţă din părul Lenei pe degetul ei. E atât de minunat de… negru.

— Părul meu a fost negru anul trecut, cel puţin pe dedesubt, protestă Eden.

Anul trecut, Eden îşi vopsise dedesubtul părului negru, lăsând partea de la suprafaţă blondă, într-una din încercările ei eronate de a se distinge. Savannah şi Emily o batjocoriseră fără milă, până ce, în ziua următoare, se vopsise la loc.

— Arătai ca un sconcs. Savannah zâmbi spre Lena. Ea arată ca o italiancă.

— Să mergem! Toată lumea te aşteaptă, spuse Emily, luând-o pe Lena de braţ.

Lena îi dădu drumul.

Asta trebuie să fie un fel de farsă.

Da, e o farsă, însă nu tipul pe care ţi-l imaginezi. Cred că are mai degrabă de-a face cu o Sirenă şi o acadea.

Ridley. Ar fi trebuit să ştiu.

Link se uită la mătuşa Del şi la unchiul Macon. Erau îngroziţi, de parcă toată latina din lume nu-i pregătise de asta. Bunica zâmbi, nefamiliară cu acest tip special de îngeri.

— Care-i graba? Nu vreţi să staţi la o ceaşcă de ceai?

— Salutare, bunico! strigă Ridley din uşă, sugându-şi acadeaua roşie cu o asemenea putere, că mă făcu să mă gândesc că, dacă se oprea din a o suge, toată chestia asta ar cădea precum o casă făcută din cărţi de joc. Nu mă făcu s-o trec pragul de data asta. Era la un centimetru distanţă de Larkin, care părea amuzat, însă care se afla fix în faţa ei. Ridley avea un maiou încorsetat, care părea a fi un amestec între lenjerie de corp şi ceva ce o fată ar purta pe coperta revistei *Hot Rod,* şi o fustă de blugi până la genunchi. Ridley se sprijini de cadrul uşii. Surpriză!

Bunica îşi puse jos ceaşca de ceai. Îşi reluă tricotatul.

— Ridley! Ce surpriză să te văd, dragă! Noua ta înfăţişare îţi şade foarte bine, scumpo. Sunt sigură că vei avea mulţi gentlemani pe lângă tine.

Bunica îi aruncă lui Ridley un zâmbet nevinovat, cu toate că ochii nu-i zâmbeau.

Ridley se îmbufnă, însă continuă să-şi sugă acadeaua. M-am dus către ea.

— De câte ori trebuie s-o lingi, Rid?

— Ca să fac ce, Pai Scurt?

— Ca să le faci pe Savannah Snow şi pe Emily Asher să dea o petrecere pentru Lena?

— Mai mult decât îţi imaginezi, Iubitule.

Scoase limba la mine şi am văzut că era colorată în roşu şi purpuriu. Priveliştea era ameţitoare.

Larkin oftă şi se uită dincolo de mine.

— Afară sunt în jur de o sută de copii. E o scenă şi sunt şi microfoane, şi maşini pe tot drumul.

— Pe bune? Lena se uită pe fereastră. E o scenă în mijlocul magnoliilor.

— Magnoliile mele?

Macon era deja în picioare.

Ştiam că totul era o făcătură, că Ridley aducea la viaţă această petrecere doar lingând din acadea, iar Lena ştia şi ea asta. Însă încă puteam s-o văd în ochii Lenei. Exista o parte din ea care voia să petreacă.

O petrecere surpriză, unde toată lumea de la şcoală venea. Asta probabil că se afla pe lista ei cu lucrurile pe care le face o fată normală. Putea să aibă de-a face cu faptul că era Caster. Însă se săturase să fie proscrisă.

Larkin se uită la Macon.

— N-o să-i pot face să plece. Haide să terminăm cu asta! Am să stau cu ea tot timpul, eu sau Ethan.

Link îşi făcu loc prin aglomeraţia de oameni.

— Frate, hai să mergem. Formaţia mea, Sfinţii Rolleri, o să aibă debutul în seara asta în faţa elevilor de la Jackson. O să fie fain.

Link era mai fericit decât îl văzusem eu vreodată. M-am uitat la Ridley suspicios. Ea ridică din umeri, mestecându-şi acadeaua.

— Nu mergem nicăieri. Nu astăzi.

Nu-mi venea să cred că Link era acolo. Mama lui va avea un atac de inimă dacă va afla vreodată.

Larkin se uită la Macon, care era enervat de-a binelea, şi la mătuşa Del, care era panicată. Asta era noaptea când niciunul dintre noi nu voia să o scape pe Lena de sub ochi.

— Nu!

Macon nici măcar nu voia să se gândească la asta.

Larkin încercă din nou:

— Cinci minute.

— Deloc.

— Când o să mai fie o dată când o grămadă de oameni de la şcoală de la ea o să dorească să-i dea o petrecere?

Macon nu rată ocazia:

— Sper că niciodată.

Lena se schimbă la faţă. Aveam dreptate. Voia să fie parte din asta, chiar dacă nu era real. Era precum balul sau jocul de baschet. Era motivul pentru care venea la şcoală în primul rând, indiferent de cât de oribil o tratau colegii. Era motivul pentru care venea, zi după zi, cu toate că mânca pe terenul de sport şi se aşeza pe partea Ochiului Sănătos. Avea şaisprezece ani, Caster sau nu. Pentru o singură seară, asta era tot ceea ce-şi dorea să fie.

Nu exista decât o singură persoană la fel de încăpăţânată ca Macon Ravenwood. Dacă o ştiam pe Lena, unchiul ei n-ar fi avut de ales, nu în seara asta.

Se duse spre Macon şi îl luă la braţ.

— Ştiu că pare nebunesc, unchiule M, însă pot să merg la petrecere puţin? Doar ca să aud formaţia lui Link?

Mă uitam să văd dacă părul avea să-i fluture în jurul chipului, mecanismul de briză de Caster. Nu se mişca. Acum nu se folosea de magie de Caster. Era alt tip de magie. Trebuia să recurgă la magia veche, magie mai puternică, cea care a funcţionat cel mai bine asupra lui Macon de prima dată când ea se mutase la Ravenwood. Multă dragoste.

— De ce vrei să ieşi cu *oamenii* ăia după ce te-au făcut să treci prin tot ce-ai trecut?

Îmi dădeam seama din tonul său că vocea i se mai îmblânzea.

— Nimic nu s-a schimbat. Nu vreau să am de-a face cu fetele alea, însă vreau să ies la petrecere.

— Nu te mai înţeleg.

Macon era frustrat.

— Ştiu. Şi ştiu că e o prostie, dar vreau să văd cum e să fii normală. Vreau să merg la un dans fără să-l distrug. Vreau să merg la o petrecere. De fapt, sunt invitată la o petrecere. Vreau să zic, ştiu că e coada lui Ridley vârâtă aici, dar e rău dacă nu-mi pasă?

Se uită la el, muşcându-şi buza.

— Nu pot permite asta, nici dacă aş vrea. Este mult prea periculos.

Se priviră reciproc.

— Eu şi Ethan n-am putut nici măcar să dansăm, unchiule M! Chiar tu ai spus-o.

Pentru o clipă, se păru că Macon avea să se înduplece, însă numai pentru o clipă.

— Asta-i ce-am eu de spus: obişnuieşte-te! Eu n-am putut să petrec nicio zi în nicio şcoală, nici măcar să fac o plimbare prin oraş într-o după-amiază de duminică. Cu toţii suferim dezamăgiri.

Lena se folosi de ultimul as.

— Dar e ziua mea. Orice s-ar putea întâmpla. Asta ar putea fi ultima mea şansă…

Restul propoziţiei rămase în aer.

Să dansez cu prietenul meu. Să fiu eu însămi. Să fiu fericită.

Nu o spuse. Cu toţii o ştiam.

— Lena, înţeleg cum te simţi, însă e responsabilitatea mea să te ţin în siguranţă. În special în noaptea asta, trebuie să rămâi lângă mine. Muritorii n-o să facă decât să te expună pericolului sau să-ţi provoace suferinţe. Nu poţi fi normală. Nu eşti menită să fii normală.

Macon nu-i mai vorbise niciodată aşa Lenei. Nu ştiam dacă vorbea despre petrecere sau despre mine.

Ochii Lenei străluceau, însă nu plângea.

— De ce nu? Ce e atât de greşit în a-ţi dori ce au ei? Te-ai gândit vreodată că ei ar putea avea ceva bun?

— Şi ce dacă? Ce contează? Eşti o Naturală. Într-o zi, vei merge undeva unde Ethan nu te va putea urma. Şi fiecare minut pe care-l petreceţi împreună va fi doar o povară pe care o vei duce pentru tot restul vieţii tale.

— El nu e o povară.

— O, ba da, e. El te face să fii slabă, ceea ce-l face pe el periculos.

— El mă face să fiu puternică, ceea ce e periculos numai pentru tine.

M-am băgat între ei.

— Domnule Ravenwood. Haideţi! Nu faceţi asta azi!

Însă Macon deja o făcuse. Lena era furioasă:

— Şi ce ştii tu despre asta? Nu ai fost niciodată *împovărat* cu o relaţie în viaţa ta, nici măcar cu un prieten. Nu înţelegi nimic. Cum poţi să faci asta? Dormi în camera ta toată ziua şi pierzi vremea prin bibliotecă toată noaptea. Urăşti pe toată lumea şi te crezi mai bun decât toţi ceilalţi. Dacă n-ai iubit niciodată pe nimeni, cum e posibil să ştii felul în care mă simt eu?

Se întoarse cu spatele la Macon, la noi toţi, şi fugi pe scări, Boo urmând-o. Uşa dormitorului ei se trânti, sunetul reverberând până-n hol. Boo se întinse în faţa uşii Lenei.

Macon se uită după ea, cu toate că ea era deja sus. Se întoarse uşor spre mine.

— Nu-i pot permite asta. Sunt sigur că tu înţelegi.

Ştiam că era, probabil, cea mai periculoasă noapte din viaţa Lenei, dar, de asemenea, ştiam că ar putea fi ultima ei şansă să fie fata pe care noi toţi o iubeam. Aşa că nu înţelegeam. Pur şi simplu nu-mi mai doream să fiu în aceeaşi încăpere cu el acum.

Link îşi croi drum prin adunătura de copii care încă aşteptau în hol.

— Deci, o să fie sau nu o petrecere?

Larkin îl apucă de palton.

— E deja petrecere. Haideţi să ieşim de-aici! O să sărbătorim pentru Lena.

Emily îşi făcu loc să ajungă lângă Larkin şi toată lumea îi urmară. Ridley încă se afla în cadrul uşii. Se uită la mine şi ridică din umeri.

— Am încercat.

Link mă aştepta la uşă.

— Ethan, haide, omule! Să mergem!

M-am uitat spre scări.

Lena?

— O să rămân aici.

Bunica îşi puse jos tricotatul.

— Nu ştiu dacă o să coboare prea curând, Ethan. De ce nu te duci cu prietenii tăi şi revii după câteva minute?

Însă nu voiam să plec. Aceasta putea fi ultima noapte petrecută împreună. Chiar dacă ne-o petreceam în camera

Lenei, încă voiam să fiu cu ea.

— Cel puţin ieşi să-mi asculţi noul cântec, omule. Apoi poţi să te întorci să o aştepţi să coboare.

Link avea în mână bețele de tobă.

— Cred că asta ar fi cel mai bine. Macon îşi turnă alt pahar de whisky. Poţi să te întorci puţin mai încolo, căci avem câteva lucruri de discutat între timp.

Era hotărât. Mă dădea afară.

— Un cântec. Apoi am să aştept afară.

M-am uitat la Macon. Puţin.

Câmpul din spatele Ravenwoodului era plin de oameni. La un capăt era o scenă improvizată, cu lumini portabile, acelaşi tip pe care-l folosea la fragmentul de noapte al Bătăliei de pe Dealul Honey. Muzica bubuia în difuzoare, însă era greu să auzi ceva, căci era acoperită de tunurile din depărtare.

L-am urmat pe Link pe scenă, unde Sfinţii Rolleri se încălzeau. Erau trei, şi toţi aveau un jur de treizeci de ani. Tipul care-şi acorda chitara avea tatuaje ce-i acopereau ambele braţe, iar la gât, ceva ce părea a fi un lanţ de bicicletă. Basistul avea păr negru cu ţepi care se asorta cu machiajul închis din jurul ochilor. Al treilea tip avea atâtea piercinguri, că mă durea numai să-l privesc. Ridley făcu un salt, se aşeză pe marginea scenei şi îi făcu din mână lui Link.

— Aşteaptă până ce ne auzi. Suntem foarte tari. Mi-aş fi dorit ca Lena să fie aici.

— Ei bine, n-aş vrea să dezamăgesc!

Lena apăru în spatele nostru şi îşi petrecu braţele în jurul taliei mele. Ochii îi erau roşii şi înlăcrimaţi, însă în întuneric, arăta ca toţi ceilalţi.

— Ce s-a întâmplat? Şi-a schimbat părerea unchiul tău?

— Nu chiar. Însă ceea ce nu ştie n-o să-l rănească, şi nu-mi pasă dacă o face. E alt om astă-seară, unul îngrozitor.

N-am spus nimic. Nu aveam să înţeleg niciodată relaţia dintre Lena şi Macon, aşa cum nici ea nu avea să înţeleagă relaţia dintre mine şi Amma. Însă ştiam că avea să se simtă

îngrozitor după ce toate astea se vor fi terminat. Nu suporta să audă pe cineva vorbind de rău de unchiul ei, nici măcar pe mine; dacă spunea ea ceva rău de Macon, atunci lucrurile erau şi mai rele.

— Te-ai furişat?

— Da. Larkin m-a ajutat.

Larkin ajunse lângă noi, având un pahar de plastic în mână.

— Împlineşti doar o dată şaisprezece ani, nu?

Asta nu-i o idee bună, L.

Vreau să dansez doar. Apoi ne vom întoarce.

Link se îndreptă spre scenă.

— Am scris un cântec pentru ziua ta, Lena. O să-ţi placă la nebunie.

— Cum se numeşte? am întrebat eu suspicios.

— *Şaisprezece Luni.* Îţi aminteşti? Cântecul acela ciudat pe care nu mai puteai să-l găseşti pe iPodul tău? Mi-a apărut în minte săptămâna trecută, aşa, deodată, întreg cântecul. Bine, şi Rid a ajutat puţin. Rânji. Bănuiesc că am o muză.

Rămăsesem fără grai. Lena mă luă de mână, iar Link apucă microfonul, şi nimic nu-l mai putea opri. Şi-l potriva pe stativ, ca să-l aibă aproape de gură. Ei bine, ca să fiu sincer, era mai degrabă în gura lui, ceea ce era destul de scârbos. Link urmărise mult MTV acasă la Earl. Trebuia să-i dai o şansă, de vreme ce era gata să se dezlănţuie pe scenă, sfânt sau nu. Era destul de curajos, luând în consideraţie cum stăteau lucrurile, de fapt.

Îşi închise ochii, aşezându-se în spatele tobelor, cu beţele în mână.

— Unu, doi, trei!

Chitaristul, cel care arăta mai posac de felul lui, tipul cu lanţul de bicicletă la gât, lovi o coardă la chitară. Sună îngrozitor, iar amperii începură să bubuie de ambele părţi ale scenei. M-am înfiorat. N-avea să sune bine. Iar apoi lovi alta, şi alta.

— Doamnelor şi domnilor, dacă există aşa ceva pe aici. Link ridică o sprânceană şi un hohot de râs izbucni dinspre

mulţime. Aş dori să-i urez Lenei un călduros la mulţi ani. Iar acum, toată lumea mâinile sus pentru premiera internaţională a noii mele formaţii, Sfinţii Rolleri!

Link îi făcu cu ochiul lui Ridley. Omul se credea Mick Jagger. Îmi părea rău pentru el, dar am apucat-o pe Lena de mână. Era ca şi când mi-aş fi băgat mâna într-un lac, iarna, când apa de la suprafaţă era caldă de la soare, şi un centimetru mai jos era gheaţă pură. Am tremurat, însă nu i-am dat drumul.

— Sper că eşti pregătită pentru asta. O să facă ravagii pe aici. Ne întoarcem în camera ta în cinci minute. Promit!

Lena se uită la el, gânditoare.

— Nu sunt sigură în legătură cu asta.

Ridley se afla pe marginea scenei, zâmbind şi făcându-ne cu mâna. Părul i se mişca din pricina vântului, şuviţe roz şi blonde începând să se înnoade în jurul umerilor ei.

Apoi am auzit melodia cunoscută, iar *Şaisprezece Luni* bubuia în boxe. Doar că, de data asta, nu era unul dintre cântecele-demo ale lui Link. Asta era unul bun, foarte bun. Iar mulţimea înnebuni, ca şi cum Liceul Jackson în sfârşit avea parte de un dans adevărat. Numai că ne aflam pe o pajişte, în mijlocul Ravenwoodului, cea mai infamă şi temută plantaţie din districtul Gatlin. Energia era uimitoare, cuprinzându-i pe toţi. Toată lumea dansa, iar jumătate dintre oameni cântau, ceea ce mi se părea o nebunie, de vreme ce nimeni nu mai auzise cântecul înainte. Până şi Lena zâmbi un pic, iar noi am început să ne legănăm împreună cu mulţimea, deoarece nu puteam să stăm locului.

— Cântă melodia noastră, spuse Lena, luându-mă de mână.

— Tocmai asta gândeam şi eu.

— Ştiu. Îşi împleti degetele cu ale mele, trimiţându-mi fiori prin tot trupul. Şi sunt destul de buni, strigă ea.

— Buni? Sunt minunaţi! Adică, e cea mai bună noapte din viaţa lui Link.

Vreau să spun, era o nebunie toată situaţia asta. Sfinţii Rolleri, Link, petrecerea, Ridley legănându-se pe marginea

scenei, lingându-şi ridleycadeaua. Nu cel mai nebunesc lucru pe care-l văzusem azi, dar totuşi.

Aşa că mai târziu, când Lena şi cu mine dansam, iar cinci minute veniră şi trecură, iar apoi douăzeci şi cinci, iar apoi cincizeci şi cinci, nu ne păsa nici unuia din noi. Opream timpul în loc – cel puţin, aşa se părea. Nu dansaserăm decât o singură dată, însă trebuia să-l lungim cât de mult puteam, în caz că asta era ceea ce ne mai rămânea.

Larkin nu se grăbea. Era grămadă pe Emily, făcându-şi de cap cu ea lângă un foc în aer liber pe care cineva îl făcuse din tomberoane. Emily purta jacheta lui Larkin şi, din când în când, i-o dădea jos puţin, lingându-i gâtul sau făcând ceva scârbos. El chiar era un şarpe.

— Larkin! Cum să-ţi zic, are şaişpe' ani, strigă Lena către foc din locul în care ne aflam noi, dansând.

Larkin îşi scoase limba, care se duse până jos, în pământ, mult mai mult decât ar putea limba unui Muritor s-o facă.

Emily nu păru să observe. Se retrase din braţele lui Larkin, arătând spre Savannah, care dansa într-un grup cu Charlotte şi Eden în spatele ei.

— Haideţi fetelor! Să-i dăm Lenei cadoul!

Savannah căută ceva în poşeta ei argintie şi scoase un pacheţel argintiu cu o panglică argintie.

— E o chestie neînsemnată, spuse Savannah întinzându-i-l.

— Toate fetele ar trebui să aibă una, spuse Emily bolborosind.

— Metalicul merge la *orice.*

Eden mai că-şi dorea ea să rupă ambalajul.

— Suficient de încăpătoare pentru telefon şi lip gloss. Charlotte i-l întinse Lenei. Hai, deschide-l!

Lena luă pachetul în mâinile ei, şi le zâmbi.

— Savannah, Emily, Eden, Charlotte! Habar *nu* aveţi ce înseamnă asta pentru mine.

Sarcasmul ei era în van. Ştiam exact ce era, şi ce însemna pentru ea.

Stupid până-n cer şi-napoi.

Lena nu mă putea privi în ochi sau amândoi ştiam că aveam să izbucnim în râs. Croindu-ne drum înapoi spre dansatori, Lena aruncă pacheţelul argintiu în foc. Flăcările portocalii şi galbene înghiţiră ambalajul, până ce micuţa poşeta metalică se transformă în fum şi cenuşă.

Sfinţii Rolleri luară o pauză, iar Link coborî de pe scenă în plină glorie a debutului său muzical.

— Ţi-am spus că suntem buni. De contract nu ne mai desparte decât un pas.

Link mă înghionti aşa cum o făcea pe vremuri.

— Aveai dreptate, omule. Sunteţi foarte tari.

Trebuia să-i ofer asta, cu toate că avea deja acadeaua de partea sa.

Savannah Snow veni spre noi, cel mai probabil urmând să spargă bula în care se afla Link.

— Hei, Link!

Clipi din ochi sugestiv.

— Hei, Savannah!

— Crezi c-ai putea să-mi rezervi şi mie un dans?

Era de necrezut. Stătea acolo, privindu-l de parcă era o vedetă adevărată.

— Nu ştiu ce-o să mă fac dacă n-o să primesc unul.

Îi oferi zâmbetul de Crăiasa Zăpezilor. Mă simţeam de parcă eram prins într-unul din visele lui Link sau ale lui Ridley.

Vorbind de lup.

— La o parte, Regina Balului. El e bunăciunea mea.

Ridley îşi puse braţul, şi alte părţi esenţiale în jurul lui Link, ca să-şi accentueze spusele.

— Scuze, Savannah. Poate data viitoare.

Link îşi vârî în buzunarul de la spate beţele de tobă şi se îndreptă spre scenă împreună cu Ridley şi cu mişcările ei de dans interzise minorilor. Probabil că fusese cel mai minunat moment din viaţa lui.

Ai fi crezut că el era sărbătoritul.

După ce cântecul se sfârşi, Link se sui înapoi pe scenă.

— Mai avem un ultim cântec, scris de o bună prietenă a mea, pentru câteva persoane foarte *speciale* de la Liceul Jackson. O să ştiţi despre cine este vorba.

Scena se întunecă. Link îşi desfăcu fermoarul hanoracului, iar luminile se aprinseră împreună cu *dang*-ul unei chitare. Purta tricoul cu Îngerii de la Jackson, cu mânecile rupte, arătând foarte ridicol pe el, aşa cum intenţionase să se întâmple. Dacă l-ar fi văzut mama lui acum…

Se aplecă spre microfon şi începu să facă nişte Incantaţii proprii:

Îngeri căzuţi în jurul meu,
Sufăr mai mult, sufăr din greu.
Cu săgeţi frânte trageţi mereu,
Nu vedeţi că ţinta-s tot eu?
O să primiți tot ce urâţi,
Destinul vostru, Îngeri Căzuţi.

Cântecul Lenei, cel pe care îl scrisese pentru Link.

În timp ce Link cânta, toţii Îngerii de la Jackson se legănau pe imnul menit lor. Poate că era din vina lui Ridley sau poate că nu. Chestia e că, atunci când cântecul luă sfârşit, iar Link îşi aruncă tricoul cu aripi în foc, fu ca şi când mai multe lucruri se duseră în flăcări împreună cu el. Tot ce păruse a fi atât de greu, de nebiruit pentru atâta timp, se dusese, cumva, cu fumul.

Cu mult după ce Sfinţii Rolleri se opriseră din cântat, chiar şi când Ridley şi Link nu mai erau de găsit, Savannah şi Emily încă erau de treabă cu Lena, iar întreaga echipă de baschet vorbea, dintr-odată, din nou cu mine, m-am uitat să văd vreun semn, vreo acadea, oriunde. Singurul firicel care putea fi tras şi care putea desface întregul pulover.

Însă nu era nimic. Doar luna, stelele, muzica, luminile şi mulţimea de oameni. Eu şi Lena nici nu mai dansam, însă eram încă agăţaţi unul de celălalt. Ne legănam înainte şi înapoi, curentul de căldură şi răceală şi electricitate şi

teamă pulsându-mi prin vene. Atâta timp cât nu era muzică, noi eram în mica noastră bulă. Nu mai eram singuri în peştera de sub aşternuturile ei, însă tot era perfect.

Lena se dădu înapoi, încet, în felul în care o făcea când se gândea la ceva, şi se uită lung la mine. De parcă mă vedea pentru prima dată.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Eu… Îşi muşcă agitată buza de jos şi respiră adânc. Problema e că am ceva să-ţi spun.

Am încercat să-i citesc gândurile, faţa, orice. Deoarece începeam să mă simt ca în săptămâna de dinainte de vacanţa de Crăciun, când ne aflam pe culoarul de la Jackson, în loc să ne aflăm pe câmpul de la Greenbrier. Braţele mele încă erau în jurul taliei ei şi a trebuit să rezist dorinţei de nestăvilit de a o strânge mai tare, să mă asigur că nu va pleca.

— Ce s-a întâmplat? Poţi să-mi spui orice.

Îşi puse mâinile pe pieptul meu.

— În caz că se întâmplă ceva în noaptea asta, vreau să ştii că…

Se uită în ochii mei şi am auzit-o la fel de clar ca şi când mi-ar fi şoptit în ureche, exceptând că însemna mai mult decât dacă ar fi spus cuvintele cu voce tare. Le spuse în singurul felul care contase vreodată pentru noi. În felul în care ne-am găsit la început. În felul în care mereu ne regăseam.

Te iubesc, Ethan.

Pentru o clipă, n-am ştiut ce să spun, deoarece „te iubesc“ nu părea suficient. Nu am spus tot ce voiam să spun – că mă salvase de acest oraş, de viaţa mea, de tatăl meu. De mine însumi. Cum ar putea două cuvinte să spună asta? Nu puteau, însă le-am spus în orice caz, deoarece erau adevărate.

Şi eu te iubesc, L. Cred că mereu te-am iubit.

Se sprijini din nou de mine, punându-şi capul pe umăr, şi i-am simţit părul cald pe obrazul meu. Şi am mai simţit ceva. Acea parte a ei la care am crezut că nu voi putea

ajunge vreodată, partea pe care o ţinea închisă pentru restul lumii. Am simţit-o deschizându-se, atât cât să mă lase să intru. Îmi oferea o parte din ea, singura parte care era cu adevărat a ei. Voiam să-mi amintesc acest sentiment, acest moment, să o păstrez ca pe o fotografie pe care o puteam revedea oricând doream.

Voiam ca totul să fie aşa pentru totdeauna.

Ceea ce, din câte se părea, mai însemna exact cinci minute.

11 februarie

Fata cu acadeaua

Lena şi cu mine încă ne legănam pe muzică, atunci când Link îşi făcu loc cu coatele prin mulţime.

— Hei, omule. Te căutam peste tot.

Link se aplecă şi-şi puse mâinile pe genunchi pentru o clipă, încercând să-şi recapete respiraţia.

— Unde arde?

Link părea îngrijorat, ceea ce era neobişnuit pentru un băiat care-şi petrecea cea mai mare parte a timpului încercând să-şi dea seama cum să se combine cu o fată şi cum să se ascundă de mama lui în acelaşi timp.

— E vorba de tatăl tău. E sus, pe balconul de la Soldaţii Căzuţi, în pijamale.

Conform *Ghidului Turistic Carolina de Sud,* Soldaţii Căzuţi era un Muzeu al Războiului Civil. Însă, în realitate, era doar vechea casă a lui Gaylon Evans, plină cu obiectele sale din Războiul Civil. Gaylon şi-a lăsat casa şi colecţia fiicei sale, Vera, care a fost atât de disperată să devină membru în DAR, că a lăsat-o pe doamna Lincoln şi pe acoliţii săi să refacă locuinţa şi s-o transforme în primul şi singurul muzeu din Gatlin.

— Minunat!

Faptul că mă făcea de ruşine în propria casă nu era de-ajuns. Acum, tata se hotărâse să iasă în lume. Link părea confuz. Probabil se aştepta ca eu să fiu surprins că tata umbla fleaura în pijamale.

Habar nu avea că asta era o chestie ce se petrecea zilnic. Mi-am dat seama cât de puţine lucruri ştia Link despre viaţa mea din ultima vreme, dat fiind că era

prietenul meu cel mai bun – singurul meu prieten.

— Ethan, e pe balcon şi vrea să se arunce!

Nu mă puteam mişca. Auzisem ceea ce spuse, dar nu puteam reacţiona. În ultima vreme eram ruşinat de tata. Dar tot îl iubeam, nebun sau nu, şi nu-l puteam pierde. Era singurul părinte care-mi mai rămăsese.

Ethan, eşti bine?

M-am uitat la Lena, la acei ochi verzi plini de îngrijorare. Astăzi o puteam pierde şi pe ea. Îi puteam pierde pe amândoi.

— Ethan, m-ai auzit?

Ethan, trebuie să te duci. O să fie bine.

— Haide, omule!

Link mă trăgea. Vedeta dispăruse. Acum era doar prietenul meu cel mai bun, încercând să mă salveze de mine însumi. Însă n-o puteam lăsa pe Lena.

N-am să te las aici. Nu singură.

Cu coada ochiului l-am văzut pe Larkin venind spre noi. Se dezlipi de Emily pentru un minut.

— Larkin!

— Da, care-i treaba?

Se părea că-şi dăduse seama că se întâmpla ceva şi părea, de fapt, îngrijorat, pentru un tip care a cărui expresie generală era dezinteresul.

— Am nevoie s-o duci înapoi în casă pe Lena.

— De ce?

— Promite-mi c-o să o duci înapoi în casă.

— Ethan, o să fiu bine. Du-te!

Lena mă împingea spre Link. Părea la fel de speriată cum eram şi eu. Însă nu mă mişcăm.

— Da, omule. Am s-o duc chiar acum în casă.

Link mă trase pentru ultima oară, iar noi ne făceam loc prin mulţime. Deoarece amândoi ştiam că mă aflam doar la câteva minute de a-i avea pe ambii părinţi decedaţi.

❖

Am fugit prin câmpurile năpădite de buruieni ale Ravenwoodului, către stradă şi către Soldaţii Căzuţi. Aerul

era deja plin de fumul dens ce venea dinspre obuzier, mulţumită Bătăliei de pe Dealul Honey, şi la fiecare câteva secunde auzeam o serie de trageri. Campania de seară era în plină forţă. Ne apropiam de marginea Plantaţiei Ravenwood, unde Ravenwood se termina şi începea Greenbrier. Vedeam frânghiile galbene care marcau Zona Sigură, luminând în întuneric.

Dacă ajungeam prea târziu?

La Soldaţii Căzuţi era întuneric. Link şi cu mine urcam câte două trepte o dată, încercând să ajungem la etajul al patrulea cât mai repede. Când am ajuns la etajul trei, instinctiv, m-am oprit. Link simţise asta, la fel cum simţea când aveam să-i pasez mingea, şi se opri lângă mine.

— E aici.

Însă nu mă puteam mişca. Link îmi citi faţa. Ştia de ce mi-era teamă. Stătuse lângă mine la înmormântarea mamei mele, oferind toate acele garoafe albe oamenilor ca să le pună pe sicriu, în timp ce tata şi cu mine priveam fix spre groapă de parcă eram şi noi morţi.

— Dacă… a sărit deja?

— În niciun caz. Am lăsat-o pe Rid cu el. Ea nu ar permite ca asta să se întâmple.

Mă simţeam de parcă mi s-ar fi tras preşul de sub picioare.

Dacă şi-ar folosi puterea asupra ta şi ţi-ar spune să te arunci de pe o stâncă – ai face-o.

Am trecut de Link în viteză, urcând scările, şi am verificat holul. Toate uşile erau închise, cu excepţia uneia. Lumina lunii se revărsa pe podeaua de lemn bine curăţată.

— E aici, spuse Link, însă deja ştiam asta.

Când am intrat în încăpere, a fost ca şi cum m-aş fi întors înapoi în timp. DAR-ul chiar îşi făcuse treaba pe aici. Într-un capăt se afla un uriaş şemineu de piatră, cu un înveliş lung de lemn, pe care se aflau lumânări pe care se prelingea ceara. Ochii confederaţilor căzuţi ne priveau din portretele sepia atârnate pe pereţi, iar în faţa şemineului se afla un antic pat cu baldachin. Însă ceva nu făcea parte din decor, distrugând autenticitatea. Era un miros, moscat

şi dulce. Prea dulce. Un amestec între pericol şi inocenţă, cu toate că Ridley numai inocentă nu era.

Ridley se afla lângă uşile balconului deschis, părul ei blond fluturând în vânt. Uşile erau larg deschise, iar perdelele prăfuite se umflau în încăpere, de parcă erau forţate înăuntru de o rafală de aer. De parcă el deja sărise.

— L-am găsit, strigă Link spre Ridley, încercând să-şi recapete din nou suflul.

— Văd asta. Care-i treaba, Pai Scurt?

Ridley îmi aruncă zâmbetul ei bolnăvicios de dulce. Mă făcu să vreau să zâmbesc şi să vomit în acelaşi timp.

M-am dus către uşi încet, temându-mă că el ar putea să nu fie acolo. Însă era. Se afla pe marginea îngustă, de cealaltă parte a balustradei, în pijama şi cu picioarele goale.

— Tată! Nu te mişca!

Raţe. Avea raţe sălbatice pe pijama, şi acestea nu păreau a face parte din peisaj, având în vedere că era pe cale să sară de pe o clădire.

— Nu te apropia, Ethan! Altminteri, voi sări.

Părea a fi lucid, hotărât şi mai întreg la minte decât fusese în ultimele luni. Aproape că părea a fi tatăl meu de dinainte. Astfel mi-am dat seama că nu el era, de fapt, cel care vorbea, cel puţin, nu singur. Nu era decât Ridley, folosindu-şi Puterea Persuasiunii la maximum.

— Tată, nu vrei să faci asta. Lasă-mă să te ajut.

Am făcut câţiva paşi spre el.

— Stai acolo! strigă el, întinzând mâna ca să-şi accentueze spusele.

— Nu ai nevoie de ajutorul lui, Mitchell, nu? Nu vrei decât puţină pace. Vrei doar să o revezi pe Lila.

Ridley stătea sprijinită de zid, cu acadeaua pregătită.

— Nu rosti numele mamei mele, vrăjitoareo!

— Rid, ce faci?

Link se afla în cadrul uşii.

— Nu te băga, Shrinky Dink! Aici nu mai eşti vedetă.

Am păşit în faţa lui Ridley, punându-mă între ea şi tata, ca şi când trupul meu putea cumva să-i devieze puterile.

— Ridley, de ce faci asta? El n-are nimic de-a face cu Lena sau cu mine. Dacă vrei să-mi faci mie rău, fă-o. Dar lăsa-l pe el în pace.

Ea îşi dădu capul pe spate şi râse, un sunet aprig şi ciudat.

— Chiar nu mi-ar păsa s-o fac, Pai Scurt. Nu-mi fac decât treaba. Nu e nimic personal.

Sângele îmi îngheţă în vine.

Treaba.

— O faci pentru Sarafine.

— Haide, Pai Scurt, la ce te aşteptai? Ai văzut cum mă tratează unchiul meu. Toată chestia cu familia, chiar nu e o opţiune pentru mine acum.

— Rid, despre ce vorbeşti? Cine-i Sarafine?

Link se îndreptă spre ea. Ea se uită la el. Pentru o clipă, am crezut că ceva trecu pe faţa lui Ridley, doar o scânteie, însă ceva real. Ceva ce părea aproape a fi un sentiment adevărat.

Însă Ridley îl îndepărtă şi plecă la fel de repede precum veni.

— Cred că vrei să te întorci la petrecere, nu, Shrinky Dink? Formaţia se pregăteşte pentru un bis. Adu-ţi aminte, înregistrăm spectacolul ăsta pentru noul tău demo. Am să-l duc eu însămi la câteva case de discuri de prin New York, toarse ea, privindu-l fix.

Link părea nesigur, ca şi când voia să se întoarcă la petrecere, însă nu era sigur.

— Tată, ascultă-mă! Nu vrei să faci asta. Ea te controlează. Ea poate influenţa oamenii, asta face ea. Mama nu ar vrea ca tu să faci asta.

Am aşteptat să văd vreun semn că vorbele mele se înregistrau, că el asculta. Însă nu era nimic. El pur şi simplu privea în gol. Puteai auzi în depărtare sunetul baionetelor ciocnindu-se şi strigătele de bătălie ale bărbaţilor de vârstă mijlocie.

— Mitchell, nu mai ai pentru ce trăi. Ţi-ai pierdut soţia, nu mai poţi să scrii, iar Ethan va pleca la facultate în câţiva ani. De ce nu-l întrebi de cutia plină cu broşuri de colegii

pe care o ţine sub pat? Vei rămâne singur.

— Taci!

Ridley se întoarse cu faţa spre mine, desfăcându-şi acadeaua.

— Îmi pare rău pentru asta, Pai Scurt. Chiar îmi pare. Însă toată lumea are un rol dejucat, iar acesta este al meu. Tatăl tău va avea un *accident* în seara asta. Aşa cum a avut şi mama ta.

— Ce-ai spus?

Ştiam că Link vorbea, însă nu-i puteam auzi vocea. Nu puteam auzi nimic în afară de ceea ce spusese, tot repetându-i vorbele în capul meu.

Aşa cum a avut şi mama ta.

— Tu ai omorât-o pe mama?

Am început să avansez. Nu-mi păsa ce puteri avea. Dacă ea îmi omorâse mama…

— Calmează-te, băieţaş! Nu eu am făcut-o. S-a întâmplat un pic înainte să împlinesc şaisprezece ani.

— Ethan, ce naiba se întâmplă?

Link se afla lângă mine.

— Nu e ceea ce pare, omule. Ea e… Nu ştiam cum să-i explic lui Link ca să înţeleagă. Ea e Sirenă. E ca o vrăjitoare. Şi te-a manipulat aşa cum îl manipulează şi pe tata acum.

Link începu să râdă.

— O vrăjitoare. Eşti nebun, omule.

Nu mi-am luat ochii de la Ridley. Ea zâmbi şi-şi trecu degetele prin părul lui Link.

— Haide, iubire, ştii că iubeşti o fată rea.

Habar nu aveam de ce era ea în stare, însă după micuţa ei demonstraţie de la Ravenwood, ştiam că ne putea omorî pe toţi. N-ar fi trebuit niciodată să o tratez ca pe o petrecăreaţă inofensivă. Nu gândisem bine. Abia acum începeam să-mi dau seama cât de mult greşisem.

Link se uita de la ea la mine. El nu ştia ce să creadă.

— Nu glumesc, Link. Ar fi trebuit să-ţi spun asta mai devreme, însă jur că-ţi spun adevărul. Altfel, de ce ar încerca să-l omoare pe tata?

Link începu să se plimbe încolo şi-ncoace. Nu mă credea. Probabil, se gândea că înnebuneam. Chiar şi pentru mine părea ireal, nu mai zic de faptul că-i spuneam asta lui Link.

— Ridley, e adevărat? Ai folosit nişte puteri asupra mea în tot acest timp?

— Dacă vrei să despicăm firul în patru.

Tata luă o mână de pe balustradă. Îşi întinse braţul de parcă încerca să se echilibreze pe o sârmă de la circ.

— Tată, n-o face!

— Rid, nu face asta!

Link se îndreptă către ea, încet. Auzeam lanţul portofelului lui zăngănind.

— N-ai auzit ce-a spus prietenul tău? Sunt o vrăjitoare. Una rea.

Îşi dădu jos ochelarii, arătându-şi acei ochi aurii de felină. L-am auzit doar pe Link înghiţind în sec, de parcă o vedea cu adevărat pentru prima oară. Însă numai pentru o clipă.

— Poate că eşti, însă nu eşti în totalitate rea. Ştiu asta. Am petrecut ceva timp împreună. Am împărţit *anumite* lucruri.

— Asta a fost parte din plan, Hot Rod. Aveam nevoie de un intrus, ca să pot fi aproape de Lena.

Lui Link îi căzu faţa. Orice i-ar fi făcut Ridley, indiferent ce Incantaţie folosise, sentimentele lui pentru ea erau mai mari de-atât.

— Deci totu' a fost un rahat de minciună? Nu te cred.

— Crezi ce vrei, e adevărul. Pe cât de aproape de adevăr pot fi, oricum.

L-am văzut pe tata schimbându-şi greutatea de pe un picior pe altul, mâna liberă încă întinsă în faţă, legănându-se în sus şi-n jos. Părea ca şi când încerca să-şi testeze aripile, să vadă dacă poate zbura. La câţiva metri depărtare, un tub de cartuş lovi pământul de afară şi un pic de pământ se ridică în aer.

— Şi ce mi-ai povestit despre tine şi Lena copilărind împreună? Cum eraţi ca două surori? De ce vrei să-i faci

rău?

Ceva trecu peste faţa ei. Nu eram sigur, însă părea a fi aproape regret. Era, oare, posibil?

— Nu ţine de mine. Nu eu am ales asta. Aşa cum am spus, îmi fac treaba. Îndepărtează-l pe Ethan de Lena. N-am nimic împotriva tipului bătrân, însă mintea lui e lipsită de vlagă. Ştii tu… cam prost. Îşi linse acadeaua. A fost o ţintă uşoară.

Îndepărtează-l pe Ethan de Lena.

Toată treaba asta era o diversiune ca să ne separe. Auzeam vocea Areliei la fel de clară ca şi când s-ar fi aflat în genunchi lângă mine.

Nu casa o protejează. Nici un Casier nu se poate băga între ei.

Cum putusem să fiu atât de prost? Nu se punea problema dacă aveam sau nu vreun fel de putere. Nu avusese niciodată legătură cu mine. Ci cu noi doi.

Puterea însemna ce era între noi, ceea ce fusese mereu între noi. Găsindu-ne unul pe celălalt pe Route 9 în ploaie. Cotind pe acelaşi drum la bifurcația din drum. Nu era nevoie de o Incantaţie de Legat pentru a ne ţine împreună. Acum că ei reuşiseră să ne separe, eu eram fără puteri. Iar Lena era singură, în noaptea când avea nevoie de mine cel mai mult.

Nu puteam gândi limpede. Nu mai aveam timp şi eram pe cale să pierd încă o persoană pe care o iubeam. Am fugit spre tata şi, cu toate că era la un metru depărtare, era ca şi cum fugeam printr-o furtună de nisip. Am văzut-o pe Ridley făcând un pas în faţă, părul fluturându-i în vânt precum capul plin de şerpi al Medusei.

L-am văzut pe Link făcând un pas în faţă şi apucând-o de umeri.

— Rid, n-o face!

Pentru o secundă, habar n-aveam ce urma să se întâmple. Am văzut totul cu încetinitorul.

Tata se întoarse să mă privească.

L-am văzut începând să-şi ridice şi cealaltă mână de pe balustradă.

Am văzut şuviţele roz şi blonde ale lui Ridley fluturând.

Apoi l-am văzut pe Link stând în faţa ei, privind-o fix în acei ochi aurii, şoptind ceva ce nu puteam auzi. Ea se uită la Link şi, fără să spună vreun cuvânt, acadeaua ei zbură dincolo de balustradă. Am văzut-o aterizând jos pe asfaltul de dedesubt, explodând în bucăţele. Se terminase.

Imediat ce tata se îndepărtă de balustradă, se întoarse cu spatele la ea, către mine. L-am tras spre mine, ridicându-l peste balustradă şi ajutându-l să coboare pe podeaua balconului. Căzu pe jos şi rămase acolo, privindu-mă ca un copil înspăimântat.

— Îţi mulţumesc, Ridley. Vreau să zic, orice a fost. Mersi.

— Nu-ţi vreau mulţumirile, spuse ea, zâmbind batjocoritoare, îndepărtându-se de Link şi ajustându-şi bretelele topului.

— Nu v-am făcut nici unuia vreo favoare. Pur şi simplu n-am avut chef să-l omor. *Azi.*

Încercă să sune ameninţătoare, însă sfârşi prin a suna copilăroasă. Îşi răsuci o şuviţă de păr roz.

— Cu toate că asta n-o să facă pe cineva prea fericit.

Nu trebuia să spună pe cine anume, însă-i vedeam frica din ochi. Pentru o clipă, vedeam cât din personalitatea ei era un rol. Fum şi oglinzi.

În ciuda a tot, chiar şi-acum, în timp ce încercam să-l ridic pe tata în picioare, îmi părea oarecum rău pentru ea. Ridley putea avea orice tip de pe planetă, şi totuşi, tot ce vedeam era cât de singură era ea de fapt. Nu era deloc la fel de puternică precum Lena, nu pe dinăuntru.

Lena.

Lena, eşti bine?

Sunt bine. Ce s-a întâmplat?

M-am uitat la tata. Nu-şi putea ţine ochii deschişi şi avea o problemă cu statul în picioare.

Nimic. Eşti cu Larkin?

Da, ne îndreptăm spre Ravenwood. Tatăl tău e bine?

E bine. Am să-ţi explic când ajung acolo.

Mi-am pus braţul sub umărul tatei, în timp Link îl apucă

de cealaltă parte.

Stai cu Larkin şi întoarce-te la familia ta. Nu eşti în siguranţă afară.

Înainte să putem face un pas, Ridley ne rânji de lângă de uşile balconului, acele picioare extraordinar de lungi păşind peste prag.

— Îmi pare rău, băieţi. Tre' s-o iau din loc, poate am să mă duc în New York o perioadă de timp, să mă ascund puţin. E OK.

Ridică din umeri.

Cu toate că era un monstru, Link nu putu să facă altceva în afară de a o privi plecând.

— Hei, Rid?

Ea se opri şi se întoarse să-l privească, aproape cu tristeţe. De parcă nu avea cum să nu fie, cum un rechin n-avea ce să facă cu faptul că era un rechin, însă dacă putea…

— Da, Shrinky Dink?

— Nu eşti în totalitate rea.

Îi aruncă o privire lungă şi aproape că zâmbi.

— Ştii cum se spune. Poate că pur şi simplu sunt împinsă în direcţia aia.

11 februarie

Reuniune de familie

Imediat ce tata se afla în siguranţă în mâna asistenţilor medicali care luau parte la Reconstituire, abia mai aveam răbdare să ajung cât de repede înapoi la petrecere. Am trecut de fetele de la Jackson, care îşi dăduseră jos jachetele şi arătau vulgare în maiouri şi tricouri extra-mulate, învârtindu-se pe muzica Sfinţilor Rolleri. Mai puţin Link, care se afla în spatele meu. Era tare. Muzică tare cântată live. Îngrozitor de tare. Atât de tare, că aproape că nu l-am auzit pe Larkin strigându-mă.

— Ethan, aici!

Larkin se afla printre copacii din spatele sforii galbene reflectorizante care separa Zona Sigură de Zona S-ar-Putea-Să-ţi-Împuşte-Cineva-Fundul-Dacă-Treci-De-Linia-Asta. Ce făcea în pădure, dincolo de Zona Sigură? De ce nu se întorsese în casă? I-am făcut cu mâna, iar el îmi făcu semn să vin spre el, dispărând după deal. De obicei, să sar peste sfoară ar fi fost o alegere dificilă, însă nu şi astăzi. N-aveam de ales decât să-l urmez. Link era chiar în spatele meu, împiedicându-se, însă reuşind, cumva, să ţină pasul cu mine, aşa cum era pe vremuri.

— Hei, Ethan!

— Da?

— În legătură cu Rid, ar fi trebuit să te ascult.

— E în regulă, omule. N-aveai ce să-i faci. Ar fi trebuit să-ţi spun totul.

— Las-o baltă! Nu te-aş fi crezut.

Sunetul unei împuşcături reverberă pe deasupra capetelor noastre. Din instinct, amândoi ne-am aplecat.

— Sper că alea-s oarbe, spuse Link agitat. N-ar fi aiurea ca tatăl meu să mă împuşte aici?

— Cu norocul meu din ultima vreme, nu m-ar surprinde dacă ne-ar împuşca pe amândoi.

Am ajuns în vârful dealului. Vedea desişul, stejarii şi fumul câmpului de artilerie din depărtare.

— Suntem aici! strigă Larkin de dincolo de desiş.

Când spuse „suntem“, nu puteam decât să presupun că se referea la el şi la Lena, aşa că am luat-o la fugă. De parcă viaţa Lenei depindea de fuga mea. Poate că aşa era.

Apoi mi-am dat seama unde ne aflam. În faţa mea se afla arcada care ducea în grădina de la Greenbrier. Larkin şi Lena se aflau în luminiş, dincolo de grădină, în acelaşi loc unde săpasem mormântul lui Genevieve cu câteva săptămâni în urmă. La câţiva metri în spatele lor, o siluetă păşi din umbră în lumina lunii. Era întuneric, însă, luna plină se afla deasupra noastră.

Am clipit. Era… Era…

— Mamă, ce naiba cauţi aici?

Link era confuz.

Deoarece mama sa era cea care se afla în faţa noastră, doamna Lincoln, cel mai îngrozitor coşmar al meu, sau, cel puţin, unul din top zece. Arăta ciudat în – sau pe lângă – peisaj, asta depinde de cum priveai lucrurile. Purta straturi ridicole de jupoane şi rochia idioată de pânză care era strânsă prea tare în jurul taliei sale. Iar ea stătea pe mormântul lui Genevieve.

— Ei, hai! Ştiu ce crezi despre profanări, tinere.

Link se frecă la cap. Asta n-avea nicio noimă, nici pentru el, nici pentru mine.

Lena, ce se întâmplă?

Lena?

Niciun răspuns. Ceva era în neregulă.

— Doamnă Lincoln, vă simţiţi bine?

— Extraordinar. Ethan! Nu e o bătălie minunată? Şi e şi ziua Lenei, din câte mi-a spus. Vă aşteptam, cel puţin, pe unul din voi.

Link se apropie de ea.

— Ei bine, sunt aici, mamă. Am să te duc acasă. Nu ar trebui să te afli dincolo de Zona Sigură. O să-ţi zboare creierii ăştia. Ştii cât de bine ştie tata să împuşte.

L-am apucat pe Link de mână, ţinându-l pe loc. Ceva nu era bine, ceva în felul în care ne zâmbea. Ceva în legătură cu expresia panicată de pe chipul Lenei.

Ce se întâmplă?

Lena!

De ce nu-mi răspundea? Am privit în timp ce Lena scoase inelul mamei mele din hanorac şi-l strânse de lanţ. Îi vedeam buzele mişcându-i-se în întuneric. Abia auzeam ce spunea, doar o şoaptă, într-un colţ îndepărtat al minţii mele.

Ethan, pleacă de aici! Adu-l pe unchiul Macon! Fugi!

Însă nu mă puteam mişca. N-o puteam lăsa aici, singură.

— Link, îngerul meu, eşti aşa un băiat grijuliu!

Link? În faţa noastră nu era doamna Lincoln. Nu putea fi.

Doamna Lincoln va înceta să-l strige pe numele său adevărat, Wesley Jefferson Lincoln, doar atunci când va merge pe stradă goală puşcă. Adică niciodată. „De ce foloseşti porecla asta ridicolă când ai un nume atât de demn, nu-mi pot imagina“, spunea ea când unul din noi sunam la ei acasă şi-l ceream pe „Link“.

Link simţi mâna mea pe braţul său şi se opri. Începea să-şi dea şi el seama că ceva era în neregulă; o citeam pe faţa lui.

— Mamă?

— Ethan, pleacă de aici! Larkin, Link, cineva, aduceţi-l pe unchiul Macon!

Lena urla de-a binelea. Nu se putea opri. Arăta mai înspăimântată decât o văzusem vreodată. Am fugit către ea.

Am auzit sunetul unui obuz ieşind dintr-un tun. Iar apoi o rafală de focuri de armă.

Spatele meu se izbi de ceva tare. Mi-am simţit capul spărgându-mi-se şi n-am mai văzut bine o clipă.

— Ethan!

Auzeam vocea Lenei, însă nu mă puteam mişca. Fusesem împuşcat. Eram sigur de asta. Mă luptam să rămân conştient.

După câteva secunde, am putut să-mi concentrez privirea. Eram pe pământ, cu spatele lipit de un stejar masiv. Împuşcătura probabil că mă aruncase cu spatele în copac. M-am uitat să văd unde fusesem împuşcat, însă nu aveam sânge pe nicăieri. Nu găseam nicio rană provocată de un glonţ. Link era la câţiva metri depărtare, stând într-o poziţie ciudată, sprijinindu-se de alt copac. Arăta la fel de rău ca şi mine. M-am ridicat în picioare, împleticindu-mă către Lena, însă faţa mi se izbi de ceva şi am sfârşit înapoi pe pământ. Mă simţeam ca atunci când mă izbisem de o uşă glisantă de sticlă acasă la Surori.

Nu fusesem împuşcat; asta era altceva. Fusesem lovit de un alt tip de armă.

— Ethan!

Lena ţipa.

M-am ridicat din nou şi am păşit încet în faţă. Era, într-adevăr, o uşă glisantă de sticlă acolo, doar că era un fel de zid invizibil care înconjura copacul şi pe mine. M-am împins în el şi am lovit şi cu pumnul, numai că nu ieşi niciun sunet. Îmi izbeam palmele de el întruna. Ce altceva puteam face? Abia atunci l-am observat pe Link împingându-se în propria cuşcă invizibilă.

Doamna Lincoln îmi zâmbi, un zâmbet mai înfiorător decât ceva ce ar putea crea Ridley în cea mai bună zi a ei.

— Lasă-i să plece! zbiera Lena.

Din neant, cerul se deschise şi ploaia începu să cadă cu putere din nori, de parcă cineva răsturna o găleată uriaşă. Lena. Părul îi flutura cu putere. Ploaia se transformă în lapoviţă şi îşi schimbă direcţia, atacând-o pe doamna Lincoln din toate părţile. În câteva secunde, cu toţii eram uzi leoarcă.

Doamna Lincoln, sau oricine ar fi fost, zâmbi. Era ceva ciudat în legătură cu zâmbetul ei. Părea aproape mândră.

— N-am să-i rănesc. Vreau doar să ne acordăm nouă puţin timp să vorbim.

Un tunet bubui deasupra capului ei.

— Chiar speram să-ţi văd talentele în acţiune. Cât de tare am regretat că n-am fost alături de tine să te ajut cu darurile astea!

— Taci din gură, vrăjitoareo!

Lena era fioroasă. Nu-i mai văzusem niciodată ochii verzi arătând aşa, aşa oţeliţi şi îndreptaţi cu ură către doamna Lincoln. Fioroşi. Dârji. Plini de ură şi furie. Arăta ca şi când ar fi vrut să-i rupă capul doamnei Lincoln, şi chiar mai avea puţin şi-o făcea.

Înţelegeam în cele din urmă de ce fusese atât de îngrijorată Lena tot anul. Avea puterea de a distruge. Eu nu văzusem decât puterea iubirii. Când descopereai că le aveai pe amândouă, cine reuşea să-şi dea seama ce puteai să faci în legătură cu asta?

Doamna Lincoln se întoarse spre Lena.

— Aşteaptă până o să-ţi dai seama ce poţi face cu adevărat. Cum poţi manipula elementele. Este adevăratul har al unui Natural, ceva ce avem în comun.

Ceva ce ele aveau în comun.

Doamna Lincoln se uită spre cer, ploaia curgând pe lângă ea de parcă avea o umbrelă în mână.

— Acum, tu creezi nişte ploicele, însă curând ai să poţi controla şi focul. Stai să-ţi arăt! Ce-mi mai place să mă joc cu focul!

Ploicele? Glumea? Ne aflam în toiul unui muson.

Doamna Lincoln îşi ridică mâna, iar un fulger despică norii, electrificând cerul. Ridică trei degete. Fulgerul erupse cu fiecare îndoitură de unghie manichiurată. O dată. Fulgerul lovi solul, ridicând pământ peste tot, la doi metri depărtare de locul în care Link era prins într-o cuşcă invizibilă. A doua oară. Fulgerul arse stejarul din spatele meu, rupând trunchiul în două. A treia oară. Fulgerul o lovi pe Lena, care pur şi simplu îşi ridică mâna deasupra capului. Fulgerul de electricitate ricoşă, aterizând la picioarele doamnei Lincoln. Iarba din jurul ei începu să scoată fum şi să ardă.

Doamna Lincoln râse şi dădu din mână. Flăcările din

iarbă se stinseră. Se uită la Lena plină de mândrie.

— Nu-i rău. Sunt fericită să văd că mărul nu cade departe de copac[65].

Nu se putea…

Lena o privi furioasă şi îşi ridică ambele mâini cu palma în sus, o postură protectoare.

— Mda? Şi ce spun oamenii de mărul stricat?

— Nimic. Nimeni n-a trăit cât s-apuce să spună ceva. Apoi, doamna Lincoln se întoarse spre Link şi spre mine în rochia ei de pânză şi multitudinea de jupoane, cu părul ei împletit la spate. Se uită fix la noi, cu ochii ei aurii strălucind. Îmi pare rău, Ethan! Am sperat ca prima noastră întâlnire să se petreacă în *alte* circumstanţe. Nu îl întâlneşti în fiecare zi pe primul prieten al fiicei tale. Se întoarse spre Lena. Sau pe fiica ta.

Aveam dreptate. Ştiam cine era şi cu cine aveam de-a face.

Sarafine.

O clipă mai târziu, faţa doamnei Lincoln, rochia, întregul trup începu să se rupă pe mijloc. Puteai vedea ambele părţi îndepărtându-se precum ambalajul boţit al unei ciocolate. Când ruperea ajunse la mijloc, începu să cadă asemenea unui palton luat de pe umerii cuiva. Dedesubt era altcineva.

— Eu nu am mamă! strigă Lena.

Sarafine tresări, de parcă încerca să pară rănită deoarece era mama Lenei. Era un adevăr genetic incontestabil. Avea acelaşi păr lung, negru şi ondulat ca al Lenei. Atâta doar că acela al Lenei era înfiorător de frumos, pe când cel al lui Sarafine era doar înfiorător. La fel ca Lena, Sarafine avea trăsături lungi, elegante, însă în locul frumoşilor ochi verzi ai Lenei, ea avea aceiaşi ochi galbeni ca ai lui Ridley şi ai lui Genevieve. Iar ochii făceau diferenţa.

---

[65] În lb. română, expresia englezească „the apple doesn’t fall far from the tree“ se traduce prin „aşchia nu sare departe de trunchi“; din considerente de context, s-a ales traducerea literală a variantei englezeşti, (n.tr.)

Sarafine purta o rochie cu corset de catifea, verde-închis, într-un fel modernă şi gotică şi de început de secol, toate în acelaşi timp, şi cizme negre de motociclist. Păşi, literalmente, din trupul doamnei Lincoln, care se îmbină imediat în câteva secunde, de parcă o cususe cineva. Lăsând-o pe adevărata doamnă Lincoln trântită în iarbă, cu fusta-malacof ridicată în sus, scoţând la iveală ciorapii până la genunchi şi jupoanele.

Link era şocat.

Sarafine se îndreptă, debarasându-se de greutate, cutremurându-se.

— *Muritori!* Corpul ăla era de nesuferit, atât de ciudat şi inconfortabil. Boindu-se pe faţă la fiecare cinci minute. Dezgustătoare creaturi!

— Mamă! Mamă, trezeste-te!

Link lovea cu pumnii în ceea ce părea a fi evident un câmp de forțe. Indiferent cât de balaur era, doamna Lincoln era balaurul lui Link, şi probabil că îi venea greu s-o vadă aruncată într-o parte ca pe o grămadă de gunoi fără importanţă.

Sarafine dădu din mână. Gura lui Link încă se mişca, însă nu se auzea nimic.

— Aşa-i mai bine. Eşti norocos că nu mi-am petrecut *tot* timpul în trupul mamei tale în ultimele câteva luni. Dacă o făceam, ai fi fost mort până acum. Nu pot să-ţi povestesc de câte ori aproape că te-am omorât din plictiseală la cină când trăncăneai întruna despre formaţia ta idioată.

Totul avea legătură acum. Cruciada împotriva Lenei, întrunirea Comitetului Disciplinar de la Jackson, minciunile despre antecedentele Lenei, până şi prăjiturile de la Halloween. Cât timp fusese Sarafine deghizată ca doamna Lincoln?

În doamna Lincoln.

Nu am înţeles niciodată până acum cu ce aveam de-a face. *Cel mai Întunecat Caster în viaţă.* Ridley părea inofensivă în comparaţie cu ea. Nu era de mirare că Lena fusese îngrozită atâta timp în legătură cu ziua asta.

Sarafine se uită înapoi spre Lena.

— Poţi să crezi că n-ai mamă, Lena, însă dacă asta e adevărat este doar din cauză că bunica ta şi unchiul tău te-au îndepărtat de mine. Mereu te-am iubit.

Era tulburător cum Sarafine putea trece de la un grup de sentimente la altul, de la sinceritate şi regret la dezgust şi dispreţ, fiecare sentiment fiind la fel de gol precum următorul.

Ochii Lenei erau aspri.

— De asta ai încercat să mă omori, *mamă?*

Sarafine încercă să pară îngrijorată sau poate surprinsă. Era greu să-ţi dai seama, deoarece expresia ei era atât de nenaturală, atât de forţată!

— Asta ţi-au spus ei? Eu pur şi simplu încercam să te contactez – să vorbesc cu tine. Dacă n-ar fi fost toate Legămintele lor, încercările mele nu te-ar fi pus în niciun fel de pericol, un lucru pe care ei îl ştiau. Desigur, le înţeleg îngrijorarea. Eu sunt un Caster Întunecat, o Cataclistă. Dar Lena, ştii la fel de bine ca toţi ceilalţi, n-am avut de ales. Lucrul acesta a fost decis pentru mine. Însă nu schimbă cu nimic ceea ce simt pentru tine, eşti singura mea fiică şi te iubesc.

— Nu te cred! i-o trânti Lena.

Însă părea foarte nesigură de sine, chiar şi când o spuse, de parcă nu ştia ce să creadă.

Mi-am verificat telefonul mobil. 21.59. Încă două ore până la miezul nopţii.

Link se izbi de copac, luându-şi capul în mâini. Nu puteam să-mi iau privirea de la doamna Lincoln care era fără suflu în iarbă. Şi Lena se uita la ea.

— Nu e, ştii tu… Sau e?

Trebuia să ştiu, de dragul lui Link.

Sarafine încercă să pară înduioşătoare. Însă îmi dădeam seama că-şi pierdea interesul pentru mine şi pentru Link, ceea ce nu era bine pentru niciunul din noi.

— Se va întoarce la stadiul ei anterior neatrăgător. Femeie dezgustătoare. Nu sunt interesată de ea sau de fiul ei. Eu pur şi simplu încercam să-i arăt fiicei mele adevărată natură a Muritorilor. Cât de uşor pot fi

influenţaţi, cât de răzbunători pot fi. Se întoarse spre Lena. Doar câteva cuvinte din partea doamnei Lincoln şi uite cât de uşor acest oraş s-a întors împotriva ta. Nu aparţii lumii lor. Tu ar trebui să fii alături de mine.

Sarafine se întoarse spre Larkin.

— Apropo de stadii neatrăgătoare, Larkin, de ce nu ne arăţi ochişorii ăia albaştri ai tăi, adică, vreau să spun, galbeni?

Larkin zâmbi şi îşi închise ochii, ridicându-şi braţele deasupra capului de parcă se întindea după un somn lung. Însă când îi deschise din nou, ceva era diferit. Clipea rapid, şi cu fiecare clipire, ochii săi începură să se schimbe. Aproape că vedeai moleculele rearanjându-se. Larkin se transformă, şi în locul lui apărură o grămadă de şerpi. Şerpii începură să se răsucească şi să se caţăre unul pe celălalt, până ce Larkin ieşi din nou din adunătura care se răsucea, îşi întinse braţele cu şerpi cu clopoţei care sâsâiau şi şi le băgă în buzunarele jachetei de piele până ce deveniră mâinile sale. Apoi îşi deschise ochii. Însă în locul ochilor săi verzi cu care mă obişnuisem, Larkin ne privea cu aceiaşi ochi aurii ca ai lui Sarafine şi Ridley.

— Verdele n-a fost adevărata mea culoare. Unul dintre avantajele de a fi Iluzionist.

— Larkin?

Inima îmi stătu în loc. El era unul dintre ei, un Caster Întunecat. Lucrurile erau mai rele decât crezusem.

— Larkin, ce eşti? Lena părea a fi confuză, însă numai pentru o clipă. De ce?

Însă răspunsul se uita fix la noi, cu ochii aurii ai lui Larkin.

— De ce nu?

— De ce nu? Ah, nu ştiu, ce-ai zice de puţină loialitate familială? Larkin îşi roti capul, în timp ce lanţul său gros de aur din jurul gâtului se răsuci într-un şarpe, limba fluturându-i pe obraz.

— Loialitatea nu prea e punctul meu forte.

— I-ai trădat pe toţi, până şi pe propria mamă. Cum ai putut? Larkin îşi scoase limba. Şarpele îi intră în gură şi

dispăru.

Înghiţi.

— E mult mai amuzant să fii de partea Întunericului decât de cea a Luminii, verişoară! Ai să vezi. Suntem ceea ce suntem. Asta am fost meniţi să fim. Nu există niciun motiv pentru care să luptăm cu asta. Limba îi flutură, acum bifurcată, asemenea şarpelui din interiorul lui. Nu ştiu de ce eşti atât de furioasă din pricina asta. Uită-te la Ridley! Se distrează de minune.

— Eşti un trădător!

Lena îşi pierdea controlul. Nişte tunete bubuiră deasupra capului ei, iar ploaia se intensifică din nou.

— El nu e singurul trădător, Lena.

Sarafine făcu câţiva paşi către Lena.

— Despre ce vorbeşti?

— Iubitul tău unchi, Macon.

Vocea îi era aspră şi mi-am dat seama că Sarafine nu va uita niciodată că Macon fusese cel care o îndepărtase de fiica ei.

— Minţi!

— El e cel care te-a minţit în tot acest timp. El te-a făcut să crezi că destinul tău este predeterminat – că nu ai nicio alternativă. Că în seara asta, la cea de-a şaisprezece aniversare a ta, vei fi Revendicată ori de partea Luminii, ori de cea a Întunericului.

Lena clătină din cap cu încăpăţânare. Îşi ridică mâinile. Tunetele bubuiră din nou, iar ploaia începu să curgă şuvoaie, în torente. Ea strigă ca să poată fi auzită:

— Asta e ceea ce se întâmplă. I s-a întâmplat lui Ridley, lui Reece şi lui Larkin.

— Ai dreptate, însă tu eşti diferită. În noaptea asta, tu nu vei fi Revendicată. Va trebui să te Revendici singură.

Cuvintele atârnau în aer. *Revendică-te singură.* Ca şi cum cuvintele aveau puterea de a opri timpul.

Lena încremeni. Pentru o clipă, am crezut că avea să leşine.

— Ce-ai spus? şopti ea.

— Că ai o opţiune. Sunt sigură că unchiul tău nu ţi-a

spus despre astă.

— Asta e imposibil.

Abia auzeam vocea Lenei în vântul urlător.

— O alegere permisă ţie deoarece eşti fiica mea, a doua Naturală născută în familia Duchannes. Poate că sunt o Cataclistă acum, însă am fost prima Naturală născută în familia noastră.

Sarafine făcu o pauză, apoi rosti un vers:

— „Întunecat Primul va fi / Dar al Doilea o opţiune va putea rosti“.

— Nu înţeleg.

Picioarele Lenei cedară, iar ea căzu în genunchi în noroi şi în iarba înaltă, din părul ei curgând ploaia.

— Mereu ai avut de ales. Unchiul tău a ştiut asta tot timpul.

— Nu te cred!

Lena îşi ridică braţele. Bucăţi de pământ se ridicară din pământul dintre ele, ducându-se împreună cu furtuna. Mi-am acoperit ochii când bucăţele de pământ veniră spre noi din toate direcţiile.

Am încercat să strig peste zgomotul produs de furtună, însă Lena abia mă putea auzi:

— Lena, n-o asculta. Ea e Întunecată. Ei nu-i pasă de nimeni. Chiar tu mi-ai spus asta.

— De ce mi-ar ascunde unchiul Macon adevărul? Lena se uita fix la mine, de parcă eu eram singurul care ar şti răspunsul. Însă nu-l ştiam. N-aveam ce să spun.

Lena lovi cu piciorul în pământul din faţa ei. Pământul începu să se cutremure, apoi se mişcă sub picioarele mele. Pentru prima dată, un cutremur lovise districtul Gatlin. Sarafine zâmbi. Ştia că Lena îşi pierde controlul, iar ea câştiga. Furtuna electrică din cer ne lumină capetele.

— Ajunge, Sarafine! Vocea lui Macon reverberă de-a lungul câmpului. Apăruse de nicăieri. Lasă-mi nepoata în pace!

În noaptea asta, în lumina lunii, arăta altfel. Mai puţin ca un om şi mai mult ca ceea ce era. Ceva diferit. Faţa îi părea mai tânără, mai deşirată. Pregătit de o luptă.

— Te referi la fiica mea? Copilul pe care mi l-ai furat?

Sarafine îşi îndreptă spatele şi începu să-şi mişte degetele, ca un soldat care-şi verifica arsenalul înainte de o bătălie.

— De parcă a însemnat ceva pentru tine vreodată, spuse Macon liniştit.

Îşi aranjă jacheta, impecabilă ca de obicei. Boo ţâşni din tufişul din spatele său, de parcă fugise ca să-l ajungă din urmă. Astă-seară, Boo arăta exact ca ceea ce era – un lup enorm.

— Macon! Mă simt onorată, exceptând faptul că am auzit c-am ratat petrecerea. Aniversarea de şaisprezece ani a fiicei mele. Însă e în regulă. În seara asta e Revendicarea. Mai avem câteva ore, totuşi, şi n-aş rata-o pentru nimic în lume!

— Atunci presupun că vei fi dezamăgită, deoarece nu eşti invitată.

— Păcat! De vreme ce am invitat eu însămi pe cineva, iar el abia aşteaptă să te vadă.

Zâmbi şi-şi flutură degetele. La fel ca Macon, alt bărbat se materializă imediat, rezemându-se de o salcie, acolo unde nimeni nu stătuse înainte.

— Hunting? De unde te-a racolat?

El semăna cu Macon, însă era mai înalt şi un pic mai tânăr, cu păr negru, lins, şi cu aceeaşi piele palidă. Însă unde Macon se asemăna cu un gentleman sudist din alte vremuri, acest bărbat era pur şi simplu extraordinar de stilat. Îmbrăcat în negru, cu o bluză pe gât, jeanşi şi o geacă de piele, părea a semăna mai degrabă cu un star de cinema pe care l-ai vedea pe coperta unui ziar de scandal decât varianta Cary Grant a lui Macon. Însă un lucru era evident. Şi el era Incub, şi nu – dacă *exista* aşa ceva – unul bun. Orice era Macon, Hunting era ceva diferit.

Hunting arătă ceva ce-ar fi putut trece drept un zâmbet. Începu să se învârtă în jurul lui Macon.

— Fratele meu! A trecut ceva timp de când nu ne-am mai văzut.

Macon nu-i întoarse zâmbetul.

— Nu chiar mult timp. Nu sunt surprins că te-ai luat după cineva ca ea.

Hunting râse, grosolan şi tare.

— După cine te-ai fi aşteptat să mă iau? După o şleahtă de Casteri Luminaţi, aşa cum ai făcut tu? E ridicol. Ideea că poţi să te îndepărtezi de ceea ce eşti tu cu adevărat. De moştenirea familiei noastre.

— Am făcut o alegere, Hunting.

— O alegere? Aşa-i spui? Hunting râse din nou, învârtindu-se şi mai aproape de Macon. E mai mult o fantezie. Nu alegi să fii ceea ce eşti, *frate.* Eşti un Incub. Şi indiferent că alegi sau nu să te hrăneşti cu sânge, tot o Creatură a Întunericului eşti.

— Unchiule Macon, e adevărat ce mi-a spus ea?

Lena nu era interesată de micuţa reuniune a lui Macon cu Hunting.

Sarafine râse strident.

— Măcar o dată în viaţă, Macon, spune-i fetei adevărul!

Macon se uită la ea cu încăpăţânare.

— Lena, nu e atât de simplu.

— Dar e adevărat? Am o opţiune? Părul ei era îmbibat de apă şi încâlcit în bucle ude. Desigur, Macon şi Hunting erau uscaţi. Hunting zâmbi şi-şi aprinse o ţigară. El se bucura de asta. Unchiule Macon! E adevărat? ceru Lena.

Macon se uită la Lena, exasperat, iar apoi îşi mută privirea.

— Ai o opţiune, Lena, una complicată. O opţiune cu consecinţe grave.

Deodată, ploaia se opri complet. Aerul era complet nemişcat.

Dacă ăsta fusese un uragan, noi fuseserăm în centrul lui. Sentimentele Lenei erau învolburate. Ştiam cum se simţea, chiar şi fără să-i aud vocea în capul meu. Fericire, deoarece, în sfârşit, primise singurul lucru pe care şi-l dorise dintotdeauna, opţiunea de a-şi alege propriul destin. Furie, deoarece pierduse singura persoană în care avusese mereu încredere.

Lena se uită la Macon cu alţi ochi. Vedeam întunericul

întipărindu-i-se pe chip.

— De ce nu mi-ai spus? Mi-am petrecut întreaga viaţă fiind îngrozită că voi deveni Întunecată.

Alte tunete bubuiră, iar ploaia începu să curgă din nou ca nişte lacrimi. Însă Lena nu plângea, ci era furioasă.

— Ai o opţiune, Lena. Însă există nişte consecinţe. Consecinţe pe care nu le-ai fi putut înţelege, copilă fiind. Nu le poţi înţelege nici acum. Şi totuşi, mi-am petrecut fiecare zi din viaţă cântărindu-le, încă de dinainte să te fi născut. Şi, aşa cum şi *draga ta mamă* ştie, termenii acestui târg au fost stabiliţi cu mult timp în urmă.

— Ce fel de consecinţe?

Lena se uită la Sarafine sceptică. Cu precauţie. De parcă mintea ei era deschisă către noi posibilităţi. Ştiam ce gândea. Dacă nu putea avea încredere în Macon – dacă el ţinuse un astfel de secret mult timp –, poate că mama ei spunea adevărul.

Trebuia s-o fac să mă asculte.

N-o asculta! Lena! Nu poţi avea încredere în ea…

În van. Conexiunea noastră era distrusă în prezenţa lui Sarafine. Era ca şi cum ea ar fi tăiat linia telepatică dintre noi.

— Lena, nu poţi înţelege alegerea pe care eşti presată să o faci. Care e miza jocului.

Ploaia se transformă din lacrimi în ploaie adevărată.

— De parcă ai putea avea încredere în el. După sute de minciuni. Sarafine privi furioasă spre Macon, iar apoi se întoarse spre Lena. Mi-aş fi dorit să fi avut mai mult timp la dispoziţie să vorbim, Lena. Însă trebuie să faci Alegerea, iar eu sunt Legată să-ţi explic mizele. Există nişte consecinţe; unchiul tău nu minţea în legătură cu asta. Se opri. Dacă alegi calea Întunericului, toţi Casterii Luminaţi din familia noastră vor muri.

Lena se albi la faţă.

— De ce aş alege să fac asta?

— Deoarece, dacă alegi calea Luminii, toţi Casterii Întunecaţi şi Lilumii din familia noastră vor muri. Sarafine se întoarse spre Macon. Şi când spun toţi, mă refer la toţi.

Unchiul tău, omul care ţi-a fost ca un tată, va înceta să mai existe. Îl vei distruge.

Macon dispăru şi se materializă în faţa Lenei, totul într-o secundă.

— Lena, ascultă-mă! Sunt dispus să fac acest sacrificiu. De asta nu ţi-am spus. Nu voiam să te simţi vinovată că mă laşi să plec. Mereu am ştiut care va fi alegerea ta. Fă Alegerea! Lasă-mă să plec!

Lena oscila. Dacă Sarafine spusese adevărul, putea ea să-l distrugă pe Macon? Şi dacă era adevărat, ce altă alegere mai avea? Macon era doar o persoană, cu toate că ea îl iubea.

— Mai există ceva ce eu ţi-aş putea oferi, adăugă Sarafine.

— Ce altceva ai mai putea avea tu de oferit care să mă facă să vreau să le omor pe bunica, pe mătuşa Del, pe Reece şi pe Ryan?

Sarafine făcu câţiva paşi spre Lena.

— Ethan. Noi avem o cale prin care voi doi puteţi fi împreună.

— Despre ce vorbeşti? Noi suntem deja împreună.

Sarafine îşi înclină uşor capul într-o parte şi îşi miji ochii. Ceva îi străbătu ochii aurii. Recunoaştere.

— Tu nu ştii, nu? Sarafine se întoarse spre Macon şi râse. Nu i-ai spus! Ei bine, asta înseamnă că nu ai jucat corect.

— Să ştiu ce? i-o trânti Lena.

— Că tu şi Ethan nu puteţi fi împreună, nu în mod fizic. Casterii şi Lilumii nu pot fi cu Muritorii. Sarafine zâmbi, bucurându-se de moment. Cel puţin, nu fără să-i omoare.

11 februarie

Revendicarea

Casterii nu pot fi cu Muritorii, nu fără să-i omoare.

Totul avea o noimă acum. Conexiunea elementară dintre noi. Electricitatea, problemele cu respiraţia când ne sărutam, atacul de inimă care aproape că mă omorâse – nu puteam fi împreună în mod fizic.

Ştiam că era adevărat. Îmi amintesc ceea ce spusese Macon, în acea noapte în mlaştină cu Amma, şi în camera mea:

Un viitor între ei doi nu este posibil.

Însă există lucruri pe care nu le vezi chiar acum – lucruri care sunt dincolo de puterea noastră.

Lena tremura. Şi ea ştia că era adevărat.

— Ce-ai spus? şopti ea.

— Că tu şi Ethan nu puteţi fi împreună cu adevărat. Nu vă puteţi căsători, nu puteţi avea copii. Nu puteţi avea un viitor, cel puţin nu unul adevărat. Nu pot să cred că nu i-ai spus. Cu siguranţă că te-au protejat pe tine şi pe Ridley de multe lucruri.

Lena se întoarse spre Macon.

— De ce nu mi-ai spus? Tu ştii că-l iubesc.

— N-ai mai avut niciodată un prieten înainte, fără să mai vorbim de unul Muritor. Niciunul dintre noi n-a visat măcar vreodată că asta va fi o problemă. Ne-am dat seama mult prea târziu de cât de puternică era conexiunea ta cu Ethan.

Le auzeam vocile, însă nu-i ascultam. Nu puteam fi împreună. Nu voi putea fi niciodată în stare să fiu foarte aproape de ea.

Vântul începu să sufle din nou, biciuind ploaia prin aer. Un fulger lumină cerul. Un tunet bubui atât de puternic, că pământul se cutremură. În mod evident, nu mai eram în toiul unei furtuni. Ştiam că Lena nu se mai putea controla prea mult.

— Când aveai de gând să-mi spui? urlă ea.

— După ce aveai să te Revendici singură.

Sarafine văzu o şansă în asta şi preluă cuvântul:

— Dar nu vezi, Lena? Noi avem o cale. O cale prin care tu şi Ethan să vă puteţi petrece viaţa împreună, să vă căsătoriţi, să aveţi copii. Orice doriţi.

— Ea nu va permite niciodată asta, Lena, i-o trânti Macon. Chiar şi dacă ar fi posibil, Casterii Întunecaţi îi urăsc pe Muritori. Nu vor permite niciodată ca legăturile lor de sânge să fie diluate de sângele Muritorilor. Este una dintre cele mai mari devize ale noastre.

— Adevărat, însă în acest caz, Lena, vom fi în stare să facem o excepţie, luând în consideraţie alternativa noastră. Şi am găsit o cale prin care acest lucru să fie posibil. Ridică din umeri. E mai bine decât să mori.

Macon se uită la Lena şi contraargumentă:

— Ai putea să-i omori pe toţi membrii familiei tale doar ca să fii cu Ethan? Pe mătuşa Del? Pe Reece? Ryan? Propria ta bunică?

Sarafine îşi desfăcu larg puternicele ei mâini, contractându-şi puterile.

— Odată ce te Transformi, nici măcar nu-ţi va mai păsa de toţi acei oameni. Şi o să mă ai pe mine, mama ta, pe unchiul tău, şi pe Ethan. Nu e el cea mai importantă persoană din viaţa ta?

Ochii Lenei se înceţoşară. Ploaia şi ceaţa o înconjurau. Era atât de tare, că aproape că acoperea focurile de pe Dealul Honey. Uitasem că puteam să fim omorâţi de oricare din cele două bătălii care se purtau aici în seara asta.

Macon o apucă pe Lena de ambele mâini.

— Ea are dreptate. Dacă eşti de acord să faci asta, n-o să simţi remuşcări, deoarece nu vei mai fi tu însăţi. Persoana

care eşti acum va muri. Ceea ce ea nu-ţi spune este că nu-ţi vei mai aminti de sentimentele pentru Ethan. În câteva luni, inima ta va fi atât de întunecată, încât el n-o să mai însemne nimic pentru tine. Revendicarea are un efect incredibil de puternic asupra unui Natural. Ai putea să-l omori cu mâinile tale – vei fi în stare de un asemenea act diavolesc. Am dreptate, Sarafine? Spune-i Lenei ce s-a întâmplat cu tatăl ei, de vreme ce eşti aşa o susţinătoare a adevărului.

— Tatăl tău mi te-a furat, Lena. Ceea ce s-a întâmplat a fost un lucru *nefericit,* un accident.

Lena era şocată. Un lucru era să o auzi la întrunirea Comitetului Disciplinar pe doamna Lincoln spunând că mama ei i-a omorât tatăl. Alt lucru era să afli că asta era adevărat.

Macon încercă să se folosească de acest prilej.

— Spune-i, Sarafine. Explică-i cum tatăl ei a ars de viu în propria casă, de un foc produs de tine. Cu toţii ştim cât de mult îţi *place* să te joci cu focul.

Ochii lui Sarafine erau furioşi.

— Ştii ceva, te-ai băgat cam mult în seamă în ultimii şaisprezece ani. Cred că ar cam trebui să stai deoparte de-acum.

Din neant, Hunting apăru la câţiva centimetri de Macon. Acum arăta mai puţin uman şi mai mult ca ceea ce era cu adevărat. Un Demon. Părul său lins se ridică aşa cum se ridică blana unui lup înainte să atace, urechile i se ascuţiră la vârfuri şi, când îşi deschise gura, era botul unui animal. Apoi dispăru, dematerializându-se.

Hunting reapăru într-o secundă, pe Macon, atât de repede că nici nu eram sigur că văzusem asta petrecându-se. Macon îl apucă pe Hunting de jachetă şi îl azvârli spre un copac. Nu mi-am dat seama niciodată de cât de puternic era Macon în realitate. Hunting zbură, însă când trebui să se izbească de copac, trecu fix prin el, rostogolindu-se pe jos dincolo de el. În aceeaşi clipă, Macon dispăru şi reapăru deasupra sa. Macon trânti trupul lui Hunting la pământ, forţa crăpând pământul de sub ei.

Hunting rămase întins pe pământ, învins. Macon se întoarse să o privească pe Lena. Când făcu asta, Hunting se ridică în spatele său, zâmbind. Am strigat, încercând să-l avertizez pe Macon, însă nimeni nu mă putea auzi din pricina uraganului care se crea deasupra noastră. Hunting mârâi, vârându-şi dinţii în ceafa lui Macon ca un câine într-o luptă.

Macon urlă, un sunet gutural adânc, şi dispăru. Plecase. Însă Hunting probabil că fusese agăţat de el, deoarece dispăru împreună cu Macon şi, când reapărură la marginea luminişului, Hunting încă era cu dinţii înfipţi adânc în ceafa lui Macon.

Ce făcea? Se hrănea? Nu ştiam suficient de multe cât să am habar dacă asta se putea întâmpla sau nu. Însă orice făcea Hunting, se părea că-l golea pe Macon. Lena urlă, înfuriată, cu ţipete sfâşietoare.

Hunting se îndepărtă de trupul lui Macon. Macon rămase întins în noroi, ploaia tăbărând asupra lui. Răsună o altă rafală de împuşcături. Am tresărit, speriat de apropierea muniţiei adevărate. Reconstituirea se îndrepta spre noi, în direcţia Greenbrier. Confederaţii se apropiau de sfârşit.

Zgomotul produs de Reconstituire înăbuşi un mârâit, deşi unul cu totul diferit, dar cunoscut. Cel al lui Boo Radley. El urlă şi sări prin aer către Hunting, încordându-se ca să-şi apere stăpânul. Când câinele începu să alerge către Hunting, trupul lui Larkin începu să se răsucească, transformându-se într-o adunătură de vipere în faţa lui Boo. Viperele sâsâiau, târându-se una peste cealaltă.

Boo nu-şi dădu seama că viperele erau o Iluzie, că putea fugi fix prin ele. Se dădu înapoi, lătrând, atenţia sa fiind acaparată de şerpii târâtori, ceea ce fu o şansă de care Hunting profită. Hunting se dematerializă şi apăru în spatele lui Boo, sugrumând câinele cu forţa sa supranaturală. Trupul lui Boo se smuci încercând să lupte împotriva lui Hunting, însă era inutil. Hunting era prea puternic. Aruncă trupul fără vlagă al câinelui într-o parte, lângă Macon. Boo era inert.

Câinele şi stăpânul său, stând unul lângă celălalt în noroi. Nemişcaţi.

— Unchiule Macon! strigă Lena.

Hunting îşi trecu mâinile prin părul său lins şi dădu din cap, înviorat. Larkin reveni, prin jachetă, la forma sa umană. Amândoi păreau a fi doi narcomani având o disperată nevoie de o doză.

Larkin se uită în sus, la lună, iar apoi la ceas.

— E şi jumătate. Soseşte miezul nopţii.

Sarafine îşi aruncă braţele în sus de parcă îmbrăţişa cerul.

— A Şaisprezecea Lună, al Şaisprezecelea An.

Hunting rânji spre Lena, cu sânge şi noroi pe faţă.

— Bun venit în familie!

Lena nu avea nicio intenţie să se alăture acestei familii. Era evident. Se ridică în picioare, udă leoarcă, acoperită de noroi din pricina ploii torenţiale declanşate de ea. Părul negru îi flutura în jurul chipului. Abia putea să facă faţă vântului şi se aplecă în direcţia în care bătea, de parcă în orice moment picioarele ei aveau să părăsească pământul şi să dispară în cerul întunecat. Poate că se putea întâmpla asta. În acest moment, nimic nu m-ar mai fi surprins.

Larkin şi Hunting se mişcară tăcuţi în întuneric, până când ajunseră să o flancheze pe Sarafine, privind-o pe Lena. Sarafine se mută mai aproape.

Lena ridică o singură mână.

— Stai! Acum!

Sarafine nu se opri. Lena îşi strânse mâna. O linie de foc apăru din iarba înaltă. Flăcările vuiră, separând mamă de fiică. Sarafine încremeni locului. Nu se aşteptase ca Lena să fie în stare de mult mai mult, după ce văzuse nişte demonstraţii de vânt şi „ploicele“. Lena o surprinsese.

— N-aș ascunde nimic de tine, aşa cum au făcut toţi ceilalţi din familia noastră. Ţi-am explicat opţiunile pe care le ai şi ţi-am spus adevărul. Poate că mă urăşti, însă eu încă sunt mama ta. Şi îţi pot oferi singurul lucru pe care ei nu ţi-l pot oferi. Un viitor cu Muritorul.

Flăcările se ridicară şi mai sus. Focul se împrăştie de parcă avea o voinţă proprie, până când flăcările îi înconjurară pe Sarafine, Larkin şi Hunting. Lena râse. Un râset întunecat, ca al mamei ei. Chiar şi din depărtare, tot mă înfioră.

— Nu trebuie să te prefaci că-ţi pasă de mine. Ştim cu toţii ce scorpie eşti, *mamă.* Este singurul lucru cu care cu toţii putem fi de acord.

Sarafine îşi strânse gura pungă şi suflă, de parcă stingea un sărut. Numai că focul suflă cu ea, schimbându-şi direcţia, gonind printre buruieni pentru a o înconjura pe Lena.

— Spune-o mai ferm, *scumpo!* Hai, să te văd cât de tare eşti!

Lena zâmbi.

— Să arzi o vrăjitoare? Ce clişeu!

— Dacă voiam ca tu să arzi, Lena, ai fi fost deja moartă. Adu-ţi aminte că nu eşti singura Naturală.

Încetişor, Lena făcu un pas în faţă şi îşi băgă o mână în foc. Nu tresări, ci rămase complet fără vreo expresie pe chip. Apoi îşi băgă şi cealaltă mână în flacără. Îşi ridică mâinile deasupra capului şi ridică focul de parcă era o minge. Apoi aruncă flăcările cât de tare putu. Fix spre mine.

Focul se izbi în stejarul din spatele meu, crengile aprinzându-se mai rapid decât iasca, flăcările coborâră în viteză pe trunchi. Am făcut un pas în faţă, încercând să mă dau la o parte. Am continuat să mă mişc până când am ajuns la zidul închisorii mele invizibile, însă de data asta, nu mai era acolo. Mi-am târât picioarele prin noroi, de-a lungul câmpului. M-am uitat în spate şi l-am văzut pe Link apropiindu-se de mine. Stejarul din spatele său ardea şi mai tare decât al meu. Flăcările ajunseră în sus de tot, spre cerul întunecat, şi începură să se împrăştie, înconjurând câmpul. Am fugit către Lena. Nu mă puteam gândi la altceva. Link căzu în genunchi lângă mama sa. Numai Lena şi linia de foc se afla între Sarafine şi noi. Pentru moment, părea suficient.

Am atins umărul Lenei. În întuneric, ea ar fi trebuit să tresară, însă ştia că eu eram. Nici măcar nu se uită la mine.

Te iubesc, L.

Nu mai spune nimic, Ethan. Ea poate auzi totul. Nu sunt sigură, însă cred că mereu a putut.

Am aruncat o privire de-a lungul câmpului, însă nu-i puteam vedea pe Sarafine, pe Hunting şi pe Larkin dincolo de flăcări. Ştiam că ei se aflau acolo şi ştiam că probabil aveau să încerce să ne omoare pe toţi. Însă eu eram cu Lena şi, pentru o clipă, asta era tot ce conta.

— Ethan! Adu-o pe Ryan! Unchiul Macon are nevoie de ajutor. N-o mai pot ţine la distanţă prea mult.

Am luat-o la fugă înainte ca Lena să mai spună vreun cuvânt. Orice făcuse Sarafine pentru a desface conexiunea dintre noi, nu mai conta. Lena era înapoi în inima şi în mintea mea. În vreme ce alergam pe câmp, asta era tot ceea ce conta.

Exceptând faptul că era aproape miezul nopţii. Am băgat viteză.

Şi eu te iubesc. Grăbeşte-te…

❖

M-am uitat la telefon. 23.25. Am bătut din nou cu putere în uşa Ravenwoodului şi am apăsat frenetic pe semiluna de deasupra. Nimic nu se întâmpla. Larkin probabil că făcuse ceva să sigileze pragul, nu că aş fi ştiut cum.

— Ryan! Mătuşă Del! Bunico!

Trebuia s-o găsesc pe Ryan. Macon era rănit. Lena putea fi următoarea. Nu puteam prezice ceea ce Sarafine i-ar face Lenei când va sosi clipa s-o refuze. Link apăru în pragul uşii, în spatele meu.

— Ryan nu e aici.

— Ryan e medic? Trebuie s-o ajutăm pe mama.

— Nu. Ea e… am să-ţi explic mai târziu.

Link făcea paşi pe verandă.

— Tot ceea ce-am văzut… a fost real?

Gândeşte-te. Trebuia să mă gândesc. Eram singur în

asta. Ravenwood era o fortăreaţă virtuală în noaptea asta. Nimeni nu putea intra, cel puţin, nu cineva Muritor, iar eu n-o puteam dezamăgi pe Lena.

Am sunat la singura persoană la care mă puteam gândi, care n-ar avea nicio problemă în a se lua de doi Casteri Întunecaţi şi de un Incub de Sânge, în toiul unui uragan supranatural. O persoană care era ea însăşi un fel de uragan supranatural. Amma.

Am aşteptat în timp ce telefonul suna.

— Niciun răspuns. Probabil că Amma e încă cu tata.

23.30. Mai era doar o singură altă persoană care mă putea ajuta şi era o posibilitate improbabilă. Am sunat la Biblioteca districtului Gatlin.

— Nici Marian nu e la serviciu. Ea ar şti ce să facă. Ce dracu? Ea nu părăseşte niciodată biblioteca, nici după ce se termină programul.

Link făcea paşi frenetic.

— Nimic nu e deschis. E o blestemată de sărbătoare. E Bătălia de pe Dealul Honey, nu ştii? Poate că ar trebui să ne ducem în Zona Sigură şi să ne uităm după paramedici.

M-am uitat la el de parcă un fulger tocmai îi ieşise din gură şi mă lovi pe mine în cap.

— E sărbătoare. Nimic nu e deschis, am repetat eu.

— Mda. Tocmai am spus asta. Deci, ce facem?

Link părea tare nefericit.

— Link, eşti un geniu. Eşti un geniu din cap până-n picioare.

— Ştiu, ştiu, dar ce are asta de-a face cu problema noastră?

— Ai venit cu Rabla?

Dădu din cap afirmativ.

— Trebuie să plecăm de aici.

Link porni motorul. Acesta se înecă, dar porni, aşa cum o făcea mereu. Sfinţii Rolleri răsunau în boxe şi, apropo, de data asta erau varză. Ridley, ea probabil că era o adevărată forţă când venea vorba de puterile de Sirenă.

Link ieşi de pe aleea pietruită, iar apoi se uită la mine.

— Deci unde mergem?

— La bibliotecă.
— Am crezut c-ai spus că e închisă.
— Cealaltă bibliotecă.
Link dădu din cap de parcă înţelesese, ceea ce nu era adevărat. Însă nu spuse nimic, aşa cum îi era obiceiul. Rabla gonea pe prundiş de parcă era o zi de luni dimineaţă, iar noi întârziam la prima oră de şcoală. Numai că nu era aşa.
Era 23.40.

❖

Când am derapat la un semafor din faţa Societăţii Istorice, Link nici măcar nu încercă să înţeleagă. Mă dădusem jos din maşină înainte ca el să apuce să închidă Sfinţii Rolleri. Mă ajunse din urmă când dădeam colţul în întunericul din spatele celei mai vechi clădiri din Gatlin.
— Asta nu e biblioteca.
— Corect.
— E DAR-ul.
— Corect.
— Pe care-l urăşti.
— Corect.
— Mama vine aici… zilnic.
— Corect.
— Frate! Ce naiba facem aici?
M-am îndreptat către gratii şi mi-am trecut mâna prin ele. Trecu prin metal, cel puţin ceea ce părea a fi metal, făcându-mi braţul să pară că mi-a fost amputat la încheietura mâinii.
Link mă apucă.
— Omule, Ridley probabil că a pus ceva în Mountain Dew-ul meu. Deoarece, jur, braţul tău, tocmai ţi-am văzut braţul… Las-o baltă, am halucinaţii.
Mi-am retras braţul şi mi-am fluturat degetele în faţa lui.
— Pe bune. După tot ce-ai văzut în seara asta, *acum* ai senzaţia că ai halucinaţii? Acum?
Mi-am verificat telefonul. 23.45.
— N-am timp să-ţi explic, însă lucrurile o să devină şi

mai ciudate de-acum încolo. O să intrăm în bibliotecă, însă nu e, cum să-ţi zic, o bibliotecă. Şi o să fii înspăimântat, în mare parte a timpului. Aşa că, dacă vrei să mă aştepţi în maşină, e OK.

Link încercă să memoreze tot ceea ce-i spusesem eu în viteză.

— Deci, eşti cu mine sau nu?

Link se uită la gratii. Fără să spună vreun cuvânt, îşi vârî mâna printre ele. Aceasta dispăru.

Era cu mine.

❖

M-am aplecat pe sub cadrul uşii şi am privit în jos la vechile scări de piatră.

— Haide! Trebuie să ne înregistrăm

Link râse agitat, împiedicându-se de mine.

— Ai înţeles gluma? Carte? Bibliotecă?[66]

Torţele se aprindeau singure pe măsură ce înaintam în întuneric. Am luat una din suportul ei de metal sub formă de semilună şi i-am dat-o lui Link. Am luat alta pentru mine şi am sărit ultimele scări, ajungând în încăperea-criptă. Una câte una, torţele de pe perete se aprinseră când ajunserăm în mijlocul încăperii. Coloanele se iviră, împreună cu umbrele lor, în lumina pâlpâitoare creată de torţele montate. Cuvintele DOMUS LUNAE LIBRI reapărură în întuneric la intrare, acolo unde le văzusem ultima oară.

— Mătuşă Marian! Eşti aici?

Marian mă bătu pe umăr, aflându-se în spatele meu. Aproape că leşinasem de spaimă, izbindu-mă de Link.

Link ţipă, scăpându-şi torţa. Am stins flăcările cu piciorul.

— Dumnezeule, doamnă Ashcroft. M-aţi speriat de moarte!

— Îmi cer scuze, Wesley – şi, Ethan, *ţi-ai pierdut minţile*?

---

[66] Joc de cuvinte: *to book* (verb) – a se înregistra; *book* (substantiv) – carte (n.tr.)

Îţi aduci cumva aminte cine este *mama* acestui băiat?

— Doamna Lincoln este inconştientă. Lena are probleme. Macon a fost rănit. Trebuie să intru la Ravenwood, n-o pot găsi pe Amma, şi nu pot găsi o cale de a intra. Trebuie să merg prin Tunele.

Eram din nou un băieţel, cuvintele ieşindu-mi cu viteză pe gură, unele după altele. Vorbindu-i lui Marian era ca şi cum i-aş fi vorbit mamei mele, sau cel puţin ca şi când îi vorbeam cuiva care ştia cum era să vorbeşti cu mama mea.

— Nu pot face nimic. Nu te pot ajuta. Într-un felul sau altul, Revendicarea e la miezul nopţii. Nu pot opri timpul în loc. Nu-l pot salva pe Macon sau pe mama lui Wesley, sau pe oricine altcineva. Nu mă pot implica. Se uită la Link. Îmi pare rău pentru mama ta, Wesley! N-am vrut să fiu atât de lipsită de respect.

— Doamnă.

Link părea a fi învins.

Am clătinat din cap şi i-am întins lui Marian cea mai apropiată torţă de pe perete.

— Nu înţelegi. Vreau să-ţi faci serviciile de bibliotecar al Casterilor.

— Poftim?

M-am uitat la ea plin de înţeles.

— Vreau să livrezi o carte la Ravenwood.

M-am aplecat şi am aruncat o privire celui mai apropiat teanc şi am scos la întâmplare o carte, arzându-mi vârfurile degetelor.

— *Ghidul complet al ierburilor otrăvitoare şi al limbajului otrăvitor.*

Marian era sceptică.

— În noaptea asta?

— Da. Chiar acum. Macon m-a rugat să i-o duc personal. Înainte de miezul nopţii.

— Un bibliotecar al Casterilor este singurul Muritor care ştie unde să acceseze Tunelele din *Lunae Libri.*

Marian mă privi cu viclenie şi-mi luă cartea din mâini.

— Ce noroc că eu sunt aşa ceva!

❖

Eu şi Link am urmat-o pe Marian prin tunelele întortocheate din *Lunae Libri.* La un moment dat începusem să număr uşile din stejar în timp ce treceam, însă m-am oprit când am ajuns la şaisprezece. Tunelele erau ca un labirint, şi fiecare era diferit. Existau pasaje cu tavanul jos unde Link şi cu mine a trebuit să ne aplecăm ca să le trecem, şi culoare cu tavanul înalt unde părea să nu existe niciun acoperiş deasupra capetelor noastre. Era, literalmente, o altă lume. Unele pasaje erau rustice, fără niciun ornament, doar zidărie simplă, în timp ce altele erau mai mult nişte coridoare dintr-un castel sau muzeu, cu tapiserii, hărţi străvechi înrămate şi picturi în ulei atârnate pe pereţi. În alte împrejurări, m-aş fi oprit să citesc plăcuţele de alamă de sub portrete. Poate că ei fuseseră Casteri faimoşi, cine ştie. Singurul lucru pe care pasajele îl aveau în comun era mirosul de pământ şi timp, şi de câte ori bâjbâia Marian după cheia ei *lunae* sub formă de semilună, cercul de fier pe care-l purta în jurul taliei.

După ceea ce păru a fi o eternitate, am ajuns la uşă. Torţele noastre aproape că erau pe ducă, aşa că a trebuit să o ridic pe mea sus ca să pot citi cuvintele *Conacul Ravenwood,* gravate în scândurile verticale. Marian răsuci cheia în formă de semilună în ultima broască de fier, iar uşa se deschise larg. Trepte cioplite duceau în sus către casă şi mi-am dat seama, după o privire fugară aruncată tavanului de deasupra, că ne aflam la etajul unu.

M-am întors către Marian.

— Mulţumesc, mătuşă Marian. Am întins mâna să iau cartea. Am să i-o dau eu lui Macon.

— Nu te grăbi. Ar trebui mai întâi să văd un permis de bibliotecă eliberat pe numele tău, EW. Îmi făcu din ochi. Voi livra cartea eu însămi.

M-am uitat la telefon. 23.45 din nou. Asta era imposibil.

— Cum poate să fie aceeaşi oră ca aceea când am sosit la *Lunae Libri?*

— Timpul Lunii. Voi, copiii, nu ascultaţi niciodată. Acolo jos, lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi.

Link şi Marian mă urmară pe scări şi în câteva secunde ne aflam la parter, în holul principal. Ravenwood era la fel ca atunci când plecasem ultima oară din casă, chiar şi tortul era rămas pe farfurii, serviciul de ceai şi mormanul de cadouri nedeschise.

— Mătuşă Del! Reece! Bunico! Hei! Unde-i toată lumea? am strigat eu, iar ei ieşiră din articolele din lemn. Del era poziţionată lângă scări, ţinând o lampă deasupra capului de parcă avea de gând să i-o izbească de cap lui Marian în orice secundă. Bunica se afla în cadrul uşii, protejând-o pe Ryan cu braţul ei. Reece se afla sub scări, rotind un cuţit de tort.

Începură să vorbească deodată.

— Marian! Ethan! Eram atât de îngrijoraţi! Lena a dispărut şi, când am auzit sunetul clopotului dinspre Tunele, am crezut că era…

— Ai *văzut-o?* E şi ea acolo?

— Ai văzut-o pe Lena? Când Macon nu s-a întors, am început să ne îngrijorăm.

— Şi Larkin. Ea nu l-a rănit pe Larkin, nu?

Le-am privit cu neîncredere, luând lampa din mâinile mătuşii Del, dându-i-o lui Link.

— O lampă? Chiar credeai că asta o să te salveze?

Mătuşa Del ridică din umeri.

— Barclay s-a dus în pod să Schimbe nişte arme din ceea ce a găsit, nişte galerii şi decoraţiuni de la Solstiţiul vechi. Eu n-am găsit decât asta.

Am îngenuncheat în faţa lui Ryan. Nu mai era mult timp, aproximativ paisprezece minute, ca să fiu exact.

— Ryan. Îţi aminteşti când eu am fost rănit, iar tu m-ai ajutat? Am nevoie să vii să faci din nou asta, la Greenbrier. Unchiul Macon a căzut, iar el şi Boo sunt răniţi.

Ryan mai avea puţin şi plângea.

— Şi Boo e rănit?

Link îşi drese vocea în spatele încăperii.

— Şi mama mea. Vreau să zic, ştiu că-i o pacoste şi toate alea, dar ar putea… să o ajute şi pe mama?

— Şi pe mama lui Link.

Bunica o trase pe Ryan în spatele ei, bătându-o uşor pe obraz. Îşi aranjă puloverul şi îşi netezi fusta.

— Haide, atunci. Eu şi Del vom merge. Reece, stai aici cu sora ta. Spune-i tatălui tău unde ne-am dus.

— Bunico, am nevoie de Ryan.

— În noaptea asta, eu voi fi Ryan, Ethan.

Îşi ridică geanta.

— Nu plec fără Ryan.

Mă enervasem. Erau prea multe mize în joc.

— Nu putem duce acolo o copilă Nerevendicată, nu la cea de-a Şaisprezecea Lună. Ar putea fi omorâtă.

Reece se uită la mine de parcă eram un cretin. Eram din nou în afara chestiunilor legate de Casteri.

Del mă luă de mână cu blândeţe.

— Mama mea e Empată. Ea e foarte sensibilă la puterile altora şi le poate împrumuta pentru o perioadă de timp. Chiar acum, le-a împrumutat pe ale lui Ryan. Nu o să ţină mult, însă deocamdată e capabilă de orice poate Ryan să facă. Iar bunica a fost şi ea Revendicată, desigur, acum mult timp. Aşa că vom merge noi cu tine.

M-am uitat la telefon. 23.49.

— Dacă n-o să ajungem la timp?

Marian îmi zâmbi şi ridică apoi cartea.

— N-am făcut niciodată o livrare la Greenbrier. Del, crezi că ai putea găsi drumul?

Mătuşa Del dădu din cap, punându-şi ochelarii.

— Palimpseţii pot mereu să găsească uşi străvechi pierdute. Avem probleme doar cu cele noi-nouţe.

Dispăru în Tunele, urmată de către Marian şi bunica. Eu şi Link am alergat să le ajungem din urmă.

— Pentru o adunătură de bătrâne, gâfâia Link, chiar se mişcă prea bine.

De data asta, pasajul era mai mic şi mai ros de timp, cu muşchi negri şi verzi crescând în straturi pe pereţi şi pe tavan. Probabil şi pe jos, numai că nu puteam vedea în întuneric. Noi eram cinci torţe într-un întuneric complet. De vreme ce eu şi Link stăteam în spatele grupului, fumul

venea spre ochii mei, făcându-mă să lăcrimez.

Pe măsură ce ne apropiam de Greenbrier, mi-am dat seama că eram acolo din pricina fumului care începea să vină spre Tunele, nu de la torţele noastre, ci dinspre deschizăturile ascunse care duceau către lumea de afară.

— Aici e.

Mătuşa Del tuşi, orbecăind cu mâna în jurul marginilor unei deschizături rectangulare în pereţii de piatră. Marian dădu la o parte muşchiul, scoţând la iveală o uşă. Cheia *lunae* se potrivi perfect, de parcă se deschisese din nou cu câteva zile în urmă, şi nu cu câteva mii de zile în urmă. Uşa nu era din lemn de stejar, ci din piatră. Nu-mi venea să cred că mătuşa Del avusese puterea să o deschidă.

Mătuşa Del se opri pe casa scării şi-mi făcu semn să trec. Ştia că nu prea mai aveam timp. Mi-am aplecat capul pe sub muşchiul care atârna şi am inhalat mirosul aerului umed şi rece, în timp ce urcam treptele de piatră. Am ieşit din tunel, însă când am ajuns sus, am îngheţat. Vedeam masa de piatră a criptei, acolo unde *Cartea Lunilor* zăcuse ani de zile.

Şi ştiam că era aceeaşi masă, deoarece Cartea se afla chiar acum pe ea.

Aceeaşi Carte care lipsea de pe raftul dulapului meu în această dimineaţă. Habar n-aveam cum de ajunsese acolo, însă nu era vreme de întrebări. Puteam să aud focul înainte să-l văd.

Focul este tare, plin de furie şi haos şi distrugere. Iar focul era peste tot prin jurul meu. Fumul din aer era atât de gros, că mă înecam din cauza lui. Căldura pur şi simplu îmi pârjolea părul de pe braţe. Eram ca într-una din viziunile din medalion sau, mai rău, precum unul din ultimele mele coşmaruri – cel în care Lena era năpădită de foc.

Sentimentul că o pierdem. Se întâmpla.

Lena, unde eşti?

Ajută-l pe unchiul Macon.

Vocea i se estompa. Am dat fumul la o parte din ochii mei ca să pot vedea ecranul telefonului.

23.53. Încă şapte minute până la miezul nopţii. Nu mai aveam timp.

Bunica mă luă de mână.

— Nu sta acolo! Avem nevoie de Macon.

Eu şi bunica am fugit, ţinându-ne de mână, spre foc. Şirul lung de sălcii care încadrau arcada ce ducea în cimitir şi grădinile ardeau. Desişul, stejarii, palmierii pitici, rozmarinul, lămâii – totul era în flăcări. Auzeam, în depărtare, ultimele focuri de armă. Bătălia de pe Dealul Honey se termina şi ştiam că toţi cei cu Reconstituirea urmau să pornească artificiile curând, de parcă artificiile din Zona Sigură se puteau compara, în vreun fel, cu artificiile de aici. Întreaga grădină precum şi luminişul ardeau, înconjurând cripta.

Bunica şi cu mine am fugit prin fum până ce ne-am apropiat de stejarii arzând, şi l-am găsit pe Macon întins acolo unde îl lăsasem. Bunica se înclină deasupra lui şi îi atinse obrazul cu mâna.

— Este slăbit, însă va fi bine.

În aceeaşi clipă, Boo Radley se rostogoli şi se ridică în patru labe. Se fofilă şi se aşeză pe burtă lângă stăpânul său.

Macon se sforţă să-şi îndrepte capul spre bunica. Vocea sa abia era o şoaptă:

— Unde-i Lena?

— Ethan o să o găsească. Tu odihneşte-te. Eu am s-o ajut pe doamna Lincoln.

Link se afla lângă mama lui când bunica se îndreptă în cealaltă direcţie fără vreun cuvânt. M-am ridicat, privind spre foc, căutând-o pe Lena. Nu-i vedeam pe nicăieri. Nici pe Hunting, nici pe Larkin, nici pe Sarafine – pe nimeni.

Sunt aici. Pe criptă. Însă cred că sunt blocată.

Stai acolo, L. Vin acum.

Mi-am croit drum printre flăcări, încercând să mă menţin pe cărările pe care mi le aminteam de când mai venisem cu Lena la Greenbrier. Cu cât mă apropiam mai tare de criptă, cu atât flăcările deveneau mai fierbinţi.

Pielea parcă mi se decojea, însă ştiam că, de fapt, ardea.

M-am suit pe vârful unei pietre de mormânt nemarcate, am găsit un sprijin în peretele de piatră, şi am început să urc pe cât de bine puteam. Pe criptă se afla o statuie, un fel de înger, cu o parte din trup distrusă. Am apucat-o – de nu ştiu ce anume, probabil de gleznă –, şi m-am ridicat.

Repede, Ethan! Am nevoie de tine.

Iar atunci mi-am dat seama că mă aflam faţă-n faţă cu Sarafine.

Care aruncă spre mine un cuţit.

Un cuţit adevărat, în stomacul meu adevărat.

Sfârşitul visului pe care nu avusesem voie să-l vedem. Numai că această parte nu era un vis. Ştiam asta deoarece era stomacul meu şi am simţit fiecare centimetru al lamei.

Surprins, Ethan? Crezi că Lena este singurul Caster de pe această albie?

Vocea lui Sarafine începu să pălească.

Acum las-o să încerce să rămână de partea Luminii.

În timp ce cădeam, tot ce mi-a trecut prin minte a fost că, dacă m-ai fi băgat într-o uniformă de soldat confederat, aş fi fost Ethan Carter Wate. Chiar şi cu aceeaşi rană în stomac, cu acelaşi medalion în buzunar. Chiar dacă tot ceea ce dezertasem era echipa de baschet de la Jackson, şi nu armata lui Lee.

Visând la o fată-Caster pe care mereu o voi iubi. Exact ca şi celălalt Ethan.

Ethan! Nu!

❖

Nu! Nu! Nu!

Într-un minut ţipam, în următorul, sunetul mi-era blocat în gât.

Mi-l amintesc pe Ethan căzând. Mi-o amintesc pe mama zâmbind. Strălucirea cuţitului, şi sângele.

Sângele lui Ethan.

Asta nu se putea întâmpla.

Nimic nu se mişca, nimic. Totul era îngheţat

locului, precum o scenă dintr-un muzeu de ceară. Talazurile de fum rămaseră talazuri. Erau pufoase şi gri, însă nu se mişcau, nici în sus, nici în jos. Stăteau în aer, de parcă erau făcute din carton, parte a unui decor dintr-o piesă de teatru. Limbile de foc erau încă transparente, încă fierbinţi, însă nu mistuiau nimic şi nu scoteau niciun sunet. Nici măcar aerul nu se mişca. Totul era exact aşa cum fusese cu o clipă înainte.

Bunica era aplecată deasupra doamnei Lincoln, pe cale să-i atingă obrazul, mâna ei rămânând în aer. Link o ţinea pe mama lui de mână, stând în genunchi în noroi precum un băieţel speriat. Mătuşa Del şi Marian stăteau ghemuite pe treptele de jos ale pasajului criptei, protejându-şi feţele de fum.

Unchiul Macon era întins pe pământ, cu Boo lângă el. Hunting stătea rezemat de un copac, la câţiva metri depărtare, admirându-şi munca. Paltonul de piele al lui Larkin luase foc, iar el se îndrepta în direcţia greşită, aflându-se deja la jumătatea drumului spre Ravenwood. Cel mai probabil fugind de, decât spre acţiune.

Şi Sarafine. Mama mea avea un pumnal sculptat, o chestie străveche şi întunecată, sus, deasupra capului. Faţa îi era acoperită de furie şi foc şi ură. Lama încă picura sânge peste trupul neînsufleţit al lui Ethan. Până şi picăturile de sânge erau îngheţate în aer.

Braţul lui Ethan era întins în afara marginii de pe acoperişul criptei. Atârna, legănându-se, în jos, spre mormântul de dedesubt.

Precum visul nostru, numai că pe dos.

Nu căzusem printre braţele sale. El fusese luat de lângă mine.

Sub criptă, am întins mâna, în sus, dând la o parte flăcările şi fumul, până ce degetele mi s-au împletit cu cele ale lui Ethan. Stăteam pe vârfurile degetelor, şi abia puteam ajunge la el.

Ethan, te iubesc. Nu mă părăsi! Nu pot face asta fără tine.

Dacă ar fi existat lumina lunii, i-aş fi putut vedea faţa. Însă nu era nicio lună, nu acum, şi singura lumină care venea era de la foc, încă îngheţat, înconjurându-mă de peste tot. Cerul era gol, complet negru. Nu era nimic. Pierdusem totul în noaptea asta.

Am plâns cu suspine până ce n-am mai putut respira, iar degetele mi-au alunecat dintre ale lui, ştiind că nu voi mai putea simţi niciodată acele degete în părul meu.

Ethan!

Voiam să-i urlu numele, cu toate că nimeni nu m-ar fi auzit, însă nu mai aveam puterea de a urla. Nu-mi mai rămăsese nimic, numai acele cuvinte. Mi-am amintit cuvintele din viziuni. Pe fiecare în parte.

Sânge din inima mea.

Viaţă din viaţa mea.

Trup din trupul meu.

Suflet din sufletul meu.

— Nu face asta, Lena Duchannes! Nu te lua cu Cartea Lunilor *ca să începi din nou toate problemele astea întunecate.*

Am deschis ochii. Amma se afla lângă mine, în foc. Lumea din jurul nostru era încă îngheţată.

M-am uitat la Amma.

— Cei Mari au făcut asta?

— Nu, copilă. Asta-i făcătura ta. Cei Mari m-au ajutat doar să vin aici.

— Cum de-am făcut asta?

Se aşează lângă mine, pe pământ.

— Tot nu ştii de ceea ce eşti în stare, nu? Melchizedek, cel puţin, a avut dreptate în legătură cu asta.

— Amma, despre ce vorbeşti?

— Mereu i-am spus lui Ethan că ar putea să facă o gaură în cer într-o zi însă recunosc că tu eşti cea care

a făcut-o.

Am încercat să-mi şterg lacrimile de pe faţă, însă de îndată ce le ştergeam, altele apăreau. Când acestea au ajuns la buze, am simţit arsura în gura mea.

— Am… am trecut de partea Întunericului?

— Nu încă, nu acum.

— De partea Luminii?

— Nu. Nici asta nu e.

M-am uitat în sus, spre cer. Fumul acoperea totul – copacii, cerul, şi acolo unde ar fi trebuit să fie o lună şi stele, se afla doar o pătură mare, groasă, de nimic. Cenuşă şi foc şi fum şi nimic.

— Amma!

— Da?

— Unde-i luna?

— Ei bine, dacă nici tu nu ştii asta, eu în mod sigur nu ştiu. Într-un minut mă uitam la cea de-a Şaisprezecea Lună a ta. Iar tu te aflai sub ea, privind la stele de parcă Domnul nostru din Rai te-ar putea ajuta, cu palmele ridicate de parcă susţineai cerul. Apoi, nimic. Doar asta.

— Şi cu Revendicarea cum rămâne?

Amma se opri, gândindu-se.

— Ei bine, nu ştiu ce se întâmplă când nu e nicio Lună de ziua ta, în cel de-al Şaisprezecelea An, la miezul nopţii. Nu s-a mai întâmplat niciodată înainte, din câte ştiu eu. Se pare că nu va putea fi nicio Revendicare, atâta timp că nu e cea de-a Şaisprezecea Lună.

Ar fi trebuit să simt uşurare, bucurie, confuzie. Însă nu simţeam decât durere.

— S-a terminat, atunci?

— Nu ştiu.

Îşi întinse mâna şi mă ridică. Mâna ei era puternică şi caldă, iar eu m-am simţit cu mintea limpede. Ca şi cum amândouă ştiam ce urma să fac. Aşa cum, bănuiesc, Ivy ştiuse ceea ce Genevieve va face, în această situaţie, acum mai bine de o sută de ani.

Când am deschis coperta crăpată a Cărţii, am ştiut imediat la ce pagină să dau, de parcă ştiusem dintotdeauna.

— Știi că nu e natural. Şi știi că vor exista consecinţe.

— Ştiu.

— Şi ştii că nu există nicio garanţie că va funcţiona. Nu s-a terminat cu bine ultima oară. Însă îţi pot spune asta: am adus-o în oraş pe stră-strămătuşa mea, Ivy, să se alăture Celor Mari, iar ei ne vor ajuta dacă pot.

— Amma! Te rog! N-am nicio alternativă.

Mă privi în ochi. În cele din urmă, clătină din cap.

— Ştiu că nu există nimic care să te facă să renunţi. Deoarece îl iubeşti pe băiatul meu. Şi pentru că-l iubeşti pe băiatul meu, te voi ajuta.

M-am uitat la ea şi am înţeles.

— De aceea ai adus Cartea Lunilor *aici, astăzi.*

Amma dădu din cap. Îşi întinse mâna spre gâtul meu, scoţând lanţul care ţinea inelul din hanoracul lui Ethan cu Liceul Jackson, pe care încă-l purtam.

— Asta-i inelul Lilei. Înseamnă că te iubeşte mult de tot dacă ți l-a dat.

Ethan, te iubesc!

— Iubirea este un lucru puternic, Lena Duchannes! Iubirea unei mame, cu aia nu te joci. Se pare că Lila a încercat să te ajute, aşa cum a putut ea mai bine.

Rupse inelul de la gâtul meu. Unde lanţul se rupse, simţeam un semn care mi se făcuse în piele. Amma puse inelul pe degetul meu mijlociu.

— Lila te-ar fi plăcut. Ai singurul lucru pe care Genevieve nu l-a avut când a folosit Cartea. Iubirea a două familii.

Mi-am închis ochii, simţind metalul rece pe piele.

— Sper că ai dreptate.

— Aşteaptă. Amma se aplecă şi scoase din buzunarul lui Ethan medalionul lui Genevieve, care încă era înfăşurat în batista familiei ei. Doar ca să

amintesc tuturor că ai fost deja blestemată. Oftă stingherită. Nu vreau să fii judecată de două ori pentru acelaşi lucru.

Puse medalionul pe Carte.

— De data asta, o să facem lucrurile cum trebuie.

Apoi luă amuleta purtată şi răspurtată de la gâtul ei, şi o puse pe Carte, lângă medalion. Micul disc de aur, care semăna cu o monedă, era tocit de la atâta purtat.

— Ca să le reamintesc tuturor că, dacă se iau de băiatul meu, se iau de mine.

Îşi închise ochii. Eu i-am închis pe ai mei. Am atins paginile cu mâinile mele, şi am început să scandez – la început încet, apoi din ce în ce mai tare:

CRUOR PECTORIS MEI, TUTELA TUA EST.
VITA VITAE MEAE, CORRIPIENS TUAM, CORRIPIENS MEAM.

Am rostit cuvintele cu încredere. O anume încredere care vine doar când nu îţi pasă deloc dacă trăieşti sau mori:

CORPUS CORPORIS MEI, MEDULLA MENSQUE,
ANIMA ANIMAE ANIMAE MEAE, ANIMAM NOSTRAM CONECTE.

Am strigat cuvintele în peisajul îngheţat, cu toate că numai eu şi Amma eram acolo să le putem auzi:

CRUOR PECTORIS MEI, LUNA MEA, AESTUS MEUS.
CRUOR PECTORIS MEI, FATUM MEUM, MEA SALUS.

Amma se întinse spre mine, luând mâinile mele tremurânde în mâinile ei puternice, şi am rostit din nou Incantaţia, împreună. De data asta, am rostit-o în limba lui Ethan şi a mamei sale, Lila, a unchiului Macon şi a mătuşii Del şi a Ammei şi a lui Link şi a lui Ryan şi a tuturor celor care-l iubeau pe Link sau care ne iubeau pe noi. De data asta, ceea ce am rostit

deveni un cântec.

Un cântec de dragoste – lui Ethan Lawson Wate, cântat de cele două persoane care-l iubeau cel mai mult. Şi cărora le-ar lipsi cel mai mult, dacă dădeam greş.

SÂNGE DIN INIMA MEA, VEGHE ASUPRA TA.
VIAŢĂ DIN VIAŢA MEA, LUÂND-O PE-A TA, LUÂND-O PE-A MEA.
TRUP DIN TRUPUL MEU, MĂDUVĂ ŞI MINTE,
SUFLET DIN SUFLETUL MEU, ÎNTRE NOI LEGĂMINTE.
SÂNGE DIN INIMA MEA, DE LUNA-MI CHEMAT SAU GONIT,
SÂNGE DIN INIMA MEA. SALVAT FIIND, AM FOST OSÂNDIT.

Fulgerul mă lovi, lovi Cartea, cripta şi pe Amma. Cel puţin, asta am crezut că se întâmplase. Dar apoi îmi amintesc că şi Genevieve simţise asta, în viziuni. Amma fu aruncată pe spate în zidul criptei, capul izbindu-i-se de piatră.

Am simţit cursul electricităţii prin corpul meu şi m-am relaxat, acceptând faptul că, dacă murisem, măcar aveam să fiu împreună cu Ethan. L-am simţit, cât de aproape era de mine, cât de mult îl iubeam. Am simţit inelul, arzând, pe degetul meu, cât de mult mă iubea el.

Mi-am simţit ochii arzând şi, peste tot pe unde mă uitam, vedeam o ceaţă de lumină aurie, de parcă venea, cumva, din mine.

Am auzit-o pe Amma şoptind:

— Băiatul meu!

M-am întors spre Ethan. El era scăldat în lumină aurie, precum tot ceea ce vedem prin jur. Însă tot nemişcat era. M-am uitat la Amma panicată.

— Nu a mers.

Ea se rezemă de zid, închizându-şi ochii.

Eu am urlat:

— Nu a mers!

M-am îndepărtat de Carte, căzând în noroi, împiedicându-mă. M-am uitat în sus. Luna era din nou acolo. Mi-am ridicat mâinile deasupra capului, spre cer. Căldura îmi ardea venele acolo unde ar fi trebuit să fie sânge. Furia se zbătea în mine, neavând unde să meargă. O simţeam cuprinzându-mă. Ştiam că, dacă nu găseam o cale de a o elibera, avea să mă distrugă.

Hunting. Larkin. Sarafine.

Prădătorul, laşul şi mama mea criminală, care trăia ca să-şi distrugă propriul copil. Crengile strâmbe ale arborelui meu genealogic.

Cum puteam să mă Revendic singură când ei deja revendicaseră singurul lucru care conta pentru mine? Căldura se ridica valuri prin mâinile mele, de parcă avea o voinţă proprie. Fulgerul coborî din cer. Ştiam unde avea să se ducă, înainte chiar de a fi lovit.

Trei grade ale unei busole, şi fără un Nord care să mă ghideze.

Fulgerul explodă în foc, lovind cele trei ţinte simultan – cele care îmi luaseră în seara asta totul. Aş fi dorit să privesc în altă parte, însă n-am făcut-o. Statuia care fusese mama mea cu o clipă înainte era ciudat de frumoasă, înghiţită în foc în lumina lunii.

Mi-am coborât braţele, îndepărtându-mi din ochi pământul şi cenuşa şi mâhnirea, însă când am privit din nou, ea dispăruse.

Dispăruseră cu toţii.

Ploaia începu să cadă, iar viziunea mea înceţoşată se ascuţi până ce puteam vedea păturile de ploaie lovind stejarii plin de fum, câmpurile, desişurile. Vedeam clar pentru prima dată în ultima vreme, poate că pentru prima dată. Mi-am croit drum înapoi spre criptă, înapoi la Ethan.

Însă Ethan nu mai era acolo.

Unde se aflase trupul lui Ethan cu câteva minute în urmă, acum se afla altcineva. Unchiul Macon.

Nu înţelegeam. M-am întors către Amma pentru

răspunsuri. Ochii îi erau enormi, înspăimântaţi.

— Amma, unde-i Ethan? Ce s-a întâmplat?

Însă nu-mi răspunse. Pentru prima dată în viaţă, Amma era mută. Se uita lung la trupul unchiul Macon, înmărmurită.

— N-am crezut niciodată că se va sfârşi aşa, Melchizedek. După toţi aceşti ani, după ce am susţinut împreună greutatea lumii pe umerii noştri.

Îi vorbea de parcă el o putea auzi, cu toate că vocea ei era mai mică decât o auzisem vreodată.

— Cum am s-o susţin eu singură acum?

Am apucat-o de umeri, oasele ei ascuţite intrându-mi în palme.

— Amma, ce se întâmplă?

Mă privi lung, vocea fiindu-i abia o şoaptă.

— Nu poţi lua ceva din Carte fără să dai ceva la schimb.

O lacrimă îi alunecă pe obrazul ridat.

Nu putea fi adevărat. Am îngenuncheat lângă unchiul Macon şi, încet, am întins mâna ca să-i ating faţa perfect bărbierită. De obicei găseam căldura amăgitoare asociată cu o fiinţă umană, alimentată de energia speranţelor şi viselor Muritorilor, însă nu şi astăzi. Astăzi, pielea îi era rece ca gheaţa. Precum pielea lui Ridley. Precum cea a morţilor.

Fără să dai ceva la schimb.

— Nu… te rog nu!

Îl omorâsem pe unchiul Macon. Şi nici măcar nu apucasem să mă revendic. Nici măcar nu apucasem să aleg calea Luminii, şi totuşi, îl omorâsem.

Furia începu să crească în mine din nou, vântul biciuind în jurul nostru, învolburându-se precum sentimentele mele. Începea să devină cunoscut, precum un prieten vechi. Cartea făcuse un fel de târg oribil, unul pe care nu îl cerusem. Abia atunci mi-am dat seama.

Un târg.

Dacă unchiul Macon era aici, unde Ethan murise,

asta însemna că Ethan se afla pe undeva pe aici, în viaţă?

Eram deja în picioare, fugind spre criptă. Peisajul îngheţat era nuanţat de acea lumină aurie. Îl vedeam pe Ethan, stând întins în iarbă lângă Boo, acolo unde se aflase cu câteva clipe înainte unchiul Macon. Mi-am croit drum spre el. Ethan era tot mort, iar acum şi unchiul Macon murise.

Ce făcusem? Îi pierdusem pe amândoi. Îngenunchind în noroi, mi-am îngropat capul în pieptul lui Ethan şi am plâns. I-am ţinut mâna pe obrazul meu. M-am gândit la toate acele momente când el refuzase să-mi accepte destinul, refuzând să lase totul baltă, să-şi ia adio.

Acum era rândul meu.

— Nu voi spune adio. N-o voi face!

Apoi am simţit. Degetele lui Ethan începând să se închidă şi să se deschidă, căutându-le pe ale mele.

L?

Abia îl auzeam. Zâmbeam în timp ce plângeam şi i-am sărutat palma.

Eşti acolo, Lena Beana?

Mi-am împletit degetele cu ale lui, şi am jurat că nu le voi mai da drumul niciodată. Mi-am ridicat faţa şi am lăsat ploaia să cadă peste ea, îndepărtând arsura.

Sunt aici.

Nu pleca!

Nu plec nicăieri. Şi nici tu!

12 februarie

Nu există rău fără bine

M-am uitat la telefonul meu. Era stricat.

Tot 23.59 scria pe ecran.

Însă eu ştiam că era cu mult trecut după miezul nopţii, deoarece artificiile mai aveau puţin şi se terminau, cu toate că afară ploua. Bătălia de pe Dealul Honey luase sfârşit până la anul.

Eram întins în mijlocul câmpului noroios, lăsând ploaia să mă spele. În timp ce priveam artificiile neînsemnate încercând să explodeze pe cerul nopţii care burniţa, totul era înceţoşat. Mintea nu mi se putea concentra. Căzusem, mă lovisem la cap, şi în alte câteva locuri. Abdomenul, şoldul, întreaga parte stângă mă durea. Amma avea să mă omoare când aveam să ajung acasă în halul ăsta.

Tot ce-mi aminteam era că într-o secundă mă ţineam de acea statuie tâmpită, iar în următoarea, eram întins pe spate în noroi, aici. Am crezut că o bucată din statuie se rupsese când încercasem să mă urc în vârful criptei, însă nu eram foarte sigur. Probabil că Link mă cărase aici după ce căzusem ca un tâmpit. Pe lângă asta, era ca şi cum mintea mi-ar fi fost ştearsă.

Bănuiesc că de asta nu înţelegeam de ce Marian, bunica, şi mătuşa Del erau ghemuite în apropierea criptei, plângând. Nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru ceea ce am văzut când am ajuns în cele din urmă acolo.

Macon Ravenwood. Mort.

Poate că fusese dintotdeauna mort, nu ştiu, însă acum plecase cu adevărat dintre noi. Ştiam asta sigur. Lena se aruncă peste el, ploaia udându-i pe amândoi.

Macon, udat de ploaie pentru prima dată.

❖

În dimineaţa următoare, am pus cap la cap câteva lucruri în legătură cu noaptea aniversării Lenei. Macon era singura victimă. Aparent, Hunting îl doborâse după ce eu îmi pierdusem cunoştinţa. Bunica mi-a explicat că hrănitul cu vise era mai puţin substanţial decât hrănitul cu sânge. Bănuiesc că n-a avut prea multe şanse împotriva lui Hunting. Totuşi, asta nu l-a oprit din a încerca.

Macon spusese mereu că ar face orice pentru Lena. Mi-am dat seama că se ţinuse de cuvânt până în ultima clipă.

Toată lumea părea să fie bine, cel puţin fizic. Mătuşa Del, bunica şi Marian se întoarseră la Ravenwood, cu Boo în urma lor, şchiopătând ca un căţeluş pierdut. Mătuşa Del nu înţelegea ceea ce i se întâmplase lui Larkin. Nimeni nu ştia cum să-i dea vestea că nu avea o singură sămânţă rea în familie, ci două, aşa că nimeni nu spuse nimic.

Doamna Lincoln nu-şi amintea nimic, iar lui Link i-a fost greu să-i explice de ce se afla în mijlocul câmpului de bătălie, în jupon şi ciorapi. Fu îngrozită să-şi dea seama că se afla în compania familiei lui Macon Ravenwood, dar se purtă frumos când Link o ajută să meargă spre Rablă. Link avea o mulţime de întrebări, însă mi-am dat seama că putea aștepta până la Algebră II. Avea să ne dea amândurora ceva de făcut când lucrurile aveau să revină pe făgaşul lor firesc, oricând avea să se întâmple asta.

Şi Sarafine.

Sarafine, Hunting şi Larkin dispăruseră. Ştiam asta deoarece, când eu m-am întors, ei dispăruseră, iar Lena se afla acolo, sprijinindu-se de mine în timp ce mergeam înapoi spre Ravenwood. Detaliile erau neclare, aşa cum erau toate lucrurile acum, însă se părea că Lena, Macon şi noi toţi ceilalţi îi subestimaserăm puterile de Naturală. Ea reuşise, cumva, să blocheze luna şi să se salveze din a fi Revendicată. Fără Revendicare, se părea că Sarafine, Hunting şi Larkin fugiseră, cel puţin pentru o perioadă.

Lena tot nu vorbea despre asta. Nu prea vorbea deloc.

Adormisem pe podeaua dormitorului ei, lângă ea, încă ţinându-ne de mână. Când m-am trezit, ea nu era, iar eu eram singur. Pereţii dormitorului ei, aceiaşi care fuseseră atât de acoperiţi de scris, că nu puteai să vezi un centimetru de perete alb sub tot acel negru, erau acum complet albi. Exceptând unul, peretele care se afla faţă în faţă cu ferestrele, care era acoperit de sus până jos cu cuvinte, numai că scrisul nu mai părea ca aparţinând Lenei. Scrisul elegant dispăruse. Am atins peretele de parcă puteam să simt cuvintele şi am ştiut că fusese trează toată noaptea, scriind.

macon ethan

mi-am lipit capul de pieptul său şi am plâns deoarece el a trăit deoarece el a murit

un ocean uscat, un deşert de sentimente

fericiretristeţe întunericlumină durerevoioşie m-au năpădit pe deasupra, pe dedesubt

auzeam zgomotul, dar nu înţelegeam cuvintele

iar apoi mi-am dat seama că zgomotul eram eu, spulberându-mă

într-o clipă simţeam totul şi nimic

eram spulberată, eram salvată, pierdusem totul, mi se dăduse orice altceva

ceva în mine murise, ceva în mine se născuse, pur şi simplu ştiam că fata plecase

oricine eram acum, nu aveam să mai fiu niciodată ea

aşa sfârşeşte al lumii rang, cu un suspin, nu cu un bang

revendică-te singură revendică-te singură revendică-te singură revendică-te

recunoştinţă furie iubire deznădejde speranţă ură

primul verde este auriu, însă nimic verde nu poate să rămână

nu

încerca

nimic

verde

nu

poate

să

rămână

T.S. Eliot. Robert Frost. Bukowski. I-am recunoscut pe câţiva dintre poeţii de pe raftul ei şi de pe pereţii ei. Exceptându-l pe Frost, Lena o luase invers, ceea ce nu era tipic pentru ea. Nimic auriu nu poate să rămână, aşa era poezia.

Nu verde.

Poate că acum totul îi părea la fel.

Am intrat în bucătărie, unde mătuşa Del şi bunica vorbeau pe un ton şoptit despre aranjamente. Mi-am amintit de tonul şoptit şi de aranjamente când mama a murit. Le uram pe amândouă. Mi-am amintit cât de mult m-a durut să trăiesc în continuare, cât m-a durut când mătuşile şi bunicile au făcut planuri, sunând rudele, făcând curat, când tot ce voiai era să te afli şi tu în sicriu. Sau poate să plantezi un lămâi, să prăjeşti nişte roşii, să construieşti un monument cu mâinile goale.

— Unde-i Lena?

Tonul meu nu era şoptit şi am speriat-o pe mătuşa Del. Nimic n-o putea speria, însă, pe bunica.

— Nu e în camera ei?

Mătuşa Del era agitată.

Bunica îşi puse liniştită o altă ceaşcă de ceai.

— Cred că știi unde se află, Ethan.

Ştiam.

❖

Nu mă privea, cu toate că ştia că mă aflam acolo.

— Toate acele lucruri pe care le-am spus, nu mi le voi mai putea retrage. El n-a ştiut niciodată cât de mult l-am iubit.

M-am întins lângă ea în noroi, trupul meu plin de vânătăi protestând. M-am uitat la ea, la părul ei negru şi ondulat, şi la obrajii murdari şi umezi. Lacrimile îi curgeau pe faţă, însă ea nu încerca să le şteargă. Nici eu.

— A murit din cauza mea.

Îşi ridică privirea în sus, spre cerul cenuşiu, neclipind.

Îmi doream să-i pot spune ceva să o fac să se simtă mai bine, însă ştiam mai bine decât oricine că acele cuvinte nu prea existau. Aşa că nu le-am spus. În schimb, am sărutat toate degetele de la mâna Lenei. M-am oprit când gura a atins ceva de metal şi l-am văzut. Purta inelul mamei mele la mâna dreaptă.

I-am ridicat mâna.

— Nu voiam să-l pierd. Lanţul mi s-a rupt aseară.

Nori întunecaţi veneau şi plecau. Furtuna încă nu se terminase, ştiam asta.

— Nu te-am iubit niciodată mai mult decât o fac chiar în această secundă. Şi nu te voi iubi niciodată mai puţin decât o fac chiar în această secundă.

Imensul cenuşiu fu doar un moment de calm fără soare, între furtuna care schimbase vieţile noastre pentru totdeauna, şi cea care urma să vină.

— E o promisiune?

Am strâns-o de mână.

Nu-mi da drumul.

Niciodată.

Mâinile noastre se împreunară într-una. Ea îşi întoarse capul şi, când am privit-o în ochi, am observat pentru prima dată că unul era verde, iar celălalt căprui – de fapt, mai mult auriu.

❖

Era aproape după-amiază când am plecat spre casă. Cerul albastru era străbătut de griuri-închis şi nuanţe de auriu. Presiunea se acumula, însă se părea că mai avea câteva ore până să cedeze. Cred că Lena încă se afla în stare de şoc. Însă eram pregătit de furtună. Şi când furtuna va veni, va face ca sezonul de uragane din Gatlin să pară o ploicică.

Mătuşa Del se oferise să mă conducă acasă, însă voiam să merg pe jos. Cu toate că fiecare os din corp mă durea, voiam să-mi limpezesc mintea. Mi-am vârât mâinile în buzunarele jeanşilor şi am simţit o umflătură cunoscută. Medalionul. Lena şi cu mine trebuia să găsim o metodă de

a-l înapoia celuilalt Ethan Wate, cel care se afla în mormântul său, aşa cum Genevieve voise ca noi să o facem. Poate că avea să-i ofere lui Ethan Carter Wate ceva pace. Le datoram măcar atât.

Am coborât drumul abrupt care ducea la Ravenwood şi am ajuns la bifurcaţie, cea care păruse atât de înfricoşătoare înainte s-o cunosc pe Lena. Înainte să ştiu încotro mă îndreptam. Înainte să ştiu ce însemna frica adevărată, şi iubirea adevărată.

Am trecut de câmpuri şi de Route 9, gândindu-mă la acea primă seară în furtună. M-am gândit la tot, la cum aproape că-i pierdusem pe tata şi pe Lena. Cum mi-am deschis ochii şi am văzut-o uitându-se lung la mine, şi nu mă puteam gândi decât la cât de norocos eram. Înainte să-mi dau seama că-l pierdusem pe Macon.

M-am gândit la Macon, la cărţile sale legate cu sfoară şi hârtie, la cămăşile sale perfect călcate, şi la calmul său şi mai perfect. M-am gândit la cât de grele urmau să fie lucrurile pentru Lena, ducându-i dorul, dorindu-şi să-i mai audă vocea măcar o dată. Însă eu aveam să fiu acolo pentru ea, aşa cum mi-am dorit ca cineva să fi fost pentru mine când mi-am pierdut mama. Şi după cele câteva luni care au trecut, după ce mama ne-a trimis acel mesaj, nu credeam că Macon plecase cu adevărat dintre noi. Poate că încă era pe undeva, căutându-ne. Se sacrificase pentru Lena, eram sigur de asta.

Lucrul bun şi lucrul uşor nu sunt niciodată la fel. Nimeni nu ştia asta mai bine decât Macon.

M-am uitat în sus, spre cer. Dârele de cenuşiu se infiltrau de-a lungul albastrului, la fel de albastru ca varul de pe tavanul dormitorului meu. Mă întrebam dacă acea nuanţă de albastru chiar le împiedica pe albine să-şi facă cuib acolo. Mă întrebam dacă acele albine chiar credeau că e cerul.

E nebunesc ceea ce vezi dacă nu te uiţi cu adevărat.

Mi-am scos iPodul din buzunar şi l-am deschis. Aveam un cântec nou.

M-am uitat lung la titlul lui.

Şaptesprezece Luni.
L-am pornit.

❖

Şaptesprezece ani, şaptesprezece luni,
Ochi unde-i Întuneric, Lumină în viziuni.
Da auriul fi-va, nu – verdele-o să fie.
Şaptesprezece-i ultimul care o s-o ştie.

Mulţumiri

Ne-a luat doar trei luni să scriem prima versiune din *A Şaisprezecea Lună.* S-a dovedit că scrierea a fost partea uşoară. Partea mai grea a fost să-i dăm o formă finală, iar acest lucru a necesitat ajutorul mai multor oameni. Aici este arborele genealogic pentru *A Şaisprezecea Lună:*

RAPHAEL SIMON Şi HILARY REYL
care au văzut-o înainte să fi fost ceva de văzut
SARAH BURNES, DE LA THE GERNERT COMPANY,
AGENT EXTRAORDINAR,
care a citit-o şi a înţeles-o de la început
COURTNEY GATEWOOD,
DE LA THE GERNET COMPANY, AGENTUL 007
care a trecut-o de-a lungul heleşteului şi dincolo de el
JENNIFER HUNT ŞI JULIE SCHEINA,
ECHIPA EDITORIALĂ DE GENII NEMILOASE
DE LA LITTLE, BROWN
care ne-au făcut să transpirăm şi să plângem până am făcut-o cum trebuie
DAVE CAPLAN, DESIGNERUL NOSTRU TALENTAT ŞI MEDIUM
care a creat drumul către Ravenwood exact aşa cum ni l-am imaginat noi
MATTHEW CHUPACK
care a tradus latina noastră de doi bani în latină adevărată
ALEX HOERNER, FOTOGRAFUL STELELOR (ŞI AL NOSTRU) care ne-a făcut să arătăm bine, fără puteri de Caster
RUDELE NOASTRE DIN CAROLINA DE NORD, ÎN

SPECIAL HAYWOOD AINSLEY EARLY, GENEALOG
care ne-a ajutat să plantăm arborii genealogici ai familiilor noastre ŞI ANNA GATLIN HARMON,
FIICA NOASTRĂ PREFERATĂ A CONFEDERAŢIEI, care ne-a împrumutat numele ei de domnişoară şi care ne-a făcut să vorbim cum trebuie

ŞI CITITORII NOŞTRI:
HANNAH, ALEX C, TORI, YVETTE, SAMANTHA, MARTINE, JOYCE,
OSCAR, DAVID, ASH, VIRGINIA, JEAN x 2, KERRI, DAVE, MADELINE, PHILLIP, DEREK, ERIN, RUBY, AMANDA ŞI MARCOS
a căror dorinţă în a şti ce se întâmplă mai departe a schimbat ceea ce s-a întâmplat mai departe
ASHLY, CUNOSCUTĂ ŞI CA REGINA-VAMPIR ADOLESCENTĂ,
SUSAN ŞI JOHN, ROBERT ŞI CELESTE, BURTON ŞI MARE
care au ascultat şi ne-au înveselit, aşa cum au făcut toată viaţa MAY ŞI EMMA,
care au stat acasă de două ori, în loc să meargă la şcoală, pentru
a edita cartea, şi care şi-au dat seama de bucăţica lipsă de la sfârşit, aşa cum numai doi copii de 13, respectiv 15 ani ar putea să o facă
KATE P ŞI NICK ŞI STELLA G,
care au adormit în fiecare noapte ascultând butonatul tastelor de laptop

ŞI, DESIGUR,
ALEX şi LEWIS,
care au găsit toate găurile
şi care s-au asigurat că universul n-a căzut prin ele,
care ne-au suportat împreună cu cei de mai sus,
şi apoi încă ceva mai mult.